YRSA SIGURÐARDÓTTÍR

ULTIMUL RITUAL

Þriðja táknið, 2005

Traducere de SANDA MUNTEANU

YRSA SIGURÐARDÓTTÍR (n. 1963, în Islanda) trăieşte două vieți paralele. În prima este ingineră, mai precis director tehnic în cadrul unuia dintre cele mai vaste proiecte de construcții hidroenergetice din Europa. În cealaltă este scriitoare. A publicat mai întâi cinci cărți pentru copii şi tineret (două dintre ele premiate), apoi s-a reprofilat. Primul ei thriller, *Ultimul ritual (Þriðja táknið,* 2005), i-a adus titlul de "noua regină a thrillerului nordic". Pe bună dreptate, pentru că romanul a fost sau va fi publicat în peste 26 de țări (inclusiv SUA, Marea Britanie, Germania, Italia şi Spania). Al doilea roman cu aceleaşi personaje, Dóra şi Matthias, a apărut deja în Islanda şi a urcat pe primele locuri în clasamentele de vânzări.

YGRI eBOOK
v1.0 [bokken]

EDITURA HUMANITAS

31 OCTOMBRIE 2005

INTRODUCERE

Intendentul se uită, mirat, în jur. Oare ce să fie? Nişte sunete ciudate răzbăteau din interiorul clădirii, suprapunându-se cu zgomotele provocate de femeile care făceau curățenie cu mult zel. La început se auziră mai încet, apoi tot mai limpede. Tryggvi le făcu semn femeilor să se potolească o clipă şi îşi ciuli urechile. Femeile se uitară cu ochi mari una la alta, iar două dintre ele îşi făcură cruce.

Înainte de sosirea femeilor, Tryggvi îşi savurase singurătatea. Aşteptase liniştit lângă filtru să fiarbă cafeaua pe care o bea în fiecare dimineață. Femeile puteau să apară dintr-o clipă în alta. Tryggvi era intendentul Facultății de Istorie de peste treizeci de ani, o perioadă în care asistase la schimbări incredibile. Curățenia o făceau la început numai angajate islandeze care înțelegeau fiecare vorbă de-a lui. Acum însă trebuia să le explice cu gesturi şi cuvinte simple ce aveau de făcut. Toate erau imigrante. Uneori, înainte de a-şi face apariția profesorii şi studenții, avea impresia că se află la Bangkok sau Manila.

După ce îşi turnă cafeaua, Tryggvi se apropie de fereastră cu ceaşca aburindă în mână şi se uită afară, la campusul acoperit de zăpadă. Era neobişnuit de frig. Suprafața de un alb imaculat scânteia şi domnea o linişte desăvârşită. Gândindu-se la sărbătorile Crăciunului care se apropiau, Tryggvi simți un fior de emoție. În clipa următoare observă că un automobil intra în parcare. Duhul Crăciunului, se gândi el. Văzu că persoana de la volan coboară, trânteşte portiera şi se îndreaptă apoi spre clădire. Tryggvi dădu drumul perdelei şi se retrase de la fereastră.

Îl auzi apoi pe respectivul deschizând uşa de la intrare. Dintre toţi profesorii, conferenţiarii, lectorii şi secretarele, individul acesta îi era cel mai puţin simpatic. Se numea Gunnar, era profesor de istorie şi se plângea mereu de activitatea intendentului. Tryggvi detesta înfumurarea lui Gunnar şi se simţea prost în prezenţa acestuia. La începutul semestrului, Gunnar le învinuise pe femeile de serviciu că i-ar fi sustras o lucrare veche, dactilografiată, despre *Papar* - adică acei călugări irlandezi care se statorniciseră în Islanda înainte de întemeierea propriu-zisă a ţării. Din fericire, lucrarea reapăruse şi toată povestea fusese muşamalizată. De atunci, Tryggvi îl considera pe Gunnar un om insuportabil, ba chiar demn de dispreţ. Ce motiv ar fi avut nişte femei de serviciu asiatice să fure o lucrare stupidă despre nişte călugări irlandezi? Lucrările profesorului nu îl interesau absolut deloc pe Tryggvi. În ochii lui, atitudinea lui Gunnar reprezenta un atac primitiv la adresa unor fiinţe lipsite de apărare.

Tryggvi nu se simţise prea bine nici când Gunnar devenise decanul Facultăţii de Istorie. Cu atât mai mult cu cât, imediat după aceea, începuse să discute cu intendentul despre anumite schimbări pe care le considera absolut necesare. Printre altele, ridicase pretenţia ca femeile de serviciu să tacă în timp ce făceau curăţenie. Tryggvi încercase, fără succes, să-i explice acestui ins plin de sine că flecăreala femeilor nu deranjează pe nimeni, deoarece la ora respectivă în clădire nu se află *nimeni.* Fireşte, în afară de Gunnar. Şi de ce trebuia să-şi facă apariţia, în fiecare dimineaţă, la o oră când nu circulau încă nici autobuzele? Tryggvi nu îndeplinise dorinţa lui Gunnar şi nu le atrăsese femeilor atenţia că trebuie să păstreze tăcerea în timp ce lucrează - nici nu ştia cum le-ar fi putut explica aşa ceva. În afară de asta, nu avea chef. Chiar dacă necunoaşterea limbii îl agasa uneori, buna dispoziţie a imigrantelor atât de muncitoare îi plăcea.

Şi în dimineaţa asta se comportaseră ca de obicei. Intra-

seră împreună în cămăruța în care se bea cafeaua şi-i dăduseră în cor bună dimineața cu un puternic accent străin. După care chicotiseră, ca de obicei. Tryggvi trebuise să le zâmbească, aşa cum făcea de fiecare dată. Femeile îşi dezbrăcaseră hainele multicolore, de iarnă, în timp ce el le observa de la oarecare distanță. Prin urmare, fusese o zi normală din toate punctele de vedere, care părea să ia acum o întorsătură neaşteptată.

Tryggvi trecu printre femei, grăbindu-se să ajungă la uşa care ducea afară, în hol. Auzi că gemetele se transformaseră în țipete. Nu reuşea să-şi dea seama dacă vocea aparținea unui bărbat sau unei femei şi nici nu avea siguranța că era o voce omenească. Ar fi fost oare posibil ca vreun animal să fi pătruns în clădire şi să se fi rănit? Tryggvi nu avu timp să-şi ducă gândurile până la capăt, fiindcă auzi o bufnitură puternică, de parcă ceva greu s-ar fi prăbuşit la pământ sau s-ar fi spart. Intendentul iuți pasul şi ieşi în coridor. Zgomotele păreau să vină de la etajul de deasupra. Tryggvi alergă spre scară şi urcă în mare viteză, sărind câte două trepte deodată. Femeile îl urmară, tânguindu-se.

Țipetele veneau, fără nici un dubiu, din birourile Facultății de Istorie. Tryggvi o luă la goană într-acolo, urmat de grupul de femei. Deschise cu o smucitură uşa ignifugă care dădea în coridorul facultății şi se opri brusc. Femeile care veneau din spate se izbiră de el, una după alta. Tryggvi rămase cu ochii ațintiți drept înainte.

Dar nu biblioteca răsturnată sau decanul care se târa, în patru labe, pe un morman de cărți îl făcuseră pe Tryggvi să încremenească. Acolo, înăuntru, era un cadavru care ieşea pe jumătate din cabinetul mic unde se găsea imprimanta. Tryggvi simți că stomacul i se întoarce pe dos. Ce dracu' puteau fi cârpele acelea din dreptul ochilor? Oare cineva îi desenase ceva pe piept? Şi limba… cum arăta limba? Femeile priveau peste umărul lui şi intendentul simți că se agățaseră de el. Încercă să se desprindă, dar nu reuşi. Şeful facultății îşi

întinse brațele înainte, de parcă ar fi cerut ajutor. Părea total descompus de groază, avea fața cenușie şi îşi ținea o mână în dreptul inimii. Apoi se prăbuşi într-o parte. Instinctul îi dicta lui Tryggvi să o ia la goană împreună cu femeile, dar rezistă tentației. Făcu un pas înainte, deşi femeile se străduiau şi mai insistent să-l tragă înapoi, şi se desprinse de ele. Se aplecă spre Gunnar care încerca, fără nici un dubiu, să-i spună ceva.

Tryggvi nu pricepu mare lucru din bolboroseala dezlânată a decanului. Înțelese totuşi că acel cadavru nu putea fi vorba decât de un cadavru, un om viu nu ar fi arătat în asemenea hal - căzuse peste Gunnar când acesta deschisese uşa cabinetului. Tryggvi se uită, instinctiv, la trupul înfiorător de mutilat.

Doamne, Dumnezeule! Cârpele negre din dreptul ochilor nu erau cârpe.

6 DECEMBRIE 2005

CAPITOLUL 1

Dóra Guðmundsdóttir îndepărtă, cu un gest grăbit, o fărâmă de cornflakes de pe pantaloni şi îşi aranjă haina înainte de a intra în birou. Totul era în ordine. Trecuse cu bine peste exerciţiul de răbdare matinal când trebuia să-i ducă la şcoală - şi la timp - pe fiica ei de şase ani şi pe fiul ei de şaisprezece. Mai nou, fata Dórei refuza cu încăpăţânare să se îmbrace în roz, ceea ce n-ar fi fost o problemă dacă aproape întregul conţinut al şifonierului ei nu ar fi constat din haine mai mult sau mai puţin roz. În schimb, fiul ei insistase să poarte de-a lungul anului aceleaşi bulendre ponosite, cu o singură condiţie: cel puţin pe una din piesele vestimentare să figureze un cap de mort. În cazul său, actul eroic consta în a se trezi de dimineaţă. Dóra oftă gândindu-se la toate acestea. Nu-i venea uşor să crească singură doi copii, dar nici când era căsătorită nu-i fusese mai uşor. Singura deosebire notabilă era că la rutina matinală se adăugau certurile cu fostul ei soţ. Certitudinea că această perioadă aparţinea deja trecutului îi ridică moralul şi un zâmbet îi înflori pe buze în clipa când deschise uşa.

– Bună dimineaţa! spuse ea bine dispusă.

Secretara nu-i răspunse la salut şi afişă o mină jignită. *Eu* trebuie să strâng din dinţi şi să manifest mereu bună dispoziţie, se gândi Dóra, poate că în cele din urmă se molipseşte. În sinea ei blestemă însă, ca de atâtea ori, tagma secretarelor. Fără doar şi poate că fata nu era un avantaj pentru afacerea lor. Dóra nu îşi amintea de nici un client care să nu se fi plâns de ea. Nu numai că era nepoliticoasă, dar era şi cât se poate de neatrăgătoare. Cel mai grav nu era surplusul

de kilograme, ci delăsarea generală care caracteriza aspectul ei exterior. În afară de asta, o enerva oricine şi orice. Şi, colac peste pupăză, parcă din pură perversitate părinții ei o botezaseră *Bella.* Ce bine ar fi să-şi înainteze demisia din proprie inițiativă! Nu părea deloc mulțumită şi în mod evident avea impresia că locul ei nu era aici. În realitate, Dóra nu-şi putea imagina ce altă muncă ar fi fost potrivită pentru un asemenea specimen. Şi nici nu puteau să scape de ea în alt mod.

Când Dóra şi Bragi - colegul ei mai vârstnic şi mai experimentat - se asociaseră pentru a deschide firma de avocatură, fuseseră atât de încântați de birourile pe care le găsiseră, încât acceptaseră o clauză din contractul de închiriere, şi anume s-o angajeze ca secretară pe fiica proprietarului. Fireşte, atunci nu aveau cum să bănuiască ce riscau. Fata avea recomandări excepționale de la chiriaşul anterior, o firmă imobiliară. Între timp, Dóra ajunsese la convingerea că firma renunțase la biroul amplasat atât de bine, pe Skólavörðustígur, doar pentru a scăpa de secretara înfiorătoare. Era convinsă şi că ar câştiga în instanță dacă ar contesta clauza din contract, din cauza recomandărilor extrem de dubioase. Dar aşa ceva ar fi prejudiciat bunul renume pe care reuşiseră să şi-l construiască până acum. Cine ar mai recurge la serviciile unui birou de avocați - şi încă unul specializat, printre altele, în dreptul contractual - dacă acesta nu e în stare să încheie un contract în propriul lui interes?

Şi chiar dacă ar scăpa de Bella, secretare bune nu găseşti la tot pasul.

– A dat cineva telefon, mormăi Bella fixând cu încăpățânare monitorul calculatorului.

– Da? exclamă Dóra, care tocmai îşi punea pufoaica în cuier. Se uită interogativ la fată şi adăugă cu slabe speranțe: Ştii cumva cine era?

– Nu. A vorbit în germană, cel puțin aşa cred. În orice caz, nu am înțeles ce dorea.

– A spus cumva că va reveni?

– Nu ştiu. Am pus receptorul jos. Din greşeală.

– În cazul ăsta, puțin probabil că omul va reveni. Deşi i-ai închis în nas, fii te rog bună şi fă-mi legătura. Am studiat în Germania şi vorbesc germana.

– Hm, mârâi Bella ridicând din umeri. Poate că nici nu a fost germană. S-ar putea să fi fost rusă. În afară de asta, a fost o voce de femeie. Cred. Sau poate de bărbat.

– Bella, indiferent cine a telefonat, o femeie din Rusia sau un bărbat din Germania, fii bună şi fă-mi legătura. Da?

Dóra nu aşteptă un răspuns - oricum nu putea conta pe aşa ceva - şi intră în biroul ei amenajat foarte simplu.

Se aşeză şi deschise calculatorul. Astăzi, pe birou nu era dezordinea obişnuită. Cu o zi înainte sacrificase o oră întreagă pentru a sorta tot felul de hârtii care se adunaseră în ultimele luni. Şterse apoi câteva mesaje glumețe şi fotografii trimise prin e-mail de prieteni şi colegi. În *inbox* rămaseră doar trei mailuri de la clienți, unul de la prietena ei Laufey cu recomandarea *Să o faci lată la sfârşit de săptămână* şi altul de la bancă. Prostii! Cu siguranță că depăşise limita de credit. Şi acoperirea din cont. Dóra se hotărî să nu deschidă e-mailul de la bancă - pentru orice eventualitate.

În clipa aceea sună telefonul.

– Biroul Central de avocați. Dóra la telefon.

– Bună ziua. Doamna Guðmundsdóttir?

– Bună ziua.

Dóra căută repede un creion şi o foaie de hârtie. Germană literară. Să nu uite să i se adreseze femeii cu "dumneavoastră".

Îşi miji ochii, sperând că germana ei rezistase anilor. O vorbea foarte bine când îşi încheiase studiile de drept la Berlin. Se strădui să pronunțe cuvintele cât mai corect posibil:

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Mă numesc Amelia Guntlieb. Domnul profesor Anderheiß mi-a dat numele dumneavoastră.

– Da, mi-a fost profesor la Berlin.

Spera din tot sufletul ca măcar alegerea cuvintelor să fie corectă, pentru că pronunția nu mai era atât de bună. În Islanda nu prea avea ocazia să vorbească germana.

– Ştiu. După o pauză penibilă, femeia continuă: Fiul meu a fost asasinat. Soțul meu şi cu mine avem nevoie de ajutor.

Dóra se concentră cu înfrigurare. Guntlieb? Studentul german al cărui cadavru fusese găsit la Universitate? Se numea oare Guntlieb?

– Alo? Femeia părea să creadă că legătura fusese întreruptă.

Dóra se grăbi să răspundă:

– Da, scuzați-mă. Fiul dumneavoastră. S-a întâmplat aici, în Islanda?

– Da.

– Cred că ştiu despre ce vorbiți, dar vă mărturisesc că am aflat despre caz doar din ziare şi de la televizor. Sunteți sigură că pe mine mă căutați?

– Sper că da. Nu suntem mulțumiți de rezultatul anchetei.

– Poftim? exclamă Dóra surprinsă. Avusese impresia că poliția rezolvase cazul în mod exemplar: asasinul fusese arestat la trei zile după crimă. Dar ştiți, probabil, că o persoană a fost arestată şi acuzată?

– Da, ştim. Suntem convinşi că nu el este vinovatul.

– De ce? întrebă Dóra neîncrezătoare.

– Pur şi simplu avem această convingere. N-aş vrea să spun mai multe la telefon. Femeia îşi drese, politicos, vocea. Am vrea ca o persoană neutră să preia cazul. Cineva care vorbeşte germana.

Tăcere.

– Trebuie să înțelegeți că ne vine foarte greu. Iar tăcere.

– Harald a fost fiul nostru.

Dóra încercă să manifeste solicitudine, coborând vocea şi vorbind cu grijă:

– Da, înțeleg foarte bine. Am şi eu un fiu. Bineînțeles că

nu mă pot pune în situația dumneavoastră şi a soțului dumneavoastră, dar aş vrea să vă transmit sincere condoleanțe. Nu sunt totuşi sigură că aş putea să vă fiu de folos.

– Vă mulțumesc pentru condoleanțe. Vocea ei era glacială. Profesorul Anderheiß crede că dispuneți exact de calitățile de care am avea nevoie. Ne-a asigurat că sunteți perseverentă, hotărâtă şi tenace…

Din nou tăcere.

Dóra îşi imagină că profesorul dorise să evite cuvântul "impertinentă". Doamna Guntlieb continuă:

– …Şi în acelaşi timp înțelegătoare. Este un prieten apropiat al familiei noastre şi avem încredere în el. Ați fi dispusă să preluați cazul? Plătim bine.

Femeia preciză o sumă. Cu sau fără TVA, era neobişnuit de mare, mai mult decât dublul încasărilor obişnuite ale Dórei în şase luni. În plus, îi oferea un onorariu suplimentar dacă investigațiile vor conduce la arestarea adevăratului vinovat. Onorariul era mai mare decât venitul anual al Dórei.

– Şi ce ar trebui să fac? Nu sunt detectiv particular.

– Căutăm pe cineva care să redeschidă dosarul, să evalueze probatoriul şi să verifice concluziile trase de poliție.

Amelia Guntlieb intercală iar o pauză înainte de a continua:

– Poliția refuză să stea de vorbă cu noi. Asta ne agasează.

Fiul ei a fost asasinat, iar atitudinea poliției o *agasează,* îi trecu Dórei prin minte.

– Trebuie să mă gândesc. Îmi dați un număr de telefon la care să vă pot contacta?

– Da. Doamna Guntlieb îi dictă numărul de telefon. V-aş ruga totuşi să nu vă gândiți prea mult. Dacă nu primesc răspunsul dumneavoastră până după-amiază, voi încerca să găsesc pe altcineva.

– Nici o grijă. Vă dau un răspuns cât mai curând posibil.

– Încă o problemă, doamnă Guðmundsdóttir.

– Da?

– Avem o condiție.

– Şi anume?

Amelia Guntlieb îşi drese vocea:

– Am vrea să fim informați imediat în legătură cu toate concluziile la care ajungeți. Vrem să ştim tot, indiferent dacă este vorba despre ceva important sau de amănunte.

– Să vedem mai întâi dacă vă pot fi de folos. Discutăm după aceea detaliile.

Îşi luară rămas-bun şi Dóra puse receptorul în furcă. Ziua începuse minunat: mai întâi aflase că depăşise plafonul de credit şi probabil disponibilul din cont, apoi fusese tratată ca o servitoare. Telefonul sună din nou. Dóra ridică receptorul.

– Atelierul lui Bibbi. Ascultă, totul arată mai rău decât am crezut.

– Va supraviețui? întrebă Dóra iritată. Motorul maşinii ei luase hotărârea să nu mai funcționeze. Ieri, când trebuia să facă nişte cumpărături, încercase de mai multe ori să-l pornească, dar fără nici un succes. În cele din urmă renunțase, iar maşina ajunsese la service. Mecanicul se uitase la ea cu milă şi îi pusese la dispoziție, pentru perioada reparației, o rablă nenorocită. O maşinuță jalnică, pe luneta căreia se putea citi inscripția *Atelierul de reparații al lui Bibbi,* plină de gunoaie, mai ales cutii de la piesele de schimb şi doze goale de Coca-Cola. Dóra trebuise să se mulțumească cu atât, pentru că nu se putea lipsi de maşină.

– Cu chiu, cu vai, preciză omul cu o voce total insensibilă şi adăugă imediat: Iar reparația n-o să fie chiar ieftină.

Urmă o avalanşă de termeni din jargonul mecanicilor auto, din care Dóra nu înțelese aproape nimic. În schimb, suma pronunțată la sfârşit nu necesita explicații suplimentare.

– Multe mulțumiri. În acest caz, dă-i drumul şi repar-o.

Dóra puse receptorul în furcă. Se uită câtva timp la tele-

fon, dusă pe gânduri. Se apropia Crăciunul, cu toate cheltuielile aferente: podoabe pentru pom, cheltuieli, cadouri, cheltuieli, festivități la birou, cheltuieli, sărbătoare în familie, cheltuieli şi iarăşi cheltuieli cum altfel? Afacerile firmei nu erau chiar înfloritoare. Dacă ar accepta oferta din Germania, ar avea treabă până peste cap, dar ar rezolva problemele financiare momentane şi chiar mai mult decât atât. Ar putea să plece undeva împreună cu copiii. Cu siguranță că existau suficiente locuri atrăgătoare pentru o fetiță de şase ani, un băiat de şaisprezece şi o femeie de treizeci şi şase. Şi-ar putea chiar permite să invite un bărbat de douăzeci şi şase de ani pentru a însufleți puțin atmosfera şi a echilibra raportul dintre sexe. Formă numărul.

În locul doamnei Guntlieb răspunse altă femeie, probabil o servitoare. Dóra ceru legătura cu stăpâna casei şi auzi imediat zgomot de paşi, apoi o voce rece.

– Bună ziua, doamnă Guntlieb. La telefon Guðdmundsdóttir din Islanda.

– Da.

După câteva clipe de tăcere, Dóra îşi dădu seama că doamna Guntlieb nu intenționa să spună, cel puțin deocamdată, nimic altceva.

– M-am hotărât. Aş vrea să încerc să vă ajut.

– Bine.

– Când să încep?

– Imediat. Am rezervat o masă pentru astăzi la prânz. Veți putea discuta cu Matthias Reich, care lucrează pentru soțul meu. Se află pentru moment în Islanda şi are toate rezultatele anchetei, pe care dumneavoastră nu le aveți. Veți primi de la el şi alte informații.

Tonul plin de reproş cu care pronunțase cuvintele "nu le aveți" sunase de parcă ar fi învinuit-o pe Dóra că îşi făcuse apariția beată criță la aniversarea zilei de naştere a unui copil de patru ani. Prefăcându-se că nu sesizase nuanța, zise:

– Da, înțeleg, dar mă simt datoare să repet: nu sunt sigu-

ră că pot să vă fiu de folos.

– Vom vedea. Matthias are un contract pe care va trebui să-l semnați. Nu vă grăbiți, citiți-l cu atenție.

Dóra avu dintr-odată chef să-i spună femeii să se ducă dracului. Nu mai suporta îngâmfarea şi aroganța ei. Gândindu-se însă la ea însăşi, la copii, la tipul de douăzeci şi şase de ani şi la concediul pe care îl vor petrece împreună, îşi călcă în picioare mândria şi murmură ceva pe un ton aprobator.

– Vă rog să fiți la Hotelul Borg la ora douăsprezece. Matthias vă va da câteva informații care nu au apărut în ziare. Unele dintre ele nu pot vedea lumina tiparului.

Dóra simți deodată că o trec fiorii. Vocea doamnei Guntlieb era dură şi insensibilă, dar trăda în acelaşi timp multă suferință. Probabil că aşa trebuia să fie în asemenea împrejurări. Nu mai zise nimic.

– M-ați înțeles? Ştiți unde este hotelul?

De data asta, Dóra aproape că izbucni în râs:

– Da, da, cred că da. Voi fi acolo la douăsprezece, fiți sigură.

CAPITOLUL 2

Dóra se uită la ceas şi puse la o parte dosarul cu care se îndeletnicise până atunci. Iarăşi un client care nu voia să accepte ideea că va pierde procesul. Era mulțumită, prelucrase câteva cauze mai mărunte şi îi rămânea timp suficient să ia masa cu domnul Matthias Reich. O chemă la telefon pe Bella:

– Plec în oraş, la o întâlnire. Nu ştiu cât va dura, dar nu conta pe mine înainte de ora două.

Interpretă mormăitul de la celălalt capăt al firului ca aprobare. Dumnezeule, oare de ce nu poate spune foarte simplu: "Da"?

Apoi îşi luă poşeta şi o agendă. Tot ce ştia despre caz aflase din mass-media, dar nu urmărise cu atenție desfăşurarea anchetei. Îşi amintea doar de punctele principale: un student străin asasinat, cadavrul său mutilat, descrieri destul de vagi. Poliția arestase un traficant de droguri care susținea sus şi tare că este nevinovat. Din toate astea nu puteau fi trase prea multe concluzii.

Se uită în oglindă în timp ce îşi îmbrăca paltonul. Ştia cât de important este să faci o impresie bună la prima întâlnire, mai ales când interlocutorul nu e un oarecare.

Cotrobăi prin poşetă, găsi în cele din urmă rujul şi îşi fardă în grabă buzele. Nu obişnuia să se machieze.

Dimineața îşi aplica doar un strat subțire de cremă hidratantă şi îşi dădea genele cu rimei. Întrebuința rujul numai la ocazii speciale, cum era cea de față. Îi stătea bine şi-i întărea încrederea în ea. Dóra se bucura că seamănă cu mama şi nu cu tatăl ei, care pozase la un moment dat ca dublură a lui Winston Churchill. Ce-i drept, nu se putea spune că era

chiar frumoasă sau foarte atrăgătoare, dar pomeții proeminenți şi ochii albaştri migdalați îi dădeau dreptul să se considere în mod justificat o femeie drăguță. În plus, avusese norocul să moştenească silueta mamei şi să rămână zveltă fără nici un efort.

Îşi luă rămas-bun de la colegi, iar Bragi îi ură "mult succes". Îi povestise şi lui despre convorbirea telefonică şi întâlnirea pe care urma să o aibă cu împuternicitul familiei Guntlieb. Lui Bragi întreaga afacere i se păruse palpitantă, iar faptul că fusese contactată de un client din străinătate - adăugase el - era cea mai bună dovadă că biroul lor se află pe calea cea bună! Se gândea chiar să rotunjească numele simplu al firmei adăugând un *International* sau *Group.* Dóra spera că Bragi doar glumeşte, dar nu era chiar sigură.

Afară bătea un vânt glacial. Noiembrie fusese neobişnuit de rece, un indiciu că iarna urma să fie lungă şi grea. Vor trebui să plătească tribut pentru vara extrem de caldă. Dóra îşi trase gluga mai bine pe frunte ca să nu ajungă la întâlnire cu urechile înghețate şi roşii. Hotelul *Borg* nu era departe şi nu merita să se urce în maşinuța împrumutată de la Bibbi. Cine ştie ce va crede neamțul dacă o va vedea parcându-şi rabla ruginită în fața hotelului. Fără discuție că pantofii ei atât de eleganți nu vor mai avea nici un efect.

Ajunse de la birou la uşa turnantă a hotelului în nici şase minute.

Dóra aruncă o privire în sala frumoasă a restaurantului. Constată că totul arăta foarte diferit față de anii când îşi petrecea majoritatea serilor de sâmbătă aici, organizând petreceri dezlănțuite împreună cu gaşca ei; rămăseseră neschimbate doar ferestrele mari prin care se vedeau clădirea Parlamentului şi Austurvöllur. Pe vremea aceea nu-i păsa de nimic, o interesa cel mult dacă poponeața ei se profila frumos în vestimentația serii respective.

Neamțul părea să aibă vreo patruzeci de ani. Şedea drept

ca o lumânare pe un scaun capitonat, iar umerii săi lați acopereau spătarul elegant. Avea tâmplele grizonante, ceea ce îi dădea un aer discret de demnitate. Părea rigid şi formalist şi purta un costum cenuşiu şi o cravată asortată care nu înviora deloc paleta coloristică. Dóra încercă să zâmbească şi să afişeze o expresie cât mai prietenoasă, sperând în acelaşi timp că nu va părea o idioată. Bărbatul îşi luă şervetul de pe genunchi şi îl puse pe masă, apoi se ridică.

– Doamnă Guðmundsdóttir. O pronunție dură, rece. Dădură mâna unul cu altul.

– Domnule Reich, zise Dóra încercând să pronunțe cât mai corect numele, spuneți-mi, vă rog, Dóra. Este mai uşor aşa.

– Luați loc, zise bărbatul, aşezându-se şi el. Şi spuneți-mi Matthias.

Dóra se strădui să stea la fel de dreaptă, întrebându-se ce părere aveau ceilalți clienți din restaurant despre acest duel al rigidității. Îşi imaginau pesemne că asistă la şedința de înființare a Uniunii oamenilor cu tije de metal în coloana vertebrală.

– Pot să vă ofer ceva de băut? o întrebă bărbatul, foarte politicos, vorbind în germană. Se pare că ospătarul înțelesese întrebarea, fiindcă se întoarse spre Dóra şi aşteptă comanda.

– Apă, vă rog.

Apă minerală. Îşi amintise că germanii erau ahtiați după apa minerală. De fapt, era tot mai căutată şi în Islanda, deşi cu zece ani în urmă nici unui om înzestrat cu o brumă de bun-simț nu i-ar fi trecut prin minte să arunce bani la restaurant pentru un pahar cu apă minerală. În fond, curgea fără încetare la orice robinet.

– Presupun că ați stat de vorbă cu patronii mei, sau mai bine zis cu doamna Guntlieb? întrebă Matthias Reich după ce ospătarul se îndepărtase.

– Da. Mi-a spus că îmi veți da informații detaliate.

Neamțul ezită şi îşi goli paharul plin cu un lichid transpa-

rent. Bulele de aer arătau că şi el comandase apă minerală.

– Am adunat într-o mapă materialele pentru dumneavoastră. Puteți să le luați acasă şi să le citiți mai târziu. Dar mai sunt nişte lucruri pe care aş vrea să le discutăm acum, dacă sunteți de acord.

– Sigur, răspunse Dóra imediat, şi adăugă înainte ca Matthias să fi putut continua: Aş vrea, printre altele, să ştiu ceva mai multe despre persoanele care vor să mă angajeze. Poate că amănuntul este lipsit de importanță pentru investigații, dar pe mine mă interesează. Doamna Guntlieb a amintit o sumă de bani foarte mare ca onorariu. Nu am intenția să profit de nenorocirile familiei, dacă nu îşi poate permite asemenea cheltuieli.

– Poate să şi le permită, răspunse Matthias schițând un zâmbet. Domnul Guntlieb este director şi acționar principal la Banca de Investiții din Bavaria. Este o bancă regională, dar printre clienții ei se numără atât firme importante cât şi persoane particulare foarte înstărite. Nu vă faceți griji în privința asta.

– Înțeleg, spuse Dóra, explicându-şi acum şi de ce la telefon îi răspunsese fata în casă.

– În schimb, familia Guntlieb nu prea are noroc cu copiii ei. Au avut patru, doi fii şi două fiice. Băiatul cel mare a murit acum zece ani într-un accident de maşină, iar fiica cea mare s-a născut cu un handicap sever. A murit şi ea acum câțiva ani. După cum ştiți, recent l-au pierdut şi pe Harald, aşa că nu le-a mai rămas decât fiica cea mai mică, Elisa. Vă imaginați cât suferă domnul şi doamna Guntlieb.

Dóra dădu din cap, apoi întrebă ezitant:

– Ce l-a adus pe Harald în Islanda? Cred că există şi în Germania destule universități bune unde se poate studia istoria.

Judecând după expresia lui Matthias, care fusese până atunci impenetrabilă, întrebarea era destul de dificilă.

– Nu ştiu nici eu prea bine. Îl interesa istoria secolului al

XVII-lea şi am descoperit că începuse să facă un studiu comparat referitor la situaţia de pe continent şi din Islanda. A venit aici în cadrul unui program de schimburi culturale între Universitatea din München şi Universitatea din Islanda.

– Ce fel de studiu comparat? Forme de guvernământ, aspecte sociale sau ceva asemănător? întrebă Dóra.

– Nu, mai degrabă din domeniul religiei. Matthias luă o înghiţitură de apă. Ar trebui să comandăm înainte să aprofundăm subiectul.

Îi făcu semn ospătarului, care apăru cu două liste de bucate.

– Aţi spus religie? Dóra începu să răsfoiască meniul. Ce religie?

Matthias puse lista de bucate pe masă.

– Mi-e teamă că este un subiect care nu poate fi discutat la masă, dar cred că mai devreme sau mai târziu va trebui să vorbim şi despre asta. În orice caz, nu sunt sigur că interesul lui Harald pentru istorie are legătură cu crima. Dóra se încruntă.

– Să nu-mi spuneţi că e vorba despre ciumă, zise ea. Era singurul lucru care îi trecuse prin minte.

– Nu, în nici un caz. Matthias o privi apoi drept în ochi: Vânătoarea de vrăjitoare, tortură, execuţii. Nu este prea plăcut. Din păcate, Harald manifesta un interes aproape obsesiv pentru toate astea. Interesul lui are rădăcini adânci în familie.

– Înţeleg, spuse Dóra dând din cap, deşi nu înţelegea nimic. Poate că ar fi totuşi mai bine să discutăm după ce mâncăm.

– Oricum, nici nu este necesar. Găsiţi în mapă punctele principale. Matthias luă iar meniul. Vă voi da mai târziu şi câteva cutii cu obiectele personale ale lui Harald, aşa cum leam primit de la poliţie. În ele sunt şi informaţii despre lucrarea lui de masterat. Aştept să primesc calculatorul şi alte documente care ar putea să vă furnizeze eventuale indicii.

Răsfoiră amândoi listele de bucate.

– Peşte, observă Matthias fără a-şi ridica privirile. Aici se mănâncă mult peşte.

– Da, este adevărat. Dóra nu găsise un răspuns mai bun.

– Nu-mi place peştele, declară categoric Matthias.

– Chiar deloc? Dóra închise meniul. Mie îmi place foarte mult şi cred că am să comand calcan prăjit.

În cele din urmă Matthias se hotărî pentru *Quiche.* După ce chelnerul plecă, Dóra întrebă din ce cauză familia avea impresia că poliția nu-l arestase pe adevăratul vinovat.

– Din mai multe motive. În primul rând, Harald nu şi-ar fi pierdut timpul intrând în conflict cu un oarecare traficant de droguri. Matthias o privi drept în ochi: Harald se droga din când în când, este un lucru cunoscut. Obişnuia şi să bea. Era tânăr. Dar nu ajunsese *dependent,* nici de droguri, nici de alcool.

– Depinde de la ce definiție pornim, ripostă Dóra. Pentru mine, consumul regulat de droguri înseamnă dependență.

– Ştiu destul de multe despre abuzul de droguri. Matthias tăcu, grăbindu-se apoi să adauge: Nu dintr-o experiență directă, ci datorită profesiei mele. Harald *nu* era dependent. Fără discuție că ar fi devenit mai devreme sau mai târziu, dar în momentul când a fost ucis nu era încă.

Dóra trase concluzia că habar n-avea de ce fusese trimis în Islanda bărbatul acesta. Probabil nu ca s-o invite pe ea la masă şi să se plângă că în Islanda se mănâncă prea mult peşte.

– De fapt, ce faceți mai exact pentru familia Guntlieb? Doamna Guntlieb mi-a spus că lucrați pentru soțul ei.

– Mă ocup de securitatea băncii. Asta implică, printre altele, verificarea viitorilor angajați şi aplicarea anumitor măsuri de siguranță legate de firmă şi de operațiile financiare.

– Dar în acest domeniu nu ați avut de-a face cu drogurile.

– Nu. Mă refeream la activitatea mea anterioară. Am lucrat doisprezece ani la Poliția judiciară din München. O privi

direct în ochi: Ştiu multe despre crime şi droguri şi nu am nici un dubiu că, în cazul anchetei de aici, s-a procedat cu multă superficialitate. A fost suficient să-l întâlnesc de câteva ori pe individul care a condus cercetările pentru a constata că nu are nici cea mai vagă idee despre ce face.

– Cum se numeşte?

Dóra înțelese imediat la cine se referea Matthias, deşi neamțul pronunțase numele destul de ciudat: Árni Bjarnason. Oftă:

– Îl cunosc din alte anchete, e într-adevăr un idiot. A fost o mare greşeală că i-au încredințat tocmai lui cazul.

– Există şi alte motive care au determinat familia Guntlieb să tragă concluzia că traficantul nu are legătură cu moartea lui Harald.

Dóra îşi ridică privirea.

– Şi care ar fi ele?

– Cu puțin timp înainte să fie ucis, Harald a scos o sumă foarte mare din contul lui personal. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu banii. Erau mult mai mulți decât i-ar fi trebuit pentru droguri, chiar dacă ar fi vrut să se aprovizioneze pentru următorii doi-trei ani.

– Să fi fost oare implicat direct în trafic? întrebă Dóra, adăugând: Poate finanța o rețea sau ceva asemănător?

Matthias o contrazise hotărât:

– Exclus. Harald nu avea nevoie de bani. Moştenise o avere de la bunicul lui.

– Înțeleg.

– Poliția nu a reuşit să dovedească nici până azi că traficantul ar fi primit banii. Singurul fapt dovedit în ceea ce priveşte relațiile lui Harald cu lumea interlopă de aici este că din când în când cumpăra haşiş.

Chelnerul le aduse comanda şi începură să mănânce amândoi în tăcere. Dóra se simțea puțin stingherită. Nu era plăcut să taci în compania neamțului. Nu se pricepuse niciodată să întrețină o conversație uşoară, nici măcar atunci

când tăcerea devenea apăsătoare, de aceea preferă să nu spună nimic.

Comandară cafeaua şi în scurt timp li se aduseră două ceşti aburinde, o zaharniță şi o cană de argint plină cu lapte.

Dóra gustă cafeaua, apoi rupse tăcerea:

– Aveți şi un contract pe care aş putea să-l citesc?

Matthias se întinse să-şi ia geanta de pe un scaun şi scoase din ea un dosar subțire pe care i-l dădu Dórei.

– Luați contractul cu dumneavoastră. Putem discuta mâine despre clauzele pe care ați dori să le modificați, apoi voi transmite familiei Guntlieb propunerile dumneavoastră. Este un contract corect şi nu cred că veți avea prea multe obiecții.

Apoi se aplecă şi scoase alt dosar, mai gros, pe care îl puse pe masă, între ei:

– Luați-l şi pe acesta. Este dosarul despre care v-am vorbit. Aş fi foarte încântat dacă ați citi toate documentele *înainte* de a lua o hotărâre. Cazul are şi aspecte foarte neplăcute şi aş vrea ca totul să vă fie clar de la bun început.

– Credeți, poate, că nu m-aş descurca? întrebă Dóra, puțin jignită.

– Sincer să fiu, nu ştiu. Tocmai de aceea v-aş ruga să studiați dosarul. Veți găsi în el fotografii destul de neplăcute făcute la locul faptei şi explicații care nu sunt, nici ele, prea atrăgătoare. Am reuşit să intru în posesia pieselor probatorii cu ajutorul unei persoane pe care nu aş vrea să o numesc.

Puse apoi mâna pe dosar:

– Veți găsi aici şi informații despre viața lui Harald. Sunt strict confidențiale şi nu reprezintă o lectură potrivită pentru cineva slab de înger. Îmi exprim speranța că veți păstra tăcerea asupra lor în cazul în care veți hotărî să nu acceptați cazul. Familia Guntlieb nu doreşte ca ele să fie făcute publice.

Îşi luă mâna de pe dosar, privind-o pe Dóra drept în ochi:

– Nu aş vrea să amplific tragedia prin care trece familia Guntlieb.

– Înțeleg, răspunse Dóra, şi pot să vă asigur că nu obiş-

nuiesc să… trăncănesc despre activitatea mea. Se uită fix la el şi adăugă pe un ton categoric: Niciodată.

– Foarte bine.

– Spuneți-mi, din moment ce ați adunat deja toate aceste materiale, de ce mai aveți nevoie de mine? Se pare că aveți acces la informații pe care eu în mod evident nu le-aş putea obține.

– Vreți să ştiți de ce avem nevoie de dumneavoastră?

– Tocmai asta am întrebat, replică Dóra. Matthias trase zgomotos aer pe nări:

– Vă spun imediat de ce. Sunt străin în țara dumneavoastră şi mai sunt şi german. Ar trebui să stau de vorbă cu oameni foarte diferiți care nu mi-ar spune niciodată vreun amănunt important. Am sondat terenul aici, doar puțin, dar am obținut *din Germania* cele mai multe informații despre viața particulară a lui Harald. Nu sunt omul cu care cineva ar fi tentat să discute despre probleme particulare neplăcute şi delicate.

– Da, este adevărat, admise Dóra fără să vrea. Matthias zâmbi pentru prima dată. Dóra rămase surprinsă văzând cât de frumos era zâmbetul său deschis şi sincer, în ciuda dinților drepți, anormal de albi, aproape artificiali. Zâmbi şi ea, însă adăugă imediat, iritată:

– Şi despre ce probleme neplăcute va trebui să vorbesc *eu* cu oamenii?

Zâmbetul lui Matthias dispăru tot atât de repede pe cât apăruse.

– Jocuri sexuale dubioase, cu risc de deces prin asfixie, tortură, masochism, ocultism şi alte comportamente deviante ale unor persoane nu tocmai normale.

Dóra încremeni:

– Nu sunt sigură că îmi dau seama unde duc toate astea.

Auzise vag despre jocuri sexuale periculoase, dar dacă aveau de-a face cu *asfixia,* prefera jocurile nesexuale - de fapt erau singurele pe care le practica în momentul de față.

Zâmbetul care apăru iar pe fața lui Matthias nu mai era atât de fermecător ca prima dată:

– O să vă dați seama. Fiți sigură.

Îşi băură cafeaua fără a mai spune nimic. În cele din urmă Dóra luă dosarul şi se pregăti să se întoarcă la birou. Se înțeleseră să se întâlnească a doua zi şi îşi luară rămas-bun.

Chiar când Dóra se ridica să plece, Matthias puse mâna pe brațul ei:

– Încă o problemă, doamnă Guðmundsdóttir. Dóra se opri.

– Am uitat să vă spun din ce cauză sunt convins că individul arestat de poliție nu este asasinul.

– De ce, mă rog?

– Ochii lui Harald nu au fost găsiți la el.

CAPITOLUL 3

De obicei Dóra nu se temea de hoţii de buzunare, dar pe drumul de întoarcere de la întrevederea cu Matthias şi-a ţinut geanta cu ambele mâini. Nici nu voia să-şi imagineze cum ar fi fost să-i telefoneze neamţului şi să-i spună că documentele îi fuseseră furate. Se simţi uşurată când deschise uşa biroului de avocatură.

O învălui un fum gros de ţigară.

– Bella, ştii foarte bine că fumatul este interzis. Bella făcu un salt de la fereastră, scăpând ceva pe jos.

– Nu am fumat!

În timp ce fata rostea aceste cuvinte, o dâră subţire de fum ieşi din colţul gurii ei. Dóra gemu în sinea ei.

– Zău? Înseamnă că gura ta a luat foc. Închide fereastra şi du-te să fumezi la o cafea. E mai sănătos decât să stai spânzurată la fereastră.

– Nu am fumat, am gonit porumbeii de pe pervaz, protestă Bella jignită. Se aşeză la birou fără să se uite la Dóra.

Dóra se hotărî să renunţe. Experienţa îi arătase că nu avea nici un sens să se certe cu fata asta. Intră în biroul ei şi închise uşa.

Mapa voluminoasă pe care i-o dăduse Matthias era neagră - o culoare potrivită ţinând seama de conţinut.

Pe etichetă nu era scris nimic. Ar fi fost într-adevăr greu să găsească un titlu digerabil. "Viaţa şi moartea lui Harald Guntlieb", murmură Dóra când deschise dosarul. Trecu apoi în revistă cuprinsul redactat cu multă pedanterie. Documentele erau împărţite în şapte capitole, despărţite unele de alte-

le prin câte o foaie de hârtie albă, şi aşezate în ordine cronologică: Germania, Serviciul militar, Universitatea din München, Universitatea din Islanda, Operații bancare, Ancheta poliției islandeze. Ultimul capitol, al şaptelea, era intitulat "Autopsia". Dóra se hotărî să parcurgă şi ea documentele în ordine cronologică. Se uită la ceas: era aproape două. Nu-i va fi uşor să citească totul până la cinci, când urma să o ia pe Sóley, fiica ei, de la şcoală. Trebuia să se grăbească. Îşi reglă mobilul să sune la cinci fără un sfert, propunându-şi să răsfoiască până atunci documentele principale. Nu ar fi vrut să le ia acasă, deşi se mai întâmpla şi asta atunci când avea foarte mult de lucru. Fără îndoială că nu era chiar indicat ca hârtiile din acest dosar să ajungă într-o casă cu doi copii. Scoase primul capitol şi se puse pe treabă.

Prima pagină era de fapt o copie legalizată a unui certificat de naştere. Acesta arăta că doamna Amelia Guntlieb dăduse naştere unui băiat sănătos, la 18 iunie 1978, la München. Tatăl: domnul Johannes Guntlieb, director de bancă. Dóra nu cunoştea spitalul. După nume, nu era vorba de unul dintre spitalele mari municipale, deci femeia născuse la un spital particular sau la o clinică pentru oameni înstăriți.

Răsfoi dosarul mai departe.

Următoarele file erau puse în huse din plastic cu câte patru despărțituri. În fiecare se găsea o fotografie. Cele mai multe înfățişau familia Guntlieb în diferite ipostaze şi erau însoțite de câte un bilețel cu numele persoanelor fotografiate. Uitându-se în grabă la poze, Dóra descoperi un numitor comun: Harald figura în toate. În afară de fotografiile de familie existau şi câteva de la şcoală, în care Harald apărea la diferite vârste, pieptănat frumos şi elegant, aşa cum se obişnuieşte în momentele festive. Dóra se întrebă care era rostul prezenței pozelor în dosar. Singura justificare, nu foarte logică, era că ar fi trebuit să sublinieze că băiatul fusese la un moment dat în viață. În privința asta îşi atingeau scopul.

În primele fotografii, cele mai vechi, se vedea un băiețaş

îngrijit, în majoritatea cazurilor împreună cu fratele lui - care părea să aibă cu doi, trei ani mai mult - sau cu mama lui. Dóra remarcă fără să vrea frumusețea Ameliei Guntlieb. Deşi unele poze nu erau tocmai clare, îți puteai da seama că făcea parte dintre femeile - puține la număr - care arată totdeauna extraordinar de bine chiar dacă nu fac nici un efort să arate aşa. Dóra se uită mai atent la un instantaneu care o înfățişa pe mamă cu fiul ei: doamna Guntlieb îl învăța pe băiat să meargă. Poza fusese făcută în grădină. Femeia îl ținea pe Harald de ambele mâini, iar acesta încerca să umble cu paşi împleticiți, ca orice copil de un an. Fusese surprins în timp ce ridica un picior. Doamna Guntlieb zâmbea, iar fața ei frumoasă era transfigurată de fericire. Vocea rece pe care Dóra o auzise la telefon de dincolo de ocean nu se potrivea deloc cu această imagine. La vârsta aceea copilul nu era încă format, era foarte grăsuț, cu obrăjiori rotunzi şi nas cârn. Cu toate acestea se vedea bine că îi semăna mult mamei sale.

Următoarele poze îl arătau pe Harald la doi sau trei ani. Acum semăna şi mai mult cu mama, dar trăsăturile lui nu erau deloc feminine. Şi doamna Guntlieb apărea în poze, mai întâi gravidă, apoi zâmbind şi ținând în brațe un bebeluş învelit în pături groase. Harald stătea lângă scaunul mamei, ridicându-se pe vârfuri pentru a o vedea mai bine pe surioara lui. Mama îl ținea cu o mână pe după umeri. Bilețelul care însoțea fotografia sublinia că micuța primise prenumele mamei, Amelia, şi un al doilea, Maria.

Ea trebuie să fi fost fetița care murise din cauza bolii congenitale. Judecând după fotografii, la început familia nu bănuise nimic despre existența bolii. Mama părea extrem de fericită şi lipsită de orice griji. În schimb, în următoarele fotografii se putea constata un element nou: doamna Guntlieb era absentă şi tristă, ochii ei erau inexpresivi. Dispăruse şi contactul fizic dintre ea şi Harald, evident în celelalte poze. Băiatul părea abătut şi neajutorat. Fetița nu se mai vedea.

Constată apoi că o perioadă din istoria familiei părea să

lipsească, fiindcă următoarele fotografii fuseseră făcute cam după cinci ani. A doua mapă de plastic începea cu o poză de grup, în prima apărea şi domnul Guntlieb. Bărbatul avea o atitudine plină de demnitate şi era în mod evident mult mai în vârstă decât soția lui. Toți erau frumos îmbrăcați şi apăru-se încă un copil, pe care mama îl ținea în brațe: fără îndoială fiica cea mai mică, unicul copil încă în viață. Şi fetița bolnavă era acolo: stătea într-un scaun cu rotile, cu capul dat pe spate şi gura deschisă. Maxilarul inferior îi atârna într-o parte - probabil că nu îl mai poate controla. Avea un braț îndoit, cu mâna răsucită într-o poziție nefirească. Degetele erau crispa-te, ca nişte gheare. Celălalt braț i se odihnea fără viață în poală. În spatele scaunului cu rotile stătea Harald, acum în vârstă de vreo opt ani. Expresia lui se deosebea mult de expresia fiului Dórei la aceeaşi vârstă. Tristețea băiatului era impresionantă. Se întâmplase probabil ceva, iar Dóra se întrebă dacă un copil poate fi atât de afectat de boala surioarei lui. Poate că Harald avea probleme psihice, un fenomen destul de des întâlnit la copii. Nu era exclus ca micuțul să fi suferit o depresie. Efortul de a câştiga atenția părinților la concurență cu frații mai mici depăşise poate forțele lui. Dacă era într-adevăr aşa, pozele următoare demonstrau foarte clar că doamna şi domnul Guntlieb nu se pricepeau să facă față acestei situații. Nicăieri nu se putea constata o apropiere fizică față de copil. Băiatul se distanța de fiecare dată de familie, doar fratele mai mare apărea de câteva ori alături de el. Mama parcă uitase de existența lui sau voia să-l excludă în mod intenționat din familie. Dóra se strădui să nu interpreteze de fiecare dată imaginile. În fond, erau doar momente disparate din viața unei familii, imortalizate pe peliculă.

Cineva bătu la uşă şi apăru Bragi, coproprietarul şi cofondatorul firmei.

– Ai timp o clipă?

Dóra dădu din cap, iar Bragi intră. Era un bărbat de aproape şaizeci de ani, cu o statură impunătoare, nu doar

înalt, ci şi masiv. Dóra spunea mereu despre el că are două numere în plus, inclusiv la degete, urechi şi nas. Se aşeză greoi pe scaunul din fața biroului şi luă mapa pe care o studia Dóra.

– Cum a fost?

– Întâlnirea? Foarte bine, cel puțin aşa cred, răspunse Dóra uitându-se la Bragi, care răsfoia încet fotografiile.

– Băiatul ăsta pare îngrozitor de deprimat, comentă Bragi, arătându-i o fotografie a lui Harald. El e studentul asasinat?

– Da, răspunse Dóra. Nişte fotografii destul de ciudate.

– Nu neapărat. Ar trebui să te uiți la pozele din copilăria mea. Am fost un copil trist, nefericit şi chinuit, pe scurt, lipsit de orice speranțe.

Dóra nu-l lua în serios. Era obişnuită cu diferitele bizarerii ale lui Bragi. Evident că exagera iar - ca atunci când povestea că în timpul facultății lucra noapte de noapte în port, iar la sfârşitul săptămânii pe vase de pescuit. Cu toate acestea, Dóra se înțelegea bine cu el. Era totdeauna foarte binevoitor cu ea, iar cu trei ani în urmă, când îi propusese să deschidă împreună un birou de avocatură, Dóra acceptase recunoscătoare. Lucrase până atunci la o firmă juridică foarte mică şi era fericită că poate pleca în sfârşit de acolo. Nu ducea deloc lipsa discuțiilor despre cravate şi undițe pentru somon purtate mereu în jurul filtrului de cafea.

Bragi împinse iar mapa spre Dóra:

– Ai de gând să iei cazul?

– Da, cred că da, răspunse ea. Nu-mi strică o schimbare.

Bragi se ridică, se duse la uşă, dar se întoarse încă o dată, adăugând:

– Ce crezi, ar putea şi þór să-ți dea o mână de ajutor?

Þór, un jurist care îşi luase de curând diploma, lucra pentru biroul lor de-abia de vreo şase luni. Un tip cam ciudat şi destul de necomunicativ, dar îşi făcea treaba exemplar, aşa că Dóra nu avea nici o obiecție să o ajute în caz de necesitate.

– M-am gândit şi eu la asta. Ar putea să preia o parte din celelalte cauze, ca să mă pot concentra o vreme asupra cazului.

– Nici o problemă. Aranjează totul aşa cum crezi de cuviință.

Dóra luă iar mapa şi se uită repede la celelalte fotografii. Urmări evoluția lui Harald, care se transformase în cele din urmă într-un tânăr atrăgător şi moştenise tenul deschis al mamei. Tatăl avea gene şi sprâncene de culoare mult mai închisă şi o figură comună, pe care probabil că o uitai imediat după ce o vedeai. Pe ultima pagină erau doar două fotografii, făcute cu siguranță într-un studio. Prima îl înfățişa pe Harald cu ocazia examenului de admitere la Universitatea din München, a doua la începutul sau la sfârşitul serviciului militar - în orice caz, Harald purta uniforma armatei germane. Pe pagina următoare Dóra găsi cópii ale certificatelor cu notele lui Harald în anii de şcoală. Se dovedea că băiatul fusese extrem de dotat. Avea note excepționale, iar Dóra ştia din propria ei experiență că în sistemul de învățământ din Germania nu era prea uşor să obții asemenea calificative. Ultima situație şcolară - de asemenea excepțională - fusese eliberată de Universitatea din München, unde Harald îşi luase diploma în istorie cu calificativ maxim. Judecând după date, exista o lacună între absolvire şi începutul studiului ştiințific la Universitate. Dóra răsfoi mai departe hârtiile până ajunse la "Serviciul militar". Un capitolaş subțire, doar de câteva pagini. Prima era o copie a formularului de înrolare a lui Harald Guntlieb în armata germană, datat 1999. Se pare că optase pentru infanterie. Dórei i se păru ciudat că Harald nu alesese aviația sau marina. Era sigură că, recurgând la relațiile tatălui său, ar fi avut posibilitatea să-şi aleagă orice armă. Pe pagina următoare găsi un ordin conform căruia unitatea lui Harald urma să fie trimisă în Kosovo. A treia şi ultima filă reprezenta documentul de trecere în rezervă a lui Harald, după şapte luni de serviciu militar. Nu conținea nici o explicație

precisă, doar observația generală şi neconcludentă "din motive medicale". Cineva scrisese pe marginea acestei pagini un semn de întrebare arcuit elegant. Dóra presupuse că îi aparținea lui Matthias; din câte ştia, *el* adunase hârtiile. Îşi notă în minte să-l întrebe care fusese motivul exact al ieşirii lui Harald din armată, apoi trecu la capitolul următor.

Documentele referitoare la Universitatea din München erau datate la numai o lună după plecarea lui Harald din armată. Dacă adevărata cauză a trecerii sale în rezervă fusese medicală, se pare că Harald se însănătoşise destul de repede. Urmau câteva pagini pe care Dóra nu le înțelese prea bine: copia ordinii de zi a şedinței de constituire a unei asociații de studii istorice numită *Malleus Maleficarum;* o scrisoare de recomandare a unui oarecare profesor Chamiel, care înălța un imn de laudă la adresa lui Harald; câteva pagini cu rezumatele unor prelegeri despre istoria secolelor al XV-lea, al XVI-lea şi al XVII-lea. Dóra habar n-avea ce căutau aici.

La sfârşitul capitolului găsi, în fine, un articol decupat dintr-un ziar german în care era vorba despre moartea câtorva tineri provocată de o practică sexuală neobişnuită. Citindu-l, Dóra află că aceasta consta în strangularea treptată cu ajutorul unui laț concomitent cu masturbarea. Probabil că erau "jocurile sexuale" despre care pomenise Matthias. Conform autorului, practica era destul de uzuală la persoanele care, din cauza consumului exagerat de alcool sau de droguri, nu reuşeau să ajungă la orgasm. Fila nu explica ce legătură exista între articolul acesta şi Harald - doar că una dintre victime studiase la aceeaşi facultate. Respectivul nu era nominalizat, iar articolul nu era datat. Dóra se întoarse la fotografia de la finele primului capitol, care îl înfăţişa pe Harald la examen. Se uită cu atenție la ea şi reuşi să descopere o dungă roşie la gâtul lui Harald, exact deasupra gulerului cămăşii. Scoase fotografia din husa de plastic şi o studie mai atent. Fără folie, imaginea era mai clară, dar nu suficient de clară ca Dóra să poată afirma cu toată certitudinea că ar fi

vorba despre contuzii. Trebuia să afle ce ştia Matthias şi în legătură cu această problemă.

Ultima filă din ciudata combinaţie de documente referitoare la anii de studiu din München era chiar coperta lucrării de diplomă a lui Harald. Subiectul tezei fusese vânătoarea de vrăjitoare din Germania, cu accentul pus pe executarea copiilor acuzaţi de vrăjitorie. Simţi că o trec fiorii. Auzise, fireşte, despre arderea pe rug a vrăjitoarelor încă de la orele de istorie din gimnaziu, dar nu-şi amintea să fi fost menţionaţi şi copii. Cu siguranţă că nu ar fi uitat un asemenea amănunt, chiar dacă la istorie se plictisise totdeauna îngrozitor. Deşi îşi dorea din tot sufletul ca studiul lui Harald să fi ajuns la concluzia că nu fuseseră arşi pe rug şi copii, Dóra ştia, în sinea ei, că nu poate fi aşa. Trecu apoi la capitolul despre Universitatea din Islanda.

Găsi o adresă din partea departamentului administrativ al Universităţii prin care i se comunica lui Harald că solicitarea de a fi admis la studiile pentru masterat fusese aprobată şi că era aşteptat la Reykjavík la începutul semestrului de iarnă al anului universitar 2004. Urma o copie a situaţiei şcolare a lui Harald la cursurile deja încheiate. Data îi demonstră Dórei că fusese eliberată după decesul lui Harald. Probabil că o ceruse Matthias. Deşi Harald nu reuşise să dea examene la prea multe discipline, notele lui erau, ca de obicei, foarte bune.

Pe următoarea filă citi cinci nume aparţinând, toate, unor islandezi. După fiecare nume figura specialitatea şi anul naşterii. Probabil cercul de prieteni ai lui Harald, deoarece toţi aveau cam vârsta lui. Marta María Eyjólfsdóttir, drepturile femeilor, n. 1981; Brjánn Karlsson, istorie, n. 1981; Halldór Kristinsson, medicină, n. 1982; Andri Þórsson, chimie, n. 1979 şi Bríet Einarsdóttir, istorie, n. 1983. Dóra dădu repede pagina, în speranţa că va găsi informaţii detaliate despre aceşti tineri, dar o aştepta o decepţie. Găsi în schimb planul

Universității, pe care figurau şi principalele clădiri. Facultatea de Istorie, Institutul Árni Magnússon şi clădirea centrală fuseseră încercuite, probabil de Matthias. Urmau două pagini printate, prima după home-page-ul Universității, în care Dóra citi un text în engleză care prezenta Facultatea de Istorie, a doua referitoare la cursurile pentru studenții străini. Nimic nu i se păru relevant.

Ultimul document din acest capitol era un e-mail expediat de la hguntlieb@hi.is - cu siguranță adresa lui Harald la Universitate - şi adresat domnului Guntlieb. Era datat la puțin timp după începerea cursurilor, în toamna anului 2004. Pe Dóra o îngrozi tonul distant şi rece al mesajului. Harald era foarte mulțumit în Islanda, închiriase un apartament foarte bun etc. La sfârşit, înştiințarea că îşi găsise un îndrumător pentru lucrarea de masterat, şi anume pe profesorul Þorbjörn Ólafsson. Tema lucrării: pedepsirea prin ardere pe rug a vrăjitoarelor în Islanda şi Germania, luând în considerare faptul că în Islanda erau acuzați de vrăjitorie aproape exclusiv bărbații, în schimb în Germania predominau femeile. Scrisoarea se termina cu salutări, iar Dóra simți o strângere de inimă când ajunse la post-scriptum: "Dacă te interesează să rămânem în contact, iată adresa mea de e-mail." Nu era prea multă tandrețe aici. Să fi avut plecarea lui Harald din armată vreo legătură cu aceste relații tată-fiu glaciale? Dacă ar fi fost să judece după fotografii, tatăl nu părea să fie un om prea înțelegător. Cu siguranță nu era fericit că avea un fiu care nu se ridica la înălțimea aşteptărilor sale.

Pagina următoare - tot un e-mail printat - conținea răspunsul scurt al tatălui. Dóra citi: "Dragă Harald, te sfătuiesc să renunți la acest subiect de examen. Nu este potrivit şi nici de natură să formeze un caracter. Nu risipi banii. Salutări", iar dedesubt o semnătură standardizată, care cuprindea numele complet, funcția şi adresa. De fapt, se gândi Dóra, era de-a dreptul grețos. Nici o manifestare de bucurie că a veşti de la fiul său, nici un cuvânt care să arate că i-ai simți lipsa,

cu atât mai puţin un "tata" sau ceva asemănător drept semnătură. Mai mult, era ciudat că nici unul dintre ei nu transmitea salutări de la sau pentru mama şi sora mai mică. Dóra nu ştia dacă tatăl şi fiul îşi mai trimiseseră asemenea e-mailuri glaciale; în orice caz, în mapă nu mai găsi nici unul.

În cele din urmă ajunse la o listă şi descoperi în fine, la sfârşit de tot, ceva demn de reţinut, şi anume *Malleus Maleficarum - Uniune a celor interesaţi de istorie şi etnologie.* Dóra îşi ridică privirea. Era denumirea pe care o găsise şi pe copia întrunirii fondatorilor, amintită în capitolul despre Universitatea din München. Pentru orice eventualitate, căută pasajul. Bingo! Sub numele Uniunii, pe lista islandeză se putea citi o însemnare cu creionul: *fondată în 2004.* Să fi fost Harald fondatorul Uniunii? Posibil - dacă nu cumva *Malleus Maleficarum* era ceva tipic pentru istorie şi etnologie. Fireşte că putea avea multe alte semnificaţii; Dóra uitase şi puţina latină pe care o ştia cu ani în urmă. Trecu mai departe, la capitolul cu operaţiile bancare.

Harald Guntlieb dispunea de venituri respectabile, din care însă nu mai rămăsese prea mult, judecând după ultimul extras de cont. Cineva sublimase cu roşu retragerile importante de capital şi cu galben depunerile semnificative. Dóra constată rapid că sumele marcate cu galben erau de fiecare dată aceleaşi, fiind vărsate la început de lună. O sumă frumuşică, mai mult decât încasa Dóra în şase luni atunci când afacerile mergeau bine. Probabil că intrările proveneau din fondurile moştenite de Harald de la bunicul său, după cum spusese Matthias. Pesemne că suma moştenită era împărţită în tranşe egale, vărsate cu regularitate în contul lui Harald, ceea ce arăta că băiatul nu intrase în posesia întregii moşteniri. Se pare că Harald Guntlieb nu se bucura de o faimă prea bună în această privinţă. După socoteala Dórei, împlinise deja douăzeci şi şapte de ani şi totuşi nu avea încă dreptul de a-şi administra averea. Cu toate acestea, până de curând în contul lui figurase o sumă atât de mare, încât cheltuielile

de întreţinere erau nesemnificative în comparaţie cu disponibilul lunar.

Situaţia retragerilor din cont arăta, în schimb, cu totul altfel. Nu numai că numele erau diferite dar, după cum constată Dóra, nici dinamica operaţiilor nu era regulată. Lângă fiecare ieşire figura o notă; observaţiile nefiind numeroase, Dóra le citi pe toate. Unele nu ridicau semne de întrebare, de exemplu lângă o plată în valoare mare, de la începutul lunii august 2004, stătea scris *BMW.* Probabil că Harald îşi cumpărase o maşină în Islanda. Alte observaţii erau însă mai greu de înţeles. *Sentinţă G.G.,* citi în dreptul unei plăţi substanţiale făcute în timpul studiilor la München. Dóra cunoştea termenul şi îi trecu prin minte că Harald plătise poate pe cineva pentru a muşamaliza împrejurările în care părăsise armata. Totuşi data nu se potrivea, şi nu ştia ce înseamnă *G.G.* În dreptul altor plăţi găsi cuvântul *Craniu* şi încă unul care îi era necunoscut. Îi atraseră însă atenţia alte două plăţi. În dreptul unei sume achitate cu ani în urmă, în valoare de 42 000 Euro, citi iar cuvintele latineşti *Malleus Maleficarum.* În dreptul celeilalte, mai recentă şi mai mare, văzu un semn de întrebare. Erau probabil banii despre care Matthias credea că dispăruseră, aproximativ 310 000 de Euro. După calculul Dórei, asta însemna cam 25 milioane de coroane. Matthias se îndoia, pe drept cuvânt, că ar fi putut fi cheltuiţi pentru droguri. Altfel ar fi trebuit să conchidă că băiatul consuma cantităţi uriaşe de stupefiante, eventual în compania lui Keith Richards. Dóra trecu în revistă plăţile făcute cu cartea de credit în luna dinaintea morţii lui Harald. Parcurgând lista, constată că majoritatea banilor fuseseră cheltuiţi în baruri şi restaurante, uneori şi pe haine, foarte rar în supermarketuri. Restaurantele erau toate *hip,* cum ar fi spus prietena ei Laufey. Descoperi o sumă serioasă, vărsată la mijlocul lui septembrie în contul hotelului Rangá, încă una notată *Şcoala de pilotaj* şi alta, mai mică, la finele lui septembrie, achitată - spre uimirea Dórei - Grădinii Zoologice. O serie de

sume mai mici fuseseră cheltuite într-un magazin de animale de companie din oraş. Cine ştie, poate că Harald iubea animalele, poate că era un substitut pentru lipsa de afecțiune a părinților. Iată încă un punct pe care trebuia să-l discute cu Matthias. Capitolul referitor la finanțele lui Harald se încheia cu această listă. Dóra se uită la ceas şi constată că se încadrase în timp.

Se hotărî deci să pună deocamdată mapa deoparte, apoi se duse la calculator şi căută pe internet *Malleus Maleficarum.* Rezultatul: 340 000 de pagini. Găsi însă imediat o pagină promițătoare din care aflã că noțiunea este echivalentă cu *Hexenhammer* şi reprezintă titlul unei cărți din secolul al XV-lea. Dóra alese un link şi pe ecran apăru un text în engleză. Pagina era ilustrată cu un desen vechi înfățişând o femeie înfăşurată într-o pelerină şi legată de o scară. Doi bărbați se străduiau să ridice scara şi să o aşeze, împreună cu femeia, pe un rug uriaş care ardea cu vâlvătăi. Se pare că femeia urma să fie arsă de vie. Condamnata se uita la cer, cu gura larg deschisă. Dóra nu înțelese prea bine ce intenționase artistul să sugereze, că femeia cere îndurarea Cerului sau că îi blestemă pe călăii ei. Disperarea exprimată de trăsăturile ei era, în orice caz, evidentă. Dóra printă pagina şi ieşi repede din cameră să ia foaia din imprimantă înainte ca Bella să o descopere. De la fata asta te puteai aştepta la orice.

CAPITOLUL 4

Spre surprinderea ei, Dóra găsi în imprimantă cinci foi, nu una. Pagina din site conținea, se pare, mult mai multe informații decât cele afişate pe monitor. În drum spre biroul ei, începuse deja să le citească.

O introducere succintă prezenta *Malleus Maleficarum* drept una dintre cele mai rău-famate cărți din istoria omenirii. Ediția princeps fusese tipărită în 1486, ca manual pentru inchizitori. Viitorii inchizitori urmau să învețe cum să le recunoască şi să le pună sub acuzare pe vrăjitoare. Atât magia neagră cât şi alte credințe populare urmau să fie considerate, de atunci înainte, blasfemii care cereau pedeapsa cu moartea. Cei dovediți vinovați aveau să fie arşi pe rug. Cartea avea trei părți. În prima li se băga oamenilor în cap că magia şi vrăjitoarele există cu adevărat, dar că existența lor este un fenomen contra naturii, iar vrăjitoarele sunt fără îndoială posedate de diavol. Simpla credință în existența magiei negre, se afirma apoi, reprezintă o blasfemie. În partea a doua erau relatate o serie de poveşti senzaționale despre uneltirile şi dezmățul vrăjitoarelor, cele mai multe prezentând relațiile lor trupeşti cu demonii. Partea a treia trasa bazele procedurale ale proceselor împotriva vrăjitoarelor. Se accentua că tortura era permisă în vederea smulgerii mărturisirilor şi că oricine putea depune mărturie împotriva acuzatelor, indiferent de antecedentele sale sau de alte considerente care astăzi, în mod normal, ar face ca martorii să fie considerați incompatibili sau părtinitori.

Autorii erau doi călugări dominicani: Jakob Sprenger, pe atunci rector al Universității din Köln, şi Heinrich Kramer,

profesor de teologie la Universitatea din Salzburg şi inchizitor neoficial al Tirolului. Acesta din urmă apărea de fapt drept autorul propriu-zis al lucrării. Cartea fusese scrisă la cererea papei Inocențiu al VIII-lea - un personaj destul de controversat, după cum reieşea din descriere. *El* era acela care declanşase în Europa începerea persecuțiilor împotriva vrăjitoarelor, mai exact la 5 decembrie 1484, când semnase o bulă apostolică intitulată *Summis desiderantes affectibus,* dându-le astfel inchizitorilor mână liberă să pornească vânătoarea. În această bulă magia şi blasfemia erau puse pe picior de egalitate.

Se zice că, la bătrânețe, papa încercase să-şi amâne cât mai mult moartea, bând lapte de femeie şi făcându-şi transfuzii de sânge. Totuşi, aceste tentative disperate nu-i prelungiseră viața, singurul rezultat fiind că provocaseră moartea a trei băieți de zece ani cărora li se luase prea mult sânge.

Cartea se bucurase de o largă circulație în urma inventării tiparului şi datorită celebrității autorilor ambii nişte învățați foarte apreciați pe atunci. Atât catolicii cât şi protestanții făcuseră apel la ea frecvent în lupta lor împotriva magiei şi vrăjitoriei. Pasaje întregi din *Hexenhammer* fuseseră preluate şi folosite de-a lungul timpului atât în Sfântul Imperiu Roman - adică în Germania actuală - cât şi în Austria, Cehia, Elveția, estul Franței, Țările de Jos şi anumite regiuni din Italia. Dóra tresări citind că tomul continua să fie editat cu regularitate.

Totul era foarte interesant, dar se îndoia că va găsi motivul asasinării lui Harald Guntlieb într-o carte apărută în urmă cu şase sute de ani. Se uită la ceas şi constată că mai avea la dispoziție doar o oră. Capsă foile şi se întoarse la dosarul cu documentele despre Harald. Începu să răsfoiască al şaselea capitol, care conținea rezultatele investigațiilor întreprinse de poliție.

La prima privire, materialul părea mult prea precar pen-

tru o anchetă de asemenea anvergură. Poate că Matthias reuşise să procure doar o parte din documente. Oricum, după părerea Dórei era extraordinar că pusese mâna pe ele fără să fi înaintat o cerere oficială. Trecu în revistă conținutul: cópii ale interogatoriilor, toate cu ştampila de înregistrare şi datate cu două săptămâni în urmă. Aici se simțea pe teren cunoscut, iar materialele erau redactate în islandeză. Probabil că lui Matthias nu-i fusese deloc uşor să înțeleagă ceva din ele. Pe aproape toate protocoalele se specifica, în colțul din dreapta sus, numele martorului şi care fusese relația persoanei respective cu Harald. Cele mai multe procese-verbale proveneau de la interogatoriile lui Hugi Þórisson, aflat în detenție preventivă, în aşteptarea rechizitoriului. Dórei i se părea ciudat că individul fusese anchetat de la bun început doar ca suspect, nici măcar o singură dată ca martor; probabil că existau indicii care îl acuzau din capul locului. În felul acesta însă, nu era obligat, conform legii, să spună adevărul - spre deosebire de martori. În fond, putea declara ce-i trecea prin cap, chiar dacă acest lucru nu l-ar fi avantajat la pronunțarea sentinței - judecătorii nu erau deloc încântați când acuzatul susținea că la ora crimei luase masa împreună cu Mickey Mouse sau ceva la fel de puțin credibil.

Dóra înțelese, încetul cu încetul, cum ajunsese Matthias în posesia documentelor. În mod normal, apărătorul din oficiu al acuzatului avea acces la rapoartele poliției, aşadar avocatul lui Hugi Þórisson primise toată documentația. Dóra răsfoi repede procesele-verbale. Căuta un interogatoriu la care să fi fost prezent şi apărătorul lui Hugi, ca să afle cine era acesta. Hugi fusese singur la primele interogatorii, dar spre sfârşitul anchetei îşi manifestase totuşi dorința de a primi un apărător din oficiu. Cazul fusese preluat de Finnur Bogason. Dóra îl cunoştea bine şi era convinsă că îi împrumutase lui Matthias hârtiile în schimbul unei sume frumoase. Satisfăcută de concluziile ei, începu să citească textul propriuzis al interogatoriilor.

Procesele-verbale nu erau sortate cronologic, ci în funcție de persoanele interogate. Unii martori fuseseră audiați doar o singură dată. Din acest grup făceau parte intendentul Universității, femeile de serviciu, proprietara locuinței lui Harald, taximetristul care îi transportase pe Harald şi pe Hugi în seara crimei, precum şi câtiva colegi şi profesori de-ai lui Harald. Decanul Facultății de Istorie, care descoperise cadavrul, fusese audiat de două ori, pentru că prima dată, din cauza stării în care se afla, nu reuşiseră să scoată de la el nimic inteligibil. Dóra îl compătimea pe bietul om, trebuie să fi fost înfiorător pentru el. Chiar şi la cea de-a doua audiere, din fiecare propoziție pe care o rostise răzbătea groaza care îl cuprinsese când cadavrul îi căzuse în brațe.

Din grupul următor făceau parte cei care fuseseră suspectați măcar temporar. Printre ei figura, fireşte, Hugi Þórisson, care îşi susținea sus şi tare nevinovăția. Dóra urmări punctele principale din anchetarea lui Hugi. Acesta declarase că îl întâlnise pe Harald cu ocazia unei petreceri, la Skerjafjörður. Plecaseră împreună de la petrecere, dar mai târziu se despărțiseră iar, fiindcă Harald se întorsese la localul respectiv, în timp ce Hugi avea de gând să revină în oraş. Cu ocazia primei audieri, Hugi nu spusese unde se duseseră împreună, pomenind doar, în treacăt, de o plimbare prin cimitir. Dându-şi însă seama, la a doua audiere, că era suspectat de crimă, declarase că urcaseră amândoi în apartamentul lui din Hringbraut pentru a lua nişte droguri pe care Harald voia să le cumpere de la el. Hugi jurase că nu-l mai văzuse după aceea pe Harald, fiindcă nu mai avusese chef să iasă şi rămăsese acasă. Nu putea preciza când se întâmplaseră toate acestea, din cauză că în seara respectivă băuse zdravăn şi se drogase. Subliniase doar că Harald voia neapărat să se întoarcă la petrecere. Având în vedere că Hugi fusese întrebat în repetate rânduri dacă poate indica exact unde se afla în jurul orei unu, în noaptea de 30 octombrie, sâmbătă spre duminică, Dóra înțelese că medicul legist stabilise ora unu ca

posibil moment al decesului. Revenea cu insistență o întrebare: Din ce cauză Hugi îi scosese lui Harald ochii şi ce făcuse cu ei? Hugi susținea însă cu încăpățânare că el nu scosese ochii nimănui şi că nu avea alți ochi în afară de ai lui proprii. Dóra îl compătimea sincer pe bietul băiat - presupunând că spunea adevărul. Deşi studiase doar superficial cazul, intuia că un individ atât de labil ca acest Hugi nu ar fi fost în stare să mintă după detenția îndelungată în izolare şi după audierile atât de dure. Şi prietenii, şi cunoscuții lui Harald care participaseră la petrecerea de la Skerjafjörður făceau parte din cercul suspecților, şi totuşi fuseseră audiați doar ca martori. În total era vorba despre zece persoane, iar patru dintre ele figurau pe lista cu cei cinci studenți pe care Dóra o găsise la începutul dosarului. Singurul nume care lipsea era cel al medicinistului Halldór Kristinsson.

Toți participanții la petrecere relataseră aceeaşi poveste. Sindrofia începuse la ora nouă şi continuase până pe la două, după care plecaseră cu toții în oraş. Harald şi Hugi părăsiseră societatea încă de la miezul nopții, dar nimeni nu părea să ştie din ce cauză. Cei doi afirmaseră că trebuie să iasă puțin şi plecaseră cu un taxi comandat de Hugi. După două ore, ceilalți renunțaseră să-i mai aştepte şi se hotărâseră să se întoarcă în oraş. La întrebarea de ce nu încercaseră să le dea un telefon lui Harald şi Hugi, dăduseră cu toții acelaşi răspuns: bateria mobilului lui Harald se descărcase mai devreme, în cursul serii, iar pe Hugi nu-l găsiseră nici pe mobil, nici pe telefonul fix, în ciuda apelurilor repetate. Nici la Harald acasă nu ridicase nimeni receptorul când sunaseră acolo. Urmaseră alte întrebări, şi anume: cine şi când plecase din oraş acasă, dar se pare că erau doar de formă, din cauza timpului limitat. Reieşea că studenții ajunseseră acasă la ore diferite, cel mai târziu la ora cinci. Ultimii fuseseră prietenii de pe lista nominală, dar al cincilea, adică studentul medicinist Halldór, se întâlnise cu ceilalți abia în oraş. Dóra răsfoi hârtiile mai departe, sperând să dea şi de procesul-verbal al

audierii acestuia. Părea însă a fi singurul care nu participase la petrecere atunci când fusese comisă crima. Unde fusese? se întrebă Dóra.

Găsi răspunsul către sfârşitul capitolului. Halldór fusese şi el audiat şi se dovedise că rămăsese la spitalul din Fossvogur până la miezul nopţii. Lucra acolo ca suplinitor, în paralel cu studiile. Iată de ce nu participase la petrecere. Îşi adusese însă haine de schimb, iar după ce făcuse un duş la spital şi se schimbase, luase autobuzul spre centrul oraşului. Declarase că maşina lui personală era stricată şi indicase şi numele atelierului la care o dusese pentru a fi reparată. Halldór afirmase că, iniţial, se gândise să ia apoi alt autobuz care să-l ducă la Skerjafjörður. Îl pierduse însă pe ultimul, şi din acest motiv se hotărâse să meargă direct în oraş şi să-i aştepte pe ceilalţi într-o bodegă, în loc să dea banii pe un taxi sau să meargă pe jos. Le telefonase participanţilor la petrecere şi aflase că erau pe punctul de a pleca. La unu fix intrase la Kaffibrennslan, unde comandase o bere. Pe la două se întâlnise în fine cu ceilalţi, care veniseră în centru cu un taxi.

Depoziţiile profesorilor de la Facultatea de Istorie defineau, în primul rând, relaţiile lor cu Harald. Toţi susţineau acelaşi lucru: nu-l cunoscuseră în particular şi nu puteau spune prea multe despre el. În legătură cu întrunirea lor de la Árnagarður, din seara crimei, declaraseră cu toţii că sărbătoriseră obţinerea unei burse Erasmus consistente în vederea colaborării cu o universitate din Norvegia. Dóra citi printre rânduri că această "întrunire" constase mai degrabă dintr-un cocteil care se prelungise până târziu. Profesorii plecaseră acasă cu puţin înainte de miezul nopţii. Dórei îi erau cunoscute doar numele decanului facultăţii şi al îndrumătorului de masterat al lui Harald, şi anume Þorbjörn Ólafsson.

Ultimele procese-verbale conţineau depoziţia unui chelner de la Kaffibrennslan şi a şoferului autobuzului cu care Halldór venise de la Fossvogur în oraş. Chelnerul, Björn Jónsson, declarase că în seara respectivă îl servise pe Halldór prima

dată în jurul orei unu, apoi de câteva ori în următoarele şaizeci de minute şi, în fine, încă o dată în jurul orei două, când apăruseră şi prietenii lui Harald. Declarase că îşi amintea bine de Harald, fiindcă băuse într-un ritm rapid şi neobişnuit de mult.

Şoferul autobuzului îşi amintea de Halldór; Era ultima lui cursă, autobuzul era aproape gol, şi discutase cu Halldór despre starea sistemului sanitar şi aspectele neplăcute ale relațiilor cu bătrânii. Impresia Dórei era că acest Halldór avea un alibi destul de solid, la fel ca şi ceilalți din gaşca lui Harald, cu excepția lui Hugi.

Cópiile alb-negru ale fotografiilor făcute la locul crimei nu erau clare, dar ofereau totuşi o imagine suficient de precisă despre scena oribilă. Dóra înțelegea acum şi mai bine şocul pe care-l suferise decanul. Se îndoia că omul îşi va reveni vreodată complet din coşmarul prin care trecuse.

La cinci fără un sfert, când mobilul începu să sune, Dóra se grăbi să citească şi ultimul capitol, cel cu rezultatele autopsiei. Dar, ciudat, după a şaptea filă despărțitoare nu mai urma nimic. Ultimul capitol nu era acolo.

CAPITOLUL 5

Dóra reuşi să ajungă la timp la şcoală. În parcare se întâlni cu mama unei fetițe din aceeaşi clasă cu fiica ei. Femeia zâmbi dispretuitor când văzu maşinuța cu inscripția atelierului de reparații. Îşi imagina probabil că Dóra o obținuse de la Bibbi în schimbul unor favoruri. Dóra simți nevoia imperioasă să o oprească şi să-i explice că relația dintre Bibbi şi ea era pur comercială. Renunță însă şi traversă în linie dreaptă terenul din fața şcolii. Sóley învăța la şcoala Mýrarhús, aflată la doar zece minute de mers cu maşina de biroul Dórei din Skólavörðustígur. Cu doi ani în urmă, când se despărțise de Hannes, se străduise să păstreze locuința din Seltjarnarnes, deşi nu îi fusese deloc uşor să-l despăgubească pe fostul ei soț. Se bucura că ceruse evaluarea casei înainte de explozia prețurilor. Dacă ar fi divorțat acum, nu şi-ar fi putut adjudeca locuința. Fireşte că acest lucru îl scotea din sărite pe Hannes, care încercase să calculeze cam cât de mare fusese profitul Dórei. Nu se despărțiseră în cele mai bun relații, dar încercau să o scoată la capăt unul cu altul de dragul copiilor.

Dóra intră în şcoală şi se uită în jur. Se pare că cei mai mulți copii plecaseră deja acasă. Nu putea să scape de remuşcări, îşi spunea mereu că face prea puțin pentru fiica ei. Mamă, soție şi iubită - îi veni în minte un vers dintr-o veche poezie - în orice caz, ipostaza de "iubită" nu i se potrivea în momentul de față. În cei doi ani de după divorț nu prea avusese de-a face cu bărbații. Simți deodată dorința de a fi împreună cu un bărbat, dar alungă repede gândul. Se afla în locul cel mai puțin potrivit pentru a se gândi la sex. Oare ce-i venise?

– Sóley! strigă învățătoarea când o zări pe Dóra. A venit

mama ta.

Fetița, care stătea cu spatele la Dóra, aplecată peste o broderie cu mărgele, își ridică acum capul aplecat și se întoarse. Zâmbi obosită, dându-și la o parte buclele căzute pe frunte.

– Bună, mami. Uite, brodez o inimioară din perle. Dóra simți o strângere de inimă și își propuse solemn să vină mai devreme a doua zi.

După o scurtă escală la supermarket, mama și fiica ajunseră, în fine, acasă. Gylfi, fiul Dórei, părea să fie deja acolo. Se vedea după pantofii de sport azvârliți în mijlocul vestibulului și după canadiana atârnată atât de neglijent în cuier, încât căzuse imediat pe jos după aceea.

– Gylfi! strigă Dóra. Se aplecă să pună pantofii pe suportul pentru încălțăminte, atârnă apoi canadiana la locul ei. De câte ori să te mai rog să-ți pui lucrurile în ordine când vii acasă?

– Nu aud nimic! strigă Gylfi.

Dóra își dădu ochii peste cap. Bineînțeles că nu auzea nimic. Zgomotul infernal făcut de un joc pe calculator acoperea totul.

– Bine, atunci dă boxele mai încet! țipă și ea. Îți distrugi urechile.

– Vino aici! Nu înțeleg ce spui! urlă Gylfi.

– Dumnezeule, murmură Dóra, punându-și hanoracul în cui.

Sóley își așezase toate lucrurile în ordine, iar Dóra constată a nu știu câta oară, la fel de surprinsă, cât de diferiți erau copiii ei. Fata, aproape obsesiv de ordonată, nu se prea murdărea nici măcar în primele luni de viață; băiatul, în schimb, ar fi preferat să trăiască într-o magazie de vechituri și ar fi fost fericit să-și facă seara culcușul printre boarfe. Semănau însă într-o privință: amândoi erau foarte conștiincioși la școală. Acest aspect era, ce-i drept, compatibil cu personalitatea lui Sóley; dar în cazul lui Gylfi, Dóra se amuza văzând

că, în ciuda pletelor lungi şi neîngrijite şi a hainelor cu cap de mort, avea accese care frizau isteria dacă uita din întâmplare la şcoală o temă de ortografie pe care ar fi trebuit să o facă acasă.

Dóra se opri în pragul camerei băiatului. Gylfi era lipit de monitorul calculatorului şi mânuia brutal mouse-ul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Gylfi, pune-l mai încet! spuse Dóra, obligată iar să țipe deşi se afla la doi paşi de băiat. În vacarmul ăsta nu-mi aud nici măcar gândurile.

Băiatul apăsă pe o tastă şi dădu sonorul mai încet, fără însă a-şi lua privirea de la ecran şi fără a renunța să mişte mouse-ul.

– E mai bine aşa? întrebă el, continuând să fixeze ecranul.

– Da, e mai bine, zise Dóra, dar închide porcăria asta şi vino la masă. Am cumpărat spaghete.

– Încă un nivel, răspunse Gylfi. Doar două minute.

– Bine, dar să fie exact două minute, spuse Dóra făcând stânga împrejur. Şi nu uita: asta înseamnă unu, doi. Nu unu, trei, patru, cinci, şase şi abia după aceea doi.

– Bine, bine, mormăi băiatul, deja enervat, continuându-şi jocul.

Peste un sfert de oră, când mâncarea era deja pe masă, apăru şi Gylfi şi se trânti pe scaun. Sóley se aşezase deja în fața farfuriei ei şi căsca. Dóra nu avea chef să înceapă masa cu o ceartă şi să-i amintească lui Gylfi că trecuseră mai mult de două minute până terminase jocul. Se pregătea totuşi să-i explice cât de important este acest ritual familial, când sună mobilul. Dóra se ridică:

– Începeți să mâncați şi nu vă certați. Sunteți atât de drăgălaşi când vă purtați frumos unul cu altul.

Luă apoi mobilul de pe bufet şi încercă să vadă cine o chemase. Afişajul era gol. Ieşi din bucătărie şi răspunse:

– Dóra.

– Bună seara, doamnă Guðmundsdóttir, se auzi vocea lip-

sită de inflexiuni a lui Matthias. Vă deranjez?

– Nu, nu, deloc, minți Dóra. Îşi imagina că Matthias ar fi fost cel puțin jenat aflând că tocmai se aşezaseră la masă. Omul părea îngrozitor de politicos.

– Ați avut timp să treceți în revistă documentele pe care vi le-am dat? întrebă el.

– Da, sigur, dar nu rând cu rând, răspunse Dóra. Am observat însă că lipseşte o parte din documentația anchetei. Propun să cerem în mod oficial accesul la întregul dosar.

– Neapărat. Urmă un moment de tăcere penibilă. În clipa în care Dóra tocmai voia să adauge ceva, Matthias continuă:

– V-ați hotărât deja?

– Vreți să spuneți dacă accept cazul? întrebă Dóra.

– Da, zise el sec. Îl acceptați?

Dóra ezită o secundă, apoi îi confirmă că se hotărâse. Poate se înşela, dar avusese impresia că Matthias răsuflase uşurat.

– Foarte bine, zise neamțul pe un ton ciudat de oficial.

– În orice caz, încă nu am citit contractul. L-am luat acasă şi îl voi citi diseară. Dacă este într-adevăr corect şi corespunde legislației noastre, nu văd nici un impediment să-l semnez mâine.

– Minunat.

– Ăăă, am observat însă ceva. De ce lipseşte capitolul despre autopsie?

Ştia că ar fi putut aştepta până a doua zi, dar voia să afle chiar acum.

– A trebuit să depun o cerere specială pentru a obține raportul medicului legist. Nu am primit tot, doar un rezumat cu aspectele principale. Era cam puțin din punctul meu de vedere şi am insistat să mi se dea raportul complet, explică Matthias. Mi s-a spus că nu sunt, totuşi, un membru al familiei, ci doar un împuternicit, dar între timp situația s-a lămurit. Tocmai de aceea v-am telefonat.

– Cum adică? întrebă Dóra, care nu înțelegea unde voia

Matthias să ajungă.

– Am aranjat pentru mâine dimineață la nouă o întâlnire cu medicul legist care a făcut autopsia lui Harald. Îmi va preda raportul şi îmi va explica nişte puncte neclare. Aş vrea să veniți cu mine.

– A, da, răspunse Dóra, uimită. Sigur, merg cu dumneavoastră.

– Bine, la opt şi jumătate vin să vă iau de la birou. Dóra îşi muşcă limba, altfel ar fi mărturisit că nu ajungea niciodată atât de devreme la birou.

– La opt şi jumătate, deci. La revedere.

– Doamnă Guðmundsdóttir…

– Spuneți-mi Dóra, este mult mai simplu, îl întrerupse ea. Când i se adresa cineva atât de ceremonios, se simțea ca o văduvă de optzeci de ani.

– OK, Dóra, spuse Matthias. Încă o rugăminte, ultima.

– Ce anume? întrebă Dóra curioasă.

– Să nu luați un mic dejun prea copios. Ce urmează nu va fi plăcut.

7 DECEMBRIE 2005

CAPITOLUL 6

Existau probabil şi îndeletniciri mai simple decât să găseşti un loc de parcare în fața spitalului. În cele din urmă Matthias descoperi unul destul de departe de clădirea în care se găsea laboratorul de patologie. Dóra venise devreme la birou şi redactase o adresă către poliție prin care cerea acces la dosar în calitate de împuternicit al familiei Guntlieb. Adresa se afla deja într-un plic, în căsuța poştală a Bellei, însoțită de speranța că fata o va duce în aceeaşi zi la poştă. Pentru orice eventualitate, Dóra lipise şi un bilețel pe plic: Să *nu fie dus în nici un caz la poştă înainte de sfârşitul săptămânii!* Telefonase şi la Şcoala de Pilotaj, ca să întrebe pentru ce plătise Harald în septembrie. Aflase că băiatul închiriase un avion mic, cu pilot, ca să-l ducă la Hólmavík, de unde urma să se întoarcă în aceeaşi zi. Dóra căută Hólmavík pe internet şi descoperi rapid ce îl atrăsese acolo pe Harald: Muzeul Vrăjitoriei din Strandir. Apoi telefonase la hotelul Rangá ca să afle detalii despre călătoria lui Harald pe coasta de sud. Acesta rezervase şi plătise două camere pentru două nopți. În registru figurau două nume: Harald Guntlieb şi Harry Potter. Foarte spiritual! În timp ce se învârteau în jurul spitalului, Dóra îi povesti lui Matthias despre plimbările lui Harald pe coasta de sud şi la Hólmavík.

– În fine, exclamă Matthias, intrând imediat într-un loc de parcare care tocmai se eliberase.

Se îndreptară spre pavilionul situat în spatele clădirii principale. În timpul nopții ninsese, iar Matthias o luă înainte pe cărăruia deja formată în zăpadă. Era foarte frig şi un vânt tăios dinspre nord ciufulea părul Dórei. De dimineață se

hotărâse să nu şi-l strângă şi-l lăsase să-i cadă liber pe umeri. Acum regreta, pentru că vântul îl răsfira în toate direcțiile. O să arăt îngrozitor până la urmă, se gândi Dóra. Se opri o clipă, se întoarse cu spatele la vânt şi încercă să-şi adune pletele, apoi îşi înfăşură şalul în jurul capului. Nu arăta prea elegant, dar măcar o apăra de vânt. Se grăbi să-l ajungă din urmă pe Matthias.

Când ajunseră în fine la uşa laboratorului, Matthias îşi întoarse capul pentru prima dată de când coborâseră din maşină şi se holbă consternat la şalul din jurul capului Dórei. Dóra îşi dădu seama imediat că temerile ei fuseseră justificate, fapt confirmat de Matthias care ridică din sprâncene, spunând:

– Există, cu siguranță, o toaletă pentru doamne unde vă puteți aranja.

Dóra se abținu, deşi ar fi avut un chef nebun să-i dea cu ceva în cap. În loc să-i răspundă, îi aruncă o privire glacială şi deschise uşa de la intrare. Ajunşi în hol, se îndreptă spre o femeie ce împingea un cărucior de metal şi o întrebă unde îl puteau găsi pe medicul cu care aveau întâlnire. Femeia se interesă mai întâi dacă medicul ştia de venirea lor, apoi le arătă un birou de la capătul coridorului. Îi rugă totuşi să aştepte puțin în fața uşii, fiindcă medicul nu se întorsese încă de la raportul de gardă din dimineața aceea. Dóra şi Matthias se aşezară pe nişte scaune jerpelite.

– Scuzați-mă, spuse Matthias fără a se uita la Dóra. N-am vrut să vă jignesc.

Dóra nu avea deloc chef să discute despre înfățişarea ei exterioară, deci nu reacționă. Îşi scoase şalul de pe cap, cu mişcări cât mai demne, şi îl puse în poală. Apoi luă câteva reviste vechi, aşezate pe măsuța dintre cele două scaune.

– Cine naiba citeşte aşa ceva? murmură Dóra răsfoind o revistă.

– Cred că oamenii care vin aici nu sunt tentați de lectură,

răspunse Matthias. Şedea țeapăn pe scaun, drept ca o lumânare, privind fix în față.

Dóra puse, uşor iritată, revistele pe măsuță.

– Nu, probabil că nu. Apoi se uită nerăbdătoare la ceas, mârâind: Oare unde întârzie omul nostru?

– Va veni, în cele din urmă, răspunse Matthias scurt. Sunt însă îngrijorat pentru dumneavoastră din cauza acestei întrevederi.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Dóra, oarecum agasată.

– Mă tem că va fi extrem de neplăcut pentru dumneavoastră, răspunse el întorcându-se spre Dóra. Nu aveți experiență în acest domeniu şi s-ar putea ca ideea mea să nu fi fost chiar fericită. Ar fi poate mai bine să vă spun ce vă aşteaptă.

Dóra îi aruncă o privire tăioasă:

– Am născut doi copii, cu durerile, cu sângele şi mucozitățile de rigoare şi mai ştiu eu ce... O să fac față şi la aşa ceva. Îşi încrucişă brațele la piept, întorcându-se cu spatele la el. Dar dumneavoastră? Ce fapte de vitejie ați făcut?

Matthias nu părea entuziasmat de experiențele mărețe ale Dórei.

– Destul de multe. Prefer să nu vorbesc despre ele. Şi, spre deosebire de dumneavoastră, nu simt nevoia să mă laud.

Dóra îşi dădu ochii peste cap. Neamțul ăsta nu prea era omul care să creeze o atmosferă plăcută. Prefera să răsfoiască totuşi o revistă decât să continue discuția cu el. Începu să citească un articol despre influența nocivă a televiziunii asupra tineretului din lumea întreagă; ajunsese până la jumătate când un bărbat în halat alb apăru pe coridor şi se îndreptă spre ei. Avea în jur de şaizeci de ani, tâmplele încărunțite şi tenul bronzat. În jurul ochilor avea riduri fine - din acelea care apar când râzi mult - iar Dórei îi trecu prin minte că probabil se amuzase bine în timp ce stătea la soare.

– Bună ziua, spuse, dând mâna cu ei. Mă numesc Þráinn Hafsteinsson.

Dóra şi Matthias îl salutară şi ei şi se prezentară.

– Poftiţi înăuntru, le spuse medicul în engleză, ca să-l înţeleagă şi Matthias, şi deschise uşa biroului. Scuzaţi întârzierea, adăugă apoi în islandeză, adresându-i-se numai Dórei.

– Nici o problemă, răspunseră amândoi.

– Am găsit aici, afară, atâtea reviste interesante. Aş fi aşteptat cu plăcere în continuare.

Dóra îi zâmbi. Medicul îi aruncă o privire ciudată.

– Da, aşa este.

Intrară cu toţii în birou. De-a lungul pereţilor erau rafturi cu literatură de specialitate şi tot felul de reviste ştiinţifice, iar între ele fişete cu acte. Medicul se îndreptă spre un birou mare, pe care toate obiectele erau aşezate într-o ordine perfectă, se aşeză şi le oferi câte un scaun.

– Prin urmare... Spunând aceste cuvinte, îşi puse mâinile pe marginea biroului, de parcă ar fi vrut să declare şedinţa deschisă. Aş propune să vorbim în engleză.

Dóra şi Matthias schiţară la unison un gest de aprobare.

Hafsteinsson continuă:

– Mi-am făcut studiile în America, în schimb nu am mai vorbit germana de la examenul oral de bacalaureat şi aş prefera să nu vă pun la încercare răbdarea.

– După cum v-am spus şi la telefon, engleza este perfectă, spuse Matthias, în timp ce Dóra se străduia să nu râdă de pronunţia lui aspră, tipic germană.

– Bine, răspunse medicul şi puse mâna pe un clasor galben aşezat în vârful teancului de dosare de pe masă.

– Ar trebui mai întâi să mă scuz că a durat atât de mult până am reuşit să obţin permisiunea de a vă prezenta rezultatul autopsiei. Zâmbi, uşor jenat: Birocraţia este totdeauna atotputernică în asemenea situaţii şi de multe ori nu se ştie care ar trebui să fie reacţia oficială într-un caz atât de neobişnuit ca acesta.

– Neobişnuit? observă Dóra.

– Da, răspunse Hafsteinsson. Neobişnuit, fiindcă aparținătorii au delegat un împuternicit căruia să-i fie înmânate rezultatele autopsiei. În plus, este vorba de un cetățean străin. Am crezut la un moment dat că mortul va trebui să semneze personal cererea de aprobare.

Medicul le zâmbi iar. Dóra îi răspunse tot cu un zâmbet politicos, observând însă, cu coada ochiului, că fața lui Matthias era împietrită.

Medicul se uită în altă parte şi continuă:

– Ei bine, nu numai excesul de birocrație poate fi învinuit pentru bizareria acestui caz. Aş vrea să înțelegeți bine acest lucru înainte să începem. Legistul se întoarse spre ei, zâmbind din nou: De fapt, a fost una dintre cele mai ciudate şi interesante autopsii din câte mi-a fost dat să fac până acum, şi pot să vă asigur că am văzut multe în străinătate.

Dóra şi Matthias tăceau şi aşteptau, deşi ea părea mult mai curioasă decât neamțul, care se transformase într-o stană de piatră.

După ce îşi drese vocea, legistul deschise dosarul.

– Ar fi poate mai bine să începem cu amănuntele pe care le-am putea considera cât de cât normale.

– Neapărat, exclamă Matthias, în timp ce Dóra încerca săşi ascundă dezamăgirea. Ar fi preferat să afle elementele ieşite din comun.

– Prin urmare: cauza decesului este asfixia în urma blocării căilor respiratorii, explică medicul lovind uşor dosarul cu un deget. După ce terminăm, o să vă dau o copie a rezultatului autopsiei, dacă doriți. Vorbind despre cauza decesului, ne interesează în primul rând cum s-a sufocat victima. Credem că a fost strangulată cu un cordon dintr-un material textil, nu din piele. Criminalul trebuie să fi fost extrem de puternic, deoarece leziunea de la gât este considerabilă. S-ar putea şi ca presiunea să fi durat mai mult decât a fost necesar pentru a scoate victima din luptă, indiferent care este motivul. Probabil furie necontrolată sau nebunie.

– De unde ştiţi? întrebă Dóra.

Hafsteinsson scotoci în dosar şi scoase două fotografii. Le puse pe masă, apoi le împinse spre Dóra şi Matthias. Pozele arătau gâtul lui Harald, marcat de o rană adâncă.

– După cum vedeţi, la periferia leziunii provocate de strangulare pielea este pe alocuri strivită şi arsă din cauza fricţiunii. Asta ne sugerează că obiectul avea o suprafaţă aspră şi o formă neregulată. Dacă ne luăm după aspectul plăgii, pare să nu fi avut o lăţime constantă.

Medicul se opri o clipă, apoi arătă spre cealaltă fotografie:

– Sunt demne de remarcat şi urmele unei plăgi mai vechi, puţin mai jos pe gât, dar nici pe departe atât de gravă, deşi - după cum am spus - remarcabilă. Se uită la interlocutorii lui: Acest amănunt vă spune ceva?

Matthias i-o luă înainte Dórei:

– Nu, nimic.

Dóra se abţinu, deşi îşi putea imagina cum apăruse plaga aceea.

– S-ar putea să nu aibă legătură cu crima, dar… nu se ştie niciodată.

Legistul se mulţumi cu răspunsul lui Matthias. În orice caz, nu mai insistă. Arătă spre a doua fotografie, care înfăţişa o porţiune din gâtul lui Harald, mărită mult.

– Imaginea aceasta este şi mai relevantă. Ne arată că în gâtul victimei a pătruns un obiect de metal - poate catarama cordonului sau o piesă ornamentală necunoscută a obiectului utilizat. Dacă vă uitaţi cu atenţie, veţi constata că are forma unui mic pumnal - dar s-ar putea să fie şi cu totul altceva; în fond, nu este vorba despre un mulaj de ghips.

Dóra şi Matthias se aplecară asupra fotografiei ca să o vadă mai bine. Medicul avea dreptate. Pe gât se distingea foarte clar amprenta unui obiect. O scală de lângă poză stabilea lungimea obiectului: opt până la zece centimetri. Conturul imprimat pe pielea gâtului semăna cu cel al unui mic pumnal sau al unei cruci.

– Dar asta ce este? întrebă Matthias, arătând spre două plăgi de pe o parte şi de pe alta a amprentei.

– Obiectul în cauză pare să fi fost fixat pe un suport cu contururi tăioase. Pielea a suferit leziuni în urma presiunii. Mai mult decât atât nu putem deduce.

– Dar cu cordonul, sau ce a fost, ce s-a întâmplat? întrebă Matthias. A fost găsit?

– Nu, răspunse medicul. Probabil că făptaşul l-a luat de acolo. Se temea desigur că vom găsi pe el probe biologice care l-ar putea încrimina.

– Ar fi fost posibil? întrebă Dóra. Medicul ridică din umeri:

– Cine ştie! În orice caz, este limpede că acum, după ce a trecut atâta timp de la crimă, probele n-ar mai folosi la nimic, chiar dacă am găsi obiectul respectiv. Să trecem acum la momentul când a fost comisă crima, continuă Hafsteinsson după ce îşi drese vocea. Este o problemă mai complicată. Răsfoi dosarul şi scoase câteva file:

– Nu ştiu în ce măsură cunoaşteți modul nostru de a proceda, cum ajungem adică la anumite concluzii.

Se uită întrebător la Dóra şi la Matthias.

– Eu nu ştiu nimic, se grăbi Dóra să spună. Observă însă că răspunsul ei îl enervase pe Matthias. Neamțul tăcea, ceea ce nu o deranja deloc.

– Deci: trebuie să adunăm toate indiciile care pot fi găsite *pe* cadavru, *în* cadavru, în imediata apropiere a acestuia şi în aria unde a fost descoperit. Folosim şi diverse informații referitoare la victimă, de exemplu când a fost văzută ultima dată, când a mâncat ultima dată, ce obiceiuri avea etc. Sunt amănunte extrem de importante mai ales în cazul unei morți violente, cum a fost aceasta.

– Foarte clar, spuse Dóra zâmbindu-i medicului.

– Aceste indicii şi informații sunt apoi coroborate în varii feluri pentru a determina cu cât mai multă precizie momentul decesului.

– Şi cum se procedează? întrebă Dóra. Hafsteinsson se rezemă de speteaza scaunului, vizibil satisfăcut de interesul ei.

– Există două proceduri. Prima: se evaluează modificările suferite după deces, care se desfăşoară cu o anumită viteză, cum ar fi: rigiditatea cadaverică, temperatura trupului şi putrefacția. A doua: se compară informațiile cu timpii cunoscuți, mai precis când a ingerat victima alimentele găsite în stomac, care este stadiul digestiei etc.

– Şi când a murit? îl îndemnă Matthias să se întoarcă la subiect.

– O întrebare cam pripită, ripostă medicul zâmbind. Nu ştiu dacă v-am spus deja, dar cu cât cadavrul este găsit mai repede, cu atât indiciile sunt mai concludente. În cazul de față a trecut cam o zi şi jumătate până la descoperirea lui, ceea ce nu este chiar rău. Cu atât mai mult cu cât s-a aflat într-o clădire, ceea ce face ca temperatura mediului să fie o mărime relativ cunoscută.

Legistul deschise clasorul galben şi citi câteva rânduri.

– Judecând după investigațiile poliției, Harald a fost văzut ultima dată la ora 23.42 în seara zilei de sâmbătă, mai exact când a achitat o cursă cu taxiul până la Hringbraut. Putem deci afirma că ora aceasta reprezintă punctul inițial al intervalului de timp în care se situează momentul prezumtiv al decesului. Punctul final al intervalului este, fireşte, momentul când a fost găsit cadavrul, adică ora 7.20 a dimineții de luni, 31 octombrie.

Hafsteinsson tăcu şi se uită la cei doi. Dóra dădu din cap, pentru a-i confirma că urmărise expunerea, deci că poate continua. Matthias era încă stană de piatră.

– După descoperirea cadavrului şi descinderea poliției la locul faptei, s-a măsurat temperatura camerei. Rezultatul a arătat imediat că trecuse deja un timp de la deces. Ritmul în care scade temperatura corpului depinde de o serie de factori. La o persoană subponderală scade mai repede decât la

una supraponderală, deoarece schimbul de temperatură se produce relativ mai repede în cazul unei mase mai mici.

Medicul făcu cu mâna o mişcare mai cuprinzătoare.

– Depinde şi de îmbrăcăminte şi de starea cadavrului, de poziția lui, de circulația aerului şi gradul de umiditate din încăpere şi de multe altele. Toate aceste date sunt elemente ale analizei despre care vorbeam.

– Şi la ce concluzie ați ajuns? insistă Matthias.

– De fapt, la nici una. Am reuşit în felul acesta să delimităm mai bine intervalul. Este clar că acest procedeu ne poate da indicii în ceea ce priveşte momentul decesului doar dacă temperatura corpului se deosebeşte de temperatura camerei. Hafsteinsson oftă. Când cadavrul se află într-o cameră, se adaptează la temperatura acesteia, evident. În schimb, putem calcula în cât timp cadavrul a ajuns la temperatura camerei şi putem conchide că acesta este timpul minim care s-a scurs din momentul decesului.

Medicul parcurse rezultatele:

– Uite, chiar aici! În cazul de față, analiza a fixat punctul final al intervalului de timp în felul următor: de la momentul decesului trebuie să fi trecut douăzeci de ore.

– Fără îndoială, tot ce spuneți este foarte interesant, interveni Matthias. Pe de altă parte însă, aş vrea să ştiu care este ora probabilă a morții lui Harald şi în ce fel ați ajuns la această concluzie. În timp ce rostise aceste cuvinte, Matthias evitase să se uite la Dóra.

– Da, bineînțeles, scuzați-mă, spuse medicul. Rigiditatea cadaverică arăta că moartea trebuie să fi survenit cu cel puțin douăzeci şi patru de ore înainte de descoperirea cadavrului, ceea ce limitează şi mai mult intervalul care ne interesează.

Legistul se uită de la Dóra la Matthias:

– Ați vrea să analizez mai detaliat rigiditatea cadaverică? V-aş putea face o prezentare succintă, dacă doriți.

– Da, vă rog, răspunse Dóra, în timp ce Matthias zise con-

comitent:

– Nu, mulțumesc, nu este necesar.

– Din motive de politețe, să dăm curs rugăminții doamnei, ripostă medicul zâmbindu-i Dórei. Îi răspunse şi ea cu un zâmbet fermecător. Destul de nemulțumit, după cum i se păru Dórei, Matthias îi aruncă o privire urâtă, dar ea rămase ferm pe poziție.

– Prin urmare, începu Hafsteinsson, rigiditatea cadaverică se instalează mai întâi în muşchii folosiți cel mai frecvent şi cuprinde apoi toată musculatura. Când atinge apogeul, tot corpul este rigid. Cadavrul rămâne în poziția inițială. Dar starea aceasta nu durează mult, rigiditatea dispare şi corpul se destinde complet. În împrejurări normale, rigiditatea ajunge la maximum cam la douăsprezece ore după deces şi începe să cedeze la treizeci şi şase până la patruzeci şi opt de ore după deces. În cazuri precum cel de față, când moartea a survenit în urma asfixiei, procesul durează ceva mai mult.

Medicul răsfoi hârtiile, scoase o fotografie şi o puse pe birou.

– După cum vedeți, cadavrul lui Harald era complet rigid în momentul când a fost descoperit.

Matthias luă primul fotografia format A4. Se întoarse spre Dóra şi i-o înmână:

– Este destul de urâtă, îi spuse când ea întinse mâna să ia poza.

"Urât" era puțin spus. Fotografia îl înfățişa pe Harald Guntlieb întins pe podea, într-o poziție bizară, pe care Dóra o cunoştea deja din fotografiile pe care le găsise în mapă. Dar acelea fuseseră nişte biete cópii neclare în comparație cu ceea ce ținea acum în mână, detaliile erau atât de estompate încât aproape că le-ai fi putut arăta şi unui copil. Antebrațul lui Harald era ridicat în sus, de la cot. Parcă voia să arate un punct din tavan. Cotul plutea în aer, nu se sprijinea pe nimic. Cu toate acestea, Harald Guntlieb era mort de-a binelea. Fața, umflată şi tumefiată, avea o culoare ciudată. Ceea ce o

impresionă însă cel mai mult pe Dóra erau ochii, mai bine zis orbitele goale. Îi restitui rapid lui Matthias poza.

– După cum vedeți, inițial cadavrul a fost rezemat de ceva, probabil de perete, iar brațul a înțepenit în această poziție. Știți cu siguranță că crima nu a fost comisă în această încăpere. Cadavrul a căzut afară dintr-o cămăruță, în clipa în care un profesor a deschis uşa, luni de dimineață. Din descrierea acestuia reiese că trupul fusese transportat acolo. Fie a căzut pe uşă după ce a fost lăsat acolo, fie a fost pus în mod deliberat aşa, încât să cadă în clipa când cineva deschide uşa. Fotografia ne arată că uşa se deschide spre exterior.

Matthias se uită la fotografie şi dădu din cap, fără să spună nimic. Dóra se săturase. Nu voia să revadă imaginea.

– Încă nu ne-ați spus care este ora probabilă a decesului, spuse Matthias, restituindu-i medicului fotografia.

– Aveți dreptate, mă scuzați, răspunse Hafsteinsson răsfoind iar hârtiile din dosar. După ce găsi pagina pe care o căuta, îşi îndreptă spatele:

– Ținând cont de conținutul stomacului şi de procentul de amfetamină din sânge, se presupune că decesul a avut loc între unu şi unu şi jumătate. Se cunoaşte momentul ingerării alimentelor şi amfetaminei. În seara respectivă, Harald a mâncat o pizza în jurul orei nouă. Cu puțin înainte de a pleca de la petrecere, adică la unsprezece jumătate, a prizat amfetamină.

Medicul îi arătă lui Matthias altă fotografie.

– Timpul necesar digerării unei pizza este destul de bine cunoscut şi documentat.

Matthias se uită la fotografie fără să clipească, apoi afişă o expresie ambiguă şi îi întinse Dórei poza, zâmbind pentru a doua oară în decursul dimineții:

– Aveți poftă de o pizza?

Dóra luă fotografia şi constată că arăta în detaliu conținutul stomacului lui Harald. Era convinsă că va trece multă vreme până va comanda iar o pizza. Încercă să-şi ascundă

dezgustul.

– Rezultatele analizelor provin de la un institut farmacologic. În stomacul lui Harald s-a găsit şi Ecstasy pe jumătate digerat, dar nu ştim când l-a ingerat, deci nu ne-a ajutat să stabilim momentul decesului.

– Bine, spuse Matthias scurt. Hafsteinsson îşi continuă expunerea:

– Am putea presupune că a fost transportat la câteva ore după momentul decesului. Ne dăm seama de asta după anumite contuzii care se produc în extremele inferioare ale corpului de îndată ce circulația sângelui este întreruptă. Sângele se acumulează în virtutea forței gravitației. Am constatat că aceste contuzii apăreau în locuri care nu se potriveau unul cu altul, şi anume pe spate, pe fese şi pe partea posterioară a pulpelor, pe de o parte, dar şi pe tălpile picioarelor, pe degete şi bărbie, pe de altă parte. Țesuturile porțiunilor amintite la început erau mai necrozate, ceea ce denotă că în primele ore cadavrul a stat pe spate, fiind ridicat în poziție verticală deabia mai târziu. În plus, urmele de pe pantofi demonstrează că cineva a târât cadavrul pe o anumită porțiune; probabil că cel ce l-a târât a prins cadavrul de subsuori şi l-a tras, aşa încât picioarele se târau pe jos. Nu ştim care a fost motivul. După părerea mea, cea mai plauzibilă explicație ar fi că asasinul l-a ucis pe Harald în locuința acestuia, dar nu s-a putut debarasa imediat de cadavru, poate din cauză că era în stare de ebrietate. De ce l-a adus exact la Árnagarður? Explicația posibilă o găsim în altă parte. Căci nu este neapărat locul care îți vine în prima clipă în minte atunci când eşti confruntat cu o asemenea problemă.

– Dar ochii? întrebă Matthias. Legistul îşi drese vocea:

– Ochii… Iată altă enigmă greu de descifrat. Familia presupune că au fost scoşi după ce Harald a murit, ceea ce ar putea fi - aş spune eu - o oarecare consolare pentru aparținători. Nu ştiu însă care ar putea fi motivația acestui gest.

– În fond, cum se scot ochii dintr-un cadavru, întrebă

Dóra, regretând imediat că avusese această curiozitate.

– Există, fireşte, mai multe posibilităţi, răspunse medicul. Se pare că asasinul nostru s-a servit de un instrument plat. Toate indiciile, mai bine zis lipsa indiciilor, ne fac să ajungem la această concluzie.

Legistul îşi răsfoi hârtiile. Dóra încercă repede să-l oprească:

– Vă credem. Nu mai vrem să vedem şi alte fotografii.

Matthias se uită la ea, zâmbind. Având în vedere discuţia de pe coridor, îl amuza probabil reacţia ei. Dóra se înfurie şi se hotărî să i-o plătească la prima ocazie.

– Aţi afirmat la început că autopsia a fost neobişnuită şi interesantă. Ce aţi vrut să spuneţi?

Hafsteinsson se aplecă înainte iar faţa sa se însenină. Se bucura, în mod evident, că îşi poate expune punctul de vedere în această privinţă.

– Nu ştiu cât de strânse au fost relaţiile dumneavoastră cu Harald Guntlieb. Poate că toate amănuntele vă sunt deja cunoscute.

Îşi răsfoi documentele şi scoase câteva fotografii.

– Mă refeream la acestea de aici, spuse el, punând fotografiile pe masă, în faţa lui Matthias şi a Dórei.

Dură un moment bun până ca Dóra să-şi dea seama ce vede în faţa ei. O trecură fiorii.

– Ce-i asta? exclamă ea în cele din urmă.

– Nu-i de mirare că întrebaţi, replică medicul. Harald s-a supus unor... intervenţii. În ţările unde a fost adoptat iniţial acest obicei excentric, se numesc *body modifications.* Am crezut la început că incizia limbii ţine de profanarea cadavrului, dar pe urmă am observat că plaga era cicatrizată. Probabil că şi-a făcut operaţia cu mai mult timp înainte şi recunosc că este mult, mult mai trăsnită decât un simplu *piercing* al limbii.

Fără să vrea, Dóra se uită iar la fotografii: erau una mai dezgustătoare ca alta. Deodată simţi că i se face greaţă şi se

ridică brusc de pe scaun.

– Scuzați-mă, reuşi să spună strângând din buze şi o luă la goană spre uşă. Când ieşi pe coridor, îl auzi pe Matthias spunându-i medicului pe un ton de falsă uimire:

– E ciudat de sensibilă pentru o femeie care a născut doi copii.

CAPITOLUL 7

La "Casa de Cultură" nu era aglomerație. Dóra alesese acest local fiindcă acolo se putea sta de vorbă în linişte, în condiții mult mai bune decât în majoritatea celorlalte cafenele din centrul oraşului. S-au aşezat într-o cameră mai mică de lângă sala principală a localului, unde erau singuri. Matthias a pus pe măsuța de mozaic dintre ei clasorul galben cu rezultatul autopsiei, pe care îl primise de la legist.

– O să vă simțiți mai bine după ce beți o cafea, spuse el puțin jenat, uitându-se spre uşa pe care ieşise chelnerița după ce luase comanda.

– Mi-am revenit deja, îi răspunse Dóra cu o voce tăioasă. De fapt nu îşi revenise complet, dar greața cu care se luptase în cabinetul medicului îi trecuse. După ce ieşise în grabă din birou, descoperise pe coridor o toaletă şi reuşise să-şi vină în fire spălându-se pe față cu puțină apă rece. Dórei i se făcea rău destul de repede şi îşi aminti cât de mult detesta manualele fostului ei soț. Erau împrăştiate peste tot în apartamentul lor în perioada când el studia medicina. Totuşi, pozele din manuale nu se apropiau nici pe departe de ceea ce îi fusese dat să vadă în cursul dimineții. Adăugă cu o voce împăciuitoare:

– Nu-mi dau nici eu seama ce s-a întâmplat. Sper că nu l-am jignit pe doctor.

– Pozele nu sunt prea atrăgătoare, e adevărat, recunoscu Matthias. Cei mai mulți ar reacționa la fel ca dumneavoastră. Nu vă faceți griji din cauza legistului. I-am spus că de-abia ați scăpat de o gastrită şi că nu erați în cea mai bună formă pentru a vedea asemenea fotografii.

Dóra dădu din cap:

– În fond, ce naiba a fost asta? Cred că am recunoscut destule detalii, dar, gândindu-mă acum, nu mai sunt chiar atât de sigură...

– Se pare că Harald a experimentat pe propriul lui corp. După părerea medicului, unele intervenții au fost făcute cu ani în urmă, altele foarte recent.

– Oare de ce? se întrebă Dóra cu glas tare. Nu reuşea să înțeleagă ce îl putea determina pe un tânăr să se desfigureze aşa.

– Dumnezeu ştie, răspunse Matthias. Harald nu a fost niciodată un băiat obişnuit. De când îl cunosc *eu,* a manifestat totdeauna simpatie pentru cercurile marginale ale societății. La început o mişcare ecologistă, apoi un grup antiglobalizare. Când a început în cele din urmă să studieze istoria, am crezut că s-a potolit.

Dóra tăcu şi se gândi la fotografii şi la chinurile pe care trebuie să le fi suportat Harald.

– Ce anume...

În aceeaşi clipă apăru chelnerița şi le aduse cafeaua şi gustările comandate. Îi mulțumiră şi, după ce fata se îndepărtă, Matthias continuă:

– Tot felul de intervenții chirurgicale, de incizii... Cel mai mult m-a şocat limba lui. Ați observat, desigur, fotografia gurii lui Harald.

Dóra dădu din cap, iar Matthias continuă:

– Şi-a făcut o incizie la mijlocul limbii, longitudinal, adică şi-a despicat-o, probabil ca să arate ca limba unui şarpe. Trebuie să recunosc că i-a reuşit perfect.

– Oare mai putea vorbi normal? întrebă Dóra.

– Se prea poate să fi vorbit uşor sâsâit din cauza asta, deşi nu putem fi siguri. Medicul susține că o asemenea intervenție nu este nici pe departe un caz izolat. Bineînțeles că nu este nici frecventă, dar Harald nu a fost un deschizător de drumuri.

– Probabil că nu şi-a tăiat singur limba. De fapt, cine face asemenea operații? întrebă Dóra.

– Intervenția este de dată recentă, pentru că plaga nu era perfect cicatrizată. Oricine are acces la anestezice, pense şi bisturiu şi ştie să le folosească ar putea face rapid aşa ceva. Cu alte cuvinte chirurgi, surori care lucrează în blocul operator, medici stomatologi. În orice caz, respectivul ar trebui să aibă şi dreptul de a prescrie dezinfectante şi analgezice, sau cel puțin să le poată procura.

– Zău aşa, chiar că nu mai ştii ce să spui, oftă Dóra. Dar toate celelalte, adică bilele, țintele, crestăturile şi Dumnezeu ştie ce încă?

– Legistul mi-a spus că Harald şi-a implantat subcutanat diferite piese metalice, în aşa fel încât contururile lor să fie vizibile. Printre altele, țintele sau colțişorii de pe umeri. A extras în total treizeci şi două de obiecte de toate felurile, până la bilele mici pe care le-ați văzut pe organele genitale.

Matthias se uită jenat la ea. Dóra sorbi din cafea şi-i zâmbi, ca să-i dea de înțeles că nu i se părea penibil. Neamțul continuă:

– Mai sunt şi simbolurile, şi toate au legătură cu magia neagră şi ocultismul. Harald nu s-a oprit aici. Cred că puține porțiuni ale corpului său nu erau ornamentate într-un fel sau altul.

Matthias se întrerupse o clipă şi muşcă dintr-un sendviş.

– Şi nu s-a mulțumit cu tatuaje simple, sunt de fapt cicatrice.

– Cicatrice? se miră Dóra. Şi-a şters tatuajele?

– Nu, nu. Este vorba de tatuaje care se obțin prin incizii sau prin îndepărtarea unor porțiuni de piele. Cicatricile formează modele sau simboluri. Asta este o hotărâre oarecum definitivă. Dacă l-am înțeles bine pe legist, un asemenea tatuaj nu mai poate fi şters decât prin transplant de piele, ceea ce lasă urme şi mai pronunțate.

Dóra era stupefiată. Nimic nu mai era imposibil. În tine-

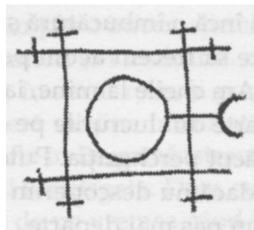
rețea ei, chiar şi faptul de a purta trei cercei în aceeaşi ureche era considerat o deviere gravă.

– De altfel, lui Harald i s-a făcut încă o operație după ce a murit. La început s-a crezut că este unul dintre cele mai noi tatuaje, apoi s-a constatat că este un simbol asemănător unei rune magice, care i-a fost gravat pe piept.

Matthias scoase din buzunarul jachetei un creion şi luă un şervețel. Apoi desenă simbolul şi îi arătă Dórei schița.

– Este un simbol deocamdată necunoscut. În orice caz, poliția nu a reuşit să afle nimic despre el. Cine ştie, poate că asasinul l-a inventat la fața locului sau poate că s-a speriat de ceva şi nu a reuşit să-l deseneze aşa cum trebuie. Nu e uşor să gravezi pe piele.

Dóra luă şervețelul şi studie simbolul. Consta din patru linii care formau o casetă. Capetele liniilor care depăşeau caseta erau tăiate de altă linie scurtă, sugerând o cruce. În interiorul casetei se găsea un cerc, de la care pornea încă o linie, iar la capătul acesteia era desenat un semicerc:

Dóra îi restitui lui Matthias şervețelul:

– Din păcate nu mă pricep la rune magice. La un moment dat am avut o rună pe post de amuletă, o purtam la gât pe un lănțişor, dar nu-mi amintesc ce semnificație avea.

– Trebuie să stăm de vorbă cu o persoană competentă în acest domeniu. Poate că poliția a renunțat prea repede. Matthias rupse şervețelul în bucățele. În orice caz, asasinul a avut ceva în minte. Cei mai mulți criminali vor pur şi simplu să dispară cât mai repede după ce au comis fapta.

– Poate că este bolnav psihic, propuse Dóra. Un om care gravează rune pe un cadavru şi-i scoate ochii nu pare să fie

chiar echilibrat psihic.

Dóra se scutură:

– Sau poate era sub influența drogurilor. Ceea ce ar putea să-l incrimineze şi mai mult pe bietul băiat care a fost arestat.

Matthias ridică din umeri:

– Poate. Luă o înghițitură de cafea: Dar poate şi să nu fie aşa. În orice caz, va trebui să-i facem cât de curând o vizită la închisoare.

– Voi lua legătura cu avocatul lui, zise Dóra. Sunt sigură că va fi de acord. În fond, ar trebui să fie bucuros că ne poate ajuta. Dacă reuşim să dăm de adevăratul asasin, clientul lui e scos de sub învinuire. Am trimis deja la poliție o adresă cu rugămintea să ne pună la dispoziție dosarul de urmărire penală.

Matthias luă încă o îmbucătură şi se uită la ceas:

– Ce-ați zice să trecem acum pe la apartamentul lui Harald? Am cheile la mine, iar poliția a adus deja înapoi o parte din lucrurile pe care le-a ridicat atunci când a făcut percheziția. Putem să ne uităm la ele; cine ştie dacă nu descoperim ceva care ne-ar putea duce cu un pas mai departe.

Ideea era bună, consideră Dóra. Îi transmise deci un SMS fiului ei cu rugămintea să o ia pe Sóley de la şcoală. Era mai liniştită dacă o ştia pe fetiță acasă, de aceea îl trimitea uneori pe fiul ei după ea. Primi răspunsul lui Gylfi imediat după ce expediase mesajul: "OK - când vii acasă?" Dóra răspunse imediat că va veni în jur de ora şase. Oare i se părea ei că în ultima vreme Gylfi se interesa mereu de ora la care venea mama lui acasă? Poate că voia doar să-şi vadă liniştit de jocuri la calculator. În orice caz, auzea cam des această întrebare.

Înainte să închidă mobilul, Dóra telefonă şi la birou ca să anunțe că nu va fi acolo în orele următoare. Nu-i răspunse nimeni; în schimb, după al cincilea apel, intră în funcțiune

robotul. Dóra transmise ce avea de transmis. Una din îndatoririle de bază ale Bellei era telefonul, dar în rarele ocazii când Dóra trebuia să sune la birou, nu răspundea nimeni. Oftă. Ştia că ar fi fost inutil să discute iar cu acest specimen de secretară.

– Okay, sunt gata, îi spuse lui Matthias care profitase de întrerupere ca să-şi termine prânzul. Dóra înghiți ultima picătură de cafea, apoi se ridică şi îşi îmbrăcă paltonul.

Matthias plăti consumația înainte de a părăsi cafeneaua. Sublinie din nou că toate cheltuielile erau trecute în contul familiei Guntlieb. Dóra nu ştia dacă spunea acest lucru doar pentru ca ea să nu creadă că *el* o invitase, deci că era vorba de un *rendez-vous,* sau era pur şi simplu o informație ca oricare alta. Ridică doar din umeri şi-i mulțumi.

Ieşiră afară, în aerul rece, şi porniră spre parcarea unde lăsaseră maşina închiriată. Apartamentul lui Harald se afla în Bergstaðastraeti, nu departe de cafeneaua din Hverfisgata. Dóra cunoştea bine cartierul Þingholt de pe vremea când lucrase la Skólavörðustígur. Îl putea deci pilota fără nici o dificultate pe Matthias - deşi cartierul nu era mare te puteai uşor rătăci pe străduțele înguste dacă nu cunoşteai topografia locului. Parcară maşina în fața unei clădiri impunătoare din piatră albă, unul dintre imobilele cele mai căutate din întregul cartier. Casa era bine întreținută; Dóra nu ar fi putut aprecia corect valoarea ei. Aşa se explica însă suma amețitor de mare plătită lunar de Harald, pe care o văzuse în contractul de închiriere.

– Ați fost deja aici? întrebă Dóra pe când se îndreptau spre intrarea laterală. Intrarea principală era chiar în stradă şi ducea la al doilea apartament, unde locuiau proprietarii.

– Da, chiar de mai multe ori, răspunse Matthias, dar până acum doar în prezența poliției. Cineva trebuia să fie martor la ridicarea documentelor şi obiectelor şi să asigure că mai târziu vor fi aduse iar înapoi. Sunt destul de sigur că vom percheziționa locuința cu mai multă conştiinciozitate decât au

făcut-o poliţiştii. Ei au pornit de la ideea preconcepută că Hugi este vinovat, aşa că au căutat în apartament doar de formă.

– Apartamentul este la fel de neobişnuit ca fostul lui locatar? se interesă Dóra.

– Nu; este foarte obişnuit, răspunse Matthias vârând în broască una din cele două chei. Erau fixate de un mic breloc care reprezenta steagul Islandei; Dóra conchise că brelocul fusese cumpărat din oraş special pentru aceste chei, probabil dintr-un magazin cu suveniruri pentru turişti. Ciudat, nu şi-l prea imaginase pe Harald învârtindu-se printre pulovere din lână şi papagali din stofă.

– Poftiţi înăuntru! spuse Matthias deschizând uşa. Înainte ca Dóra să fi apucat să intre, de după colţ veni în fugă o femeie tânără. Începu să turuie într-o engleză aproape impecabilă.

– Scuzaţi, spuse cu răsuflarea tăiată trăgându-şi în jos puloverul, ca să se apere de frig. Veniţi din partea familiei lui Harald?

Matthias dădu mâna cu ea şi îi spuse în engleză:

– Bună ziua. Da, ne-am întâlnit deja atunci când mi-aţi dat cheile. Sunt Matthias.

– Mi-am imaginat, spuse femeia, scuturând mâna lui Matthias şi zâmbind. Era foarte atrăgătoare, zveltă, cu o pieptănătură frumoasă şi ten îngrijit - provenea desigur dintr-o familie bună. Când zâmbi, Dóra îşi dădu seama că nu era chiar atât de tânără pe cât părea, fiindcă în jurul ochilor şi gurii se formaseră riduri mărunte. Femeia dădu mâna şi cu Dóra:

– Bună ziua. Mă numesc Guðrún, se prezentă ea, apoi le explică: Soţul meu şi cu mine am fost proprietarii lui Harald.

Dóra îi spuse numele ei şi-i zâmbi.

– Am vrea să ne uităm puţin pe aici. Nu ştiu cât va dura.

– A, nici o problemă, zise femeia repede. Am venit doar să vă întreb dacă a apărut ceva nou în privinţa eliberării apartamentului. Zâmbi iar, de data asta ca şi cum ar fi vrut să se

scuze. Avem câțiva amatori… mă înțelegeți.

De fapt, Dóra nu prea înțelegea. Din câte ştia, familia Guntlieb continua să achite chiria. Era probabil o afacere excelentă să poți închiria un apartament la un asemenea preț fără a avea probleme cu un chiriaş. Dóra se întoarse spre Matthias, care era singurul în măsură să răspundă la întrebarea proprietăresei.

– Din păcate, va mai dura, spuse neamțul scurt. În fond, contractul de închiriere nu a fost reziliat, dacă am înțeles bine la ultima noastră întâlnire.

Femeia se grăbi să se scuze:

– Da, da, sigur, vă rog să nu mă înțelegeți greşit, bineînțeles că este în vigoare. Am dori doar să ştim cam când îl va rezilia familia Guntlieb. Fiind vorba despre o locuință costisitoare, nu ne este prea uşor să găsim un chiriaş solvabil. Se uită la Dóra, cerându-i parcă ajutor: Am primit o ofertă de la o firmă internațională şi n-am vrea să-i dăm cu piciorul. Au nevoie de apartament timp de două luni, de aceea am vrea să ştim ce intenții aveți… Înțelegeți, desigur, ce vreau să spun.

Matthias dădu din cap:

– Înțeleg problema dumneavoastră, dar, din păcate, deocamdată nu vă pot promite nimic. Depinde, să vedem cât de repede putem tria toate lucrurile lui Harald. Aş vrea să mă asigur că nu vor fi ambalate şi obiecte ce ar putea fi importante din punctul nostru de vedere.

Proprietăreasa, care începuse să dârdâie de frig, dădu din cap, plină de zel:

– Dacă pot să vă ajut cu ceva, spuneți-mi, vă rog.

Apoi le dădu cartea de vizită a unei firme de import de care Dóra nu auzise. Pe ea figurau numele femeii şi mai multe numere de telefon, inclusiv un număr de mobil.

Dóra scoase din portofel o carte de vizită şi i-o întinse femeii.

– Poftiți cartea mea de vizită. Telefonați-mi, dumneavoastră sau soțul dumneavoastră, dacă vă amintiți ceva care ne-

ar putea ajuta să progresăm mai repede. Încercăm să-l găsim pe ucigaşul lui Harald.

Proprietăreasa căscă ochii mari:

– Dar ce s-a întâmplat cu individul arestat de poliție?

– Bănuim că nu el este criminalul. Observă că femeia se speriase auzind aceste cuvinte şi se grăbi să adauge: Cred că nu trebuie să fiți îngrijorată. Oricine ar fi, este puțin probabil că va veni aici.

– Nu, nu la asta mă gândeam. Credeam doar că acest caz a fost rezolvat.

Îşi luară rămas-bun, iar Dóra şi Matthias intrară în casa bine încălzită. O scară vopsită în alb ducea din holul de la intrare sus, în apartamentul de la etajul întâi. Exista încă o uşă, care dădea în spălătoria comună, după spusele lui Matthias. Urcară scările şi, ajunşi pe palierul de la etaj, Matthias scoase cheile cu breloc şi descuie uşa apartamentului.

Primul lucru pe care îl constată Dóra când trecu pragul era că Matthias exagerase mult, în minus, când afirmase că locuința este "foarte obişnuită". Se uită surprinsă în jur.

CAPITOLUL 8

Gunnar Gestvík, decanul Facultăţii de Istorie de la Universitatea din Islanda, străbătea cu paşi fermi coridorul care ducea la biroul directoarei Institutului Árni Magnússon şi-i făcu, absent, un semn vag unui tânăr istoric ce-i ieşise în cale. Tânărul zâmbi plin de compasiune, amintindu-i în felul acesta lui Gunnar de proaspăta sa celebritate în cadrul Universităţii şi a celorlalte institute. Puţini erau cei care nu-şi mai aminteau că *lui* îi căzuse în braţe cadavrul lui Harald Guntlieb, şi evident că nici criza lui de nervi ulterioară nu fusese uitată. Se putea spune că nu se bucurase niciodată de atâta simpatie. Majoritatea celor dispuşi să facă un ocol numai ca să aibă ocazia să-l întâlnească şi să stea de vorbă cu el nu făceau parte din cercul lui de prieteni. Bineînţeles, această senzaţie va trece, dar se săturase să tot răspundă la întrebările absurde ale oamenilor şi să le satisfacă puseurile de curiozitate. Detesta expresia celor care îşi luau inima în dinţi şi îşi exprimau mâhnirea provocată de moartea prematură a tânărului Harald şi compasiunea pentru Gunnar, pentru că în asemenea ocazii ieşea totdeauna la iveală altceva. Feţele lor reflectau plăcerea de a auzi ceva senzaţional, apoi uşurarea că nu fuseseră *ei* cei în cauză. Poate ar fi fost mai bine să asculte sfatului rectorului şi să-şi ia un concediu de cercetare de două luni, dar nu era chiar sigur. S-ar putea ca interesul oamenilor să slăbească după o vreme, însă până la urmă va reînvia în momentul în care cazul va ajunge în faţa instanţei. Dacă şi-ar lua concediu, nu ar face decât să amâne inevitabilul. În plus, ar alimenta o sursă inepuizabilă de bâr-

fe: ba că s-ar fi internat într-un ospiciu, ba că ar vegeta acasă beat mort sau poate supoziții şi mai grave. Nu. Decizia de a refuza concediul şi de a lăsa totul să treacă de la sine fusese corectă. Mai devreme sau mai târziu, oamenii se vor plictisi de acest subiect şi se vor ține la distanță de Gunnar - ca de obicei.

Gunnar bătu încet la uşa directoarei, mai mult din politețe, căci imediat după aceea o deschise cu o smucitură bruscă, fără să mai aştepte să audă un "Intrați!". María Einarsdóttir vorbea la telefon, dar îl pofti cu un gest să ia loc, ceea ce decanul şi făcu. Aşteptă nerăbdător sfârşitul convorbirii care se învârtea în jurul unei comenzi neonorate de toner pentru imprimante.

Gunnar încercă să nu-şi arate enervarea. Când María îl chemase la telefon, cu câteva minute înainte, îi spusese că era vorba despre o problemă foarte importantă şi îl rugase să vină imediat. Iar el lăsase totul baltă. Dacă "problema foarte importantă" avea de-a face cu tonerul, o să-i spună în față părerea lui. Exact când începuse să-şi pregătească în minte câteva observații tăioase, María puse jos receptorul şi se întoarse spre el.

Înainte de a spune ceva, directoarea se uită dusă pe gânduri la Gunnar, ca şi cum încerca să-şi aleagă cât mai bine cuvintele. Bătu darabana cu degetele mâinii drepte, într-un tempo rapid, pe bordura biroului şi gemu. "O porcărie!" spuse în cele din urmă.

În orice caz, nu şi-a luat timpul să-şi rafineze puțin modul de a se exprima, se gândi Gunnar, încercând să nu arate că, după părerea lui, era cât se poate de nepotrivit ca directoarea Institutului Árni Magnússon să folosească un asemenea cuvânt. Timpurile se schimbaseră foarte mult de acum patruzeci de ani, când Gunnar era încă un tânăr. Pe atunci idealul era să te exprimi cât mai elevat. Acum oamenii credeau că aşa ceva este ridicol şi că ar da dovadă de prețiozitate. Gunnar îşi drese vocea:

– Şi, mă rog, ce este atât de important, María?

– O porcărie! repetă directoarea, trecându-şi ambele mâini prin părul tuns scurt. Era deja uşor încărunțit şi câteva şuvițe arginti apărură la tâmple când María îşi dădu la o parte părul din frunte:

– A dispărut un document. După o pauză scurtă, adăugă: A fost furat.

Gunnar tresări fără să vrea şi nu reuşi să-şi ascundă uimirea şi neliniştea:

– Cum adică, a fost furat? Din colecție?

– Nu, oftă María, nu din colecție. De aici, din Institut.

Gunnar rămase cu gura căscată. Din Institut?

– Cum e posibil aşa ceva?

– Bună întrebare! După ştiința mea, este pentru prima dată că se întâmplă aşa ceva. Apoi adăugă pe un ton tăios: Cine ştie, poate că au mai dispărut şi altele, nu numai scrisoarea asta.

La Institutul Árni Magnússon erau conservate cam 1 600 de manuscrise şi fragmente de manuscris, în plus o serie de documente şi alte cam 150 de manuscrise din Biblioteca Regală din Copenhaga. María se uită direct în ochii lui Gunnar:

– Un lucru e clar. Vom verifica fiecare document şi vom descoperi în felul acesta dacă mai lipsesc şi altele. Am vrut totuşi să vorbesc în prealabil cu tine între patru ochi, înainte de a oficializa situația. În momentul în care voi da dispoziție să înceapă verificarea, toată lumea va şti care este situația.

– De ce să vorbeşti cu *mine* despre asta? întrebă Gunnar uimit şi puțin enervat. În calitatea lui de şef de facultate nu prea avea de-a face cu colecția de manuscrise. Sper că nu vrei să mă acuzi *pe mine* că am furat scrisoarea respectivă? continuă el.

– Pentru Dumnezeu, Gunnar! Hai să-ți explic mai întâi care este situația, înainte să mă întrebi dacă nu cumva îl suspectez pe rector. María îi arătă o scrisoare de pe birou: Îți aminteşti de documentele pe care le-am împrumutat de la

Arhivele de Stat din Danemarca?

Gunnar scutură din cap. Institutul împrumuta adeseori din străinătate colecții de care avea nevoie pentru propriile sale teme de cercetare. De cele mai multe ori Gunnar era şi el înştiințat în legătură cu împrumuturile, deşi nu le prea dădea atenție dacă documentele nu aveau legătură cu domeniul său de studiu. Iar această colecție de scrisori nu-l interesase. Citi nota expediată de un oarecare Karsten Josephsen, şef de departament la Arhivele de Stat din Danemarca. Omul le atrăgea atenția politicos că era timpul să restituie documentele. Gunnar îi înapoie Mariei scrisoarea.

– Nu-mi dau seama ce urmăreşti.

María luă scrisoarea şi o puse înapoi pe birou.

– Da, cred că nu-ți dai seama. Este vorba despre o colecție de scrisori adresate pastorilor catedralei din Roskilde. Toate provin din perioada 1500-1550. Am impresia că, prin conținutul lor, nu prezentau un interes deosebit pentru cercetătorii noştri, deşi textele referitoare la Reforma din 1536 sunt foarte relevante. Scrisoarea pierdută nu făcea însă parte din această categorie.

– Şi despre ce era vorba în ea? întrebă Gunnar, neînțelegând încă ce legătură avea *el* cu toată afacerea.

– Nu ştiu, fireşte, prea bine ce conținea scrisoarea, având în vedere că a dispărut. Ştiu doar că este datată 1510 şi e adresată de Stefán Jónsson, episcopul de atunci din Skálholt, pastorului catedralei din Roskilde. Am aflat aceste detalii din catalogul care însoțea colecția când am primit-o. Aşa am şi descoperit dispariția scrisorii: am folosit datele din catalog ca punct de referință când am sortat şi am împachetat colecția pentru a o trimite înapoi în Danemarca.

– Ar fi posibil ca scrisoarea să nu fi ajuns aici, adică să fi lipsit de la bun început din colecție? întrebă Gunnar cu un licăr de speranță.

– Exclus. Despachetarea s-a făcut, anul trecut, în pre-

zența mea şi am confruntat cu mare atenție conținutul colecției cu inventarul din listă. Totul era în perfectă ordine, nu lipsea nimic.

– Nu ar fi posibil ca scrisoarea să se fi rătăcit în altă parte? insistă Gunnar. Poate a ajuns din greşeală printre alte hârtii.

– Ştii ceva, răspunse María, ar fi fost posibil dacă nu ar fi apărut şi alte elemente. Făcu o pauză scurtă, pentru a scoate şi mai mult în evidență importanța cuvintele următoare:

– Când am observat că lipsea, m-am dus imediat la arhiva digitală să caut copia scanată. Ce să vezi? N-o să-ți vină să crezi, dar în baza de date este şters exact fişierul scrisorii.

Gunnar chibzui câteva clipe:

– Aşteaptă puțin. Nu ar putea să indice că scrisoarea nu s-a aflat printre documentele trimise? Scrisorile nu au fost scanate imediat după despachetarea lor?

– Ba da, imediat, a doua zi. Scrisoarea exista şi a şi fost scanată. Reiese din sistemul de numerotare utilizat în arhiva electronică. Colecția primeşte un anumit indicator numeric, iar documentele câte un număr de arhivă. Numerotarea merge consecutiv în funcție de vechimea documentelor şi începe cu cel mai vechi.

María îşi trecu iar degetele prin păr şi oftă:

– Lipseşte un număr.

– Bine, dar ce s-a întâmplat cu copia de siguranță din server? Toată lumea susține că datorită ei suntem asigurați. Nu poți să găseşti scrisoarea într-una din copiile de siguranță?

María ezită, apoi zâmbi:

– Am căutat şi acolo. După spusele şefului centrului de calcul, baza de date nu figurează pe nici una din copiile de siguranță săptămânale şi nici pe cea din ultima lună. Omul susține că CD-urile zilnice erau centralizate o dată pe săptămână, deci există un CD pentru luni, unul pentru marți şi aşa mai departe. Pe aceste CD-uri nu figurează, prin urmare, date mai vechi de o săptămână. Acelaşi lucru este valabil şi

pentru cópiile de siguranță lunare: sunt şi ele centralizate, aşadar cel mai vechi *backup* are cel mult o lună. Înseamnă că baza de date a fost modificată cu mai mult de o lună în urmă. Există şi cópii de siguranță semestriale, dar astea sunt păstrate în seiful institutului. Nu le-am verificat încă, fiindcă abia acum mi-am dat seama cât de gravă este situația.

– Dar nu mi-ai spus încă ce legătură are toată povestea asta cu *mine.* Gunnar insistă asupra întrebării. Calculatoarele şi bazele de date nu-l prea interesau.

– Bineînțeles că am dat dispoziție să se afle cine a lucrat cu această colecție. Se poate urmări totul, de la început până la sfârşit. Ultima persoană care - conform listei - a avut acces la colecție a fost un student de la facultatea ta - expresia lui Gunnar deveni mai dură -, şi anume Harald Guntlieb.

Gunnar îşi duse mâna la frunte şi închise ochii. Ce naiba se întâmpla? Povestea asta nu se va termina niciodată? Inspiră adânc, străduindu-se să rămână calm şi să vorbească rar, ca să nu-şi piardă controlul asupra vocii:

– Dar probabil că au avut acces şi alții la colecție. Cum poți fi atât de sigură că tocmai Harald a sustras scrisoarea şi nu altcineva înaintea lui? În fond, aici lucrează cincisprezece oameni cu normă întreagă, plus o mulțime de profesori invitați şi studenți care fac tot felul de studii.

– Crede-mă, sunt foarte sigură, spuse María cu o voce fermă. Persoana care a verificat colecția înaintea lui Harald am fost chiar *eu,* şi toate documentele erau încă la locul lor. În afară de asta, în mapa în care se afla scrisoarea a fost strecurată altă hârtie, probabil pentru a nu o restitui goală, pentru că ar fi atras imediat atenția. Iar hârtia în cauză…

María luă de pe birou o filă şi i-o întinse lui Gunnar cu un gest brusc, care-i trăda nervozitatea.

– Sper că îți dai seama: *ție* îți revine răspunderea pentru faptul că studenților Facultății de Istorie li se permite accesul la sursele noastre de informație, la manuscrise şi la docu-

mente. Din moment ce eşti decanul facultăţii, nu te poţi eschiva de la această răspundere. Asupra Institutului Árni Magnússon nu trebuie în nici un caz să planeze suspiciunea că de aici dispar documente preţioase. De activitatea noastră depinde buna colaborare cu alte instituţii din ţările scandinave şi nici nu vreau să mă gândesc că ar putea fi prejudiciată grav din cauza lipsei de onestitate a vreunuia dintre studenţii voştri.

Gunnar înghiţi în sec şi se uită la foaia de hârtie pe care i-o dăduse María. Îi venea să sară de pe scaun şi să plece imediat. Era o pagină printată din registrul matricol al studenţilor şi conţinea enumerarea disciplinele studiate şi a notelor obţinute. Sus, în colţul paginii, era scris negru pe alb un nume: Harald Guntlieb. Gunnar puse hârtia în poală:

– Dacă Harald a furat scrisoarea şi a pus în locul ei foaia asta de hârtie, este unul dintre cei mai tâmpiţi hoţi din toate timpurile. Gunnar ridică hârtia, gesticulând furios cu ea: Trebuie să-şi fi dat seama că numele lui apare aici şi asta îl va da de îndată de gol. María ridică din umeri:

– De unde să ştiu ce i-a trecut prin minte? Poate că avea de gând să aducă înapoi scrisoarea. Ştii mai bine ca mine ce s-a întâmplat. A avut timp o lună de zile acces la colecţie, apoi cadavrul lui ţi-a căzut direct în braţe. A observat cu siguranţă că nimeni nu se atinsese de scrisori timp de două luni. Cei ce o studiaseră o parcurseseră deja de la început până la sfârşit. Crezuse, pe bună dreptate, că are timp suficient şi că nu va atrage atenţia nimănui. Că va putea, fără probleme, să pună scrisoarea iar înapoi înainte ca cineva să observa lipsa ei. Evident, pentru mine rămâne o enigmă ce voia să facă în timpul acesta cu documentul. În orice caz, a murit înainte să-l fi putut restitui. Nu găsesc altă explicaţie pentru povestea asta.

– Şi ce ar trebui să fac *eu,* după părerea ta? întrebă Gunnar fără vlagă.

– Să faci? repetă María cu ironie. Nu te-am convocat aici

să-mi dai sprijin moral. Vreau să găseşti scrisoarea!

Făcu o mişcare amplă cu mâna:

– Caut-o acolo unde citea de obicei. Caut-o peste tot unde ar fi putut s-o ascundă. Ştii mai bine unde ar trebui să te uiți. A fost totuşi studentul tău.

Gunnar îşi strânse buzele. Blestema ziua în care Harald Guntlieb fusese primit la Facultatea de Istorie, amintindu-şi că el fusese singurul care se împotrivise admiterii lui. Avusese de la bun început o senzație ciudată, mai ales după ce aflase care era subiectul lucrării de masterat a lui Harald, şi anume persecutarea aşa-ziselor vrăjitoare în Germania. Îşi dăduse imediat seama că tânărul acela le va aduce numai necazuri, dar trebuise să respecte democrația şi iată că ponoasele cădeau acum pe capul lui - pe lângă toate celelalte rele provocate de băiat.

– Cine mai ştie povestea asta?

– Eu. Tu. În rest, nu am mai vorbit cu nimeni, în afară de şeful centrului de calcul, dar nu cunoaşte toate amănuntele. Crede că e vorba doar de baza de date. María ezită o clipă: L-am mai întrebat şi pe Bogi. A lucrat cu colecția după sosirea ei aici, aşa că am încercat să aflu ce ştie. Cred că bănuieşte ceva. Îşi imaginează probabil că scrisoarea s-a rătăcit din neglijență. Nu i-am spus nimic despre teoriile mele.

Bogi era unul dintre cercetătorii cu normă întreagă la Institut, un individ foarte liniştit. Gunnar nu prea credea că va bate toba.

– Şi când trebuie expediată colecția înapoi, în Danemarca? Cât timp am la dispoziție pentru a găsi scrisoarea?

– Nu pot amâna mai mult de o săptămână. Dacă scrisoarea nu apare până atunci, nu mai am încotro şi trebuie să anunț dispariția ei. Îți atrag de pe acum atenția că numele tău va juca un rol destul de important. De altfel, după cum am auzit, nu e pentru prima dată când dispar documente. Am impresia că Facultatea de Istorie nu este străină de asemenea incidente.

Îi aruncă o privire scrutătoare. Gunnar se ridică, roşu la faţă:

– Gata, am înţeles.

Ţinând seama de împrejurări, nu îndrăzni să mai adauge nimic, dar, ajuns în pragul uşii, se întoarse încă o dată pentru a pune o ultimă întrebare care îi stătea pe suflet, chiar dacă ar fi preferat să iasă trântind uşa:

– Ai idee ce conţine scrisoarea? Cineva trebuie să-şi aducă aminte.

María scutură din cap:

– Bogi lucrează de fapt la o temă de cercetare legată de întemeierea diocezei din Seeland şi influenţa exercitată de aceasta asupra Bisericii islandeze, aşa că îşi aminteşte foarte vag. Ştie însă că scrisoarea este greu de descifrat şi că era vorba despre iad, ciumă şi moartea unui anumit sol. Astea sunt singurele informaţii pe care am reuşit să le scot de la el fără să-i trezesc bănuielile.

– Te caut eu, spuse Gunnar în loc de rămas-bun, apoi ieşi din birou şi închise uşa după el fără a aştepta răspunsul Mariei.

Un lucru era clar. *Trebuia* să găsească scrisoarea. Neapărat.

CAPITOLUL 9

Dóra se învârti încet pe parchetul strălucitor al livingului uriaş. Camera era mobilată cu zgârcenie, aşa cum cerea moda în ultima vreme. Se vedea însă că puţinele piese de mobilier erau foarte scumpe. În mijlocul încăperii tronau două canapele negre şi joase din piele, de un stil deosebit. Ar fi avut chef să se aşeze pe una din ele ca să vadă cum era, dar nu voia ca Matthias să observe cât de neobişnuită este pentru ea o asemenea ambianţă. Între cele două canapele se afla o măsuţă şi mai joasă. Părea să nu aibă picioare - aproape că tăblia se sprijinea pe podea. Dóra examină pereţii. Cu excepţia unui ecran TV plat, uriaş, fixat la mijlocul unuia dintre pereţi, decoraţia părea mai degrabă demodată. Mai văzu câteva obiecte vechi, printre care un scaun masiv, din lemn, despre care Dóra avea impresia că este autentic. Se întrebă dacă Harald însuşi îşi mobilase locuinţa sau dacă aranjamentul era opera unui arhitect decorator. Combinaţia de vechi şi modern dădea încăperii un aer aparte şi o notă foarte personală.

– Cum vă place? întrebă Matthias nonşalant. Tonul lui sugera că, spre deosebire de Dóra, era obişnuit cu asemenea interioare.

– Este un apartament grozav, într-adevăr, admise Dóra şi se apropie de unul din pereţii zugrăviţi în alb pentru a se uita la o gravură după toate aparenţele foarte veche, înrămată. O studie câteva clipe, dar făcu brusc un pas înapoi:

– Ce naiba e asta?

În gravură mişuna o grămadă de oameni - artistul se străduise să le facă loc tuturor. Imaginea în alb şi negru înfăţişa cam douăzeci de personaje, majoritatea bărbaţi. Erau grupaţi

câte doi: unul îl tortura pe celălalt sau încerca să-l schingiuiască într-un fel sau altul.

Matthias se apropie de Dóra şi se uită la gravură.

– Asta, zise el strâmbându-se uşor, este o gravură moştenită de Harald de la bunicul lui. Provine din Germania şi ilustrează situația din țară în jurul anului 1600, când conflictele religioase au atins apogeul. După cum puteți uşor constata, epoca nu excela prin blândețe.

Neamțul îşi întoarse capul spre ea:

– O caracteristică a gravurii este că şi ea a fost făcută în aceeaşi perioadă, deci nu este o interpretare târzie. Reprezentările ulterioare sunt de obicei mai puțin realiste, mai exagerate. S-ar putea însă ca şi asta să fi fost stilizată şi să altereze realitatea.

– Mai exagerate? întrebă Dóra stupefiată. Ce ar putea fi mai exagerat decât ce se vede aici?

– Ştiți, începu Matthias ridicând din umeri, activitatea depusă de mine în serviciul familiei Guntlieb mi-a dat posibilitatea să cunosc ceva mai bine epoca respectivă. Credeți-mă, gravura de față nu este nici de departe cea mai fioroasă din colecția lor. Zâmbi sarcastic: În comparație cu celelalte, asta ar putea fi atârnată în camera copiilor.

– Pe peretele din camera fiicei mele este o Minnie Mouse, spuse Dóra trecând la următorul tablou. Puteți fi sigur că un asemenea obiect nu ar avea ce căuta în camera ei şi în general în casa mea.

– Bineînțeles, aşa ceva nu e pe gustul oricui, răspunse Matthias oprindu-se lângă Dóra. Tabloul din fața lor înfățişa un bărbat care era schingiuit pe o "bancă de extensie". În planul al doilea, mai mulți bărbați îmbrăcați în robe formau un grup compact şi se uitau cu mare atenție la cei doi călăi care învârteau cu mare efort o roată fixată de aparat. Scopul era, desigur, să tragă în sensuri opuse mâinile şi picioarele celui torturat pentru a-i provoca suferințe cât mai mari.

Matthias arătă cu degetul spre mijlocul tabloului:

– Iată una dintre metodele de tortură ale Inchiziției. Lucrarea provine tot din Germania. După cum vedeți, nu se dădeau înapoi de la nimic pentru a smulge mărturisiri. Se uită la Dóra: Pentru dumneavoastră, în calitate de avocat, ar fi desigur interesant să studiați originea torturii în Europa. În sens mai larg, din ea s-au dezvoltat în cele din urmă ştiințele juridice.

Dóra se aştepta să audă şi alte jigniri aduse profesiei sale. Fusese obligată să înghită aşa ceva încă de la începutul studiilor.

– Da, sigur: noi, avocații, suntem vinovați de toate păcatele omenirii.

– Nu, vorbesc foarte serios, zise Matthias. În Evul Mediu oricine avea dreptul să acuze. Cel care se simțea lezat sau avea impresia că este victima unui atac trebuia să-l învinuiască personal pe presupusul făptaş şi să-l dea în judecată. În realitate, audierile erau ridicole. Dacă acuzatul nu mărturisea totul în fața instanței de judecată sau dacă nu exista nici o dovadă evidentă a vinovăției sale, verdictul îi revenea lui Dumnezeu. Acuzatul trebuia să se supună unei probe, de exemplu să alerge pe cărbuni încinşi sau să fie legat fedeleş şi aruncat în apă. Dacă rănile i se vindecau sau dacă nu se îneca, era considerat nevinovat. Asta îl punea pe acuzator într-o situație neplăcută, pentru că acum *el* era dat în judecată. Nu este deloc surprinzător că oamenii se fereau să-şi dea în judecată vecinii, fiindcă exista riscul ca situația să se schimbe radical şi să ajungă ei înşişi pe banca acuzaților.

Matthias arătă spre omul întins pe banchetă:

– Acest sistem a luat naştere atunci când autoritățile laice şi capii Bisericii şi-au dat seama că numărul infracțiunilor - atât al acelor profane cât şi al celor religioase - era în creştere din cauza statutului precar al instanțelor de judecată. Pentru a combate valul de infracțiuni, s-au inspirat din dreptul roman, în care acuzarea şi procedura judecătorească erau organizate cu totul altfel. Acuzații erau audiați sau anchetați

[în latină: *inquiro* - de aici derivă *inchiziția*]. Biserica a făcut primul pas, iar instanțele de judecată laice i-au urmat exemplul. De acum înainte victima unei infracțiuni nu mai trebuia nici să acuze, nici să aducă un caz în fața instanței. Matthias îi zâmbi Dórei: *Ergo,* avocații.

Dóra zâmbi şi ea:

– Mi se pare cam tras de păr să considerăm că dreptul poartă răspunderea pentru toată nebunia asta. Venise rândul ei să arate spre bietul om întins pe banchetă: Scuzați-mă, dar nu înțeleg prea bine care este legătura cu tortura.

– Aşa este, admise Matthias. Tocmai asta era problema noului sistem. Pentru a putea condamna un presupus vinovat, trebuia fie să găsească doi martori care asistaseră la comiterea infracțiunii, fie să-l determine pe acuzat să-şi recunoască vinovăția. Unele păcate, cum ar fi blasfemia, sunt greu de dovedit cu martori, de aceea scopul principal era smulgerea mărturisirilor. Judecătorii aveau nevoie de ele şi le obțineau prin tortură, iar asta se numea "investigație".

– Execrabil, zise Dóra, întorcând spatele tabloului şi adresându-i-se lui Matthias: Dar de unde ştiți toate astea?

– Bunicul lui Harald ştia enorm de multe despre perioada respectivă şi vorbea cu mare plăcere despre ea. Era foarte interesant să-l asculți, dar în comparație cu bătrânul eu am cunoştințe mai mult decât superficiale.

– A, aşa? Ați văzut deja toate tablourile astea?

– Da, pe cele mai multe. În orice caz, este vorba de o foarte mică parte din tablourile şi obiectele de artă din colecția bătrânului. Se pare că Harald a adus aici doar câteva. Bunicul său şi-a dedicat o mare parte a vieții străduințelor de a-şi completa colecția, şi este limpede că şi-a investit o bună parte din avere în această *marotă.* Aş îndrăzni să afirm că este cea mai mare colecție de documente despre metodele de tortură şi de execuție imaginate de-a lungul secolelor. Colecția cuprinde, de exemplu, şi seria completă a edițiilor celebrei *Malleus Maleficarum.*

Dóra se uită în jur:

– Şi putea fi văzută aşa, pe pereţii unui living?

– Nu, Doamne fereşte! exclamă Matthias. Cărţile, documentele, scrisorile şi aşa mai departe sunt depuse în seiful unei bănci, tocmai fiindcă sunt atât de valoroase. În casa familiei Guntlieb sunt două săli special amenajate în care sunt expuse o serie de obiecte. De acolo provin tablourile pe care le vedeţi aici. Presupun că domnul şi doamna Guntlieb nu au regretat prea mult când i-au cedat lui Harald câteva piese. Cei mai mulţi consideră colecţia drept o culme a abominabilului. De exemplu, mama lui Harald nu intra niciodată în sălile respective. Harald a fost singurul din familie care a împărtăşit pasiunea bunicului. Aşa se explică de ce bătrânul i-a lăsat moştenire toată colecţia.

– Bine, dar Harald putea să transporte totul dintr-un loc în altul, cum avea chef? întrebă Dóra.

Matthias zâmbi:

– Cred că le-ar fi putut lua cu el chiar dacă nu ar fi fost moştenitorul lor legal. Cred, de asemenea, că părinţii lui Harald au fost uşuraţi să scape de o parte din obiecte.

Dóra clătină din cap.

– Şi scaunul face parte din colecţie? Întinse mâna spre scaunul vechi din lemn care se afla într-un colţ al camerei.

– Da. Este un scaun pentru imersiune, cu el oamenii erau scufundaţi în apă. În cazul acesta avem de-a face cu tortura aplicată ca pedeapsă, cu totul altceva decât tortura aplicată ca instrument de investigaţie. Mai ales calomniatorii şi femeile care furau erau pedepsite aşa. Scaunul provine din Anglia.

Dóra se apropie de scaun şi urmări cu vârfurile degetelor contururile sculpturilor de pe spetează. Nu reuşi să descifreze inscripţia, pentru că era foarte ştearsă. În mijlocul şezutului era un orificiu mare, iar pe braţe erau fixate curele de piele crăpate şi acum rigide. Cu ajutorul lor erau imobilizate mâinile victimei.

– Apa trecea prin orificiu, pentru ca scaunul să se dea cu

siguranță la fund, iar oamenii să ajungă sub apă. Aşa ceva trecea drept umilire şi ruşine. Sfârşitul era uneori tragic, oamenii se înecau, dar mai ales din cauza nepriceperii celor care manevrau scaunul. De fapt, este una dintre piesele cele mai inofensive ale colecției.

– Poftim?

– Inventivitatea acelor oameni era incredibilă, continuă Matthias. Plăcerea de a-i chinui pe alții părea să le stimuleze fantezia.

– În realitate, aş fi foarte încântată dacă am ieşi din această cameră atât de primitoare. Mergem mai departe?

Matthias făcu un gest de încuviințare.

– Veniți cu mine să vă arăt celelalte camere. Nu sunt chiar atât de îngrozitoare. Bucătăria este de-a dreptul inofensivă. Propun să începem cu ea.

Intrară în bucătărie, a cărei uşă dădea în vestibul. Nu era prea mare, dar totuşi foarte şic şi complet utilată cu aparatură nouă, modernă. În rafturi, o mulțime de sticle cu vin. Un aragaz uriaş, cu gaz, o hotă absorbantă mare din oțel special, o maşină de spălat vasele, o chiuvetă de mărimea celor din cantine, o frapieră pentru şampanie şi un frigider de format XXL. Dóra se opri în dreptul lui.

– De când îmi doresc un dispozitiv care face cuburi de gheață!

– De ce nu vă cumpărați un frigider? întrebă Matthias.

Dóra se întoarse spre el:

– Din acelaşi motiv pentru care nu-mi cumpăr nici alte lucruri, deşi mi-ar plăcea să le am: pentru că nu mi le pot permite. Chiar dacă vă vine greu să vă imaginați aşa ceva, există oameni care nu au atâția bani.

Matthias ridică din umeri:

– Un frigider nu este neapărat un articol de lux. Dóra nu mai comentă. Se duse la dulapuri şi se uită în ele. Într-un sertar de jos găsi mai multe oale de oțel special, cu capace de

sticlă: toate atât de curate încât Dóra era convinsă că nu fuseseră folosite nici măcar o dată.

– Am impresia că Harald nu prea era amator de gătit, în ciuda acestei bucătării atât de impecabile, zise ea închizând dulapul. Îşi îndreptă spatele.

– Aveți dreptate. Prefera să cumpere mâncare gata preparată sau mânca la restaurant.

– După cum se poate deduce din cheltuielile de pe cardul său.

Dóra se mai uită o vreme în jur, dar nu descoperi nimic care să le fi putut furniza indicii. Până şi uşa frigiderului strălucea - nici magneți, nici bilețele lipite pe ea. La Dóra acasă, uşa frigiderului devenise un fel de sursă de informații pentru toată familia. Nici nu îşi mai amintea ce culoare avea, pentru că dispăruse pur şi simplu sub orarele copiilor, invitații la zile de naştere şi tot felul însemnări.

– Mergem să vedem şi restul? întrebă Dóra care se săturase de bucătărie. Mă îndoiesc că vom găsi aici ceva care să ne ducă cu un pas mai departe.

– Doar dacă nu cumva cineva l-a omorât de dragul frigiderului, o tachină Matthias, adăugând: Unde ați fost în noaptea crimei?

Dóra rânji batjocoritor:

– Pe lista de plăți de pe cartea de credit am văzut o serie de sume mai mici cheltuite într-un magazin de animale. Harald ținea un animal de companie?

Matthias îşi scutură, surprins, capul:

– Nu, nu am văzut aici nici un animal şi nimic care să fi sugerat existența vreunuia.

– Credeam că poate cumpărase ceva pentru animalul de companie.

Dóra scotoci din nou în dulapurile din bucătărie, dar nu găsi nici un fel de alimente pentru pisici sau alte animale. Absolut nimic.

– Dați un telefon la magazinul respectiv. Cine ştie, poate

că cineva îşi aminteşte de el.

Dóra procedă întocmai. Căută magazinul, formă numărul, vorbi cu unul dintre angajați şi puse apoi jos receptorul.

– Ciudat, îi spuse apoi lui Matthias. Şi-au amintit într-adevăr de el. Harald a cumpărat de mai multe ori hamsteri. Sunteți sigur că nu există în casă nici o cuşcă pentru hamsteri?

– Absolut sigur, răspunse Matthias.

– Ciudat, repetă Dóra. Băiatul cu care am vorbit susține că Harald a căutat şi un corb.

– Un *corb?* întrebă Matthias agitat. Dar oare la ce?

– Nu avea nici cea mai vagă idee. Ei însă nu vând corbi, deci nu au mai vorbit despre asta. Pe băiat l-a amuzat acest amănunt, de aceea şi-a amintit de Harald.

– Nu m-ar mira să aflu că avea nevoie de pasăre ca un fel de simbol pentru absurditățile lui oculte, spuse Matthias.

– Poate, răspunse Dóra. Dar cu hamsterii cum rămâne?

Ieşiră din bucătărie şi se întoarseră în holul din care se intra în celelalte camere ale apartamentului. Matthias deschise uşa băii şi Dóra aruncă o privire în ea. Aici nu părea să se ascundă nici un mister: la fel ca bucătăria, baia era şi ea foarte modernă şi strălucea de curățenie, dar în rest nu avea nimic demn de reținut. Intrară apoi în dormitorul lui Harald, care se dovedi a fi mult mai interesant.

– A dereticat cineva, sau la el domnea totdeauna atâta ordine? întrebă Dóra arătând spre patul aranjat impecabil. Era foarte jos, la fel ca sofalele din living.

Matthias se aşeză pe marginea patului. Genunchii îi ajungeau aproape până la bărbie. Îşi întinse picioarele.

– Angajase o femeie care a făcut curățenie chiar la sfârşitul săptămânii când a fost asasinat. Poliția nu a fost deloc încântată de această coincidență. Bineînțeles că femeia nu aflase despre crimă, aşa cum nu aflaseră nici ceilalți. A venit, pur şi simplu, la ora obişnuită şi s-a apucat de treabă. Am stat de vorbă cu ea şi nu s-a plâns în nici un fel de Harald.

Mi-a spus însă că multe dintre colegele ei refuzaseră să preia apartamentul.

– Şi nu este explicabil? întrebă Dóra pe un ton ironic, arătând spre tablourile de pe pereți. Semănau cu cele din living, cu diferența că pe ele erau torturate, chinuite sau omorâte în primul rând femei. Cele mai multe erau dezbrăcate de la talie în sus, altele erau complet goale.

– Un aspect nu foarte diferit de cel din dormitorul oricărui alt bărbat, adăugă Dóra.

– Poate că până acum ați avut de-a face doar cu bărbații nepotriviți, replică Matthias sec, cu un zâmbet uşor.

– Am glumit, ripostă Dóra. Evident că nu am intrat încă niciodată într-un dormitor decorat aşa.

Se duse la un ecran mare de televizor, atârnat pe peretele de vizavi de pat.

– Aş prefera să nu ştiu la ce filme se uita, spuse ea aplecându-se spre un DVD player plasat pe o comodă joasă de sub ecran. Îl aprinse şi apăsă pe *play,* dar pe ecran nu apăru nimic.

– Am scos deja DVD-urile, zise Matthias care îi urmărea mişcările stând pe pat.

– Şi ce filme avea? întrebă Dóra întorcându-se spre el.

– *Lion King,* declară Matthias fără să clipească, ridicându-se apoi de pe pat. Veniți să vă arăt şi camera lui de lucru. Mai degrabă acolo am putea găsi ceva care să ne ajute.

Dóra se pregăti să-l urmeze, dar se hotărî apoi să facă un mic ocol şi să examineze noptiera lui Harald. Trase unicul sertar, în care găsi o grămadă de cutiuțe şi tuburi cu diferite creme, probabil de uz personal, dar şi un pachet cu prezervative început deja. Câteva lipseau. Uite că au fost şi femei care nu se înspăimântaseră la vederea tablourilor de pe perete, se gândi Dóra. Închise sertarul şi se duse după Matthias.

CAPITOLUL 10

Laura Amaning se uită la ceas. Din fericire era de-abia trei fără un sfert - avea încă timp să-şi termine treaba şi să ajungă la ore fix la patru. Trăia de un an în Islanda şi reuşise, în fine, să se înscrie, în toamnă, la un curs de islandeză pentru studenții străini. Nu voia în nici un caz să întârzie. Norocul ei că orele se țineau în clădirea principală a Universității, la doi paşi de Árnagarður, unde făcea ea curățenie. Dacă orele ar fi fost programate în altă parte, nu ar fi avut posibilitatea să urmeze cursurile, pentru că termina curățenia abia cu o jumătate de ceas înainte şi nu avea maşină. Astăzi trebuia să curețe geamurile interioare ale tuturor ferestrelor de la etajul întâi, de pe fațada de nord a clădirii. Laura avea noroc: primele trei birouri erau goale. Putea face curățenie mult mai bine când nu era nimeni în cameră. Se simțea prost dacă cineva o privea în timp ce muncea, pentru că nu putea închega o conversație cu persoana respectivă. Situația se va ameliora după ce va învăța limba. Acasă, în Filipine, fusese foarte comunicativă şi deloc timidă. Aici avea mereu senzația că nu se află la locul potrivit, cu excepția momentelor când era printre compatrioții ei. În timp ce muncea se simțea mai degrabă un obiect decât un om. Localnicii vorbeau şi se comportau de parcă ea nici nu ar fi fost prezentă. Aşa făceau toți, în afară de Tryggvi, şeful grupului de femei de serviciu. El le trata totdeauna prevenitor şi se străduia să stabilească un contact cu Laura şi colegele ei, chiar dacă acest contact se limita la gesturi dezlânate, uneori foarte comice. Când femeile încercau să ghicească ce voia să le spună, Tryggvi nu se enerva din cauza chicotelilor lor. Era un bărbat extrem de

cumsecade, iar Laura se bucura de pe acum că în curând va putea vorbi cu el în islandeză. În schimb, un lucru era sigur: nu-i va putea niciodată pronunța numele, chiar dacă va urma toate cursurile de islandeză din lume. Spuse încet "Tryggvi" şi zâmbi la auzul propriei sale voci.

Laura porni spre camera mare a studenților, care era folosită ca un fel de sală de aşteptare. Bătu uşor la uşă şi intră. Pe canapeaua uzată de la capătul celălalt al încăperii şedea o tânără pe care Laura o ştia ca făcând parte din gaşca studentului asasinat. Tinerii ăştia puteau uşor să fie recunoscuți şi te duceau cu gândul la norii de furtună - atât prin comportament cât şi prin îmbrăcăminte. Fata cu părul roşu era adâncită într-o conversație la mobil şi, cu toate că vorbea foarte încet, se vedea clar că discuția se învârtea în jurul unui subiect extrem de neplăcut. Îi aruncă Laurei o privire morocănoasă, acoperi cu mâna gura şi partea de jos a mobilului, apoi îşi luă rămas-bun de la interlocutor. Aruncă mobilul în geanta de pe umăr, de culoare verde-oliv, se ridică şi trecu, cu nasul pe sus, pe lângă Laura. Femeia încercă să-i zâmbească şi se strădui să-i strige un "la revedere". Fata se întoarse în pragul uşii, mirată de salut, şi mormăi ceva ininteligibil înainte de a ieşi. Păcat, se gândi Laura. Era foarte frumuşică, ba s-ar putea chiar spune că ar fi fost atrăgătoare dacă s-ar fi ocupat mai mult de aspectul ei exterior, dacă şi-ar fi scos inelele acelea înfiorătoare din sprâncene şi din nas şi ar fi zâmbit măcar din când în când.

Laura terminase aproape ultima fereastră, când privirile îi căzură pe prima urmă reală de murdărie. Nu era însă pe geam, aşa cum se aştepta, ci părea să fie doar o pată mică, brună, lângă mânerul de metal al ferestrei.

Laura pulveriză puțin detergent pe mâner şi îl şterse cu cârpa, din toate părțile. Femeile de serviciu mai tinere omiteau uneori porțiunile murdare care nu atrăgeau atenția. Laura scutură din cap gândindu-se la comportamentul studenților în această încăpere. Mânerul ferestrei era şi el un

exemplu grăitor pentru toate porcăriile pe care le făceau. În fond, cine ar putea avea degetele atât de murdare? În orice caz, curăță pata fără nici o dificultate. Se uită mulțumită la metalul strălucitor. Avea senzația că repurtase o victorie asupra şefului facultății, Gunnar. Se pregătea să bage cârpa în buzunarul halatului, dar rămase cu ochii ațintiți pe o pată de pe materialul moale. Era de un roşu închis. Se pare că pata brună se dizolvase în cârpa umedă. Sânge. Nu exista nici un dubiu. Dar cum ajunsese sângele pe mânerul ferestrei? Laura nu-şi amintea să fi găsit sânge pe jos. Persoana care pusese mâna pe cremonă trebuie să fi pierdut sânge şi în altă parte. Să existe oare vreo legătură între pata de sânge şi crima comisă? Dar ferestrele fuseseră curățate după crimă. E drept, nu-şi amintea să le fi curățat ea însăşi, dar asta nu însemna că n-o făcuse altcineva. Oare aripa de răsărit nu fusese curățată exact în ziua de după asasinat? Ba da, bineînțeles! Poliția o interogase pe una dintre femeile mai tinere, Gloria. Ea prelua echipa de la sfârşit de săptămână.

Ce naiba trebuia să facă acum Laura? Nu dorea absolut deloc să dea explicații la poliție, în islandeză. În plus, poate că ar avea neplăceri cu autoritățile fiindcă spălase fereastra, îndepărtând astfel eventualele amprente. Putea să aibă probleme şi pentru că făcea atâta tevatură dintr-un fleac pentru care exista, probabil, o explicație foarte simplă. Ce situație tâmpită! Laura căută pe jos alte urme de sânge. Dacă ar găsi ceva, lucrurile ar fi clare, căci ea însăşi spălase după crimă, de mai multe ori, pardoseala de aici. Ar însemna că sângele provine de la alt accident şi, în felul acesta, ar exista o explicație firească.

Dar pe jos nu era nici urmă de sânge, nici măcar pe plintă. Laura îşi muşcă nervoasă buza inferioară. Vorbea de una singură, făcându-şi curaj. Poliția îl arestase pe criminal. Ceea ce găsise ea aici nu avea nici o importanță. Dacă ar exista vreo legătură între sânge şi crimă, ar fi fără îndoială o dovadă în plus că arestatul era într-adevăr făptaşul Laura inspiră

adânc. Nu, îşi făcea probleme fără nici un motiv. Vreunui student îi cursese probabil sânge din nas, îl apucase ameţeala şi dorise să ia puţin aer. Laura se linişti un minut, până îşi aminti ce făceau propriii ei copii când le curgea sânge din nas: se duceau la baie, *nu* la fereastra deschisă.

Scoase iar cârpa, ca să vadă dacă nu cumva era sânge în crăpături. Dacă în cameră avusese loc o ciocnire violentă, era posibil să mai fi rămas nişte pete chiar dacă cei implicaţi încercaseră să îndepărteze urmele. Iar în cazul acesta - Laura îşi făcu cruce - va trebui să anunţe poliţia, deşi asta ar însemna că îi va da motive de agitaţie drăguţului de Tryggvi. Femeia îngenunche şi se târî de-a lungul pereţilor. Nimic. În afară de puţin praf, plinta şi cârpa erau perfect curate. Se simţi mai bine şi se ridică, mulţumită de rezultat. Ce prostie! Evident că trebuie să existe o explicaţie simplă pentru prezenţa sângelui. Nu-i însă de mirare că îi trecuse altceva prin minte: era consecinţa şocului pe care îl suferise când apăruse cadavrul. Un cadavru desfigurat, nelegiuit. Laura îşi făcu iar cruce.

Când ieşi din cameră, rămase cu ochii aţintiţi asupra pragului. Acesta era puţin depărtat de pardoseală, mai mult decât plintele. Se aplecă să-l şteargă, dar cârpa se agăţă în ceva. Laura se aplecă şi mai jos ca să descopere despre ce era vorba. Văzând o strălucire argintie, căută un instrument cu care să ridice puţin pragul. Privirile îi căzură pe o riglă uitată pe masă. O luă şi încercă să scoată cu grijă obiectul, ceea ce şi reuşi după un timp. Apoi ridică descoperirea şi îşi îndreptă spatele. Era o steluţă din metal, cam de mărimea unghiei degetului mic de la mână. Laura puse steluţa în palmă şi o examină. I se părea oarecum cunoscută, nu reuşea însă deloc să-şi amintească de unde. Oare unde văzuse la un moment dat aşa ceva? Dar nu mai avea timp să-şi bată capul cu ea, trebuia să spele geamurile dacă voia să ajungă la timp la Universitate. Băgă steluţa în buzunar, decisă să i-o predea

mai târziu lui Tryggvi. Poate că el ştia de unde provine. Probabil că nu avea nimic de-a face cu crima - tot atât de puţin ca sângele de pe mânerul ferestrei, pentru care exista, mai mult ca sigur, o explicaţie foarte simplă. Sau poate nu? Îi veni dintr-odată în minte degetul. Încercă să alunge amintirea acestui episod detestabil şi se hotărî să stea de vorbă cu Gloria. Cu siguranţă că va fi în tura de la sfârşitul săptămânii, la fel ca ea. Era posibil ca Gloria să ştie mai multe decât le spusese lor şi poliţiei.

Marta María era afară, pe hol. Stătea rezemată de perete, supărată că dura atât de mult până femeia de serviciu termina curăţenia. Doar nu avea chiar atât de mult de lucru în camera lor - trebuia doar să arunce câteva doze, să clătească ceştile şi să şteargă pe jos. Se uită la mobil să vadă cât este ceasul. Fir-ar să fie, tâmpita asta se întinsese probabil pe canapea să-şi facă siesta. Marta María apăsă agitată pe butoanele mobilului, căutând în agendă numărul de telefon al lui Bríet. De-ar răspunde odată. Nimic nu o enerva mai rău pe Marta María decât o persoană care se uită la display şi, văzând cine sună, refuză să răspundă. Dar teama ei se dovedi a fi lipsită de temei.

– *Hi,* răspunse Bríet.

Marta María renunţă la orice introducere:

– Nu am găsit-o, spuse ea posomorâtă. Eşti sigură că ai pus-o în sertar?

– Şşt, şşt, repetă Bríet nervoasă. Sunt foarte sigură că am pus-o acolo. Doar ai văzut şi tu.

Marta María râse batjocoritor:

– Încearcă să uiţi acest amănunt: nu mai vedeam nimic.

– Acolo am pus-o. Ştiu precis, repetă Bríet cu încăpăţânare. Apoi oftă adânc: Ce să-i spun lui Dóri? O să facă o mutră foarte acră.

– Nimic. Să nu-i spui nici un cuvinţel.

– Dar…

– Nici un "dar". El nu e aici. Ce ai de gând?

– Eu... Nu ştiu, spuse Bríet descumpănită.

– Atunci bucură-te că ştiu *eu,* zise Marta María repede. Am vorbit cu Andri şi este de aceeaşi părere: nu spunem nimic, nu facem nimic! Nici nu avem altă soluție.

Nu-i comunică însă lui Bríet că avusese nevoie de douăzeci de minute pentru a-l convinge pe Andri să nu-i povestească nimic lui Halldór. Adăugă apoi cu o voce mai blândă:

– Fii liniştită! Dacă *asta* ar fi problema, ar fi ieşit deja de mult la suprafață.

Uşa camerei se deschise şi femeia de serviciu ieşi. Judecând după mutra ei, ai fi putut crede că în universul curățeniei apăruseră noutăți remarcabile. Avea o expresie de parcă ar fi forțat-o cineva să ia o gură de oțet.

– Bríet, spuse Marta María la telefon, individa tocmai a ieşit. Mă duc să mai caut odată. Te sun mai târziu.

Apoi închise mobilul fără a mai aştepta răspunsul lui Bríet. Blestematele astea de complicații!

CAPITOLUL 11

Dóra se aşezase la biroul lui Harald Guntlieb şi răsfoia un teanc de hârtii. Îşi ridică privirea, îşi îndreptă spatele şi se uită la Matthias. Neamțul şedea pe un scaun dintr-un colț al camerei, absorbit de o activitate similară. Se hotărâseră să parcurgă mai întâi hârtiile ridicate de poliție cu ocazia primei percheziții şi înapoiate de curând. Era vorba despre trei cutii mari de carton, pline ochi. După aproximativ o oră de sortare şi lectură, Dóra pierduse deja din vedere scopul acțiunii. Documentele proveneau din cele mai diferite surse, scrisori de la Bancă sau de la firme care emiteau cărți de credit, acte de la alte instituții. Cele mai multe fiind în islandeză, Matthias nu-i era de prea mare folos.

– Ce căutăm de fapt? întrebă Dóra deodată. Matthias puse pe măsuța alăturată teancul de hârtii pe care îl ținuse în mână şi se frecă la ochi.

– Căutăm în primul rând ceva ce ne-ar putea da un indiciu, un amănunt trecut cu vederea de poliție. Un detaliu care ne-ar putea explica, de exemplu, ce s-a întâmplat cu banii din contul lui Harald. În afară de asta, am putea descoperi…

Dóra îl întrerupse:

– Nu mă ajută deloc. Vreau să spun că am putea eventual încerca să ne dăm seama cine este implicat în crimă sau ar avea de profitat de pe urma ei. Nu am experiență în domeniul investigării unui asasinat şi mi-ar plăcea să aflu câteva amănunte înainte de a continua să aprofundez analiza hârțoagelor. Nu mă atrage în mod deosebit ideea de a relua toată povestea de la început în cazul în care, la un moment dat, ne-ar veni vreo idee.

– Nu, îmi dau seama de asta, spuse Matthias. Totuşi, nu prea ştiu ce aş putea să vă răspund. Din păcate nu căutăm ceva precis. Poate că nici măcar nu căutăm ceva. În fond, încercăm doar să ne facem o imagine despre viața lui Harald înainte să fi fost asasinat, pentru a ne face o idee şi despre evenimentele care ar fi putut conduce la asasinarea lui. Iar dacă am găsi un indiciu care ne-ar sugera cine ar putea fi ucigaşul, ar însemna un punct în plus. Este limpede că cei mai mulți oameni comit crime din gelozie, ură, sete de bani, răzbunare, dezechilibru psihic, autoapărare sau dereglări sexuale.

Dóra aşteptă să audă şi alte motivații, dar se pare că Matthias îşi epuizase lista.

– Asta-i tot? întrebă ea. Trebuie să existe mult mai multe mobiluri.

– Nu sunt specializat în acest domeniu, ripostă Matthias enervat. Există, evident, mai multe motive, dar deocamdată nu îmi vine în minte altceva.

Dóra se gândi la enumerarea lui.

– Bine. Să admitem că astea ar fi mobilurile principale. Care din ele s-ar potrivi în cazul lui Harald? Avea o relație cu vreo femeie? Gelozia ar fi putut juca vreun rol?

Matthias ridică din umeri:

– Cred că era singur. Cu toate astea, gelozia putea juca un rol. Poate că o femeie era îndrăgostită de el, dar nu şi invers. Tăcu câteva clipe, apoi adăugă: Cred că se întâmplă destul de rar ca o femeie să-şi stranguleze victima, iată de ce crima pasională este destul de improbabilă.

– De acord, spuse Dóra, dusă pe gânduri. Dacă nu cumva a fost vorba despre o crimă pasională comisă de un bărbat. Să fi fost Harald homosexual?

Matthias ridică iar din umeri:

– Nu, cu siguranță nu.

– De unde ştiți?

– Uite că ştiu, răspunse Matthias. Văzând îndoiala de pe

fața Dórei, adăugă:

– Este oarecum ciudat; dar în mod normal simt imediat dacă un bărbat face parte din cealaltă categorie. N-aş putea explica de ce, am pur şi simplu un simț special pentru aşa ceva.

Dóra renunță să alimenteze discuția pe această temă, ştiind însă din proprie experiență că Matthias reuşea probabil tot atât de puțin ca toți ceilalți bărbați să evalueze orientările sexuale ale altora. Fostul ei soț avusese aceeaşi convingere, deşi Dóra îi demonstrase de nenumărate ori că se înşală. Schimbă subiectul:

– Nu pare să fi avut loc un viol şi nici nu s-au găsit urme ale unor activități sexuale, aşa că am putea exclude această motivație.

– Am restrâns, în felul acesta, lista cu mobilurile posibile, răspunse Matthias, zâmbind batjocoritor. Înseamnă că acum totul este clar.

Dóra îşi înghiți iritarea:

– Şi ce credeți, de ce a fost asasinat? Matthias se uită la ea câteva secunde înainte de a-i răspunde:

– Cred că are de-a face mai degrabă cu banii. Cu toate astea, nu pot scăpa de senzația că, într-un fel sau altul, crima este legată şi de studiile lui referitoare la vrăjitorie şi vrăjitoare. Povestea cu ochii scoşi şi cu runa magică indică fără nici un dubiu această conexiune. Din păcate, nu găsesc mobilul şi tocmai asta mă enervează. Cine ar comite o crimă doar din cauza magiei sau a unor poveşti vechi de secole?

– Nu este ciudat? Poliția nu a găsit nici o dovadă că asasinatul ar avea vreo legătură cu vrăjitoria, în pofida mutilării cadavrului. Presupun că au urmărit şi această pistă, spuse Dóra, grăbindu-se să adauge: Şi să nu-mi spuneți că polițiştii sunt tâmpiți. Ar fi o explicație prea simplistă.

– Aveți perfectă dreptate, admise Matthias. Polițiştii au încercat să afle dacă există o legătură oarecare între ele. Cred

însă că nu şi-au dat seama că studiile lui Harald nu sunt absurdităţi sau vorbărie goală. Au venit aici, au văzut tablourile de pe pereţi şi au tras concluzia că Harald a fost un nebun sau un aiurit. Din punctul de vedere al poliţiei, aceste obiecte vechi şi valoroase nu fac altceva decât să te îngreţoşeze, ceea ce nu diferă chiar atât de mult de reacţia dumneavoastră.

Matthias aşteptă ca Dóra să-l contrazică, dar văzând că nu reacţionase la ultimele lui afirmaţii, continuă:

– Când au găsit urme de droguri în sângele lui Harald, au avut şi justificarea. În ochii poliţiei, Harald a fost un tânăr psihopat şi pervers, care a fost văzut la sfârşit în compania unui individ asemănător. Acesta nu are alibi şi a dat dovadă şi de obtuzitate. Prin urmare, concluzia la care a ajuns poliţia nu este, în ultimă instanţă, chiar atât de absurdă, deşi *eu* nu sunt deloc de acord cu ea. Rămân fără răspuns mult prea multe întrebări.

– Credeţi deci că între studiile lui Harald despre magie şi arderea pe rug a vrăjitoarelor, pe de o parte, şi crimă, pe de altă parte, ar putea exista o legătură cauzală? întrebă Dóra, sperând în acelaşi timp că Matthias va nega această ipoteză. Dacă amănuntul nu ar fi important pentru anchetă, ar putea elimina jumătate din documente.

– Bineînţeles că nu pot afirma aşa ceva cu toată certitudinea, răspunse Matthias, dar am suspiciuni bine întemeiate. Uitaţi-vă de exemplu la asta. Matthias răsfoi teancul de hârtii din faţa lui şi îi întinse Dórei printul unui e-mail trimis de Harald.

Antetul paginii arăta că Harald Guntlieb expediase mesajul cu opt zile înainte de a fi asasinat. Adresa destinatarului era malcolm@gruniv.uk iar textul în limba engleză suna aşa:

Aşa băiete, aşază-te mai întâi. AM GĂSIT! MULTE MULŢUMIRI!

De-acum înainte poţi să mi te adresezi cu formula "prea onorate domn". Ştiam, ştiam, ştiam, dar nu vreau să-ţi bag sub nas propriile tale îndoieli. Sau aşa ceva. Trebuie să mai pun la punct doar

câteva amănunte. Idiotul ăla blestemat vrea să renunțe. Este - pregăteşte-te sufleteşte pentru noutate - absolut genial. Îi dau drumul cu toată puterea, plus... ştii foarte bine ce vreau să spun.

Mai dau un semn, măi adormitule,

H.

După ce citi e-mailul, Dóra se uită la Matthias:

– Credeți că este un indiciu?

– Poate, răspunse Matthias. Poate că nu.

– Probabil că poliția a luat deja legătura cu acest Malcolm. Presupun că nu s-au mulțumit doar să printeze mailul.

– Poate că da. Matthias ridică din umeri. Poate că nu.

– Ei bine, *noi* putem să-l contactăm şi să încercăm să aflăm ce-a vrut să spună Harald.

– Şi dacă ştie ceva despre "idiotul blestemat" amintit acolo.

Dóra lăsă printul.

– Dar unde este calculatorul lui Harald? Sunt sigură că a avut un calculator, zise ea arătând spre mouse-ul de pe birou.

– Este încă la poliție, răspunse Matthias. O să-l aducă probabil împreună cu celelalte lucruri ale lui Harald.

– Poate mai descoperim câteva mailuri de genul acesta, îşi exprimă Dóra speranța.

– S-ar putea şi să nu găsim, zise Matthias zâmbind. Se ridică şi scoase o carte din raftul de deasupra biroului.

– Luați-o acasă şi citiți-o. E o lectură menită să vă transpună în universul lui Harald.

Matthias îi dădu o ediție de buzunar a lucrării *Hexenhammer.*

Dóra luă cartea şi se uită mirată la Matthias:

– O asemenea carte circulă în ediție de buzunar?

– Cartea continuă să fie editată. Cred că în ziua de azi cei mai mulți o cumpără din pură curiozitate. Dar, în timp ce o citiți, să nu uitați că lucrurile nu au stat totdeauna aşa.

Dóra puse cartea în geantă. Se ridică, îşi îndreptă spatele

şi întrebă:

– Am voie să utilizez toaleta? Matthias zâmbi iar:

– Poate că da, poate că nu. Adăugă imediat: Ba da, cred că aveţi voie. În orice caz, dacă poliţiştii vor lua cu asalt locuinţa pentru a-şi continua investigaţiile, îi voi ţine pe loc până terminaţi.

– Drăguţ din partea dumneavoastră.

Dóra ieşi în hol, unde se uită cu interes la alte tablouri şi la alte antichităţi. Obiectele de artă de aici îi provocau mai degrabă disconfort decât curiozitate, exercitând totuşi asupra ei o atracţie irezistibilă. Impulsul semăna, fără îndoială, cu acela care îi determină pe oameni să reducă viteza atunci când trec pe lângă un accident rutier. Era clar că tablourile proveneau din colecţia bunicului, căci subiectele erau aceleaşi ca în living şi dormitor: moartea şi diavolul.

Ajunsă în baie, Dóra se admiră în oglinda ştearsă impecabil, îşi trecu degetele prin păr şi se aranjă puţin. Într-unul din rafturi văzu o periuţă de dinţi. Părea nou-nouţă şi neîntrebuinţată. Se uită apoi mai atent în jur. În apartament trebuia să existe încă o baie care fusese folosită de Harald, pentru că asta părea neatinsă. Era unica explicaţie posibilă.

Când se întoarse în birou, se opri în prag şi declară:

– În apartamentul ăsta trebuie să mai fie o baie. Matthias îşi ridică uimit capul:

– Ce vreţi să spuneţi?

– Baia din hol este neîntrebuinţată. E imposibil ca Harald să nu fi avut măcar o cutie cu aţă dentară al cărei colorit să nu se fi asortat cu restul aranjamentului.

Matthias îi zâmbi:

– Ei, ca să vezi! Şi tocmai dumneavoastră susţineţi că nu aţi participat încă la nici o anchetă! Apoi întinse mâna spre partea din apartament în care fuseseră mai devreme: În dormitor este o uşă. Acolo este baia.

Dóra făcu stânga împrejur. Îşi amintea acum de uşă, dar atunci crezuse că era un dulap încastrat în perete. Voia să

arunce o privire în cealaltă baie, cu atât mai mult cu cât nu avea chef să se adâncească iar în hârțoage. Zâmbi fără să vrea când intră în încăperea mică. Nu avea cadă, doar o cabină de duş, în rest arăta exact ca orice baie dintr-o casă normală. Pe marginea chiuvetei erau înşirate cosmetice de mărci diferite.

Aruncă o privire şi în duş. Pe o poliță de plastic fixată pe perete văzu două flacoane cu şampon, un aparat de ras, un săpun început şi un tub cu pastă de dinți. De baterie atârna o sticlă pe care scria "Shower Power". Peisajul se apropia mai mult de ceea ce îi era familiar. Respiră uşurată. Cel mai mult o bucură suportul pentru ziare de lângă toaletă. Cât de tipic pentru un celibatar! Dóra era curioasă să vadă ce reviste citise Harald. Găsi un talmeş-balmeş respectabil: câteva de automobilistică, una de istorie, două numere din *Spiegel,* un periodic despre tehnica tatuajelor pe care îl aruncă repede, şi un număr din *Bunte.* Se uită mirată la el. Nu i-ar fi trecut nici o clipă prin minte că Harald putea citi aşa ceva. Tom Cruise şi cea mai recentă soție a lui îşi zâmbeau unul altuia pe copertă; dedesubt, un titlu de-o şchioapă: "Tom Cruise devine tată!" Pe Dóra copiii cuplului de actori o interesau la fel de mult ca un articol despre cultivarea castraveților, aşa că puse revista la locul ei.

– Am ştiut, trâmbiță ea victorioasă când se întoarse în birou.

– Şi eu la fel, zise Matthias, doar că nu ştiam că ştiți şi dumneavoastră.

Dóra se pregătea să-i răspundă, când auzi mobilul. Scoase telefonul din poşetă.

– Mama, piui vocea subțirică a fiicei ei, Sóley. Când vii acasă?

Dóra se uită la ceas. Se făcuse mai târziu decât crezuse.

– Imediat, dragostea mea. E totul în ordine? O clipă de tăcere, apoi:

– Hm. Mă cam plictisesc. Gylfi nu vrea să stea de vorbă

cu mine. Țopăie pe patul lui şi nu vrea să mă lase să intru în cameră.

Dóra nu înțelese prea bine ce voia să spună fetița, dar se pare că Gylfi îşi nesocotea obligațiile de *babysitter.*

– Ascultă-mă, draga mea, spuse ea cu o voce blândă. Mă grăbesc cât pot să vin. Spune-i fratelui tău să nu se poarte ca un idiot şi să aibă grijă de tine.

Când puse mobilul înapoi, în poşetă, Dóra dădu de biletul pe care îşi notase câteva întrebări.

– Aş vrea să vă întreb câte ceva în legătură cu materialul din mapa pe care mi-ați dat-o…

– Câte ceva? exclamă Matthias surprins. Ca să fiu sincer, m-am aşteptat să-mi puneți multe întrebări, ba chiar foarte multe. Dați-i drumul.

Dóra examină nesigură lista. Ce porcărie! Omisese oare atâtea probleme? Încercă să nu se dea de gol.

– Este vorba doar de întrebările principale, nu am notat toate amănuntele. Se uită la el zâmbind, apoi continuă: De exemplu, serviciul militar. Cum se explică prezența actelor militare în mapă? Şi a fost Harald atât de bolnav încât nu şi-a putut duce la bun sfârşit serviciul militar?

– Serviciul militar, da. Am adăugat acest capitol doar ca să vă faceți o imagine mai precisă despre viața lui Harald. Poate că nu are nici o importanță, deşi nu ştim niciodată cum se împletesc firele.

– Credeți că moartea lui ar putea avea vreo legătură cu armata? întrebă Dóra neîncrezătoare.

– Nu, sigur că nu, răspunse Matthias, ridicând apoi din umeri. Pe de altă parte, în cazul lui Harald nu putem fi siguri de nimic.

– De ce s-a înrolat? Judecând după cum arăta, trebuie să fi fost adversarul declarat al oricăror activități militare.

– Aveți perfectă dreptate. A fost convocat, dar în împrejurări normale ar fi ales în mod sigur serviciul civil. Ştiți probabil că în Germania există şi această alternativă.

Dóra dădu din cap.

– Totuşi nu a făcut-o. Sora lui, Amalia, murise nu cu mult înainte, ceea ce l-a afectat profund. Îmi imaginez că a luat această decizie într-un moment de criză sufletească. Era pe la începutul lui 1999, iar în noiembrie sau decembrie a fost aprobată trimiterea de trupe în Kosovo. Harald a plecat într-o dispoziţie de-a dreptul euforică. Nu am detalii despre cariera lui militară, ştiu însă că trecea drept un element exemplar, cooperant şi de încredere. Iată de ce episodul din Kosovo i-a surprins pe superiorii lui.

– Dar ce s-a întâmplat? Matthias se strâmbă:

– E o poveste neplăcută, mai ales dacă ne gândim că misiunea din Kosovo a fost prima a armatei germane în străinătate după cel de-Al Doilea Război Mondial. Înainte de asta, soldaţii germani au participat în străinătate doar la misiuni de pace. Renumele comportamentului exemplar al soldaţilor noştri a jucat, desigur, un rol foarte important.

– Iar Harald nu a corespuns aşteptărilor? întrebă Dóra.

– Ba da, în fond, da. S-ar putea spune că împrejurările i-au fost potrivnice. Era deja de trei luni în Kosovo când unitatea lui a luat prizonier un sârb suspectat că ar deţine informaţii despre nişte atentate cu bombă. Muriseră cu această ocazie trei soldaţi germani şi mulţi alţii fuseseră răniţi. Sârbul a fost închis în pivniţa casei în care îşi stabilise baza unitatea lui Harald, iar el a fost unul dintre cei însărcinaţi cu paza prizonierului. Omul a fost interogat două sau trei nopţi la rând şi nu a scos un cuvânt. A venit şi rândul lui Harald să intre în gardă. Îi spusese superiorului său că se pricepe la metodele de anchetare şi a primit permisiunea să încerce în timpul nopţii să scoată ceva de la sârb. Matthias se uită în ochii Dórei. Bineînţeles că ofiţerul care şi-a dat acordul nu avea nici cea mai vagă idee că Harald cunoştea perfect istoria metodelor de tortură. Pornise probabil de la convingerea că Harald îşi va băga de câteva ori capul în arest şi îi va pune deţinutului câteva întrebări pe un ton mai dur.

Dóra făcu ochii mari:

– L-a torturat?

– Ei bine, se poate spune că sârbul ar fi preferat să fie în locul deținuților goi din închisoarea Abu Ghraib. Nici prin gând nu-mi trece să justific ce s-a întâmplat acolo. Până la schimbarea gărzii în dimineața următoare, Harald storsese de la sârb tot ce ştia şi poate mai mult decât atât. Dar în loc de laudele pe care le-ar fi meritat din plin, după propria lui părere, a fost suspendat imediat după ce superiorii lui au văzut epava umană care zăcea într-o baltă de sânge în celulă. Evident că toată afacerea a fost muşamalizată şi pusă sub tăcere. În documentele oficiale scrie că Harald a părăsit armata din motive medicale.

– De unde ştiți toate astea? întrebă Dóra fericită că se poate interesa şi de ceva care ținea de normalitate.

– Am relațiile mele, răspunse Matthias cu o expresie ironică. În afară de asta, am stat de vorbă şi cu Harald după ce s-a întors din Kosovo. Pot să vă asigur că se schimbase profund. Nu ştiu dacă din cauza experienței cu autoritarismul din armată sau din alte motive. În orice caz, devenise şi mai ciudat.

– În ce fel? întrebă Dóra curioasă.

– Pur şi simplu ciudat. Atât exterior cât şi în comportament. La puțin timp după aceea s-a înscris la Universitate şi s-a mutat din casa părintească, aşa că îl vedeam foarte rar. În rarele noastre întâlniri din perioada următoare mi-am dat seama că pornise în jos şi aluneca tot mai repede. Situația s-a înrăutățit la scurtă vreme după ce a murit bunicul său. Aveau o relație foarte strânsă.

Dóra nu ştia ce să spună. Cu siguranță că Harald Guntlieb fusese un tip dificil. Se uită la biletul ei şi se hotărî să afle mai multe despre jocurile sexuale menționate în articolele din ziar. În realitate, se săturase deja. Aruncă o privire la telefonul mobil.

– Matthias, trebuie să plec acasă. Mai am o serie de între-

bări pe listă, dar aş vrea să diger mai întâi ce am aflat până acum.

Aşezară repede în ordine hârtiile din biroul lui Harald, încercând să nu amestece teancurile deja sortate cu celelalte. Ideea de a fi obligată s-o ia de la început era insuportabilă.

După ce Dóra aranjă ultima foaie, se întoarse spre Matthias.

– Harald a lăsat vreun testament, având în vedere averea lui?

– Da, există un testament, ba chiar unul de dată destul de recentă, îi explică Matthias. L-a întocmit mai demult, dar l-a modificat la mijlocul lui septembrie. A plecat în Germania special pentru o întâlnire cu avocatul familiei. În orice caz, nu ştie nimeni ce conține.

– Poftim? se miră Dóra. Cum aşa?

– Este format din două părți şi este obligatoriu să fie deschisă mai întâi una dintre ele. În prima este specificat că a doua poate fi deschisă doar după înmormântare. În circumstanțele actuale, această acțiune nu a avut încă loc.

– Asta e tot? întrebă Dóra.

– Nu, sunt şi indicații pentru înmormântare.

– Adică?

– A vrut să fie înmormântat în Islanda, ceea ce este cam ciudat, ținând seama că a petrecut aici o perioadă scurtă. Dar, dintr-un motiv sau altul, țara pare să-l fi fascinat. În afară de asta, am citit în testament că părinții lui trebuie să participe la înmormântare şi să stea la căpătâiul mormântului cel puțin zece minute după coborârea sicriului. Dacă nu procedează aşa, toată averea lui intră în posesia unui salon de tatuaje din München.

Dóra era consternată:

– A pornit cumva de la premisa că părinții nu vor veni la înmormântare?

– Probabil, spuse Matthias, dar prin această clauză şi-a asigurat participarea lor. Domnul şi doamna Guntlieb nu au

nici un interes să apară în ziare fiindcă fiul lor a lăsat o avere unui salon de tatuaje.

– Credeți că părinții vor moşteni averea lui? întrebă Dóra. Mai precis, dacă participă la înmormântare?

– Nu, răspunse Matthias. Nici nu le pasă de asta. Tot ce doresc este să nu ajungă în gura presei de scandal. Presupun că sora lui Harald, Elise, va moşteni o bună parte. În afară de asta, o parte considerabilă va intra în posesia unei persoane din Islanda - avocatul a făcut nişte aluzii în acest sens. Partea a doua a testamentului urmează să fie deschisă aici, în conformitate cu dispozițiile lui Harald.

– Oare cine ar putea să fie? se întrebă Dóra.

– N-am idee. Persoana respectivă ar fi putut avea, în orice caz, interesul să-l elimine pe Harald, presupunând că *el* sau *ea* cunoştea conținutul testamentului.

Dóra se simți uşurată când plecară de acolo. Era obosită şi dorea să ajungă acasă, la copiii ei. Simțea totuşi o nelinişte nedefinită. Avea senzația că trecuse ceva cu vederea. Dar oricât îşi bătu capul după ce rămase singură în maşinuța împrumutată, nu reuşi să-şi amintească ce. După ce parcă maşina sub poarta de la intrare, uită complet de toată povestea.

CAPITOLUL 12

Un divorț nu aduce doar avantaje - un lucru pe care Dóra îl ştia de mult. De exemplu, cu ani în urmă dispunea de două surse de venit în gospodărie, pe când acum trebuia să se descurce de una singură. Era extrem de uşor să cheltuieşti mai mult, deci să-ți ridici gradul de confort. În orice caz, Dóra nuşi amintea să se fi izbit de greutăți în momentul în care se transformase din studentă săracă în angajată cu salariu. Era însă cu totul altceva să fii obligat să strângi cureaua, adică ce încerca ea acum să facă. Hannes, fostul ei soț, era medic la urgență, cu alte cuvinte avea un post bun şi câştiga bine. După divorț, Dóra fusese obligată să renunțe la multe. Nu I se mai părea atât de firesc să ia masa în oraş, să facă la sfârşitul săptămânii mici excursii în străinătate, să-şi cumpere haine scumpe sau să întreprindă ceva tipic pentru oamenii în viața cărora banii nu au nici o importanță. Chiar dacă dezavantajele nu se refereau exclusiv la partea financiară - de exemplu, se gândi imediat la "jocurile nesexuale" -, simțea cel mai mult lipsa femeii care venea de două ori pe săptămână pentru curățenie. După ce divorțase de Hannes, Dóra fusese obligată să renunțe la serviciile ei, deoarece nu avea destui bani ca să-şi mai permită aşa ceva. De aceea, iat-o acum în fața dulapului pentru curățenie, încercând să închidă uşa fără a strivi furtunul aspiratorului care ieşea mereu afară. În cele din urmă reuşi, aşa că respiră uşurată. Dóra dăduse cu aspiratorul în întreaga casă, care avea o suprafață de vreo două sute de metri pătrați, şi era foarte mulțumită de realizarea ei.

– Nu-i aşa că totul arată mai bine? o întrebă pe Sóley,

care şedea la masa din bucătărie, foarte absorbită de un desen.

Fetiţa îşi ridică privirea.

– Adică ce e mai bine? întrebă ea curioasă.

– Uită-te pe jos, răspunse Dóra. Am dat cu aspiratorul. Nu arată mai bine?

Sóley se uită în jos, apoi la mama ei.

– Aici ai uitat ceva, spuse ea arătând cu creionul o scamă de sub piciorul scaunului pe care şedea.

– Scuzaţi, vă rog, domnişoară, spuse Dóra, sărutându-şi fiica pe creştetul capului. Dar ce desenezi acolo? E ceva frumos?

– Uite, aici suntem noi, eu, tu şi Gylfi, răspunse Sóley arătându-i pe foaia de hârtie trei siluete de înălţimi diferite. Tu eşti îmbrăcată într-o rochie frumoasă, eu la fel, iar Gylfi poartă pantaloni scurţi. În desen e vară, adăugă fetiţa uitându-se la mama ei.

– Vai, ce elegantă sunt. O să-mi cumpăr la vară o rochie ca asta. Apoi se uită la ceas: Hai, acum du-te să te speli pe dinţi. E timpul să faci nani.

În timp ce Sóley îşi strângea creioanele, Dóra se duse la fiul ei, bătu prudent la uşă şi intră:

– Nu-i aşa că te simţi altfel acum? întrebă ea, arătând spre duşumeaua din camera lui.

Gylfi nu-i răspunse imediat. Stătea întins pe pat şi vorbea la telefon. Când o zări pe maică-sa, îşi luă repede rămas-bun şi spuse în şoaptă că va reveni mai târziu. Se ridică şi puse telefonul pe pat. Dórei i se păru că era cam agitat.

– Ce-i cu tine? Eşti palid.

– Cum? întrebă Gylfi. Nu, nu, n-am nimic. Totul este în ordine.

– Bine. Voiam doar să ştiu dacă aerul din cameră nu este mai plăcut după ce am dat cu aspiratorul. Nu merit un pupic drept recompensă?

Gylfi se dădu jos din pat şi se uită cu un aer absent prin

cameră:

– A, ba da. Arată minunat.

Dóra îi aruncă fiului ei o privire mai atentă. Ceva nu era în ordine, nu avea nici un dubiu. În mod normal Gylfi ar fi ridicat din umeri sau ar fi mârâit că puțin îi pasă. Băiatul avea probleme, iar Dóra simți o apăsare în piept. Se ocupase prea puțin de el. După divorț, Gylfi crescuse repede; nu mai era un băiețaş, devenise bărbat, iar Dóra fusese mult prea preocupată de ea însăşi şi de propriile ei probleme. Acum nu ştia ce atitudine să adopte. Ar fi vrut să-l îmbrățişeze şi să-i mângâie părul prea lung, dar nu ar fi fost deloc înțelept să procedeze aşa. Timpurile astea trecuseră de mult, definitiv.

– Hei, şopti ea, punându-i mâna pe umăr. Trebui să-şi răsucească gâtul ca să-l poată privi în ochi, fiindcă el îşi întorsese capul într-o parte. Ceva nu pare să fie chiar în ordine. Poți să-mi povesteşti liniştit despre ce e vorba. Îți promit că nu mă supăr.

Gylfi îi aruncă o privire absentă, dar nu spuse nimic. Dóra observă pe fruntea lui mici broboane de sudoare şi îi trecu prin minte că poate făcuse o gripă.

– Ai febră? zise ea, vrând să-i pună mâna pe frunte.

Gylfi se feri cu o mişcare agilă.

– Nu, nici vorbă, dar am primit veşti proaste.

– Da? spuse Dóra pe un ton circumspect. Cu cine ai vorbit la telefon?

– Sigga… vreau să spun Siggi, răspunse Gylfi, evitând să se uite în ochii ei. Adăugă în grabă: Arsenal a mâncat bătaie de la Liverpool.

Dóra îşi dădu seama că era o minciună gogonată. Nici unul dintre prietenii lui Gylfi nu se numea Siggi, dar era adevărat că băiatul avea o mulțime de cunoscuți pe care ea nu-i văzuse niciodată. În schimb, îşi cunoştea destul de bine fiul pentru a şti că nu era un microbist chiar atât de împătimit încât rezultatele ligii engleze să-i provoace un dezechilibru serios. Se întrebă dacă era cazul să-i pună şi alte întrebări

sau ar fi fost mai bine să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Decise că a doua variantă era de preferat, cel puţin în momentul de faţă.

– Ah, ce situaţie tâmpită. Blestemata asta de Liverpool. Apoi se uită drept în ochii lui Gylfi: Dacă vrei să vorbeşti cu mine despre asta, promite-mi că nu mai amâni mult. Văzând însă că el se dă înapoi, adăugă repede: Mă refer la mec, la Arsenal. Ştii că poţi sta oricând de vorbă cu mine, dragul meu. Ce-i drept, nu sunt în stare să rezolv marile probleme ale lumii, dar cel puţin pot încerca să le rezolv pe ale noastre.

Gylfi se uită la ea fără să comenteze. Schiţă un zâmbet vag şi-i spuse că trebuie să-şi termine temele pentru a doua zi. Dóra mormăi ceva drept răspuns şi ieşi, închizând uşa încet după ea. Îi era greu să-şi imagineze cam ce fel de evenimente l-ar putea scoate de pe făgaş pe un băiat de şaisprezece ani - ea personal nu fusese niciodată în situaţia lui şi nici nu-şi amintea prea bine de propria ei adolescenţă. Nu-i treceau prin minte decât problemele tipic feminine. Cine ştie, poate se îndrăgostise fără speranţă de vreo fată. Dóra se hotărî să atace problema cu mai multă abilitate. Mâine dimineaţă, la micul dejun, îi va pune câteva întrebări-capcană. Dar poate că până mâine Gylfi va depăşi momentul de criză. Poate că era doar furtună într-un pahar cu apă, o reacţie hormonală.

După ce o spălase pe Sóley şi îi citise ceva, Dóra căută un colţişor confortabil pe canapea, în faţa televizorului. Vorbi la telefon cu mama ei care îşi petrecea concediul de o lună în Canare, împreună cu tatăl ei. De fiecare dată auzea aceleaşi plângeri. Ultima dată, lipsa brânzei de vaci islandeze îi adusese pe părinţii ei aproape cu un picior în groapă. De data asta vinovat era canalul Discovery de la hotel, de care tatăl ei devenise de-a dreptul dependent. Îşi luară rămas-bun, iar mama îi spuse mâhnită că se va aşeza acum pe canapea, lângă soţul ei, şi va asculta o prelegere despre înmulţirea omizilor. Dóra zâmbi, puse receptorul în furcă şi continuă să fixeze

ecranul. Aproape adormise, privind fără prea mare atenție un serial tâmpit, când sună telefonul. Se ridică şi întinse mâna după receptor.

– Dóra, spuse ea, încercând să imprime vocii o inflexiune cât mai vioaie, ca să nu se observe că era aproape adormită.

– Salut, aici e Hannes, se auzi de la celălalt capăt al firului.

– Te ascult.

Dóra se întrebă dacă va ajunge vreodată să nu mai aibă senzația că o convorbire cu fostul ei soț era un lucru neplăcut. Relațiile lor încordate erau probabil consecința faptului că intimitatea se transformase în politețe forțată. Era ca atunci când te întâlneşti cu un fost iubit sau cu cineva cu care te-ai culcat în tinerețe. Într-o țară atât de mică precum Islanda, aşa ceva părea inevitabil.

– Ştii, e vorba despre sfârşitul săptămânii. Voiam să te întreb dacă aş putea veni vineri ceva mai târziu să-i iau pe copii. Aş vrea să fac un drum de probă cu Gylfi şi e mai uşor după ora de vârf, de exemplu pe la opt.

Dóra acceptă, deşi ştia că întârzierea nu avea nici o legătură cu drumul de probă. Probabil că Hannes trebuia să stea mai mult la serviciu sau voia să treacă mai întâi pe la sala de fitness. Tocmai acesta fusese unul din motivele certurilor nesfârşite înainte de divorț: Hannes nu era dispus să-şi asume răspunderea pentru nimic. Ceilalți erau totdeauna de vină, sau împrejurările exterioare pe care nu le putea schimba. Dar asta nu mai era acum problema Dórei, ci a Klarei, actuala lui prietenă.

– Ce planuri aveți pentru weekend? întrebă Dóra, doar ca să nu tacă. Să pregătesc ceva mai special pentru copii?

– Da, poate că mergem la călărie şi ar fi bine să aibă îmbrăcăminte potrivită, răspunse Hannes.

Klara era amatoare de echitație şi îl molipsise şi pe Han-

nes, un lucru care nu le făcea nici o plăcere lui, deoarece copiii moşteniseră anxietatea Dórei. La ei era chiar mai accentuată decât la mamă. Dórei nu-i plăcea să conducă maşina pe polei, nu-i plăcea să se cațere pe munți, nici să urce cu ascensorul, se ferea să mănânce alimente crude şi evita tot ce s-ar fi putut sfârşi tragic. În schimb, din motive inexplicabile, nu îi era frică să zboare cu avionul. Iată de ce înțelegea perfect neliniştea care îi cuprindea pe copii la gândul că trebuie să încalece un cal. În schimb, Hannes încerca mereu să-i convingă pe Sóley şi pe Gylfi că se vor obişnui.

– Eşti sigur că e o idee bună? întrebă Dóra, deşi ştia că nu poate influența nici cât negru sub unghie planurile lui Hannes. Gylfi este cam depresiv în momentul de față şi nu ştiu, zău, dacă are nevoie exact de călărie.

– Ce tâmpenie! ripostă Hannes cu duritate. Călăreşte din ce în ce mai bine.

– Asta o spui tu! Te-aş ruga, totuşi, să încerci să stai de vorbă cu el. Cred că are probleme cu o fată. În fond, eşti mai competent decât mine în privința asta.

– Probleme cu fetele? Şi ce-ai vrea să ştiu *eu* despre asta?

Hannes părea agitat, iar Dóra zâmbi în sinea ei.

– Ba ştii. Spune-i ceva care să-l ajute să se descurce cu problemele de care se loveşte în viață.

Zâmbetul interior al Dórei se amplifică.

– Glumeşti, spuse Hannes, sperând că nu era adevărat.

– Nu, deloc. Sunt sigură că o să găseşti o soluție. Şi eu o să procedez la fel cu Sóley atunci când va avea probleme cu băieții. De exemplu, ai putea să-l iei deoparte în timpul partidei de călărie şi să stai de vorbă în linişte cu el.

Dóra puse punct convorbirii, fiind destul de sigură că reuşise să reducă riscul unei plimbări ecvestre. Încercă să se întoarcă la irealitatea lumii de pe ecran, dar nu reuşi, pentru că telefonul sună iar.

– Scuzați-mă că vă deranjez atât de târziu, dar mi-am

imaginat că oricum tocmai vă gândeați la mine, spuse Matthias foarte calm după ce se salutară. Voiam să vă dau şansa să stați puțin de vorbă cu mine.

Dóra rămase descumpănită: Matthias fie îşi pierduse mințile, fie băuse, fie făcea glume proaste.

– Ei bine, n-aş putea chiar afirma că v-am simțit lipsa. Dóra luă telecomanda şi puse televizorul mai încet, pentru ca Matthias să nu-şi dea seama la ce program tâmpit se uita. Tocmai citeam.

– Şi ce citiți în momentul de față?

– *Război şi pace,* Dostoievski, minți Dóra.

– Aha, zise Matthias. Este cam acelaşi lucru cu *Război şi pace* de Tolstoi?

Dóra se blestemă în sinea ei că nu-i venise în minte un titlu de Laxness sau de alt islandez pe care Matthias nu-l cunoştea. Nu se pricepuse niciodată să mintă.

– Da, Tolstoi... Asta am vrut să spun. Doriți ceva în mod special? Presupun că nu mi-ați dat telefon doar ca să discutăm despre literatură.

– Nu, din fericire nu. În acest caz ar fi evident că nu am format numărul potrivit, răspunse Matthias prompt. Pentru că Dóra nu reacționase, continuă: Nu, scuzați-mă. Vă chem fiindcă m-a contactat avocatul băiatului arestat.

– Finnur Bogason?

– Da. Pronunțați numele infinit mai bine decât mine, remarcă Matthias. Mi-a spus că, dacă vrem, putem sta mâine de vorbă cu băiatul.

– Am primit permisiunea? întrebă Dóra surprinsă.

În mod normal, persoanele aflate în detenție preventivă nu puteau fi vizitate de oricine.

– Acest Finnur, şi Matthias pronunță numele cu un accent foarte german, a reuşit să convingă poliția că lucrăm împreună cu el la apărarea băiatului. Ceea ce chiar facem, deşi indirect.

– Şi ce l-a determinat să accepte aşa ceva?

– Să spunem că l-am cointeresat.

Dóra renunță să mai pună întrebări, neavând nici un interes să fie atrasă în vreo complicitate. În orice caz, nu credea că Matthias îl amenințase pe avocat. Probabil că îi oferise o sumă de bani în schimbul întâlnirii, un procedeu care putea fi definit cel mult drept imoral. Se simțea mai bine imaginându-şi că îl ajută pe apărător. La naiba cu morala! *Trebuia* să-l întâlnească pe acest Hugi. Poate că era totuşi vinovat. Totdeauna era mai bine să stai de vorbă personal cu oamenii, să-ți priveşti interlocutorul drept în ochi, să-i urmăreşti mişcările şi gestica.

– În acest caz, să ne grăbim. Bineînțeles că e absolut necesar să stăm de vorbă cu el.

– Sunt foarte dispus să facem asta. Trebuie doar să-i dau lui Finnur răspunsul.

– Dar de ce v-a telefonat atât de târziu? întrebă Dóra. Cu siguranță că aprobarea nu a fost dată acum, seara.

– Nu, nu. Am găsit mesajul lui la hotel abia acum, când m-am întors. Nu dau oricui numărul meu de telefon.

Dóra se înfurie pe ea însăşi când îşi dădu seama că i-ar fi plăcut să ştie unde se dusese Matthias după ce se despărțiseră. Probabil în oraş, să ia masa.

Convenîră ca neamțul s-o ia de la birou la nouă, apoi să pornească împreună spre est, către închisoarea Litla-Hraum. Dóra se uită afară, la zăpada care cădea cu fulgi mari, sperând din tot sufletul că Matthias ştie să conducă şi în condiții de iarnă. În caz contrar puteau avea probleme.

8 DECEMBRIE 2005

CAPITOLUL 13

La ora nouă, când Matthias a venit la birou, Dóra era în fața calculatorului. Aproape terminase răspunsul la e-mailul de ieri şi dirijase celelalte cauze spre Þór. Bragi o salutase mai devreme cu un zâmbet larg. Cocheta cu ideea că acest caz din Germania le-ar putea deschide porțile spre străinătate - o sursă inepuizabilă de bani pentru firma lor. Dóra nu-l contrazise. Era bucuroasă că se poate concentra asupra crimei fără să se risipească ocupându-se concomitent de o puzderie de alte probleme mărunte.

Îi trimisese un mail lui Mal, prietenul misterios al lui Harald, în care îi povestise pe scurt despre moartea lui Harald şi-i explicase că, din însărcinarea familiei Guntlieb, Matthias şi ea se ocupau de caz. La sfârşit îl rugase politicos să ia legătura cu ei, având în vedere că deținea probabil informații importante. Când Bella o anunță că venise Matthias, Dóra o rugă să-l invite pentru câteva minute în sala de aşteptare.

Mulțumită de activitatea ei matinală, Dóra închise calculatorul şi luă din sertar un mic reportofon pe care voia să-l folosească în timpul audierii lui Hugi. În timp ce verifica dacă acumulatorul este încărcat, gândul o duse la fiul ei care i se păruse extrem de frustrat de dimineață. Indiferent ce griji îl apăsau, nu păreau să se fi risipit în timpul nopții, aşa cum sperase ea. Băiatul mâncase fără poftă şi cu o expresie absentă, iar Dóra izbutise să smulgă de la el doar câteva cuvinte. În schimb, Sóley pălăvrăgise fără încetare, ca de obicei, şi din acest motiv Dóra nu reuşise să se apropie de Gylfi. Se hotărî să se ocupe mai serios de această chestiune diseară, du-

pă ce Sóley se va fi culcat. Alungă toate aceste gânduri, aruncă reportofonul în poşetă şi ieşi din birou.

Ajungând în sala de aşteptare, încremeni în prag, siderată. Matthias şedea pe marginea biroului Bellei şi pălăvrăgea cu secretara. Fata era fericită ca un mânz care primise un cub de zahăr. Cei doi nici nu observară că se afla acolo, aşa că Dóra trebui să-şi dreagă vocea ca să le atragă atenţia.

Matthias îşi ridică privirea:

– A, dumneavoastră eraţi! Am sperat că va mai dura puţin. Rânji, făcându-i Dórei cu ochiul.

Dórei îi venea greu să-şi desprindă privirea de pe faţa Bellei, complet schimbată de zâmbetul care îi înflorise pe buze. Arăta de-a dreptul drăguţă când era binedispusă.

– Bun, plecăm? întrebă ea, luându-şi paltonul. Mă bucur că eşti binedispusă, Bella, adăugă, revărsând asupra secretarei cel mai fermecător surâs.

Zâmbetul Bellei se topi imediat, ca roua în bătaia soarelui. Efectele vrăjii cu care o învăluise Matthias se risipeau rapid.

– Când te întorci? întrebă Bella, mai mult mârâind.

Dóra încercă să-şi ascundă dezamăgirea provocată de excluderea ei din scena dulce de mai devreme:

– Nu cred că mai trec azi pe aici, dar îţi telefonez dacă survine o schimbare de program.

– Da, da, ca de obicei, ripostă Bella. Cuvintele fuseseră rostite pe un ton plin de reproş, de parcă Dóra nu-i comunica niciodată nimic, ceea ce nu era deloc adevărat.

– Sper că ai auzit ce-am spus. Nu putea să cedeze, deşi ştia foarte bine că ar fi fost de preferat. Să mergem, Matthias!

– Da, stimată doamnă, răspunse Matthias, aruncându-i Bellei un zâmbet. Spre consternarea Dórei, fata îi răspunse cu un zâmbet şi mai larg.

După ce se aşezară în maşină, Dóra îşi puse centura de siguranţă şi se întoarse spre Matthias:

– Vă pricepeţi să conduceţi pe polei?

– Vom vedea, răspunse neamțul prompt, scoțând maşina din parcare. Observând expresia Dórei, adăugă repede: Nici o grijă, sunt un şofer bun.

– Să nu cumva să frânați dacă maşina derapează, insistă Dóra, nu foarte convinsă de cunoştințele lui Matthias în domeniul şofatului pe şosele înghețate.

– Vreți să conduceți dumneavoastră în locul meu?

– Nu, mulțumesc, răspunse Dóra. Nu prea mă descurc. Când maşina începe să derapeze, apăs instinctiv pe frână, deşi ştiu că nu trebuie. Arta şofatului meu este destul de modestă.

Ieşiră din oraş pe drumul cel mai scurt. Ajunşi mai sus, pe platoul sălbatic presărat cu tufe, Dóra nu mai reuşi să-şi înăbuşe curiozitatea:

– Despre ce ați discutat, de fapt?

– Cine? întrebă Matthias derutat.

– Dumneavoastră şi Bella, secretara mea. De obicei este încăpățânată ca un catâr.

– A, da. Am vorbit despre cai. Am chef să-mi încerc norocul la călărie cât mai stau aici. Am auzit numai lucruri bune despre caii islandezi. Mi-a vândut câteva ponturi.

– Ce ştie Bella despre cai? întrebă Dóra uimită.

– Este pasionată de echitație. Nu ştiați?

– Nu, n-am ştiut, răspunse Dóra. Îi compătimea pe bieții cai care erau obligați să suporte kilogramele în plus ale Bellei. Chiar călăreşte pe cai? Nu cumva pe hipopotami?

Matthias îşi smulse privirea de la şosea şi se uită la Dóra:

– Sunteți geloasă? întrebă el batjocoritor.

– Iar dumneavoastră sunteți băut? ripostă Dóra tăios.

Străbătură în tăcere ținuturile acoperite de lavă, îndreptându-se spre defileu. Dóra privea pe fereastră, admirând peisajul. Chiar dacă nu mulți ar fi fost de aceeaşi părere, pentru ea era una dintre cele mai frumoase regiuni ale țării, mai ales în timpul verii, când muşchiul de un verde proaspăt strălucea, iar contururile domoale ale colinelor contrastau

puternic cu muchiile tăioase ale stâncilor încremenite. Deocamdată ținutul era acoperit de zăpadă şi toate contururile se estompaseră. Nu părea atât de impresionant ca vara, dar peisajul dominat de o linişte profundă o fermeca totuşi pe Dóra. În cele din urmă rupse tăcerea:

– Nu este superb aici?

Matthias îşi luă câteva clipe privirea de la şosea şi se uită în jur. Traficul era aproape inexistent.

– Foarte frumos! Îi zâmbi de parcă ar fi vrut să încheie pacea.

– Nu prea suntem doi colegi ireproşabili, observă Dóra, gândindu-se la numeroasele conflicte minore pe care le avuseseră deja până atunci. Poate că ar fi cazul să aplicăm o tactică nouă.

El îi zâmbi iar.

– Credeți? Eu personal mă simt fericit, şi fără rezerve. Sunteți o companie mult mai plăcută decât altele. Mereu bărbați. Puținele femei cu care am avut de-a face erau atât de afectate, încât fațada lor începea să se crape în clipa în care o atingeai cu un deget.

Dóra râse:

– Şi dumneavoastră sunteți o companie mai plăcută decât Bella, trebuie să recunosc. Apoi tăcu. Vreți să-mi explicați ceva? începu ea după câteva minute. În mapă am găsit un articol dintr-un cotidian german în care se relata despre moartea unor tineri provocată de o practică sexuală ciudată. De ce l-ați pus acolo?

– Aaa! Matthias lungi exclamația. O prostie. Unul dintre cei pomeniți în articol era prieten bun cu Harald. Se cunoscuseră la München, la universitate, şi erau ceea ce putem numi "suflete pereche". Amândoi erau interesați de aceleaşi absurdități. Nu ştiu care dintre ei a lansat jocul acela bizar, dar Harald jura că fusese prietenul lui. A fost de față când băiatul a murit. A fost interogat o vreme şi s-a aflat într-o si-

tuație foarte precară. E ruşinos, dar am impresia că a dat mită ca să scape de urmărirea penală. Vă amintiți poate de o sumă mare plătită în perioada respectivă, marcată în mod special? Dóra dădu din cap. Am inclus articolul fiindcă şi Harald a fost sugrumat. S-ar putea să fie o informație relevantă. Cine ştie, este discutabil dar perfect posibil ca Harald să fi murit la fel ca prietenul lui.

Parcară maşina în fața zidului închisorii Litla-Hraum şi se îndreptară spre intrarea pentru vizitatori. Un gardian îi conduse într-o sală mică de aşteptare de la etajul întâi.

– O să vă simțiți mai bine aici decât la vorbitor, le explică gardianul. Hugi este un băiat liniştit şi nu cred că o să aveți probleme cu el. Vine imediat.

– Mulțumim foarte mult. E perfect aşa, spuse Dóra intrând în cameră. Se instală pe o canapea, iar Matthias se aşeză lângă ea. Dóra se miră că alesese acest loc, având în vedere că în jurul lor erau destule scaune.

Matthias se uită la ea:

– Dacă Hugi se va aşeza în fața noastră, locul acesta este cel mai potrivit. Aş vrea să-l pot privi în ochi. În afară de asta, adăugă ridicând de două ori din sprâncene, este foarte plăcut să stau atât de aproape de dumneavoastră.

Dóra nu mai avu timp să-i răspundă, fiindcă uşa se deschise şi apăru Hugi Þórisson însoțit de gardian. Omul ținea o mână pe umărul tânărului care intrase abătut, cu privirea în gol. Avea cătuşe la mâini. Dórei i se păru că era perfect inofensiv, aşa încât măsura de precauție i se păru inutilă. Băiatul îşi ridică privirile abia când gardianul i se adresă direct. Îşi dădu la o parte, cu ambele mâini, părul des care îi căzuse în ochi, iar Dóra observă că era foarte frumuşel. Hugi arăta cu totul altfel decât şi-l imaginase ea. Îi dădeai mai degrabă şaptesprezece ani decât douăzeci şi cinci, avea sprâncene de culoare închisă şi ochi mari, dar cea mai frapantă trăsătură erau pomeții lui proeminenți. Părea destul de pirpiriu. Dacă

l-a omorât pe Harald, înseamnă că a făcut un efort considerabil, se gândi Dóra. În orice caz, îți venea greu să creadă că fusese în stare să manevreze singur un cadavru de 85 de kilograme.

– O să te porți civilizat, băiete, nu-i aşa? întrebă gardianul pe un ton amical. Hugi dădu din cap fără să spună nimic, iar omul îi scoase cătuşele de la mâini. Apoi îl apucă din nou de umăr şi îl conduse la scaunul de vizavi de Dóra şi Matthias. Hugi evită să se uite direct la ei. Întoarse capul şi fixă podeaua de lângă scaunul pe care stătea mai degrabă suspendat decât aşezat.

– Suntem alături, dacă aveți nevoie de noi. Gardianul i se adresase Dórei.

– În ordine, spuse ea. Nu îl vom reține mai mult decât trebuie. Se uită la ceas. Sunt sigură că vom termina înainte de prânz.

Gardianul îi lăsă singuri. După ce închise uşa, în cameră nu se mai auzi - în afară de răsuflările lor - decât un zgomot uşor: Hugi îşi scărpina ritmic genunchiul. Era îmbrăcat cu pantaloni kaki. Era clar că aici deținuții aveau voie să poarte propriile lor haine - spre deosebire de închisorile americane, de exemplu, cum văzuse Dóra în filme. Băiatul tot nu se uitase la ea.

– Hugi, începu Dóra cu o voce cât mai blândă. Vorbea în islandeză, pentru că i se păruse nepotrivit să înceapă discuția în engleză. Puteau să afle mai târziu dacă aşa ceva era posibil, nu trebuia să rateze totul din cauza problemelor lingvistice. Dacă băiatul nu vorbea suficient de bine engleza, greul discuției avea să cadă pe umerii ei.

– Ştii probabil cine suntem. Mă numesc Dóra Guðdmundsdóttir şi sunt avocat, iar acesta este Matthias Reich din Germania. Suntem aici din cauza asasinării lui Harald Guntlieb şi facem investigații independent de poliție.

Nici o reacție. Dóra continuă:

– Am vrut să stăm de vorbă cu tine pentru că suntem

aproape convinşi că eşti implicat în crimă. Dóra inspiră adânc, ca să sublinieze mai bine cuvintele următoare: Scopul nostru este să-l găsim pe ucigaşul lui Harald. În concluzie, dacă eşti nevinovat, ar fi în interesul tău să ne dai o mână de ajutor.

Hugi îşi ridică privirea şi se uită la Dóra, dar nu deschise gura şi nici nu dădu semne că ar vrea să spună ceva. Dóra continuă:

– Înțelegi ce ți-am spus? Dacă reuşim să dovedim că altcineva l-a omorât pe Harald, scapi de capetele principale de acuzare.

– Nu eu l-am omorât, spuse Hugi încet. Nu mă crede nimeni, dar adevărul este că nu eu l-am omorât.

Dóra se grăbi să continue:

– Hugi, Matthias vine din Germania şi are experiență în domeniul investigațiilor de genul acesta, dar nu ştie islandeza. Poți să vorbeşti în engleză, ca să priceapă şi el? Dacă nu, nici o problemă. Vrem să înțelegi bine sensul întrebărilor noastre şi…

– Vorbesc engleza, răspunse Hugi în şoaptă.

– Bine, spuse Dóra. Dacă nu înțelegi ceva sau dacă îți este greu să răspunzi, trecem iar la islandeză.

Dóra îi transmise lui Matthias că puteau vorbi în engleză. Matthias nu aşteptă să i se spună de două ori, se aplecă puțin înainte şi deschise discuția:

– Hugi, te rog stai drept pe scaun şi uită-te la noi. Renunță la tonul ăsta jalnic şi concentrează-te, cel puțin cât suntem noi aici.

Dóra gemu în sinea ei: ce rost avea această atitudine de *macho?* Nu s-ar fi mirat dacă Hugi s-ar fi ridicat de pe scaun, ar fi izbucnit în lacrimi şi ar fi plecat. Şi nici măcar nu s-ar fi putut împotrivi, având în vedere că Hugi se afla aici de bunăvoie. Nu avu timp să intervină, pentru că Matthias continuă fără pauză:

– Eşti într-o situație foarte delicată, cred că nu mai trebu-

ie să subliniez asta. În fond, *noi* suntem unica ta şansă să ieşi din încurcătură, prin urmare ar trebui să faci şi imposibilul să ne ajuţi răspunzând cu sinceritate la întrebări. În situaţia ta poţi fi tentat să te autocompătimeşti. A venit însă timpul să fii bărbat şi să nu te mai porţi ca un copil. Ascultă-mă bine, stai normal pe scaun, uită-te la mine şi răspunde-ne aşa cum îţi dictează conştiinţa. O să te simţi mai bine dacă te concentrezi puţin. Hai, încearcă!

Dóra constată cu uimire că Hugi face ce-i spusese Matthias. Renunţă la poziţia de embrion şi se strădui să dea impresia că este adult. Ce-i drept, noua lui atitudine nu se prea potrivea cu trăsăturile infantile, dar se putea totuşi discerne o anumită schimbare. Când începu să vorbească, vocea lui era mai fermă, mai matură:

– Mi-e greu să mă uit tot timpul la voi. Am luat nişte medicamente care mă zăpăcesc puţin.

Dóra îşi dăduse seama de asta după ochii lui. Privirea îi rătăcea fără încetare, în toate direcţiile, dar era apatică, ceea ce o determinase să presupună că i se administraseră tranchilizante.

– O să încerc totuşi să vă răspund.

– În ce relaţii ai fost cu Harald? începu Dóra.

– Am făcut cunoştinţă cu el la o petrecere în oraş. Am stat puţin de vorbă, era un tip simpatic. Mai târziu i l-am prezentat şi lui Halldór.

– Cine este Halldór? întrebă Dóra.

– Halldór Kristinsson. E student la medicină, răspunse Hugi cu o mândrie pe care nu reuşea s-o disimuleze. Suntem prieteni din copilărie, am fost vecini la Grafarvogur. E superinteligent, dar nu genul arivist, mai degrabă mare amator de petreceri.

Dóra înţelese brusc: Halldór era tânărul care avusese de gând să meargă la petrecerea la care fusese şi Harald în seara dinaintea crimei - era tânărul care îi aşteptase pe ceilalţi la Kaffibrennslan.

– Erați prieteni buni, Harald şi cu tine? Hugi ridică din umeri.

– Da, eram. Nu chiar atât de buni ca Harald şi Halldór, dar Harald cumpăra uneori de la mine ha…

Hugi se întrerupse în mijlocul cuvântului, cu o mină îngrijorată.

– Afacerile tale cu haşiş nu interesează deocamdată pe nimeni. Mai departe! spuse Matthias cu o voce aspră.

Pe gâtul lui Hugi, mărul lui Adam se mişcă repede în sus şi în jos; apoi băiatul se hotărî să continue:

– Okay. Harald m-a numit de câteva ori cel mai bun prieten al lui, dar nu spunea asta la modul serios, doar când voia să cumpere ceva de la mine. Era totuşi extrem de drăguț, altfel decât toate celelalte cunoştințe ale mele.

– Ce înțelegi prin altfel?

– Păi, în primul rând avea bani şi cheltuia mereu. În plus, avea un apartament super şi maşină. Rămase puțin pe gânduri, apoi continuă: Dar nu asta era important. Era mult mai cool decât toți ceilalți. Nu-i era frică de nimic, avea mereu idei ciudate şi îi contamina pe toți cu ele. Arăta extraordinar cu toate piercingurile şi tatuajele. Nici unul dintre noi nu a avut curajul să-l imite, nici măcar Halldór, care îşi dorea cel mai mult asta. Şi-a făcut un mic tatuaj pe braț, dar i-a părut rău. Lui Harald, în schimb, nu-i păsa de viitor.

– S-a dovedit că nici nu avea viitor, comentă sec Matthias. Şi ce făceați de fapt? Despre ce discutați?

– Nu mai ştiu precis despre ce vorbeam.

– Ți-a pomenit vreodată ceva despre studiile lui, despre arderea pe rug a vrăjitoarelor? întrebă Dóra cu sufletul la gură.

– Vrăjitoria… La început doar despre asta se vorbea. Când ne-am cunoscut, Harald mi-a propus să devin membru al asociației lor de magie.

– Asociație de magie? îl întrerupse Matthias. Ce fel de asociație?

– Malleus nu ştiu cum. O asociație pentru cei interesați de Inchiziție şi de alte prostii istorice.

Hugi evită privirea Dórei, roşi uşor şi i se adresă apoi lui Matthias:

– În realitate, era cu totul altceva. Nu semăna deloc cu un club de fani ai lui Harry Potter, puteți să mă credeți. Doar patru chestii aveau importanță: sex, magie, droguri şi iar sex.

Hugi rânji:

– Înțelegeți de ce mi s-a părut o idee bună să mă înscriu şi eu. Puțin îmi păsa de istorie, vrăjitorie, rune şi incantații. Mă interesa doar partea plăcută. Fetele erau colosale.

Pe chipul lui Hugi apăru o expresie visătoare, probabil amintirea clipelor de satisfacție petrecute în compania fetelor colosale.

– Câteva din poveştile despre vrăjitoare erau chiar amuzante. Îmi amintesc de una în care o tipă gravidă a ajuns pe rugul aprins şi a născut în mijlocul flăcărilor. Nişte preoți au scos copilul *viu* din flăcări, apoi s-au gândit că poate era infectat de vrăjitoria mamei, aşa că l-au aruncat iar în foc. Harald zicea că întâmplarea este adevărată.

Dóra se strâmbă şi îl readuse pe Hugi la realitate:

– Cine mai făcea parte din asociație? Cum se numeau fetele "colosale"?

– Harald era personajul principal, apoi Halldór - în principiu, mâna lui dreaptă. Şi Bríet, care studiază istoria la Universitate, cred că doar ea lua totul foarte în serios. Brjánsi sau Brjánn, şi el la istorie. Andri, care studiază chimia şi Marta María, care se ocupă de nişte chestii legate de feminism. Aia era de-a dreptul insuportabilă, trăncănea mereu despre femei şi cât sunt de discriminate. Totdeauna strica atmosfera cu prostiile ei. Harald îi zicea Sfânta Fecioară Maria… Din cauză că o chema María, înțelegeți?

Dóra îi făcu semn că înțelege. Matthias asculta în tăcere.

– Ăsta era nucleul permanent. De câteva ori au apărut şi figuri noi, dar până la urmă rămâneam doar noi. Nu am prea

urmărit ce făceau ceilalți. După cum v-am spus, magia nu mă interesa, doar restul.

– Ai zis că Halldór era mâna dreaptă a lui Harald. Ce înseamnă asta?

– Stăteau mult împreună, doar ei doi. Cred că Halldór îl ajuta la traduceri sau aşa ceva. În afară de asta, era clar că urma să preia conducerea după plecarea lui Harald din Islanda, ceea ce îl făcea să fie foarte mândru. Părea complet fascinat de Harald.

– Halldór este cumva homosexual? Hugi scutură din cap:

– Nu, în nici un caz. Ochii îi străluceau. Halldór provine dintr-o familie săracă, exact ca mine. Harald îl umplea de bani, îi făcea cadouri extraordinare, îl lăuda, iar Halldór îl idolatriza. Şi se vedea bine cât de mult îl încânta asta pe Harald! E adevărat că nu era totdeauna amabil cu Halldór. S-a întâmplat de multe ori să-şi bată joc de el în fața celorlalți, dar s-a străduit de fiecare dată s-o dreagă, pentru că nu voia ca Halldór să-l părăsească. O prietenie destul de ciudată.

– Dar *tu* cum ai reacționat la fascinația lui Halldór pentru Harald? În fond şi la urma urmei, era prietenul *tău* din copilărie. Nu ai fost gelos? întrebă Dóra.

Hugi rânji:

– Nu, deloc. Am rămas prieteni. Harald trebuia să plece la un moment dat din Islanda, ştiam că totul o să treacă. Hugi afişă deodată o expresie mâhnită: Nu l-am omorât *eu* ca să-mi păstrez prietenul. Nu e adevărat.

– Nu, poate că nu, zise Matthias, dar spune-mi ceva: Dacă nu tu l-ai omorât, atunci cine? Trebuie să ai anumite bănuieli. Ştii foarte bine că nu a fost vorba nici de sinucidere, nici de un accident.

Hugi îşi plecă din nou privirea:

– Nu ştiu. Dacă aş şti v-aş spune, bineînțeles. Nu vreau să rămân la închisoare.

– Crezi că prietenul tău Halldór l-a ucis pe Harald? întrebă Dóra. Vrei să-l acoperi?

Hugi scutură din cap:

– Halldór n-ar fi în stare să ucidă pe nimeni, cu atât mai puțin pe Harald. V-am spus că îl diviniza.

– Da, dar ne-ai spus şi că Harald se purta uneori urât cu el şi îl umilea în fața voastră. Poate că l-au lăsat nervii, poate că şi-a ieşit din fire. Aşa ceva se mai întâmplă, spuse Dóra.

Hugi îşi ridică, foarte hotărât, capul:

– Nu. Halldór nu e genul ăsta. Vrea să fie medic. Vrea să-i ajute pe oameni să trăiască, nu să-i omoare.

– Dragul meu Hugi, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar medicii au mai omorât oameni de-a lungul timpului. Fiecare profesie are oile ei negre, îi explică Matthias. Dacă nu Halldór a făcut-o, atunci cine?

– Poate Marta María, murmură Hugi fără să pară prea convins. Era clar că lui Harald nu-i plăcea de ea. Poate că a exagerat numind-o Sfânta Fecioară Maria.

– Marta María, da, spuse Matthias. Iată o sugestie interesantă. Din păcate nu stă în picioare, fiindcă fata are un alibi inatacabil, ca toți ceilalți din clubul vostru de vrăjitorie. Poate cu excepția lui Halldór. Alibiul lui este cel mai vulnerabil. Putea foarte bine să plece o vreme din Kaffibrennslan, să-l omoare pe Harald, să se întoarcă şi să se aşeze iar la bar, cu paharul în față.

– Pe acelaşi loc? La Kaffibrennslan? într-o sâmbătă seara? Greu de crezut, observă Hugi ironic.

– În rest, nu te-ai gândit la nimeni altcineva? întrebă Dóra.

Hugi inspiră adânc şi dădu încet aerul afară.

– Poate cineva de la Universitate. Nu ştiu. Sau cineva din Germania.

Se strădui să nu se uite la Matthias când rosti ultimele cuvinte, de parcă neamțul s-ar fi putut simți jignit auzind că îi suspectează pe compatrioții lui.

– Ştiu că în seara aia Harald voia să sărbătorească nu ştiu ce. Aşa mi-a spus. Voia să cumpere de la mine haşiş în

onoarea evenimentului sau ceva asemănător.

– Sau ceva asemănător? interveni Matthias deodată. Trebuie să te exprimi mai concret. Ce anume a spus?

Hugi părea enervat:

– Mai concret? Cât de concret? Nu reuşesc să-mi amintesc, era vorba de o chestie pe care o găsise în sfârşit. A strigat ceva în germană şi şi-a strâns pumnii. Apoi m-a îmbrățişat, m-a strâns la piept şi mi-a spus că trebuie să-i fac rost de Ecstasy fiindcă este într-o dispoziție extraordinară şi are chef s-o facă lată.

– Şi după aceea ați plecat de la petrecere? întrebă Dóra. După ce te-a îmbrățişat şi te-a rugat să-i faci rost de Ecstasy?

– Da, la puțin timp. Eram deja total zăpăcit. Băusem prea mult şi încercasem după aceea să mă trezesc, dar degeaba. Fusese prea mult… totul. În orice caz, am luat un taxi până acasă şi tot ce-mi amintesc este că nu am găsit Ecstasy. Eram terminat, n-aş fi reuşit să găsesc nici berea în frigider. Harald s-a cam înfuriat şi mi-a zis de câteva ori că totul e o idioțenie. Țin minte că m-am întins pe canapea fiindcă aveam senzația că se învârteşte casa cu mine.

Dóra îl întrerupse:

– Vrei să spui că nu i-ai dat Ecstasy?

– Nu l-am găsit, exclamă Hugi. Eram terminat, doar v-am spus.

Dóra îi aruncă lui Matthias o privire, dar neamțul nu spuse nimic. Rezultatul autopsiei arătase că în sângele lui Harald se găseau şi urme de Ecstasy. Înseamnă că, la un moment dat, făcuse totuşi rost de pastile.

– Ar fi fost posibil ca Harald să fi luat ceva mai devreme, în aceeaşi seară? Poate a găsit ceva la tine acasă, după ce ai adormit?

– În timpul petrecerii n-a luat Ecstasy, exclus. Nici la mine n-a găsit nimic, fiindcă la percheziție caraliii au descoperit marfa în debara. O ascunsesem acolo, iar cheia era în

buzunarul meu. Mă îndoiesc că Harald a căutat în debara, probabil nici nu ştia de existenţa ei. Poate că s-a dus acasă la el şi a înghiţit acolo ceva. Dar de ce vă interesează toate astea?

– Eşti sigur că Harald nu şi-a băgat mâna în buzunarul tău şi n-a luat cheia? Poate că nu îţi aminteşti, dar este posibil să-ţi fi adus aminte chiar atunci de ascunzătoare şi să-i fi pomenit de ea, spuse Matthias. Încearcă să faci un efort de memorie. Eşti întins pe canapea şi lumea se învârteşte cu tine. Pe urmă?

Hugi închise ochii, străduindu-se cu disperare să îşi aducă aminte. Îi deschise brusc şi se uită, derutat, la cei doi din faţa lui:

– Ba da, îmi amintesc. Eu n-am spus nimic, dar a spus Harald. Mi-a şoptit ceva la ureche. Îmi amintesc perfect că am vrut neapărat să-i răspund, că am vrut să-l rog să mă aştepte, dar n-am reuşit.

– Ce? Ce ţi-a spus? întrebă Matthias nerăbdător. Hugi le aruncă o privire şovăitoare:

– S-ar putea să le încurc eu, dar am impresia că asta a spus: *Dormi în pace, dragul meu. Sărbătorim mai târziu. Am venit în Islanda în căutarea Infernului. Şi ştii ceva? L-am găsit.*

CAPITOLUL 14

– Nu te purta ca un idiot!

Marta María îşi ţuguie buzele şi expiră un nor de fum gros. Scutură în scrumieră ţigara fumată pe jumătate, apoi o stinse. Se săturase de ea.

– Singurul lucru pe care îl realizezi este că înveninezi situaţia. Să nu cumva să-ţi imaginezi că aşa faci cuiva un serviciu.

Ochii ei verzi, migdalaţi, îl fulgerară cu o privire furioasă pe tânărul care şedea - mai bine zis zăcea pe scaunul de la celălalt capăt al mesei. Băiatul se holbă mânios la ea, fără să spună nimic. Marta María îşi îndreptă spatele şi îşi trecu degetele subţiri prin buclele arămii:

– Nu te uita aşa la mine, dragul meu. *Tu* ne-ai târât în afacerea asta, deci nu-ţi imagina că poţi să pozezi dintr-odată în postura de mieluşel inocent, chinuit de remuşcări.

Se uită apoi la fata de lângă ea, de parcă i-ar fi cerut ajutor. Prietena ei blondă se mulţumi să dea din cap. Era tunsă scurt şi avea o alură băieţească, deşi nimeni nu ar fi putut-o confunda cu un băiat. Era frumuşică şi delicată, avea însă sânii prea mari. Privită din spate părea un copil, mai ales când stătea alături de Marta María, mult mai înaltă decât ea. Maria nu terminase încă:

– O atitudine tipică de *macho,* îmi vine să vomit. La o adică, fugiţi cu coada între picioare.

Blonda, Bríet, nu îndrăznea să se uite la ei, îşi concentrase atenţia asupra paharului.

– Pentru Dumnezeu, ripostă Halldór, făcând un gest de parcă ar fi vrut să-şi bage degetul în gât. Ce-ar fi dacă aşa,

pentru variație, ai pune şi tu altă placă?

Se înfuriase cumplit şi, în timp ce o fixa pe Marta María, buza superioară i se ridicase instinctiv, dezvelind un rând de dinți albi, regulați. Îşi întoarse apoi privirile, trăgând din țigară. Se linişti puțin când expiră fumul şi adăugă cu o voce mai reținută:

– Ar trebui să te bucuri că vreau să merg la poliție. Sau poate crezi că ar fi o plăcere deosebită să aterizezi la închisoarea de femei? De femei lascive!

Rânji batjocoritor. Marta María nu înghiți insulta:

– În cazul ăsta o să ne povestim la telefon istorioare obscene. Un individ atât de drăgălaş şi de grațios ca tine, drăguțul meu, ar fi probabil primit cu brațele deschise la Litla-Hraum.

Îi aruncă şi ea un rânjet batjocoritor.

– Terminați odată, exclamă în cele din urmă Bríet. Marta María şi Halldór îi aruncară priviri mirate, aşa că Bríet fixă iar paharul, cu obrajii îmbujorați.

– Nu am deloc chef să aterizez la închisoarea de femei, murmură ea, şi nici nu vreau să ajungi la Litla-Hraum, adăugă uitându-se la Halldór. Mi-e frică!

Halldór îi zâmbi înțelegător. O plăcea pe Bríet. Ba chiar o găsea foarte atrăgătoare, deşi nu-şi dădea prea bine seama dacă era vorba doar de atracție sexuală sau de mai mult decât atât.

– Nu trebuie să ajungă nimeni la închisoare. Halldór îi aruncă o privire Martei María:

– Vezi ce-ai făcut? Ai reuşit s-o bagi în sperieți pe Bríet cu vorbăria ta.

Marta María afişă o mutră jignită:

– *Eu?* Hei, alo! *Tu* ai început să vorbeşti despre închisori, nu eu. Se uită la Bríet, îşi dădu ochii peste cap şi gemu: Cine a avut ideea să venim aici?

Se aflau toți trei la *Hotel 101* din Hverfisgatan, în camera de lângă bar, unde fumatul era permis. Prietenului Harald îi

plăcuse foarte mult localul; pe vremea când era şeful găştii lor ciudate petreceau mult timp aici. După moartea lui Harald, locul îşi pierduse farmecul. Halldór se uită în jos şi scutură din cap, derutat:

– Doamne Dumnezeule, Marta. Am ajuns la capătul puterilor. Nu putem să discutăm liniştiţi, ca între prieteni? Credeam că vrei să mă ajuţi. Mi se pare îngrozitor să-l ştiu pe Hugi după gratii. Trebuie să înţelegi atâta lucru.

Halldór îşi ridică privirile, fără a se uita însă în ochii ei, şi puse mâna pe pachetul de ţigări din mijlocul mesei:

– Povestea asta mă înnebuneşte. Când dracu e înmormântarea?

Bríet îi aruncă Martei o privire îngrijorată. Spera ca prietena ei să-şi schimbe tonul. Dorinţa i se împlini. Marta María respiră adânc şi renunţă la atitudinea de superioritate pe care o afişase în ultimul sfert de oră:

– Bine, Dori. Întinse mâna peste masă şi îl prinse pe Halldór de bărbie, obligându-l să o privească drept în ochi: Suntem prieteni, nu-i aşa?

El dădu uşor din cap.

– Atunci, ascultă-mă. Dacă te amesteci în afacerea asta, nu-l ajuţi cu nimic pe Hugi. Halldór o privea concentrat, iar Marta María continuă liniştită: Nu uita asta. Nimic din ceea ce îţi apasă ţie conştiinţa nu va influenţa situaţia lui. Singurul lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să ne trezim şi noi târâţi în toată afacerea. Totul s-a întâmplat după moartea lui. Pe poliţişti nu-i interesează asta. Îi interesează doar când a murit. Nimic altceva. Fata îi zâmbi: Poţi să fii sigur că înmormântarea va avea loc în curând, iar după aceea nu vei mai avea nici o legătură cu toată povestea.

Halldór evita să se uite la ea. Marta María trebui să-i ridice iar capul pentru a-i prinde privirea.

– Nu eu l-am omorât, Halldór. Nu vreau să mă sacrific de dragul remuşcărilor tale. Să mergi la poliţie este cea mai proastă idee care ţi-a trecut vreodată prin cap. În clipa când

deschizi gura să vorbeşti despre droguri, ne înfunzi pe toți. Ai înțeles?

Halldór se uită în ochii ei şi dădu din cap:

– Bine, dar poate că...

Nu reuşi să termine, pentru că Marta María îl întrerupse:

– Nici un "poate că". Ascultă-mă, te rog! Eşti băiat deştept, Halldór. Îți închipui cumva că un medicinist care are de-a face cu drogurile va mai fi primit undeva?

Scutură din cap, uitându-se de la Halldór la Bríet. Fata urmărea încordată dialogul, gata să-i dea dreptate, ca de obicei, ultimului vorbitor. Marta María se întoarse iar spre Halldór şi-i spuse foarte liniştită:

– Nu te purta ca un copil. Ți-am mai spus: pe ăia îi interesează strict cine l-a omorât pe Harald. Atât şi nimic mai mult. Accentuă ultimele cuvinte, repetându-le pentru orice eventualitate: Atât şi nimic mai mult!

Halldór părea hipnotizat. Se uita fix în ochii ei verzi care străluceau sub sprâncenele încărcate cu piese de piercing. Dădu ascultător din cap, deşi mai slab, având în vedere că Marta María îl ținea încă de bărbie. Exact acesta era motivul pentru care o amenințase că se duce la poliție: ştia că fata îl va convinge să renunțe la intențiile sale. Alungă definitiv gândul:

– Okay, okay!

– Bine, grozav, murmură Bríet, zâmbindu-i lui Halldór. Era în mod evident uşurată şi o strânse pe Marta de braț, foarte mulțumită. Greu de spus dacă Marta înregistrase gestul, fiindcă îşi îndreptase toată atenția spre Halldór şi îl ținea încă de bărbie.

– Cât e ceasul? întrebă ea fără să-i dea drumul.

Bríet scoase repede mobilul roşu din geanta atârnată de spătarul scaunului. Se uită la display şi spuse:

– În câteva minute e unu jumătate.

– Ce faci diseară? îl întrebă Marta pe Halldór. Vocea îi era lipsită de inflexiuni, dar privirea mai mult decât grăitoare.

– Nimic, răspunse Halldór scurt.

– Treci pe la mine, nici eu nu am un program, spuse Marta. A trecut mult timp de când nu am mai făcut ceva împreună şi am impresia că nu ți-ar strica să stai puțin în compania cuiva.

Accentuase fiecare cuvânt. Bríet se foi neliniştită pe scaun şi zise:

– Să mergem la un film? Se uită plină de speranță la Marta, care nu o învrednici însă nici măcar cu o privire.

Bríet simți că cineva o calcă pe picior, iar când se uită în jos, observă că pantoful ei frumos dispăruse sub cizma de piele a Martei. Se înroşi: înțelesese că diseară prezența ei nu era dorită.

– Vrei să mergi la film, îl întrebă Marta pe Halldór, sau preferi să petreci o seară liniştită cu mine?

Halldór dădu din cap. Marta zâmbi:

– Adică? Nu mi-ai răspuns.

– La tine. Vocea lui Halldór era aspră şi adâncă. Toți trei înțelegeau foarte bine despre ce era vorba.

– Abia aştept. Marta dădu drumul bărbiei lui Halldór şi bătu din palme. Chemă chelnerul care trecea prin apropiere şi ceru nota de plată. Halldór şi Bríet tăceau. Bríet era jignită, iar Halldór nu mai avea nimic de spus. Scoase o bancnotă de o mie de coroane din buzunarul pantalonilor şi o puse pe masă.

– Întârzii de la cursuri. Ne vedem mai încolo.

Halldór o luă din loc, iar cele două fete îşi întoarseră capul şi se uitară după el. După ce ieşi din cameră, Marta i se adresă lui Bríet:

– Băiatului ăsta îi lipseşte o doagă. Ar trebui să ne lase singure mai des.

Se uită apoi la prietena ei care făcuse o mutră ofensată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai simți tot timpul jignită! Băiețelul este deocamdată într-o situație critică şi miza e mult prea mare pentru el. O prinse pe Bríet de braț:

Tot de tine îi place mai mult, nu s-a schimbat nimic.

Bríet zâmbi slab:

– Nu, poate că nu. Cu toate astea pare să fie foarte impresionat de tine.

– Draga mea, nu are nimic de-a face cu dragostea. *Tu* îi farmeci pe bărbați. Eu... Eu sunt bună la pat.

Se ridică şi se uită cu multă condescendență la Bríet:

– Şi ştii de ce? Nici un răspuns.

– Eu savurez clipa. Ar trebui să încerci şi tu să faci la fel în loc să-l aştepți mereu pe marele salvator. Trăieşte-ți din plin viața!

Bríet îşi căută portmoneul. Nu ştia ce să-i răspundă. Participase la toate jocurile găştii şi unele amintiri o făceau să roşească. Oare asta nu însemna să-ți trăieşti din plin viața? Lăsase ea să se înțeleagă, într-un fel oarecare, că ar vrea să fie salvată? Ce însemna prostia asta? Când ieşiră împreună din sală, Bríet se consolă cu gândul că băieții roiau în jurul *ei. Nu* în jurul Martei. Situația era însă atât de periculoasă, cel puțin deocamdată, încât nu voia să o irite pe Marta cu un discurs privitor la avantajele feminității ei. Marta era într-o oarecare măsură un Harald feminin. Avea un ascendent asupra lui Halldór. Bríet nu voia să ajungă la închisoare. Nu, mulțumesc, să-l ia dracu pe Halldór, va putea să pună mai târziu mâna pe el.

Bríet îşi îndreptă spatele, iar sânii ei impunători ieşiră şi mai mult în evidență. În timp ce mergeau spre ieşire, savură privirile celor trei bărbați de la fereastră. Se holbau după *ea,* nu după Marta. Zâmbi cu şiretenie. Uneori aveai satisfacții mai mari în urma unui triumf mărunt.

CAPITOLUL 15

– Nimic.

Dóra îşi smulse dezamăgită privirea de la monitorul calculatorului şi se uită la Matthias. După vizita la închisoare trecuseră pe la biroul ei, printre altele şi ca să vadă dacă primise vreun răspuns la e-mailul adresat misteriosului "Mal".

Matthias dădu din umeri, descumpănit.

– Cine ştie? Poate că nici nu va răspunde vreodată.

Dóra nu voia să depună armele la fel de repede:

– Poate că în calculatorul lui Harald există informații referitoare la el.

– În calculatorul dumneavoastră se găsesc informații despre cunoscuți? o întrebă Matthias mirat.

– Nu, dar înțelegeți bine ce vreau să spun. O listă în Outlook cu adresele persoanelor cu care corespondează mai des.

Matthias ridică iar din umeri:

– Da, da, ştiu la ce listă vă gândiți. S-ar putea ca Harald să fi avut aşa ceva.

Dóra întoarse ecranul în poziția lui obişnuită.

– Ce-ar fi să dați *acum* un telefon la poliție şi să-i întrebați de calculatorul lui Harald? Se uită la ceasul de pe ecran: Este aproape două, la camera de gardă ar trebui să fie cineva.

Scrisoarea cu rugămintea de a li se pune la dispoziție tot materialul de urmărire penală dispăruse din coşulețul de corespondență de pe biroul secretarei. După toate probabilitățile, Bella o expediase. Probabil că între timp ajunsese la destinație, dar nu aveau de unde să ştie dacă cererea lor fusese deja discutată şi aprobată. Ar fi fost poate mai bine să aştepte o zi sau două şi să se intereseze atunci şi de calculator, şi

de dosarul respectiv. Totuşi Dóra alungă vocea raţiunii şi cedă nerăbdării. Nici nu avea alternativă. Căutase pe Internet numerele de telefon ale prietenilor lui Harald şi le găsise pe cele ale Martei María, Bríet şi Brjánn. Când reuşise să-i prindă, toţi trei refuzaseră să stea de vorbă cu ea - Bríet în mod aproape isteric - şi o sfătuiseră să citească declaraţiile lor de la poliţie. În concluzie, Dóra şi Matthias nu prea aveau de ales.

– Daţi telefon! insistă Dóra.

Matthias se conformă şi află că puteau lua oricând calculatorul de la poliţie. Îi aştepta acolo un anume Markús Helgason.

Markús o salută pe Dóra în islandeză, apoi i se adresă lui Matthias într-o engleză cu accent foarte puternic:

– Ne-am întâlnit deja de două ori, prima dată cu ocazia percheziţiei de la domiciliul victimei, a doua oară când aţi venit aici să vorbiţi cu şeful meu, Árni Bjarnason. Poliţistul zâmbi, uşor jenat: Se pare că nu aţi fost pe aceeaşi lungime de undă, iată de ce vă primesc eu. Sper că nu aveţi nimic împotrivă.

Tânărul purta vestonul albastru deschis al Poliţiei şi pantalonii negri de uniformă. Era destul de scund, dar trecuseră de mult vremurile când poliţiştii erau aleşi după statură. În rest, Markús arăta foarte normal, nu era nici frumos, nici urât, avea păr blond închis şi ochi cenuşii care nu se remarcau prin nimic. Când dădu mâna cu ei le zâmbi, iar impresia Dórei despre el se schimbă brusc. Avea dinţi albi minunaţi, iar Dóra îi dori, în sinea ei, să aibă cât mai des motive de a surâde.

Îl asigurară că nu îi deranja deloc absenţa şefului, iar tânărul poliţist continuă, vizibil uşurat:

– Aş fi bucuros să stăm de vorbă câteva minute. După cum am fost informaţi, investigaţi împrejurările în care a fost comisă crima şi, cum în mod oficial ancheta noastră nu s-a

încheiat încă, n-ar strica să facem un schimb de opinii. Ezită o clipă, apoi adăugă oarecum circumspect: Calculatorul şi alte câteva documente pe care trebuie să le restituim sunt puse chiar acum în cutii, deci va trebui oricum să aşteptaţi puţin. Am putea merge în biroul meu.

Dóra se uită la Matthias. Acesta îi dădu de înţeles, cu o uşoară ridicare din umeri, că nu avea nimic de obiectat împotriva unei discuţii. Dóra era convinsă că povestea cu documentele, calculatorul şi cutiile era doar un pretext - un ciung ar fi dus treaba la bun sfârşit în cel mult trei minute. Dar nu lăsă să se vadă nimic, zâmbi cu naivitate şi declară că nu era nici o problemă. Poliţistul îi conduse în biroul său.

În camera respectivă nu exista nici un obiect personal, cu excepţia unei căni de cafea inscripţionată *Manchester United.* Tânărul îi pofti să ia loc, apoi se aşeză şi el. În timpul acestei proceduri păstrară tăcerea, iar după aceea se aşternu o linişte de-a dreptul penibilă.

– Deci, asta este, începu Markús plin de bună dispoziţie, evident forţată. Dóra şi Matthias zâmbiră fără să spună nimic. Dóra voia să-l lase pe poliţist să pornească discuţia, iar buzele strânse ale lui Matthias arătau că neamţul îi împărtăşeşte părerea. În cele din urmă Markús atacă subiectul:

– Am auzit că aţi fost azi de dimineaţă la Litla-Hraum şi aţi stat de vorbă cu Hugi Þórisson.

– Da, aşa este, spuse Dóra scurt.

– Da, da, continuă poliţistul. Aţi obţinut vreun rezultat?

Se uită de la unul la altul, aşteptând.

– Ştiţi, este destul de neobişnuit ca aceeaşi persoană să fie şi reprezentantul rudelor victimei şi susţinător al suspectului principal. În măsura în care am fost corect informat, dumneavoastră tocmai asta aţi fost azi, la închisoare.

Dóra se uită la Matthias, care îi făcu semn cu mâna să răspundă.

– Nu ar fi mai potrivit să spunem că *împrejurările* sunt ne-

obişnuite, ba chiar foarte ieşite din comun, şi că noi procedăm în consecință? Cu toate acestea, lucrăm în primul rând pentru familia lui Harald. Din întâmplare, interesele lui Hugi Þórisson coincid cu cele ale familiei Guntlieb.

Făcu o mică pauză, pentru a-i da polițistului posibilitatea să intervină, dar acesta nu folosi ocazia. Prin urmare, Dóra continuă:

– Noi credem că *Hugi* este nevinovat. Întrevederea de azi-dimineață ne-a întărit convingerea.

Polițistul ridică din sprâncene, mirat:

– Trebuie să mărturisesc că nu înțeleg prea bine cum puteți fi atât de siguri. Toate investigațiile de până acum conduc la concluzia contrară.

– După părerea noastră au rămas multe întrebări fără răspuns. Cred că acesta este motivul principal, declară Dóra.

Polițistul dădu din cap, părând să fie de acord:

– Este foarte adevărat, dar - după cum am spus ancheta noastră nu a fost încă finalizată. În afară de asta, m-ar mira să mai apară ceva care să dea peste cap teoria noastră că Hugi Þórisson aste autorul crimei.

Îşi ridică o mână şi începu să enumere, apucându-şi câte un deget cu cealaltă mână:

– În primul rând, s-a întâlnit cu victima cu puțin timp înainte de săvârşirea crimei. În al doilea rând, sângele lui Harald a fost identificat pe hainele purtate de Hugi în seara respectivă. În al treilea rând, am găsit în dulapul lui un tricou cu care s-a şters de sânge şi care îi aparține tot victimei. În al patrulea rând, era membru al clubului de vrăjitorie al decedatului, deci era familiarizat cu runele magice, inclusiv cu aceea scrijelită pe cadavru. Şi în al cincilea rând, era atât de amețit în seara crimei - consumase droguri -, încât ar fi fost cu siguranță în stare să-i scoată ochii decedatului. Credeți-mă, nimeni nu face aşa ceva dacă este în deplinătatea facultăților sale mintale. Hugi era implicat în traficul de droguri şi

avea probabil intenția să introducă droguri în țară prin contrabandă. Avea şi bani suficienți ca să finanțeze acest trafic. Chiar înainte de crimă a dispărut din contul lui personal o sumă mare de bani. A dispărut fără urmă. Aşa ceva nu se întâmplă în cazul unor tranzacții normale. Mişcările de capital pot fi totdeauna urmărite într-un fel sau altul.

Polițistul îşi studie mâinile. Îşi cuprinse cu mâna dreaptă toate cele cinci degete ale mâinii stângi:

– Vă jur, de cele mai multe ori sunt suficiente mult mai puține dovezi pentru a condamna pe cineva. Ne lipseşte doar mărturisirea formală a faptelor, deşi trebuie să recunosc că, în împrejurări similare, am fi obținut-o de mult.

Dóra nu lăsă să se observe nimic, dar amănuntul cu sângele de pe hainele lui Hugi o luase prin surprindere. Nu citise despre aşa ceva nici în rapoartele poliției, nici în celelalte documente pe care le avusese la dispoziție. Se grăbi să spună ceva, pentru ca tânărul să nu observe cât era de şocată:

– Dar faptul că nu şi-a recunoscut vina nu este un punct vulnerabil în teoria dumneavoastră?

Markús îi aruncă o privire sinceră:

– Nu, deloc. Şi ştiți de ce?

Fiindcă Dóra nu dădea semne că ar vrea să răspundă, polițistul continuă:

– Nu-şi aduce aminte de nimic. Se leagănă în iluzia că nu *el* a comis crima. De ce să recunoască o faptă de care nu-şi poate aminti, mai ales când miza este atât de mare? Vă întreb doar.

– Dar cum vă explicați transportarea cadavrului până la Universitate? întrebă Matthias. Mi-e greu să cred că un mărunt traficant de droguri ar fi avut acces în Universitate. La sfârşit de săptămână totul este încuiat.

– Foarte simplu: a furat cheile lui Harald. Am găsit asupra cadavrului un set de chei. Printre ele era şi una de la Universitate, mai bine zis o cartelă magnetică. Clădirea este prevăzută cu un sistem electronic împotriva spargerilor, iar

sistemul ne-a arătat că această cartelă a fost utilizată imediat după crimă, din exterior.

Matthias îşi drese vocea:

– Ce înseamnă mai exact "imediat după crimă"? Nu a fost oare utilizată chiar înainte de crimă? În fond, reperele temporale nu sunt foarte precise în acest context.

– Nu, dar amănuntul este lipsit de relevanță, declară Markús mai puțin amabil decât până atunci.

Matthias continuă netulburat. Nu avea de gând să-l slăbească pe polițist cu una, cu două:

– Să ne imaginăm că Hugi a luat cheia şi a transportat cadavrul la Universitate, venind din apartamentul lui care se află în apropiere. Cum a putut să-l care până acolo, după părerea dumneavoastră? În fond, nu poți ascunde în buzunar cadavrul unui adult, şi nici nu poți să-l duci cu un taxi.

Polițistul rânji:

– A pus cadavrul pe bicicleta lui. A fost găsită în fața Árnagarður şi s-au descoperit şi urme. Am găsit pe ghidon sângele lui Harald. Din fericire, bicicleta a fost abandonată într-o magazie, aşa că nu a fost acoperită de zăpadă.

Pentru că Matthias nu spunea nimic, Dóra interveni:

– Dar de unde ştiți că este bicicleta lui Hugi? Apoi adăugă în grabă: Şi chiar dacă ar fi aşa, de unde ştiți că a fost lăsată acolo chiar în noaptea respectivă?

Markús zâmbi şi mai satisfăcut:

– Bicicleta a fost aruncată într-o magazie cu tomberoane pentru gunoi. Era rezemată de uşă. Gunoiul fusese ridicat vineri, iar angajații de la salubritate au declarat la unison că nu s-au împiedicat de nici o bicicletă când au scos tomberoanele. Chiar Hugi a identificat bicicleta şi a confirmat că ea se afla sâmbătă, neatinsă, în subsolul blocului în care locuieşte. O vecină a declarat de asemenea că bicicleta era la locul ei, seara, când a luat din pivniță căruciorul ca să meargă la cumpărături.

– Cum Dumnezeu îşi poate aminti o martoră care bicicletă

era acolo şi care nu? Am locuit şi eu într-un bloc şi nu cred că aş fi fost în stare să dau declaraţii despre lucrurile din subsol, deşi coboram de multe ori acolo, exclamă Dóra agitată.

– Bicicleta atrăgea atenţia, iar Hugi o folosea foarte des. Iarna, vara, primăvara şi toamna. Nu avea permis de conducere, deci nu avea încotro. Şi nu era nici prea atent când lăsa bicicleta în subsol; la sfârşitul săptămânii respective a proptit-o de căruciorul vecinei. Femeia şi-a amintit foarte bine că a trebuit să dea bicicleta la o parte ca să poată scoate căruciorul.

Matthias îşi drese vocea:

– Dacă Hugi a furat cheia, iar la Universitate există un sistem de alarmă, trebuie să existe şi un cod sau o combinaţie de acces. Cum a reuşit Hugi s-o afle?

– Este una din întrebările pe care ni le-am pus şi noi de la bun început şi am rezolvat problema, răspunse Markús. Din declaraţiile prietenilor lui Harald reiese că acesta le spusese tuturor numărul.

Dóra se uită la el, neîncrezătoare:

– Cine ar putea crede aşa ceva? De ce?

– Probabil că numărul i se părea nostim. Mai precis, era 0666, or, acest număr are oarecum legătură cu Satana şi, implicit, cu pasiunea lui.

– Dar era vorba mai degrabă de magie decât de Satana, remarcă Matthias. Apoi schimbă repede subiectul, pentru a împiedica o discuţie mai amănunţită despre vrăjitorie: Aţi putea să ne explicaţi încă un amănunt? Am găsit o pagină printată cu un e-mail de-al lui Harald, un mesaj scurt către un oarecare "Mal". Aţi descoperit ceva în direcţia aceasta?

Poliţistul se uită derutat la el:

– Trebuie să recunosc că nu-mi amintesc de aşa ceva, deşi am citit o serie de documente. Dacă doriţi, pot să-l caut şi să vă spun ce am aflat.

Dóra îi reproduse, în linii generale, conţinutul mesajului,

deşi nu credea că poliția le putea fi de ajutor în această privință. Dacă s-ar fi descoperit ceva până atunci, polițistul şi-ar fi amintit cu siguranță. Markús le promise însă că se va interesa dacă destinatarul fusese identificat. În orice caz, nu credea că obiectul pe care Harald pretindea că îl găsise ar putea prezenta un interes deosebit:

– Probabil că se referea la vreo fată pe care dorea s-o cucerească sau ceva asemănător. Bun, şi în rest? Intenționați să vă ocupați în continuare de caz?

Markús se uită de la Dóra la Matthias şi înapoi.

– Cât timp va mai fi necesar, îi răspunse Matthias cu o expresie impenetrabilă. Nu sunt nici acum convins că adevăratul vinovat se află în detenție preventivă, în ciuda informațiilor primite acum de la dumneavoastră. Bineînțeles, este posibil şi să mă înşel.

Polițistul zâmbi evaziv:

– V-am fi recunoscători dacă ne-ați ține şi pe noi la curent, având în vedere că ancheta nu s-a încheiat. Vrem să evităm orice conflict şi ar fi mult mai bine să colaborăm.

Dóra profită de ocazie ca să intervină:

– Am obținut o parte din dosarul de urmărire penală, dar nici de departe totul. V-am adresat o cerere pe care o veți primi probabil mâine. În ea vă rog, în numele familiei Guntlieb, să ne puneți la dispoziție toate documentele. Credeți că există vreun impediment în acest sens?

Markús ridică din umeri:

– În principiu nu, dar nu *eu* decid. Deşi o asemenea cerere este oarecum neobişnuită, presupun totuşi că va fi aprobată. S-ar putea să mai dureze un timp până completăm dosarul. Încercăm, în orice caz…

Trebui să se întrerupă, fiindcă cineva bătea la uşă.

– Intră, spuse Markús.

Uşa se deschise. În prag era o polițistă tânără care ținea în brațe o cutie de carton. Din ea ieşea partea de sus a unui calculator negru.

– Uite calculatorul pe care ni l-ai cerut, zise femeia intrând în birou. Puse cutia pe masă şi scoase o foaie de hârtie dintr-o husă transparentă de plastic.

– Monitorul e jos, la recepție. A venit direct din magazie, fiindcă n-am avut nevoie de el. În fond, a fost o prostie să-l luăm, îi spuse ea lui Markús cu un ton sincer. Ar trebui poate să le atragem atenția colegilor care fac percheziții că fişierele sunt în unitatea centrală, nu şi pe monitor. Totul se găseşte pe hard-disc şi poate fi citit pe orice alt monitor.

Arătă cu degetul spre calculator. Markús nu părea deloc încântat că femeia făcuse această observație în prezența Dórei şi a lui Matthias.

– Mulțumesc pentru informații, zise el sec, apoi luă husa de plastic şi scoase hârtia: V-aş ruga să semnați aici de primire, îi spuse lui Matthias. În cutie sunt toate celelalte documente care au fost la noi.

– Despre ce documente e vorba? întrebă Dóra. De ce nu au fost restituite odată cu celelalte?

– Sunt documente pe care am vrut să le aprofundăm, un adevărat talmeş-balmeş, dar nu ne-au folosit la nimic. Mă îndoiesc că veți putea face ceva cu ele.

Se ridică, dându-le astfel de înțeles că întrevederea luase sfârşit.

Dóra şi Matthias se ridicară şi ei. După ce semnă de primire, neamțul luă cutia.

– Nu uitați monitorul, spuse polițistul, zâmbindu-i Dórei. Dóra îi zâmbi şi ea, asigurându-l că îl vor lua în drum spre ieşire.

Se îndreptară spre automobil, Dóra cu monitorul în brațe. Înainte să se urce în maşină, Dóra scoase din cutie teancul de hârtii.

– Matthias, exclamă ea în clipa următoare, uimită, ce naiba e asta?

CAPITOLUL 16

Ținea în mână un toc de piele brun-roşcată pe care îl scosese fără să vrea împreună cu maldărul de hârtii. Era legat cu o cureluşă la partea de jos. Pielea era încă moale, deşi trebuie să fi fost destul de veche, judecând după inscripția "NHG 1947": cel puțin 60 de ani. Dar pe Dóra o interesa mai mult conținutul decât ambalajul.

– Ce-o fi asta? întrebă iar, uitându-se mirată la Matthias. Îi arătă scrisorile vechi, mai bine zis străvechi, care ieşeau din toc. Aspectul lor şi scrisul o îndemnau să presupună că erau mult anterioare tocului de piele.

Matthias se uită îngrozit la ele.

– Erau printre hârtiile din cutie?

– Da, răspunse Dóra răsfoind superficial, cu vârful degetelor, scrisorile de deasupra, ca să-şi dea seama cam câte erau. Se sperie când Matthias strigă ceva ininteligibil şi îi smulse tocul din mână.

– Ați înnebunit? gâfâi neamțul, închizând tocul şi legând cureluşa cu mişcări febrile - o operație nu prea uşoară din cauza volanului şi a spațiului redus.

Dóra nu înțelegea ce se întâmplă. Se mulțumi să urmărească în tăcere eforturile lui Matthias. După ce închisese tocul, neamțul îl aşeză cu grijă pe bancheta din spate, îşi scoase haina şi îl acoperi cu ea - dar nu cu partea exterioară, acum umedă, ci cu cea interioară, moale şi uscată.

– N-ar fi cazul să plecăm, totuşi? întrebă Dóra pentru a întrerupe tăcerea. Maşina era pe jumătate ieşită din parcare şi ocupa o parte din carosabil.

Matthias îşi puse ambele mâini pe volan, expirând pre-

lung:

– Scuzați-mi agitația. Nu m-am aşteptat să găsesc *aici* aceste documente, şi mai ales într-o cutie de carton oarecare, la poliție. Scoase maşina pe carosabil şi demară.

– Şi ce reprezintă, dacă îmi dați voie să întreb?

– Sunt scrisori foarte vechi din colecția bunicului lui Harald. Erau incluse în partea cea mai valoroasă a colecției. De fapt, au o valoare inestimabilă şi a fost un act iresponsabil din partea lui Harald să le aducă în Islanda. Societatea de asigurări este probabil convinsă că ele se află în seiful băncii, aşa cum s-a convenit.

Matthias potrivi în aşa fel oglinda retrovizoare încât să poată supraveghea pachetul prețios.

– Au fost scrise de un nobil din Innsbruck, în anul 1485. În ele este vorba despre campania lui Heinrich Kramer împotriva vrăjitoarelor din Innsbruck, înainte ca vânătoarea de vrăjitoare să se fi generalizat.

– Cine a fost Heinrich Kramer? se interesă Dóra. Numele i se părea cunoscut, dar nu reuşea să-şi amintească în ce context îl auzise.

– Unul din autorii manualului *Hexenhammer,* îi explică Matthias. Era mare inchizitor în ținuturi care astăzi aparțin în cea mai mare parte Germaniei. Fără îndoială un personaj detestabil, care le ura mai ales pe femei. Presupusele vrăjitoare erau ținta lui principală, dar participa cu acelaşi zel la persecutarea evreilor, a ereticilor şi tuturor minorităților apte de a deveni victime.

Dóra îşi aminti de rezumatul de pe Internet.

– A, da, aşa este. Apoi adăugă surprinsă: Despre el e vorba în scrisori?

– Da. A venit la Innsbruck, a văzut, dar nu a învins. La început toate i-au mers bine: a declanşat un proces împotriva vrăjitoarelor în cursul căruia a făcut uz de o violență sălbatică şi de cele mai cumplite torturi. Acuzatele, cincizeci şi şapte de femei, nu au avut dreptul la apărare. Atât capii Bisericii

cât şi autoritățile laice au criticat acest lucru în momentul când a început procesul. Kramer a mers prea departe în descrierea dezmățului sexual al aşa-numitelor vrăjitoare, încât însuşi episcopul s-a săturat şi în cele din urmă l-a expulzat din oraş. Femeile arestate de el au fost eliberate ulterior dar, după câte înduraseră, erau într-o stare jalnică. Autorul scrisorii descrie modul cum a fost tratată propria lui soție. Vă puteți imagina că lectura nu prea este înălțătoare.

– Cui îi sunt adresate? întrebă Dóra.

– Toate au fost trimise episcopului din Brixen, George al II-lea Gosler. Este episcopul care l-a alungat pe Kramer din oraş. Aş îndrăzni să presupun că scrisorile au influențat într-o oarecare măsură această hotărâre.

– Şi cum a ajuns bunicul lui Harald în posesia lor? Matthias ridică din umeri:

– Multe lucruri de valoare au fost dosite în Germania în primii ani de după război. Guntlieb, spre deosebire de mulți alții care au fost ruinați după 1945, îşi plasase în aşa fel averea încât să nu fie prejudiciată de inflația mărcii. Banca lui nu era o bancă obişnuită - oamenii normali nu îşi depun banii acolo şi nici nu au făcut-o vreodată. Este în mare măsură meritul bunicului lui Harald dacă principalii lui parteneri de afaceri de atunci nu au dat faliment. A înțeles repede ce se putea întâmpla şi a reuşit să-şi pună la adăpost cea mai mare parte a proprietăților fără să atragă atenția. Pentru că avea o situație financiară foarte bună într-o perioadă economică proastă, a cumpărat tot felul de lucruri de la alții mai puțin norocoşi.

– Oare cine i-a vândut scrisorile? Doar nu păstrezi pentru zile negre scrisori din secolul al XV-lea ca să le vinzi pe nimic în momentul când în jurul tău se prăbuşeşte totul.

Matthias căzu pe gânduri:

– Chiar că nu am habar. Scrisorile nu sunt înregistrate nicăieri, nu sunt amintite de nici o sursă istorică, deci ar putea fi şi falsuri. În orice caz, dacă este aşa, sunt contrafăcute

perfect. Bunicul lui Harald nu prea obişnuia să vorbească despre achiziţiile lui. Iniţialele de pe tocul de piele, Niklas Harald Guntlieb, îi aparţin, deci nu ne trimit la posesorul anterior. Bănuiesc că au fost furate cândva dintr-o biserică.

Ajunseseră pe Snorrabraut şi Matthias semnaliză că vrea să schimbe banda. Voiau să ajungă la Bergstaðastraeti, unde stabiliseră de comun acord că era locul cel mai sigur pentru calculator. Trebuia deci să vireze în curând la dreapta, dar încă se aflau pe banda din stânga. Nu reuşi. Ceilalţi şoferi păreau hotărâţi să contracareze cu orice preţ manevra lor şi să-i oblige să treacă peste podul care ducea spre Fossgogur.

– Ce dracu e cu voi? mârâi Matthias.

– Schimbaţi banda, spuse Dóra care cunoştea bine tertipurile şoferilor islandezi. Pe ăştia îi interesează mai mult maşinile lor decât unde vrem să ajungem noi.

Matthias acceleră şi scăpă ca prin urechile acului de un automobil care claxona nebuneşte.

– Nu mă voi obişnui niciodată să conduc aici, spuse Matthias consternat.

Dóra se mulţumi să zâmbească.

– Şi ce spun scrisorile? Ce s-a întâmplat cu femeia aceea?

– A fost torturată, răspunse Matthias. Bestial.

– Presupun că o tortură nu poate fi decât bestială, remarcă Dóra, care se aşteptase la o descriere mai amănunţită. Ce s-a întâmplat de fapt?

– Autorul scrisorilor vorbeşte despre mâini rupte şi despre un picior strivit cu "cizma de fier". În plus, i-au tăiat ambele urechi. Probabil că i s-au întâmplat şi altele, dar soţul ei nu le-a mai pomenit. Matthias îi aruncă Dórei o privire scurtă: Îmi amintesc de propoziţia finală dintr-o scrisoare, care sună aproximativ aşa: *Dacă îl căutaţi pe Satana, nu îl veţi găsi în rămăşiţele pământeşti ale mult iubitei, tinerei şi nevinovatei mele soţii. Satana sălăşluieşte în aceia care o acuză pe ea.*

– Sfinte Dumnezeule, exclamă Dóra simţind că o trec fiorii. Ce bine vă amintiţi textul!

– Nu poți uita prea repede așa ceva, spuse Matthias sec. Şi nu este singurul subiect tragic. Omul a încercat imposibilul să o elibereze pe soția lui, de la argumente juridice până la amenințări. Era disperat şi ținea la ea mai mult decât ținea la propria lui viață. Trebuie să fi fost o femeie splendidă, dacă ne luăm după cuvintele lui. Erau căsătoriți de puțin timp.

– Putea să o viziteze la închisoare? Scrisorile au fost scrise în timpul detenției ei? întrebă Dóra.

– Da şi nu, spuse Matthias. Nu, nu avea voie să o viziteze, dar unuia dintre paznici i se făcuse milă de ea şi îi transmitea soțului mesajele ei care, conform scrisorilor, erau tot mai disperate, tot mai lipsite de speranță. În ceea ce priveşte a doua întrebare: da, toate scrisorile, cu excepția uneia singure, au fost scrise în timp ce ea era închisă, iar el încerca să obțină punerea ei în libertate. Toate în afară de ultima, pe care a scris-o după eliberarea ei. Această ultimă scrisoare descrie destine pe care n-ar trebui să le uităm în momentele când suntem confruntați cu propriile noastre probleme.

– Povestiți-mi, spuse Dóra, deşi, în realitate, nu prea avea chef să audă aşa ceva.

– Trebuie să vă gândiți că medicina de atunci nu se putea compara cu cea de azi; în fond, era mai degrabă un fel de doftoriceală. Imaginați-vă aşadar la ce chinuri erau supuşi bolnavii şi răniții, ca să nu mai vorbim despre suferințele sufleteşti ale unei femei frumoase, pe care toată lumea o iubea şi o admira. Când a fost pusă în libertate, nu-şi mai putea folosi mâinile şi un picior. Nu mai avea urechi. Trupul îi era plin de cicatrici de cuțit, iar loviturile fuseseră aplicate în puncte care nu sângerează. Scrisoarea sugerează şi altele, fără a intra însă în amănunte. Dumneavoastră ce ați fi făcut?

Matthias se uită iar la Dóra.

– Copii avea? întrebă Dóra. Duse instinctiv mâna dreaptă la ureche - nu se gândise niciodată cât de importante erau urechile pentru înfățişarea unui om.

– Nu, răspunse Matthias.

– Deci s-a sinucis, spuse Dóra fără să stea pe gânduri. Poți suporta la nesfârşit chinurile şi durerile doar de dragul copiilor tăi, altfel nu.

– Bingo! spuse Matthias. Trăiau pe o moşie de pe malul unui râu; în chiar seara revenirii ei acasă, s-a dus, şchiopătând, până la râu şi s-a aruncat în apă. Dacă s-ar fi aflat în condiție fizică mai bună ar fi putut înota instinctiv şi s-ar fi salvat, dar într-o rochie grea, aşa cum era moda de arunci, cu un picior strivit şi cu mâinile rănite, totul s-a sfârşit foarte repede.

– Şi soțul ei ce-a făcut? Scrisorile spun ceva în acest sens? întrebă Dóra, alungând din minte imaginea femeii desfigurate.

– Da, sigur. I-a luat inchizitorului Kramer "bunul cel mai de preț", aşa cum Kramer îi luase *lui* bunul cel mai de preț - şi acesta se află acum pe drumul lung care duce în iad, îi explică Matthias. Din expunerea lui nu reiese cine a dus la îndeplinire răzbunarea şi nici unde a avut loc, cu atât mai puțin ce avea iadul de-a face cu toată povestea. Nici sursele istorice nu ne oferă mai multe informații. Bărbatul îi comunică episcopului că poate dormi liniştit; mai scrie că episcopul nu a reacționat destul de rapid la cererea lui, dar că Dumnezeu este singurul care îi judecă, în ultimă instanță, pe slujitorii săi. Apoi citează Vechiul Testament - şi ştiți că acolo nu este vorba despre iertare. Nu vă pot explica prea bine, dar cuvintele sale de încheiere conțineau un fel de amenințare, deşi nu ştiu dacă a materializat-o. Episcopul a murit după câțiva ani. Poate că înainte de asta a vrut să scape de scrisori, ca să nu le păstreze la un loc cu celelalte hârtii bisericeşti.

– O explicație destul de precară, comentă Dóra. Dacă voia să scape de scrisori, de ce nu le-a ars?

Matthias se strădui să găsească un loc de parcare cât mai apropiat de locuința lui Harald.

– Nu ştiu. Poate că se şi vedea în fața lui Dumnezeu şi a Sfântului Petru şi nu voia să atragă atenția lui. Dacă le-ar fi

ars, fumul s-ar fi înălțat la cer, știți foarte bine.

– Credeți, deci, că scrisorile sunt autentice? întrebă Dóra.

– Nu am afirmat așa ceva. În ele sunt și unele pasaje lipsite de logică.

– De exemplu?

– În primul rând, raportarea la cartea aceea execrabilă a lui Kramer. Autorul scrisorii spune că era bogat împodobită și ornamentată, însă asta nu putea disimula originea diavolească a conținutului ei.

– Nu s-a referit, poate, la *Hexenhammer?*

– Nu, zise Matthias. Sursele istorice spun că această drăgălașă carte a fost tipărită abia în anul următor, adică în 1486.

– Dar s-a putut determina vechimea hârtiei și a cernelii scrisorilor?

– Da. Se potrivesc într-o oarecare măsură, dar detaliul nu este relevant. Falsificatorii recurg la hârtie veche și la cerneală sau vopsele de epocă pentru a-i păcăli pe cercetători.

– Cerneală veche? se îndoi Dóra.

– Da, oarecum. O obțin din materiale și substanțe vechi sau dizolvă cerneala cu care au fost scrise alte documente medievale nu chiar atât de valoroase. În felul acesta obțin același efect.

– Extrem de complicat, comentă Dóra, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru inspirația de a nu-și fi ales meseria de falsificator.

– Da, o aprobă Matthias în timp ce coborau din mașină.

– De ce o fi adus Harald scrisorile în Islanda? Le considera autentice sau contrafăcute? începu iar Dóra.

Matthias trânti portiera din față și o deschise pe cea din spate. Înveli bine tocul de piele în haina lui și îl așeză, cu multă grijă, în cutie. Apoi se aplecă și scoase cutia din mașină. Poate că îi era frig doar în pulover, dar nu lăsa să se observe nimic.

– Cred că era convins de autenticitatea lor și îl obseda un

punct rămas neelucidat: pe cine sau ce a pierdut Kramer prin punerea în aplicare a răzbunării menționate în scrisoare? A umblat disperat prin toată Germania în căutarea unor indicii şi a citit o mulțime de documente, a vizitat până şi biblioteca Vaticanului. Nu a găsit nimic care să-l ducă măcar cu un pas mai aproape de adevăr. Există foarte puține informații despre Kramer. În fond a trăit în urmă cu cinci sute de ani.

Dóra descoperi în zăpadă urme de paşi care dispăreau după colțul casei şi apoi duceau spre intrarea în apartamentul lui Harald. Îi făcu lui Matthias semn cu bărbia spre urmele proaspete care mergeau într-un singur sens, deci nu fuseseră lăsate de poştaş sau de băiatul care aducea ziarele.

Bărbatul se oprise la mică distanță de uşa de la intrare. Se dăduse câțiva paşi înapoi ca să se uite la ferestrele de la etaj. Tresări când îi văzu pe Matthias şi pe Dóra apărând de după colț fără să facă nici un zgomot. Îi privi cu gura căscată şi bâlbâi ceva ininteligibil, dar reuşi în cele din urmă să-şi găsească iar cuvintele:

– L-ați cunoscut pe Harald Guntlieb?

CAPITOLUL 17

– Bună ziua. Mă numesc Gunnar Gestvík, sunt decanul Facultăţii de Istorie de la Universitatea Islandei.

Omul se legăna, nesigur, de pe un picior pe altul. Era bine îmbrăcat. Purta un palton elegant, o marcă pe care Dóra o cunoştea din garderoba fostului ei soţ, pe sub el un costum, iar reverele deschise lăsau să se vadă un nod de cravată îngrijit şi gulerul unei cămăşi albastru deschis. Toate detaliile înfăţişării sale exterioare îl legitimau ca om serios, cu o funcţie bine plătită. Pe de altă parte, seriozitatea lui părea să sufere în momentul de faţă. Era evident că acest Gunnar nu se aşteptase să întâlnească aici pe cineva, aşadar încerca disperat să nu atragă atenţia asupra lui. Dóra îşi dădu imediat seama că acesta era bărbatul care găsise cadavrul lui Harald, sau, mai bine zis, bărbatul căruia cadavrul îi căzuse în braţe. Nu reuşea să înţeleagă ce anume căuta în casa fostului său student. Poate că prezenţa lui era o tentativă de a digera evenimentul traumatizant, poate că psihoterapeutul îl sfătuise să vină aici.

– Am trecut din întâmplare prin apropiere şi am vrut să văd dacă e cineva acasă, explică Gunnar şovăitor.

– Aici? La Harald? întrebă Dóra uimită.

– Evident că nu m-am aşteptat să-l găsesc pe el în persoană, se grăbi Gunnar să completeze. Mă gândeam însă că s-ar putea să fie cineva aici, îngrijitorul casei sau altcineva.

Matthias nu pricepea nici un cuvânt, aşa că o lăsă pe Dóra să poarte discuţia. Recunoscuse imediat numele omului. Se strecură pe lângă Dóra, încercând să-i arate prin tot felul de semne că ar trebui să-l invite înăuntru. Apoi scoase

cheile din buzunar şi descuie uşa de la intrare.

Gunnar se uită la Matthias cu o agitație vizibilă:

– Aveți acces la apartamentul lui? o întrebă pe Dóra.

– Da. Matthias lucrează pentru familia lui Harald, iar eu sunt împuternicită tot de familie. Am luat azi de la Poliție câteva din lucrurile lui Harald şi le ducem înapoi. Îmi dai voie să te invit înăuntru? Mi-ar face plăcere să putem sta de vorbă puțin.

Gunnar încercă să-şi disimuleze bucuria. Acceptă cu multe mulțumiri, dar se uită mai întâi la ceas, prefăcându-se că stă pe gânduri şi că verifică dacă are timp suficient. Apoi o urmă pe Dóra şi intră. În ciuda hainelor lui elegante, nu părea să aibă un comportament prea cavaleresc, fiindcă o lăsă pe Dóra să care până la etaj monitorul destul de greu.

Gunnar reacționă la fel ca Dóra atunci când vizitase pentru prima dată locuința. Nu îşi puse paltonul în cuier, ci intră ca hipnotizat în living, oprindu-se în fața tablourilor. Matthias şi Dóra nu se grăbiră deloc şi scăpară mai întâi de poverile lor. Matthias scoase din cutie tocul de piele cu scrisorile vechi şi dispăru cu el în dormitor. Dóra rămase în living ca să-l supravegheze pe Gunnar.

– O colecție remarcabilă de tablouri preciză Dóra. Încercă să-şi amintească ce-i spusese Matthias despre ele, dar nu avea curaj să repete explicațiile. Se hotărî deci să nu se laude cu cunoştințele ei.

– De unde le are? întrebă Gunnar. Le-a furat? Dóra rămase perplexă. Cum de îi putea trece aşa ceva prin minte lui Gunnar?

– Nu. Le-a moştenit de la bunicul lui. Ezită o clipă, dar îl întrebă totuşi: Nu te-ai înțeles bine cu Harald?

Gunnar tresări:

– Nici vorbă, Doamne Dumnezeule! Am avut relații excelente cu el.

Vocea lui nu fusese prea convingătoare. Gunnar îşi dădu seama de asta şi încercă imediat să şteargă impresia:

– Harald era un tânăr extrem de dotat şi a avut rezultate excelente la facultate. Stilul lui de studiu era remarcabil. E o calitate care, îmi pare rău s-o spun, în ziua de astăzi a devenit o raritate.

Dóra nu părea încă prea convinsă:

– Înseamnă că era un student exemplar? Gunnar afişă un zâmbet forțat:

– Se poate spune că da. Bineînțeles că atât aspectul exterior cât şi comportamentul lui erau neobişnuite, dar nu cred că avem dreptul să condamnăm curentele la modă printre tineri. Îmi amintesc de Beatles şi de isteria pe care au declanşat-o. Generațiile mai vârstnice nu erau deloc încântate de ea. Dar eu sunt destul de bătrân ca să ştiu că uşurătatea tineretului poate lua toate formele posibile.

Era totuşi cam forțat să-l compari pe Harald cu Beatles.

– Nu asta am vrut să spun. Dóra îl învălui pe Gunnar într-un zâmbet plin de bunăvoință: De fapt, *eu* nu l-am cunoscut pe Harald.

– Spuneai că eşti avocat. De ce te-a angajat familia lui Harald? Sunt probleme de succesiune? Astea de-aici, de pe perete, sunt destul de valoroase.

– Nu, nu are nici o legătură cu succesiunea, îi explică Dóra. Verificăm concluziile la care a ajuns poliția, familia nu este mulțumită de ele.

Gunnar o fixă cu ochii mari. Mărul lui Adam i se mişca frenetic.

– Ce vrei să spui? Ştiam că vinovatul a fost arestat. Nu este traficantul acela de droguri?

Dóra ridică din umeri:

– După părerea noastră, există destule indicii că nu el ar fi criminalul.

Din motive inexplicabile, Gunnar nu părea prea bucuros de această veste. Dóra adăugă:

– Până la urmă totul va ieşi la lumină. S-ar putea să nu avem dreptate. S-ar putea la fel de bine să avem.

– Poate că nu e treaba mea, dar ce anume vă face să credeți că individul nu ar fi criminalul? Poliția pare convinsă că l-a arestat pe vinovat. Ştiți ceva ce nu ştiu ei?

– Nu le ascundem nimic, dacă *asta* vrei să sugerezi, spuse Dóra tăios. Pur şi simplu nu suntem de acord cu concluziile lor în câteva puncte importante.

Gunnar luă o gură de aer:

– Scuză-mă dacă m-am hazardat, încă nu mi-am revenit după toată povestea asta. Sincer să fiu, sperasem că totul s-a terminat. Îmi este destul de greu, iar facultatea mea e pusă într-o lumină defavorabilă.

– Înțeleg, spuse Dóra. Totuşi, faptul că facultatea este pusă într-o lumină proastă nu e un motiv să condamnăm un nevinovat, nu-i aşa?

Gunnar îşi redobândi controlul şi spuse repede:

– Nu, nu. Evident că ne gândim uneori prea mult la propriile noastre probleme, dar totul are o limită. Te rog să nu mă înțelegi greşit.

– În fond, de ce ai venit aici? începu Dóra, întrebându-se în sinea ei ce anume îl reține pe Matthias atâta vreme în dormitor.

Gunnar îşi întoarse capul şi se uită la unul din tablouri.

– Am sperat că voi putea lua legătura cu cineva care se ocupă de lucrurile lui Harald.

– De ce?

– Cu puțin înainte de a fi ucis, Harald a… Nu ştiu cum să mă exprim… Ei bine, a luat cu împrumut un document de la Universitate şi nu l-a mai restituit. Acum caut acest document.

Gunnar continua să fixeze tabloul.

– Despre ce document e vorba? întrebă Dóra. Aici sunt tot felul de hârtii.

– O scrisoare veche către episcopul din Roskilde, din jurul anului 1500. A fost împrumutată din Danemarca şi este extrem de important să nu dispară.

– Pare o problemă destul de gravă, constată Dóra. De ce nu ai comunicat şi poliţiei problema asta? Probabil că ar fi găsit scrisoarea.

– Abia acum am aflat de lipsa ei. Habar n-aveam de toată povestea când am fost audiat, altfel i-aş fi rugat să-mi predea documentul. Nici n-am vrut să-i deranjez cu aşa ceva şi am sperat că voi putea rezolva problema pe o cale mai simplă. Zău că nu am chef să dau iar declaraţii. Deocamdată sunt sătul de asemenea demersuri, iar scrisoarea nu are nici o legătură cu crima, pot să te asigur.

– Poate că nu, spuse Dóra. Din păcate, până în momentul de faţă nu am dat de ea. Este adevărat că nu am verificat încă toate hârtiile lui Harald. S-ar putea să apară şi scrisoarea ta.

Matthias intră repede în cameră, ţinând în mână nişte foi de hârtie. Se aşeză pe una din canapelele elegante şi îi rugă, cu un gest, pe Dóra şi pe Gunnar să se apropie. Dóra luă loc pe un scaun, iar Gunnar pe cealaltă canapea, vizavi de Matthias. Dóra îi spuse lui Matthias ce o rugase Gunnar. Neamţul nu intră în amănunte, ci întrebă direct:

– Dumneavoastră aţi fost conducătorul lucrării lui Harald, sau nu am înţeles eu bine?

– Da şi nu, aş putea spune, răspunse Gunnar circumspect.

– Zău? întrebă Matthias sec. Când e vorba de o lucrare de diplomă nu se stabileşte de la bun început cine se ocupă de cutare student?

– Ba da, ba da, bineînţeles, se grăbi Gunnar să-l asigure. Doar că Harald nu ajunsese încă în faza în care ar fi avut nevoie de îndrumarea unui profesor. Asta am vrut să spun. Þórbjörn Ólafsson este cel care s-a ocupat de Harald, eu l-am urmărit doar de la distanţă, dacă pot spune aşa.

– Înţeleg. Dar cred că predase deja o schiţă sau măcar cuprinsul viitoarei lucrări, nu-i aşa?

– Da. Predase un rezumat, dacă nu mă înşel la începutul

primului semestru. Am analizat tema şi am acceptat-o în linii generale. Se încadra în domeniul de specialitate a lui Þórbjörn.

– Despre ce era vorba? întrebă Dóra.

– Despre o comparaţie între procedeele de ardere pe rug a vrăjitoarelor în Islanda şi în restul Europei, mai ales în regiunile care astăzi fac parte din Germania. Acolo au avut loc disputele cele mai aprinse, dacă le pot numi aşa. Harald tratase şi până atunci teme similare, mai ales în lucrarea pentru obţinerea titlului la Facultatea de Istorie din München.

Matthias dădu din cap îngândurat:

– Am înţeles eu bine că primele execuţii prin ardere pe rug au început în Islanda abia în secolul al XVII-lea?

– Da. Anumite surse menţionează practica şi înainte de această dată, dar vânătoarea propriu-zisă de vrăjitoare a început abia în secolul al XVII-lea. Prima ardere pe rug atestată a avut loc în 1625.

– Da, aşa mi-am imaginat şi eu, spuse Matthias, părând iritat. Răsfiră apoi hârtiile pe masă:

– În textele lăsate de Harald se găsesc, în mod ciudat, foarte puţine date despre arderea pe rug a vrăjitoarelor în Islanda şi nu înţeleg din ce cauză a manifestat un interes atât de mare pentru evenimente petrecute cu mult timp înainte. Poate că veţi reuşi să mă lămuriţi şi să găsiţi o conexiune istorică invizibilă pentru ochii noştri profani.

– La ce evenimente vă referiţi? întrebă Gunnar aplecându-se deasupra hârtiilor, care erau de fapt printuri şi xeroxuri.

În timp ce Gunnar se uita la ele, Matthias începu să enumere:

– Erupţia vulcanului Hekla în 1510, epidemia din Danemarca de la sfârşitul anului 1500, Reforma din 1550, grotele călugărilor *Papar* din perioada colonizării ţării şi aşa mai departe. Eu personal nu văd nici o legătură, dar e adevărat că nu sunt istoric.

Gunnar răsfoi mai departe. În cele din urmă luă cuvântul:

– Într-adevăr, nu văd o legătură directă cu tema lucrării lui Harald. Poate că şi-a procurat aceste date pentru alte seminarii. Întemeierea statului islandez este domeniul meu de specializare şi trebuie să recunosc că Harald nu a frecventat seminarul meu, ceea ce ar explica prezența articolului despre *Papar.* Cred totuşi că materialele provin de la prelegeri la care se înscrisese paralel cu lucrarea de absolvire.

Matthias îi aruncă lui Gunnar o privire pătrunzătoare:

– Nu, nu este chiar atât de simplu. Toate aceste hârtii se găseau într-un clasor inscripționat *Malleus.* Probabil că numele vă este cunoscut. Matthias îi arătă găurile de pe marginea foilor: Cred că le-a adunat aici fiindcă au legătură cu cercetările lui din domeniul magiei.

– Da, cunosc numele. Nu ar fi însă posibil ca Harald să fi introdus toate aceste hârtii într-un dosar mai vechi, fără a mai schimba titlul? întrebă Gunnar.

– Ba da, răspunse Matthias. Dar un al şaselea simț îmi spune că nu a fost aşa.

Gunnar se uită iar la teancul de hârtii.

– Admit că nu este atât de simplu. Singurul lucru care îmi atrage atenția la prima vedere este legătura cu Reforma - a precedat într-un anumit fel Inchiziția, la fel ca în restul Europei. Religia s-a schimbat şi, în urma acestei evoluții, mulți oameni au trecut printr-o criză a credinței. În ceea ce priveşte erupția vulcanului Hekla şi epidemia, poate că Harald a urmărit legătura dintre Inchiziție şi situația economică. Repercusiunile catastrofelor naturale şi ale molimelor erau pe vremea aceea incomensurabile. Deşi alte erupții vulcanice, de exemplu a lui Hekla în 1663, şi alte molime mai apropiate în timp ce arderile vrăjitoarelor s-ar fi pretat mai bine unor cercetări amănunțite.

Gunnar atinse uşor hârtiile cu vârfurile degetelor.

– Prin urmare nu v-a consultat în legătură cu asta nici pe

dumneavoastră, nici pe colegul Þórbjörn atunci când v-ați întâlnit să discutați despre lucrarea de diplomă? întrebă Matthias.

– Nu, pe mine nu. Nici Þórbjörn nu a pomenit despre aşa ceva după întâlnirea cu Harald, răspunse Gunnar, adăugând însă imediat: După cum v-am spus, tema lucrării lui Harald nu era încă definitivată. Se pare că interesele lui mergeau în direcții diferite. Lui Þórbjörn i-a dat chiar de înțeles că îl interesează mai mult influența Reformei decât persecutarea vrăjitoarelor. Totuşi, până în momentul morții nu reformulase încă tema.

– Se obişnuieşte aşa ceva? întrebă Dóra. Adică să-ți schimbi radical tema de cercetare?

Gunnar dădu din cap.

– Da, se întâmplă foarte des. Începi cu mult entuziasm, apoi observi că tema nu este chiar atât de captivantă cum ai crezut inițial şi începi să cauți alta. Avem o listă lungă cu teme de cercetare interesante pe care o oferim studenților atunci când ei nu vin cu propuneri proprii.

– Ținând seama de interesul lui Harald pentru magie în genere, spuse Matthias arătând spre pereții camerei, un interes care l-a manifestat încă din copilărie, mi se pare ciudat că brusc l-a fascinat Reforma.

– Harald era catolic, după cum desigur ştiți, explică Gunnar. Dóra şi Matthias dădură politicos din cap. Nu în ultimul rând l-a fascinat şi deteriorarea condițiilor economice a populației acestei țări în jurul anului 1550, după introducerea luteranismului mai ales a populației foarte sărace. Biserica Catolică avea multe posesiuni în țară, dar odată cu Reforma, proprietățile au trecut în mâna regelui Danemarcei, iar țara a sărăcit. Mai demult, Biserica dădea săracilor milostenii. După trecerea la luteranism, toate au fost suspendate. Acest aspect i se părea remarcabil lui Harald, deoarece biserica catolică este rareori prezentată într-o asemenea lumină. L-a încântat şi faptul că în Islanda preoții şi episcopii puteau avea

neveste şi copii, ceea ce în celelalte țări din Europa nu este permis nici în ziua de astăzi.

Matthias nu părea convins:

– Hm, poate. Este oare posibil ca întâlnirile de lucru cu acest Þórbjörn să nu fi fost foarte eficiente? Nu cumva studiile lui Harald se îndreptau spre un domeniu despre care nici Þórbjörn şi probabil nici dumneavoastră nu aveați cunoştință?

– Eu nu ştiu nimic despre aşa ceva, după cum v-am spus, răspunse Gunnar. *Atunci* nu am avut această impresie. Mai multe nu vă pot spune. Bineînțeles că Harald avea toată libertatea să se ocupe de orice problemă fără ştiința mea. Studenții de la masterat lucrează în mare măsură independent. V-aş recomanda, în orice caz, să stați de vorbă şi cu Þórbjörn dacă vreți să aflați mai multe amănunte. Dacă doriți, pot participa şi eu la întâlnire.

Matthias îi aruncă Dórei o privire, iar ea dădu afirmativ din cap.

– Da, mulțumim, acceptăm cu plăcere, spuse Matthias. Dacă aflați când are Þórbjörn puțin timp la dispoziție, dați-mi vă rog un telefon. La fel dacă vă amintiți ceva care ar putea avea importanță din punctul nostru de vedere.

Îi dădu lui Gunnar o carte de vizită, iar Dóra îi urmă exemplul.

– Vom încerca să vedem dacă scrisoarea căutată de dumneavoastră se găseşte printre documentele de aici, zise ea.

– Este extrem de important pentru mine. Incidentul este destul de neplăcut pentru Universitate şi nu aş vrea să ajung în situația de a declara că scrisoarea s-a pierdut iremediabil. Din păcate, nu am la mine o carte de vizită, dar mă găsiți la numărul de telefon direct de la facultate.

– În ceea ce-i priveşte pe camarazii lui Harald, spuse Matthias, ați putea să ne aranjați o întrevedere cu ei? Am dori foarte mult să stăm de vorbă cu persoanele care l-au cunoscut cel mai bine. Am încercat, azi dimineață, să-i contactăm

pe câțiva dintre ei, dar refuză să stea de vorbă cu noi.

– Vă referiți desigur la tinerii care făceau parte din asociația lui, răspunse Gunnar. Da, cred că va fi posibil. Membrii Asociației folosesc o cameră de la Universitate, iată de ce mă mai întâlnesc cu ei din când în când. De fapt, sperasem că Asociația se va dizolva după moartea lui Harald. După părerea mea, nu prea face cinste Universității. În orice caz, nu am *eu* ultimul cuvânt, deci, din păcate, nu pot schimba această decizie regretabilă. Pot doar să aranjez o întâlnire cu cei doi studenți care sunt înscrişi la facultatea mea.

– V-am fi foarte recunoscători, zâmbi Dóra. Din ce cauză credeți că asociația ar trebui să fie desființată?

Gunnar ezită. Părea să caute un răspuns.

– Cu aproximativ şase luni în urmă, s-a... s-a întâmplat ceva. Am fost şi sunt şi acum convins că Asociația are legătură cu întâmplarea respectivă, dar nu am reuşit niciodată să dovedesc asta. Din nefericire.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă Matthias.

– Nu ştiu dacă este cazul să vă spun, începu Gunnar, care părea să-şi regrete sinceritatea. Totul a fost muşamalizat şi nimic nu a ajuns la urechile publicului. Gunnar era nehotărât, dar în cele din urmă zise: Am găsit un deget.

– *Un deget?* exclamară amândoi în acelaşi timp.

– Da. Una din femeile care face curățenie a găsit un deget în fața sediului Asociației. Aud şi acum țipătul bietei femei. Degetul a fost trimis la Institutul de Patologie al Universității ca să fie examinat. S-a constatat că aparținuse unei persoane mai în vârstă, dar sexul nu a putut fi determinat cu precizie. Se pare că era vorba de un bărbat. Țesuturile erau deja necrozate.

– Bine, dar poliția nu a fost înştiințată? întrebă Dóra îngrozită.

Gunnar roşi:

– Aş vrea să pot răspunde "ba da" la întrebarea dumneavoastră, dar după ce am întreprins cercetări pe cont propriu

ca să vedem de unde provine degetul, am considerat că nu era cazul să facem publică descoperirea lui. Ştiţi, trecuse deja mult timp. În plus, era vacanţa dintre semestre.

După părerea Dórei, vacanţa semestrială era total lipsită de importanţă într-un asemenea context.

Trebuia probabil să fie toţi bucuroşi că în momentul descoperirii cadavrului lui Harald nu se afla nimeni în concediu de maternitate şi că Facultatea de Istorie nu hotărâse să întreprindă investigaţii pe cont propriu.

– Şi ce aţi făcut cu degetul? întrebă Matthias.

– Ăă… l-am aruncat, mormăi Gunnar, roşind de la bărbie până la rădăcina părului. Sunt absolut sigur că nu are nici o legătură cu crima. Nu văd de ce ar trebui să comunicăm poliţiei acest caz penibil. Poliţia are alte griji.

– Sigur, zise Dóra.

Ochi scoşi, degete şi urechi tăiate… Oare ce va mai urma? se întrebă în sinea ei.

CAPITOLUL 18

Dóra își îndreptă spatele și se rezemă de spătarul scaunului. Tocmai conectase ultimul cablu la calculator. După plecarea ciudatului Gunnar Gestvík se duseseră împreună cu Matthias în biroul lui Harald.

– Trebuie să admit că teoria dumneavoastră despre ucigașul necunoscut mi se pare tot mai puțin plauzibilă. Dóra porni calculatorul. De exemplu, sângele de pe hainele lui Hugi. Cum se încadrează acest amănunt în teoria dumneavoastră?

Fiindcă Matthias nu reacționase, Dóra continuă:

– Dar povestea de mai înainte, cu lucrările? Zău că nu văd nici o legătură între crimă și lucrarea de masterat, cu atât mai mult cu cât Harald pare să-și fi pierdut busola în timp ce studia tot felul de surse istorice.

– Sunt sigur de afirmațiile mele, repetă Matthias fără să se uite în ochii Dórei.

Ceva în atitudinea lui o enerva. Nu obișnuia să-i evite privirea. Pe de altă parte, se uita fix la afișajul telefonului mobil de parcă ar fi așteptat să-l sune cineva și să-l scape de această discuție.

Dóra își încrucișă brațele și își miji ochii:

– Îmi ascundeți ceva.

Matthias se uita încă la telefonul mobil, plin de nerăbdare.

– Ei bine, sper chiar că nu mi-am dat încă în vileag toate secretele, mai ales că ne cunoaștem de prea puțin timp, spuse Matthias cu o ironie artificială.

– Lăsați prostiile! Știți foarte bine ce am vrut să spun.

Există şi alte motive în afară de banii sau de ochii dispăruţi. În fond, încă nu s-a întâmplat nimic, cu excepţia unui e-mail care nu spune mare lucru, iar acum un deget la Universitate, care i-a zăpăcit în aşa hal pe profesori încât au intrat în panică şi l-au aruncat.

Matthias îşi băgă mobilul în buzunar.

– Să admitem că vă ascund ceva... Dar dacă vă spun că Hugi nu este vinovat, sau, cel puţin, nu unicul vinovat, mă credeţi?

– Nu. De fapt, nu, zise Dóra izbucnind în râs. Matthias se ridică:

– Păcat! Sincer vorbind, nu pot lua de unul singur decizii în legătură cu anumite informaţii oculte, spuse Matthias, adăugând imediat: Vreau să spun, dacă apar şi alte informaţii.

– Admiţând că ar fi aşa şi admiţând că persoana care are dreptul să ia decizii ar dori să mă implice şi pe mine, nu ar fi poate mai logic s-o întrebaţi?

Matthias se uită îngândurat la Dóra, apoi ieşi din cameră. Dóra observă că ţinea iar mobilul în mână. Spera că ieşise pur şi simplu ca să dea un telefon. Îşi ciuli urechile şi auzi un murmur slab din vestibul, dar nu înţelese nici un cuvânt. Renunţă să mai tragă cu urechea şi se concentră asupra calculatorului. O fereastră mică, cenuşie, de la mijlocul ecranului o invita parcă să scrie o parolă. Trebuia să ghicească şi avea de unde alege: Harald, Malleus, Windows, vrăjitoare şi aşa mai departe. Nu funcţiona nimic. Se rezemă de spătarul scaunului şi se uită prin cameră, în speranţa că îi va veni o idee salvatoare. În cele din urmă luă o fotografie înrămată de pe raftul de deasupra biroului. Era poza unei fete infirme, într-un fotoliu cu rotile. Nu trebuia să fii Sherlock Holmes pentru a înţelege că era vorba despre sora lui Harald, care murise cu câţiva ani în urmă. Cum se numea? Anna? Nu, dar numele începea tot cu A. Nu Agathe, nici Angelika. Amelia. Se numea Amelia Guntlieb. Dóra scrise numele. Nimic.

Oftă şi încercă din nou, fără majusculă la început.

Bingo! Calculatorul dădu tonul, "du-du-du-duuu", iar Dóra constată că intrase. Se întrebă cât timp le trebuise polițiştilor să descopere parola, dar îşi aminti că acolo trebuie să existe un hacker amator care sparge coduri şi intră oriunde pe uşa din dos. Probabil că nu pierduseră ore în şir încercând un cuvânt după altul. Imaginea de pe monitor era destul de neobişnuită, iar Dórei îi trebui un timp până s-o recunoască. În fond, nu vezi în fiecare zi o cavitate bucală care ocupă toată suprafața unui ecran cu diagonala de şaptesprezece țoli. Şi cu atât mai puțin o gură în care limba este fixată, pe ambele laturi, cu nişte cleştişori din oțel inoxidabil. În vârful limbii, sau mai bine zis în cele două vârfuri, se vedea câte o despicătură de un roşu aprins. Deşi Dóra nu avea nici un pic de experiență în acest domeniu, îşi dădu seama că fotografia fusese făcută cu ocazia operației, fie în timpul, fie imediat după terminarea ei. Ar fi putut pune pariu că ştie cine era posesorul limbii. Harald în persoană. O scutură un fior de repulsie.

În calculator erau cam patru sute de fişiere. Dóra le sortă cronologic, aşa încât cele mai recente să apară primele. Erau mai mult decât relevante. Pe primele locuri se aflau fişiere ale căror denumiri conțineau, toate, cuvântul "vrăjitorie". Pentru că era deja târziu, Dóra scoase din poşetă stickul de memorie, apoi le copie pentru a le putea studia acasă, în linişte, în cazul în care Matthias îi va dezvălui secretele păstrate până acum de familia Guntlieb. Altfel, diseară va trebui să se întrebe foarte serios dacă era cazul să-i dea dracului pe nemți. Nu avea deloc chef să figureze în postura de servitoare de lux.

Matthias nu se întorsese încă. Dóra se hotărî să arunce o privire la conținutul hardului. Îl rugă pe cățeluşul din programul de căutare să-i dea toate fişierele cu extensia *.pdf şi,* drept recompensă, se trezi cu vreo şaizeci. Le sortă cronologic, iar pe cele mai recente le copie pe stick. În orice caz, va avea destul de lucru. După aceea, îi veni ideea să arunce o

privire la fotografii. Fără îndoială că Harald avea o cameră digitală şi o folosea adesea. Dóra deschise pentru administrarea imaginilor din bara de meniuri, ca să-şi facă o idee despre conţinutul lui. Apoi aranjă din nou fişierele în ordine cronologică. Fotografiile cele mai recente fuseseră făcute în apartament. Tematica era cam ciudată - majoritatea arătau scene din bucătărie. Nu apăreau personaje, dar Dóra recunoscu, în a doua, nişte mâini. Copie şi pozele pe stick, în eventualitatea că ar fi fost vorba despre mâinile ucigaşului. Nu puteai ştii niciodată. Lăsă celelalte fotografii, unele cu spaghete foarte apetisante, acolo unde se găseau.

Derulă mai departe şirul de imagini. Multe fotografii erau destul de compromiţătoare pentru persoanele respective, fiind făcute în timpul unor partide de sex. Dóra roşi în locul celor vizaţi pe măsură ce pozele se succedau pe ecran. Apoi găsi o mulţime de instantanee făcute cu ocazia operaţiei, iar pe unele se distingea şi fundalul. Persoanele participante nu puteau fi identificate, dar se vedeau porţiuni din corpurile lor. Dóra le copie şi pe ele. Mai găsi şi tot felul de scene de la petreceri cu atmosferă foarte fierbinte, iar printre ele - ca nuca în perete - peisaje din diferite excursii prin Islanda. Unele erau întunecate, se vedeau doar pereţi de stâncă cenuşii. Pe o poză mărită, Dóra avu impresia că distinge o cruce gravată în piatră. Altă serie de fotografii fusese făcută într-o curte pe care Dóra nu o recunoscu, iar alta într-un muzeu. Aici se vedeau manuscrise şi un obiect de piatră cenuşie într-o vitrină mare de sticlă. Pe una din fotografii era o placă. Dóra o mări, în speranţa că va putea identifica muzeul, dar o aştepta o decepţie. Pe placă era scris doar atât: *Fotografiatul interzis.* Deschise Outlook Express şi găsi şapte mailuri necitite. Probabil că după moarte lui Harald veniseră şi alte mesaje pe care poliţia le citise deja.

Când Matthias intră în cameră, Dóra îşi ridică privirea. Neamţul se aşeză iar pe scaun, îi zâmbi şi-i aruncă o privire ciudată.

– Deci? întrebă Dóra curioasă să afle noutăţile.

– Deci... începu Matthias aplecându-se înainte. Îşi sprijini coatele de genunchi şi îşi lipi palmele una de alta, de parcă voia să se roage. Înainte să vă povestesc ceea ce vreţi neapărat să ştiţi - accentuă cuvântul "neapărat" - trebuie să-mi promiteţi ceva.

– Ce? se interesă Dóra, dar cunoştea deja răspunsul.

– Ceea ce veţi auzi acum este un secret absolut care în nici un caz nu trebuie să ajungă la urechile altora. Înainte să mai spun ceva, trebuie să-mi daţi cuvântul că acceptaţi această condiţie. De acord?

– De unde să ştiu dacă îmi pot respecta promisiunea, din moment ce nu am idee despre ce este vorba?

Matthias ridică din umeri:

– Este riscul dumneavoastră. Vă spun însă foarte sincer că o să vreţi să povestiţi mai departe, asta ca să vedeţi că nu vă atrag într-o capcană.

– Cui să-i povestesc? întrebă Dóra.

– Poliţiei, răspunse Matthias prompt.

– Ştiţi ceva ce ar putea influenţa ancheta, dar nu aţi comunicat nimic poliţiei? Am înţeles eu bine?

– Da, zise sec neamţul.

Dóra reflectă câteva clipe. Era foarte conştientă de obligaţiile ei morale. Trebuia să informeze autorităţile despre tot ce ar putea influenţa investigaţiile. Prin urmare, ar trebui să refuze şi să comunice poliţiei că Matthias are şi alte informaţii referitoare la crimă. Pe de altă parte, ştia foarte bine că Matthias ar nega totul, deci participarea ei la elucidarea cazului s-ar încheia. Un asemenea deznodământ n-ar fi folosit nimănui. Dacă aşeza conceptul de morală într-un cadru mai larg, situaţia putea fi interpretată şi altfel, şi anume că era de datoria ei să depună toate eforturile pentru a rezolva cazul folosindu-se de noile informaţii relevante. Toată lumea ar fi mulţumită. Dóra chibzuia în tăcere. Concluzia era, ce-i drept, destul de îndoielnică, dar rămânea totuşi cea mai potrivită în

situația dată. Dacă este adevărat că scopul scuză mijloacele, înseamnă că morala trebuie să ofere circumstanțe atenuante. Dacă nu, morala trebuie schimbată.

– Okay, spuse Dóra în cele din urmă. Promit să nu divulg nimic, nici măcar poliției, indiferent ce îmi veți spune acum. Matthias zâmbi, evident mulțumit, dar Dóra se grăbi să adauge: În schimb, trebuie să-mi promiteți şi dumneavoastră ceva. Dacă acest secret este o dovadă în sprijinul nevinovăției lui Hugi şi dacă nu putem proba altfel nevinovăția lui, vom transmite poliției informațiile respective înainte de începerea procesului.

Matthias se pregătea să deschidă gura, însă Dóra i-o reteză:

– Iar autoritățile nu vor afla niciodată că eu am ştiut ceva. Şi…

Neamțul o opri:

– Destul, mulțumesc. O fixă pe Dóra fără să clipească: De acord. Dumneavoastră nu spuneți nimic, iar dacă nu reuşim să dovedim nevinovăția lui Hugi cu suficient timp înainte de începerea procesului, *eu* personal voi informa poliția despre scrisoare.

O scrisoare? Încă o scrisoare? Încetul cu încetul, Dóra începea să aibă impresia că toată povestea era o farsă.

– Ce scrisoare, mă rog?

– O scrisoare primită de mama lui Harald la puțin timp după moartea băiatului, răspunse Matthias. Această scrisoare a reprezentat pentru familia Guntlieb dovada limpede că arestatul nu este vinovat. Mai exact, a fost expediată *după ce* Hugi a fost plasat în detenție preventivă, deci nu putea ajunge personal la poştă. Şi mă îndoiesc că poliția i-ar fi făcut acest serviciu, mai ales dacă ar fi cunoscut conținutul scrisorii.

– Şi ce conținea scrisoarea? întrebă Dóra nerăbdătoare.

– Textul în sine nu este chiar atât de interesant, în afară de faptul că dovedeşte o cruzime surprinzătoare față de

doamna Guntlieb. Scrisoarea este însă scrisă cu sânge. Cu sângele lui Harald.

– Cum? exclamă Dóra. Cine a trimis-o? Se cunoaşte expeditorul? Şi de unde ştiţi că este sângele lui Harald?

– Scrisoarea poartă semnătura lui Harald, dar un expert grafolog a constatat că scrisul este falsificat. Nu a reuşit să dovedească falsul sută la sută, fiindcă textul a fost scris cu un instrument foarte dur, deci compararea cu scrisul original este dificilă. La laborator s-a stabilit însă că sângele îi aparţine lui Harald. Este adevărat că s-au găsit şi urme de sânge de vrabie, care a fost amestecat cu sângele lui Harald.

Dóra tresări. Sânge de vrabie? În mod ciudat, i se părea un aspect chiar mai respingător decât folosirea sângelui omenesc.

– Ce spune scrisoarea? întrebă Dóra. O aveţi aici?

– Nu am originalul, dacă asta m-aţi întrebat, răspunse Matthias. Mama lui Harald nu vrea să lase din mână nici originalul şi nici măcar o copie. Poate că a şi distrus deja scrisoarea. Era destul de neplăcută.

Dóra îi aruncă o privire dezamăgită:

– Şi ce facem? Trebuie să ştiu ce scrie acolo. Aţi tradus textul?

Matthias se uită la Dóra şi rânji:

– Aveţi noroc. Chiar eu am fost autorizat să fac traducerea… cu ajutorul dicţionarului german-islandez. Bineînţeles că nu este impecabilă, dar am prins corect sensul. În timp ce rostea ultimele cuvinte, Matthias scoase din buzunarul hainei o foaie de hârtie împăturită şi i-o întinse Dórei: Nu am reuşit să desenez perfect toate literele, adăugă el.

MĂ UIT LA TINE,
IAR TU MĂ IUBEŞTI
DIN TOATĂ INIMA.
NICĂIERI SĂ NU TE POŢI AŢINE,
NIMIC SĂ NU POŢI ÎNDURA,

DACĂ NU MĂ IUBEŞTI.
ÎL INVOC PE ODIN
ŞI PE TOȚI ACEIA
CARE CUNOSC
RUNELE.
SĂ NU GĂSEŞTI NICĂIERI
ÎN ACEASTĂ LUME
LINIŞTE
ŞI NICI PACE
DACĂ NU MĂ IUBEŞTI
DIN TOATĂ INIMA.

OASELE TALE
ŞI AL TĂU TRUP
ÎN FOC SĂ ARDĂ.
NICIODATĂ NUNTĂ SĂ NU FACI
DACĂ NU MĂ IUBEŞTI.
PICIOARELE SĂ-ȚI ÎNGHEȚE.
NICIODATĂ DE CINSTE
SAU FERICIRE SĂ NU AI PARTE.
ÎN FLĂCĂRI SĂ ARZI,
PĂRUL SĂ-ȚI PUTREZEASCĂ,
HAINELE-ȚI ZDRENȚE SĂ SE FACĂ,
DACĂ PE PLACUL MEU
NU O SĂ FII.

Dóra nu îşi dădea seama ce cantitate de sânge era necesară pentru a pune pe hârtie toate cuvintele acelea. Matthias scrisese poezia cu majuscule, probabil la fel ca în original.

Citind-o, pe Dóra o cuprinse un sentiment ciudat. Poezia era într-adevăr ieşită din comun. Se uită la Matthias:

– Din păcate, nu recunosc versurile. Cine ar putea face aşa ceva?

– Zău că nu ştiu, răspunse Matthias. Originalul era mult mai macabru, pentru că a fost scris pe piele, pe piele de vițel.

Cel care îi face aşa ceva unei femei care şi-a pierdut copilul trebuie să fie bolnav psihic.

– De ce mamei? Nu i-a fost adresată şi tatălui?

– Scrisoarea conține încă ceva, în limba germană. O adăugire scurtă, care sună aproximativ aşa: *Mamă, sper că poezia şi cadoul îți fac plăcere. Fiul tău, Harry.* Cuvântul "fiul" era subliniat de două ori.

Dóra se uită de la bilet la Matthias:

– Ce cadou? Mai era ceva în plic?

– Nu. Soții Guntlieb nu au menționat nimic altceva şi îi cred. Au fost pur şi simplu distruşi când au primit scrisoarea. În momentele acelea nu ar fi fost în stare să mintă.

– De ce este semnată *Harry?* Autorul nu a avut destul sânge?

– Nu. În copilărie, Harald era numit Harry. Puțini ştiu acest amănunt şi tocmai de aceea scrisoarea a făcut o impresie atât de puternică asupra doamnei Guntlieb.

Dóra se uită la Matthias:

– Nu s-a purtat cu el ca o mamă? Asta să fie explicația? Dóra se gândi la fotografiile în care băiatul părea absent, deşi se afla în mijlocul familiei.

Matthias nu-i răspunse imediat. Părea că îşi caută cuvintele. În fond, era vorba despre patronii lui, pe care, după toate aparențele, îi aprecia foarte mult.

– Vă jur că nu ştiu. Uneori aveam însă impresia că îl ocoleşte. Sunt sigur că, dacă relația dintre ea şi Harald ar fi fost mai bună, doamna Guntlieb ar fi predat scrisoarea poliției islandeze. Scrisoarea atinge un punct vulnerabil. Matthias tăcu un moment, uitându-se gânditor la Dóra, apoi continuă: Ar vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. De la mamă la mamă.

– Cu *mine?* Dóra avea senzația că se sufocă. Ce vrea de la mine? Să-mi explice comportamentul ei ciudat față de propriul copil?

– Nu ştiu, zise Matthias. A spus doar că vrea să stea de

vorbă cu dumneavoastră, dar nu acum, mai târziu. Vrea mai întâi să-şi revină.

Dóra nu mai spuse nimic.

– Nu înțeleg sensul acestei scrisori, declară ea în cele din urmă ca să schimbe subiectul.

– Nici eu, spuse Matthias imediat. Este nebunie curată să-ți închipui că însuşi Harald a expediat scrisoarea. Probabil că ucigaşul este într-adevăr un psihopat.

Dóra se uita fix la foaia de hârtie.

– Poate că autorul a dorit să sugereze că Harald i se va arăta doamnei Guntlieb după moarte.

– De ce? întrebă Matthias în mod justificat. Cine ar avea de câştigat dacă o chinuie aşa?

– Evident că Harald, numai că el a murit. Sau sora lui Harald. Poate că doamna Guntlieb nu s-a purtat prea frumos nici cu ea.

– Nu, o contrazise Matthias. Nu are parte de un tratament rău, pot să depun mărturie în acest sens. Este favorita absolută a familiei.

– Bine, atunci cine poate fi autorul? întrebă Dóra, complet derutată.

– În nici un caz Hugi. Dacă nu cumva a avut un complice.

– Ce păcat că azi dimineață, când am fost la închisoare, nu ştiam încă nimic despre sângele de pe hainele lui Hugi. Se uită la ceas: Poate ar trebui să-i dau un telefon.

Ceru de la "Informații" numărul de telefon al închisorii Litla-Hraum. Funcționarul de serviciu îşi dădu în cele din urmă acordul pentru o scurtă convorbire cu Hugi. Dóra aşteptă nerăbdătoare câteva minute, ascultând distrată versiunea electronică a celebrei *Für Elise.* Apoi auzi vocea răguşită a lui Hugi:

– Alo!

– Salut, Hugi. La telefon e Dóra Guðmundsdóttir. Nu vreau să te rețin mult, dar din păcate nu te-am întrebat azi de dimineață despre sângele de pe hainele tale. Cum crezi că

a ajuns acolo?

– E o porcărie, se plânse Hugi. Poliţia mi-a pus aceeaşi întrebare. Nu ştiu la ce tricou cu pete de sânge se referă, dar le-am explicat deja ce-i cu petele de sânge pe hainele purtate în seara aceea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Dóra.

– Harald şi cu mine ne-am dus în timpul petrecerii la toaletă ca să tragem ceva. Lui a început să-i curgă sânge din nas şi m-a stropit şi pe mine. Era un closet minuscul.

– Dar ai putut dovedi acest lucru? întrebă Dóra. Şi-a amintit careva dintre ceilalţi participanţi la petrecere de acest amănunt? Probabil că te-ai întors cu hainele pătate cu sânge.

– Nu erau chiar pete. În afară de asta, toţi erau deja terminaţi. În orice caz, nimănui nu i-a păsat. Cred că nu a observat nimeni nimic.

Fir-ar să fie! se gândi Dóra.

– Dar tricoul plin de sânge din dulapul tău? Ştii cum a ajuns acolo?

– Habar n-am. Cred că poliţaii l-au pus acolo. Nu eu l-am omorât pe Harald şi nici nu am şters sângele cu vreun tricou. Nici măcar nu ştiu dacă tricoul e al meu. Doar nu l-am văzut niciodată.

– Sunt acuzaţii serioase, Hugi. Între noi fie vorba, nu cred că poliţia ar face aşa ceva. Dacă spui adevărul, există în mod sigur altă explicaţie.

Cu asta convorbirea luă sfârşit, iar Dóra îi comunică lui Matthias ce aflase de la Hugi.

– Ei bine, are o explicaţie cel puţin pentru jumătate din dovezi, comentă neamţul. Va trebui să-i întrebăm şi pe ceilalţi dacă îşi amintesc de hemoragia nazală.

– Da, spuse Dóra, deşi nu prea spera că vor afla ceva. Dar chiar dacă îşi vor aminti, nu putem în nici un caz explica prezenţa tricoului din dulapul lui Hugi.

"Bing!" se auzi din calculator şi amândoi se uitară în aceeaşi clipă la monitor. Într-una din ferestrele din colţul de jos

al ecranului puteau fi citite cuvintele *You have new mail.* Dóra puse mâna pe mouse şi apăsă pe buton.

Apăru un mesaj. De la Mal.

CAPITOLUL 19

Hi, *mortule Harald!*

Ce s-a întâmplat cu tine? Am primit un mail chipurile de la un oarecare poliţist islandez şi de la o prăpădită de avocată. Idioţii susţin că ai murit. Foarte puţin probabil! Dă totuşi un semn de viaţă, e destul de neplăcut.

Salut,

Mal

Dóra se enervă fără să vrea, deşi de-a lungul carierei avusese parte de caracterizări şi mai puţin plăcute.

– Grăbiţi-vă! strigă Matthias. Răspundeţi-i cât timp stă în faţa calculatorului.

Dóra apăsă repede pe *Reply*.

– Ce să-i scriu? întrebă ea, după ce începuse cu formula obligatorie "Dragă Mal".

– Orice, spuse Matthias repede, ceea ce nu îi era de mare ajutor.

Dóra începu să scrie, iar Matthias citea pe măsură ce Dóra apăsa pe taste. Când termină în timp record, el îi făcu un semn disperat cu mâna:

– Expediază-l, expediază-l!

Dragă Mal,

Din păcate vestea despre moartea lui Harald este adevărată. A fost asasinat şi nu îţi va răspunde. Eu sunt prăpădita de avocată care ţi-a scris cu câteva zile în urmă. Calculatorul lui Harald este în custodia mea. Lucrez pentru familia Guntlieb, care doreşte foarte mult să afle cine este ucigaşul. Pentru moment, a fost arestat un băiat care nu pare să aibă vreo legătură cu această crimă oribilă. S-ar putea să ai informaţii care ne-ar fi de folos. Ştii cumva ce a găsit Harald şi cine este "idiotul blestemat" amintit în ultimul mail

pe care ți l-a trimis? Dă-mi, te rog, un număr de telefon la care să te sun.

Salutări,

Dóra

Dóra expedie e-mailul şi aşteptă în tăcere câteva minute. Deodată apăru semnalul unui nou mesaj. Se uitară încordați unul la altul, apoi Dóra deschise mailul. Dezamăgire.

Prăpădito de avocată, du-te dracului şi ia cu tine şi familia Guntlieb. Sunteți nişte rahați. Prefer să mor decât să vă ajut.

Cu multă ură,

Mal

Dóra inspiră adânc. Era foarte clar. Se uită la Matthias:

– Poate că glumeşte?

Matthias îi prinse privirea şi se întrebă dacă nu cumva *Dóra* glumea.

– Sigur. Va trimite imediat încă un mail plin de Smileys care țopăie şi ne va spune că s-a îndrăgostit de familia Guntlieb. Oftă. Fir-ar să fie! Se pare că Harald nu i-a povestit amicului lucruri prea frumoase despre părinții lui. Pe individul ăsta îl putem clasa.

Şi Dóra oftă.

– Oare nu ne pierdem timpul aici? Am putea merge la Kaffibrennslan să vorbim cu chelnerul care a confirmat alibiul lui Halldór. Poate că este în tură. Sunt de acord că depoziția lui scârțâie puțin. Dacă nu e acolo, ne mulțumim să bem o cafea.

Matthias salută ideea şi se ridică. Dóra scoase repede stick-ul de memorie din port, îl băgă înapoi în poşetă şi închise calculatorul.

La Kaffibrennslan nu erau mulți clienți, aşa că Dóra şi Matthias îşi puteau alege liniştiți locul. Se aşezară la o masă din spate, de lângă bar. În timp ce Dóra se chinuia să-şi pu-

nă pufoaica pe speteaza scaunului, Matthias încercă să atragă atenția ospătarului, care era o femeie tânără. Chelnerița îl observă, îi zâmbi şi-i făcu semn că vine imediat. Matthias se întoarse spre Dóra.

– De ce nu v-ați îmbrăcat cu paltonul pe care I-ați purtat azi dimineață? întrebă el mirat, văzând cum pufoaica groasă se lăbărțează de-o parte şi de alta a scaunului. Mânecile erau atât de umflate, încât stăteau în poziție aproape orizontală.

– Mi-a fost frig, spuse Dóra sec. Paltonul este la birou. Dimineața vin în pufoaică, iar seara plec acasă tot în pufoaică. Nu vă place?

Expresia lui Matthias spunea tot ce se putea spune despre pufoaică, cel puțin după părerea lui.

– Ba da, chiar foarte mult, dacă ați avea misiunea de a măsura grosimea banchizei de la Polul Sud.

Dóra îşi dădu ochii peste cap:

– Dandy! zise ea, zâmbindu-i apoi chelneriței care se apropia de masa lor.

– Vreți să comandați ceva? întrebă fata.

Purta un şorț negru, scurt, prins cu un şnur în jurul taliei zvelte şi ținea în mână un carnețel mic. Era gata să-şi noteze ce doreau.

– Da, sigur, spuse Dóra. Eu vreau un espresso dublu. Se întoarse spre Matthias: Ați dori un ceai în ceaşcă de porțelan fin?

– Ha-ha, ce glumă bună, rânji Matthias şi comandă la fel ca Dóra.

– Okay, spuse chelnerița zâmbind, fără să-şi noteze nimic. Altceva mai doriți?

– Da şi nu, spuse Dóra. Spune-mi, Björn Jónsson este aici? Am vrea să stăm puțin de vorbă cu el.

– Bjössi? întrebă fata surprinsă. Da, tocmai a venit. După ce se uită la ceasul de pe perete, adăugă: Intră imediat în tură. Să-l chem?

Dóra îi mulțumi, iar fata se duse să-l aducă pe Bjössi şi

cafeaua.

Matthias se uită la ea, zâmbindu-i dulce:

– Pufoaica este nemaipomenită. Zău. Doar că e atât de… enormă.

– Dar volumul nu v-a deranjat când ați flirtat cu Bella. Şi ea este enormă, atât de enormă încât se supune unei legi speciale a gravitației. Atrage clamele din birou. Ar trebui să vă cumpărați şi dumneavoastră o asemenea pufoaică. Este extraordinar de comodă.

– Imposibil, spuse Matthias râzând. În acest caz ar trebui să vă aşezați pe bancheta din spate şi ar fi păcat. Două pufoaice nu încap una lângă alta pe locurile din față.

Amânară disputa despre pufoaice fiindcă apăru chelnerița, care le aducea cafelele comandate. În urma ei venea un tânăr. Arăta bine, deşi părea cam androgin. Părul de culoare închisă era tuns foarte îngrijit şi pieptănat cu freză. Era proaspăt bărbierit.

– *Hi,* ați vrut să vorbiți cu mine? întrebă el cu o voce sonoră.

– Da. Tu eşti Björn? spuse Dóra, luându-şi ceaşca în primire. Tânărul îi spuse că da, iar ea făcu prezentările, continuând totuşi să vorbească în islandeză. Matthias tăcea, sorbind din când în când din cafea.

– Voiam să te întrebăm ceva în legătură cu seara crimei şi cu Halldór Kristinsson.

Bjössi dădu din cap.

– Sigur, nici o problemă. Dar am voie să stau de vorbă cu voi? Nu contravine vreunei legi sau ceva asemănător? Dóra îl asigură că nu, iar el continuă: Aşa cum am mai spus, am lucrat aici. Bineînțeles, eram mai mulți. Aruncă o privire prin localul pe jumătate gol: La sfârşit de săptămână arată cu totul altfel. E ticsit.

– Dar reuşeşti totuşi să-ți aminteşti de el, nu-i aşa? întrebă Dóra, străduindu-se să nu dea impresia că ar pune la îndoială declarațiile lui.

– Poți să mă crezi, Dóra, spuse Bjössi cu o voce plină de importanță. Îl cunosc destul de bine. El şi prietenul lui - străinul care a fost omorât - veneau deseori aici, aşa că erai obligat să-i observi. Străinul era cel mai ciudat. Îmi zicea "Ursule", ceea ce reprezintă traducerea lui Björn. Halldór venea uneori şi singur şi stătea de vorbă cu mine la bar.

– A vorbit cu tine şi în seara aceea? întrebă Dóra.

– Nu, nu s-ar putea spune. Aveam enorm de mult de lucru, aşa că alergam de colo până colo ca un nebun. I-am spus doar scurt *Hallo!* şi am schimbat câteva cuvinte cu el. Părea destul de prost dispus şi nu am rămas mult timp cu el.

– De unde ştii atât de precis la ce oră a venit? se interesă Dóra în continuare.

– Pot să-ți explic foarte uşor, zise Bjössi. Când a venit, Halldór m-a rugat să-i notez consumația pentru că nu voia să plătească separat fiecare pahar. Notăm totdeauna ora la care un client îşi deschide contul şi ora la care îl închide şi face plata.

Bjössi se uită la Dóra cu un zâmbet conspirativ.

– Înțeleg, spuse Dóra. Şi eşti sigur că a rămas tot timpul aici şi a băut până când au venit, pe la două, şi prietenii lui? Nu ar fi putut pleca fără să observi?

Bjössi stătu puțin pe gânduri înainte de a răspunde:

– Păi, evident, nu aş putea jura că a rămas tot timpul aici. Când am fost la poliție eram destul de sigur. Acum, retroactiv, aş spune că am fost aproape convins din cauză că a comandat de multe ori de la bar, dar bineînțeles că nu numai de la mine. Poate că a mai trecut şi altcineva comenzi în contul lui. Nu ştiu. Făcu un gest larg cu mâna: Totuşi, localul nu este chiar atât de mare şi, sincer să fiu, cred că aş fi observat dacă ar fi ieşit. În orice caz, *cred* că aş fi observat.

Dóra nu ştia ce alte întrebări i-ar mai fi putut pune în legătură cu seara aceea. Băiatul era cam nehotărât, ceea ce demonstra, după părerea ei, că alibiul lui Halldór devenea tot mai şubred. Îi mulțumi deci lui Bjössi şi îi dădu cartea ei de

vizită pentru eventualitatea că şi-ar mai aminti ceva, ceea ce nu prea credea. Se întoarse iar la Matthias şi la ceaşca de espresso care se răcise deja. În timp ce lua câte o înghițitură, îi relată lui Matthias în detaliu ce discutase cu chelnerul. Îşi terminară cafelele, iar Dóra constată că era cazul să plece acasă. Plătiră şi ieşiră imediat.

Mai erau câteva minute până la ora cinci şi traficul de vârf încă nu începuse. Pe o vreme aşa de rece şi umedă, puțini oameni se încumetau să meargă pe jos. Trecătorii grăbiți nu se mai opreau în fața vitrinelor. Dóra se hotărî să nu mai treacă pe la birou, ci să-l roage pe Matthias să o ducă direct la parcare, iar de acolo să plece acasă. Formă numărul Bellei ca să-i spună că va veni abia mâine dimineață şi să afle dacă în lipsa ei se petrecuse ceva important.

– Alo! auzi, ca de obicei. Nici un cuvânt despre firmă sau despre persoana care răspunde la telefon.

– Bella, începu Dóra, încercând să mimeze un ton cât mai amical, astăzi nu mai trec pe la birou. Vin mâine dimineață pe la opt.

– Hm, se auzi răspunsul enigmatic.

– A lăsat cineva vreun mesaj pentru mine?

– De unde să ştiu eu? lătră Bella.

– De unde? Ei bine, eu sunt optimistă din fire şi mi-a venit ideea absurdă că, în calitatea ta de secretară, ai fi putut primi din greşeală un mesaj.

La celălalt capăt al firului era linişte. Dórei i se păru că o aude pe Bella numărând încet.

– Este cinci, nu mai pot să vorbesc cu tine. Orele mele de serviciu s-au încheiat. Secretara puse receptorul în furcă.

Dóra se holbă la mobil şi spuse mai mult pentru ea decât pentru Matthias:

– Mă întreb dacă Bella şi Mal nu cumva sunt una şi aceeaşi persoană.

– Poftim? Matthias ajunsese în dreptul parcării şi viră spre intrare.

– Nimic, spuse Dóra desfăcându-şi centura de siguranţă. De fapt, cum vă petreceţi serile. Ce faceţi?

– De toate, răspunse Matthias. Mănânc, din când în când intru şi într-un bar din centru, de câteva ori am făcut trasee turistice - muzee şi altele asemănătoare.

Pe Dóra o copleşi brusc compasiunea. Probabil că se simţea foarte singur.

– Mâine e vineri, iar copiii au program cu tatăl lor. Vă invit la masă la sfârşitul săptămânii. Ce părere aveţi?

Matthias rânji:

– Foarte bună, dacă îmi promiteţi că nu îmi oferiţi peşte. Dacă ar trebui să mai mănânc o dată peşte, cred că mi-ar creşte şi mie aripioare.

– Nu, nu. M-am gândit la ceva mai simplu, de exemplu la o pizza, zise Dóra înainte de a coborî. Spera că Matthias va dispărea înainte de a da cu ochii de maşinuţa împrumutată de la atelier. Dacă pentru el pufoaica era atât de ridicolă, probabil că va face o criză văzând în ce rablă circula. Dar dorinţa nu i se împlini. Matthias aşteptă ca Dóra să ajungă la maşină şi, când deschise portiera, îi strigă ceva. Se întoarse şi îl văzu scoţându-şi capul afară după ce lăsase geamul jos:

– Cred că glumiţi, strigă el. *Asta* este maşina dumneavoastră?

Dóra nu se lăsă intimidată de râsul lui, ci strigă şi ea:

– Vreţi să facem schimb?

Matthias scutură din cap şi demară. Continuă să râdă în timp ce se îndepărtă.

Cu o seară înainte, Dóra îşi aranjase programul în aşa fel încât după şcoală Sóley să meargă la prietena ei. Acum se duse acolo să-şi ia fiica. Îi mulţumi mamei - o femeie tânără şi înaltă - pentru amabilitate, spunându-i însă că s-ar putea să fie obligată să recurgă şi pe viitor la ajutorul ei. Spera să se poată revanşa cândva. Da, cândva… când soarele va răsări la apus.

În vestibul găsi o harababură de nedescris. Veniseră în

vizită amicii lui Gylfi şi tocmai se pregăteau să plece. Nenumărate haine, ghete şi rucsacuri turtite folosite pe post de ghiozdane zăceau împrăştiate pe jos. Posesorii lor, trei băieți uscățivi pe care Dóra îi cunoştea bine şi o fată care îi era mai puțin cunoscută îşi strângeau în grabă lucrurile, încercând să-şi împerecheze corect ghetele.

– *Hi,* îi salută Dóra camaradereşte, croindu-şi drum cu greu prin învălmăşeală. Fiul ei stătea în prag, urmărind agitația frenetică a celorlalți. Părea la fel de abătut ca dimineața.

– Ați învățat împreună? întrebă Dóra, deşi îşi dădea perfect seama că aşa ceva era inimaginabil. La vârsta asta nu te întâlneşti cu prietenii ca să înveți. Datoria ei de mamă îi impunea totuşi să facă şi observații ridicole.

– A, nu, răspunse Patti, cel mai vechi şi bun prieten al lui Gylfi. Era un băiat drăguț, care putea să-ți spună zi şi noapte câte luni, zile şi ore mai avea de aşteptat până va primi permisul de conducere auto. Dóra controlase de câteva ori cifrele şi constatase aproape de fiecare dată că erau corecte.

Dóra îi zâmbi fetei, care îi evită însă privirea. Nu reuşea să-şi amintească numele ei, dar în ultima vreme o văzuse de mai multe ori aici. Gylfi făcuse un adevărat salt în ultima vreme şi poate că se îndrăgostise de fata asta. Poate formau deja o pereche? Era frumuşică şi aproape la fel de înaltă ca Gylfi şi prietenii lui.

Sóley, care intrase în casă după Dóra, îşi scosese pufoaica şi pantofii şi le pusese imediat la locul lor. Se uită la ceilalți, apoi îşi puse mâinile în şolduri şi întrebă cu o voce severă, de guvernantă:

– Ați țopăit iar pe pat? Nu aveți voie, se strică salteaua.

Fratele ei roşi tot şi se plânse:

– De ce trebuie să am o familie atât de aiurită? Sunteți insuportabile amândouă. Se retrase, trântind uşa. Prietenii lui păreau foarte jenați, iar mişcările cu care îşi îmbrăcau hainele deveniră şi mai agitate.

– La revedere, spuse Patti, dând să tragă uşa după el. Se

răzgândi, îşi băgă iar capul pe uşă şi adăugă: Nu sunteţi nici de departe atât de aiurite ca ai mei. Gylfi n-a fost într-o dispoziţie prea bună în ultimul timp.

Dóra îi zâmbi, mulţumindu-i din ochi. În orice caz, fusese o tentativă de a arăta puţină politeţe, chiar dacă alegerea cuvintelor lăsase de dorit.

– Bun, îi spuse Dóra lui Sóley, e cazul să facem ceva de mâncare, nu-i aşa?

Fetiţa dădu din cap, conştiincioasă, şi duse în bucătărie una din pungile cu cumpărături.

După cina comună - lasagne congelate pe care Dóra le alesese în mod special, şi pâine Nan indiană pe care o confundase cu pâinea cu usturoi -, Sóley se duse în camera ei să se joace, iar Gylfi se apucă să strângă masa. Era clar că regreta izbucnirea de adineauri la adresa capacităţilor intelectuale ale mamei şi surorii lui, dar nu se scuză. Dóra se comportase de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, în speranţa că în cele din urmă îi va spune *el* din proprie iniţiativă ce are pe inimă. Îl sărută uşor pe obraz, mulţumindu-i pentru ajutor. Drept răspuns, băiatul îi aruncă un zâmbet jenat, apoi se retrase în camera lui.

Dóra se hotărî să profite de liniştea care se lăsase pentru a trece în revistă fişierele copiate din calculatorul lui Harald. Îşi luă laptopul şi se instală pe canapeaua din living. Se uită mai întâi la câteva fotografii făcute la bucătărie şi cu ocazia intervenţiei chirurgicale. Fotografiile de la operaţie purtau data de 17 septembrie. Le examină pe rând şi mări porţiunile care păreau a fi mai interesante. Găsi şi poze mai puţin dezgustătoare. În cele mai multe se vedea gura şi operaţia propriu-zisă. În afară de maxilarul lui Harald se mai distingeau, pe margini, nişte detalii mai mult sau mai puţin neclare. Fără îndoială că operaţia avusese loc într-o locuinţă particulară. Ceea ce se vedea se deosebea radical de mobilierul dintr-un cabinet medical sau stomatologic. Dóra recunoscu, în faţa

unei canapele, o măsuță plină cu pahare goale sau pe jumătate golite, cutii de bere şi alte mărunțişuri, printre ele şi o scrumieră plină ochi cu mucuri de țigară. Nu putea fi apartamentul lui Harald, nu era aranjat cu atâta bun-gust ca interiorul modern şi dominat de alb pe care îl văzuse. În altă fotografie se distingea silueta persoanei care făcuse intervenția sau asistase la ea. El sau ea purta un tricou cafeniu deschis, cu o inscripție pe care Dóra nu reuşi s-o citească din cauza cutelor. Reuşi totuşi să descifreze *100* şi *lico.* În primele două poze incizia încă nu apărea, dar în a treia scalpelul intrase în acțiune: din colțurile gurii lui Harald curgea sânge, iar brațul care se vedea în prim-plan era şi el stropit cu picături. Probabil că în momentul inciziei sângele țâşnise în toate direcțiile. Dacă leziunile limbii aveau efecte comparabile cu cele de la nivelul capului în genere, hemoragia trebuie să fi fost foarte puternică. Dóra se uită cu atenție la braț şi mări porțiunea pe care i se păruse că recunoaşte un tatuaj. Da, pe braț se putea descifra cuvântul *crap.* Nici un alt motiv sau desen, doar crap.

Fotografiile care prezentau activitățile culinare erau interesante, fiind făcute cu puțin timp înainte de moartea lui Harald, adică în perioada în care, după spusele lui Hugi, Harald se izolase şi rupsese legăturile cu prietenii. Informațiile despre fişiere confirmau că fotografiile fuseseră făcute miercuri, deci cu trei zile înainte de crimă. Dóra se uită cu multă atenție la ele, mai ales la mâinile care erau ocupate să prepare o salată şi să taie pâine. Chiar şi un chior şi-ar fi putut da seama că era vorba despre două persoane diferite. Una dintre cele două perechi de mâini era acoperită de cicatrici - cicatrici produse de tatuaje care înfățişau, printre altele, o stea în cinci colțuri şi un Smiley cu coarne şi colțurile buzelor lăsate în jos. Acestea erau, evident, mâinile lui Harald. Celelalte mâini erau mult mai frumoase: mâini de femeie, cu degete subțiri şi unghii îngrijite, tăiate scurt. Dóra mări una din poze: pe inelar se distingea un inel simplu cu diamant sau

altă piatră prețioasă albă. Inelul nu atrăgea atenția, dar poate că Hugi îl va recunoaşte dacă îi va arăta poza.

Dóra îşi aminti vag de ceva, un amănunt care o deranjase cu ocazia primei vizite în apartamentul lui Harald. Revista *Deutsche Illustrierte* din baie. Era exclus ca Harald să fi citit reviste pentru femei şi bineînțeles că nici islandezii nu citeau aşa ceva. O adusese probabil cineva din Germania. O femeie. Pe pagina de titlu se vedeau Tom Cruise şi soția lui, bucurându-se că vor avea un copil şi zâmbind spre obiectiv. Dacă Dóra nu se înşela, copilul se născuse astă-toamnă. Oare pe Harald îl vizitase cineva din Germania, cineva care locuise la el în perioada când se izolase de prieteni? Dóra formă numărul de telefon al lui Matthias. Neamțul răspunse după al treilea apel.

– Unde sunteți? Vă deranjez? întrebă Dóra auzind, în fundal, zgomot de voci.

– Nu, nu, mormăi Matthias cu gura plină. Se grăbi să înghită. Tocmai mâncam. Am comandat friptură. Dar ce s-a întâmplat? Nu ați vrea să veniți aici, să luăm împreună desertul?

– A, nu, mulțumesc. Dóra îşi dădu însă seama că tare ar fi avut chef să plece. Era foarte plăcut să mănânci în altă parte, să te îmbraci frumos şi să ciocneşti un pahar cu cineva fără să fii apoi obligată să-l speli chiar tu.

– Mâine e zi de şcoală şi trebuie să-i culc pe copii. V-am căutat doar ca să vă întreb dacă aveți numărul de telefon al femeii care făcea curățenie la Harald. Cred că a fost cineva în apartament cu puțin timp înainte de crimă, ba chiar a locuit acolo. Bănuiesc că este vorba despre cineva din Germania, o femeie.

– Da, am notat pe undeva numărul. Să o sun eu în locul dumneavoastră? Am stat deja de vorbă cu ea şi vorbeşte bine engleza. Poate că e mai simplu aşa. Femeia nu vă cunoaşte, în schimb de mine îşi aminteşte în mod sigur, pentru că eu i-am plătit ultimul salariu.

După ce acceptă şi-i mulţumi, iar Matthias îi promise că îi va telefona imediat ce va afla ceva, Dóra profită de pauză ca să o roage pe Sóley să-şi pună pijamaua.

Tocmai o spăla pe dinţi când sună telefonul. Îşi fixă receptorul sub bărbie, pentru a putea în acelaşi timp să vorbească şi să se ocupe de dinţii fetei.

– Ascultaţi, zise Matthias, femeia mi-a spus că patul din camera de oaspeţi a fost folosit. În plus, a găsit cosmetice în baie: aparate de ras de unică folosinţă, modelul pentru femei. Cred că aveţi dreptate.

– Dar a declarat asta şi la poliţie? întrebă Dóra.

– Nu, nu i s-a părut important, având în vedere că Harald nu a fost ucis în apartamentul lui. Mi-a mai povestit şi că Harald avea de multe ori musafiri, şi nu unul-doi.

– Avea oare o prietenă în Germania?

– Care să rişte un drum lung până în Islanda doar ca să doarmă în camera de oaspeţi? Mi s-ar părea cam ciudat. Nu a spus niciodată că ar avea o prietenă în Germania.

– Poate s-au certat. Dóra reflectă câteva clipe. Poate nu e vorba despre o prietenă, ci despre o cunoştinţă sau o rudă. Sora lui?

Matthias tăcu puţin.

– Dacă ar fi aşa, ar trebui să nu suflăm un cuvânt despre asta.

– Aţi înnebunit? se repezi Dóra. Şi de ce naiba să nu vorbim?

– Sora lui trece printr-o perioadă dificilă. Fratele ei a fost asasinat şi, în plus, a ajuns într-un punct de criză.

– În ce sens?

– Este o violoncelistă foarte talentată şi vrea să urmeze o carieră muzicală. Domnul Guntlieb ţine însă ca ea să studieze managementul economic ca să poată prelua conducerea băncii. Acum nu mai are cine să facă asta. Harald nu ar intra în discuţie, chiar dacă ar mai fi în viaţă. În orice caz, problema studiilor ei s-a pus încă înainte de moartea lui Harald.

– Poartă bijuterii? întrebă Dóra.

Mâinile din fotografie puteau fi de violoncelistă, în primul rând degetele cu unghii îngrijite şi tăiate scurt.

– Nu, deloc. Nu este genul, răspunse Matthias. Nu prea îi pasă de bijuterii.

– Nici măcar un inel drăguț cu diamant? O scurtă pauză, apoi:

– Ba da, aveți dreptate. De unde ştiți?

Dóra îi descrise fotografiile. Încheiară convorbirea după ce Matthias îi promise să se mai gândească dacă era sau nu cazul să ia legătura cu sora lui Harald.

– Aiteiminatodată? mormăi Sóley cu gura plină de spumă. Suportase cu stoicism spălatul pe dinți în timpul discuției la telefon. În orice caz, pentru azi scăpase de amenințarea cariilor. Dóra o înveli, apoi îi citi ceva până când fetița adormi. O sărută, stinse lumina şi se întoarse repede la laptopul ei.

După ce studie două ore fişierele lui Harald fără să descopere nimic interesant, renunță şi stinse calculatorul. Se hotărî să se retragă în dormitor şi să citească puțin din *Malleus Maleficarum*. Era cu siguranță o lectură relevantă.

Când deschise cartea, din ea căzu un bilețel împăturit.

– Ține-ți gura, şuieră Marta María. Nu vom reuşi dacă nu ne concentrăm.

– Ba ține-ți tu gura, țipă Andri. Am dreptul să vorbesc când am chef.

Bríet avea impresia că Marta María are dinții încleştați, deşi nu era prea sigură, având în vedere că în cameră se lăsase deja întunericul. Se vedea doar licărul câtorva lămpi cu spirt risipite prin living. Oftă:

– Terminați odată cu cearta şi hai să mergem mai departe.

Se aşeză într-o poziție mai comodă. Şedeau cu toții turceşte pe jos, în cerc.

– Da, fir-ar al dracului, se văicări Halldór, frecându-şi ochii. Am vrut să mă culc mai devreme şi nu am deloc chef

să mă ocup la nesfârşit de rahatul ăsta.

– Rahatul ăsta? izbucni Marta María, care nu se potolise încă. Credeam că suntem cu toții de acord că trebuie să facem acest lucru. Am înțeles cumva greşit?

Halldór gemu:

– Nu, nu-mi răstălmăci cuvintele. Hai să trecem odată peste toată povestea.

– Este altfel decât acasă la Harald, zise Brjánn, care tăcuse până atunci. Nu numai din cauza decorului. Se uită în jur: Lipseşte Harald. Nu ştiu dacă merge în absența lui.

Andri nu se lăsă intimidat de observația ei.

– Din păcate, nu putem schimba nimic în privința asta. Cum îi zice bătrânei? întrebă ea, punând mâna pe scrumieră.

– Dóra Guðmundsdóttir, răspunse Bríet. Avocată.

– Okay, spuse Andri. Hai să începem, de acord? Se uită la cei prezenți. Dădură, cu toții din cap sau ridicară din umeri. Cine face oficiile?

Bríet se uită la Marta María.

– Începe tu, propuse ea, sperând că în felul acesta proasta dispoziție a prietenei sale se va risipi.

– Tu te pricepi cel mai bine şi este foarte important să reuşească.

Marta María trecu peste laude ca şi cum nu le-ar fi auzit. Se uită pe rând la ceilalți.

– După cum ştiți, femeia asta ne poate băga într-un mare rahat dacă începe să-şi bage nasul unde nu trebuie. Avem noroc că polițiştii urmăresc o pistă greşită.

– Da, ne dăm seama, admise Brjánn în numele celorlalți. Sută la sută.

– Bine, spuse Marta María, punându-şi mâinile pe coapse. Faceți linişte, vă rog.

Nimeni nu mai scoase o vorbă. Marta María luă o foaie groasă de hârtie, care fusese pusă la mijloc, între ei, şi o cupă mică, plină cu un lichid de culoare roşie. Puse hârtia pe jos în fața ei şi ceaşca alături. Bríet îi întinse, cu o expresie

extrem de gravă, un bețişor chinezesc. Marta María înmuie bețişorul în lichidul vâscos şi desenă, cu mişcări lente, două semne pe hârtie. Închise ochii şi spuse încet, cu o voce seducătoare:

– Dacă vrei să bagi spaima în duşmanul tău…

9 DECEMBRIE 2005

CAPITOLUL 20

Dóra citise până noaptea târziu. Se trezi cu un cap cât o baniță, fiindcă dormise puțin şi prost. Studiase timp îndelungat biletul găsit în carte. Pe el figurau tot felul de cuvinte şi date scrise de mână. Presupuse că fuseseră notate de Harald - în orice caz, pe foaia de titlu al cărții era scris numele lui: În plus, o serie de observații erau în germană. Dar Harald nu făcuse efortul să scrie foarte citeț, aşa că Dóra nu avea nici măcar certitudinea că descifrase corect toate cuvintele. După ştiința ei, pe foaia de hârtie erau următoarele:

1485 Malleus - Harald scrisese anul de mai multe ori şi subliniase de două ori nota. Dedesubt: *Y.A. 1550* - totul tăiat cu o linie. Apoi doi L legați unul de altul, după care urma *Loricatus Lupus.* Dedesubt, ceva în limba germană despre care Dóra bănuia că ar însemna *Unde? Unde? Crucea cea veche??* Jumătate din pagină era acoperită de un fel de diagramă pe care mai multe puncte, în dreptul cărora erau scrise date şi nume de localități, erau legate unele de altele prin săgeți. După poziția punctelor, Dóra îşi dădu seama că era vorba despre o hartă rudimentară. Lângă unul din puncte citi *Innsbruck -1485,* mai sus *Kiel 1486,* iar deasupra *Roskilde.* În dreptul acestei localități figurau *doi* ani: *1486 - mort* şi *1505 - întrerupere.*

Deasupra acestor trei puncte se găseau încă două. Sus de tot *Hólar - 1535,* tăiat iar cu o linie şi legat de un punct lângă care scria *Skálholt.* Alături, două date: 2505 şi 2675. De la al doilea an porneau mai multe săgeți, iar după fiecare figura câte un semn de întrebare. Lângă semnele de întrebare citi

din nou *Crucea cea veche??* Tot aici fuseseră adăugate cuvintele *Carte de oaspeți,* scrise cu alt creion, şi imediat după ele o cruce mică sau un *t* mic. Cartea de oaspeți a crucii? În cazul în care cunoştințele ei de germană erau exacte, alături era scris: *Horn-vatră!!! Al 3-lea semn!!!* în cele din urmă, Dóra renunțase să caute sensul însemnărilor şi îşi îndreptase atenția spre carte.

Malleus Maleficarum nu era deloc o lectură distractivă, dar textul sumbru o captivase pe Dóra. Nu citise cartea de la început până la sfârşit, pentru că primele două părți i se păreau prea prolixe pentru a putea fi citite cursiv. Fundamentul cărții era constituit din întrebările şi afirmațiile privitoare la magie. Acestea erau plasate la începutul fiecărui capitol sau alineat, iar răspunsul sau explicația care urma consta din argumente religioase nu neapărat inteligibile.

Descrierile vrăjitoarelor şi poveştile despre ele erau aproape incredibile. Puterile lor păreau nelimitate: printre altele, erau în stare să dezlănțuie intemperii după bunul lor plac, să zboare, să transforme bărbații în tauri sau în alte animale, să provoace impotență, să desprindă de trup organele genitale bărbăteşti.

Un pasaj amplu dezbătea întrebarea dacă desprinderea de trup a organelor genitale era o halucinație sau o amputare reală. Pentru a-şi putea exercita aptitudinile enumerate, vrăjitoarele erau obligate să respecte anumite ritualuri, de exemplu să fiarbă şi să mănânce copii şi să aibă contact sexual cu diavolul. Ce-i drept, Dóra nu era prea familiarizată cu psihologia, dar înțelese în cursul lecturii că autorii - călugări, cu toții - erau chinuiți de obligativitatea celibatului căruia juraseră să i se supună. Frustrările lor ieşeau la iveală mai ales când descriau femeile. Istorioarele erau una mai respingătoare decât alta, aşa că Dóra se sătură repede şi curând argumentele menite să demonstreze destrăbălarea şi caracterul diabolic al femeilor i se părură cât se poate de fanteziste. Unul dintre ele: coasta lui Adam din care Dumnezeu crease

prima femeie era îndoită înăuntru, ceea ce avusese chipurile consecințe nefaste. În conformitate cu această teorie, femeia ar fi fost desăvârşită dacă Dumnezeu ar fi făcut-o dintr-un os femural. Toate acestea erau amintite pentru a-l convinge pe cititor că femeia poate fi sedusă de diavol. În consecință, cele mai multe vrăjitoare sunt femei. Şi săracii îşi primeau porția: ei înclinau în mai mare măsură spre minciună şi erau mai răi decât bogații. Dóra nici nu voia să-şi imagineze ce însemna să fii şi femeie, şi săracă în epoca aceea.

Cea mai interesantă i se păru partea a treia şi ultima a cărții, în care era vorba despre aspectele juridice ale acuzării şi apărării vrăjitoarelor. Ca avocată, a fost şocată de toate monstruozitățile îngrămădite acolo, de exemplu de îndemnul de a-i convinge pe acuzați că vor scăpa cu viață dacă vor face mărturisiri complete. În continuare, erau indicate trei căi de a evita îndeplinirea acestei promisiuni fără a încălca legea. În capitolul care prezenta arestarea se sublinia că era foarte important ca vrăjitoarele să nu atingă pământul cu picioarele în timp ce erau transportate la închisoare, din care cauză se recomanda să fie puse pe o targă. În caz contrar, diavolul le putea insufla putere, dându-le posibilitatea să conteste învinuirile timp îndelungat. La sosirea la închisoare percheziția era obligatorie, fiindcă femeile aveau de multe ori asupra lor obiecte dătătoare de forță, confecționate de exemplu din oase de copii mici. Se mai spunea că e bine ca femeile să fie rase în cap, deoarece pot ascunde şi în păr asemenea obiecte din os. Şi, în fine, se ridica şi întrebarea dacă era cazul să le fie ras şi părul pubian. Urma prezentarea metodelor prin care se puteau pune bețe în roate apărării. De exemplu, depozițiile martorilor aveau să-i fie înmânate apărătorului pe două foi diferite: pe una figurau depozițiile, pe cealaltă numele martorilor; în felul acesta apărătorul nu putea şti cui îi aparține fiecare declarație. Dar şi asta se întâmpla doar atunci când acuzatului îi erau citite depozițiile martorilor, ceea ce de obicei nu era permis. Se explica în detaliu când era şi când nu

era legitim acest procedeu. Oricine putea compărea ca martor, spre deosebire de alte procese în care oamenii cu un renume prost nu aveau acest drept, fiindcă nu se bucurau de încredere.

În continuare era descrisă aplicarea torturii, cât de mult trebuia să dureze şi în ce fel se controla cu regularitate - numai în prezenţa unui judecător - dacă acuzata putea vărsa lacrimi, acesta fiind în anumite împrejurări un semn al nevinovăţiei. În orice caz, se ridica şi obiecţia că femeile simulează adeseori plânsul cu ajutorul salivei. Probabil că după aplicarea torturii bietele vrăjitoare nu mai aveau nici măcar lacrimi în momentul când apăreau judecătorul şi suita lui şi le porunceau să plângă. Scopul urmărit era, invariabil, smulgerea cu forţa a unei mărturisiri complete. În primele două părţi ale cărţii erau descrise tocmai aceste mărturisiri inventate. Ele aveau menirea de a demonstra esenţa diabolică a vrăjitoarelor. Un om care citea cartea cu bună-credinţă îşi dădea imediat seama că mărturisirile erau lipsite de orice valoare, fiind smulse prin tortură şi recitate mecanic pentru a-l îmblânzi pe călău şi a pune capăt suferinţelor.

Dimineaţa, Dóra făcu un efort să se ridice. Se uită cu coada ochiului la noptiera pe care pusese cartea abominabilă. Încercă să prindă curaj, gândindu-se la singura idee pozitivă generată de lectura ei, şi anume că omenirea evoluase mult din 1500 încoace. Se chinui să se scoale şi se duse să facă un duş. În drum spre baie, bătu la uşa camerei lui Gylfi. Ca de obicei, luară micul dejun într-un ritm febril şi doar Sóley apucă să se aşeze la masă. Mergând spre maşină, Dóra le aduse aminte copiilor că seara se vor duce la tatăl lor. Nu aveau niciodată chef de acest program de sfârşit de săptămână, deşi după aceea se bucurau că petrecuseră o zi cu el. Cu condiţia să nu fie obligaţi să meargă la călărie.

După ce îi lăsă pe copii la şcoală, Dóra se grăbi să ajungă la firmă. Luase cu ea biletul scris de mână pentru că intenţiona să i-l arate şi lui Matthias. La birou încă nu venise

nimeni. Se deschidea abia peste o jumătate de oră, adică la nouă. Timp suficient ca să-şi facă o cafea, să trieze corespondența şi să se pună la curent cu alte evenimente care aveau loc fără îndoială în paralel cu acest caz ciudat care îi răpea tot timpul.

Bríet era în drum spre seminarul care începea la opt fără un sfert, dar decanul facultății, Gunnar, o interceptă pe drum. După ce schimbă câteva cuvinte cu ea, devenise clar că nu mai avea ce să caute la ore. În loc să intre în sala de seminar, se aşeză pe trepte să fumeze. Trebuia să se liniştească şi să le dea telefon celorlalți ca să le transmită vestea. Trase adânc în piept un fum din țigara subțire mentolată, o marcă pe care Marta María o considera atât de stupidă şi de slabă, încât declarase că Bríet poate jura cu inima curată că nu fumează deloc. Marta María fuma Marlboro. Căută numărul de telefon al prietenei sale, sperând că Marta María are acasă destule țigări, fiindcă va avea nevoie de ele.

– Alo, spuse Bríet cu sufletul la gură când răspunse cineva. Eu sunt, Bríet.

– De ce îmi telefonezi aşa devreme? Vocea Martei era răguşită, probabil că Bríet o trezise din somn.

– Trebuie să vii la Universitate. Gunnar e furios şi ne amenință că zburăm toți dacă nu facem ce spune el.

– Ce tâmpenie! Marta María devenise brusc foarte lucidă.

– Trebuie să le telefonăm şi celorlalți şi să-i chemăm aici. Nu vreau să fiu exmatriculată. Tata s-ar supăra şi nu aş mai primi bani ca să-mi termin studiile.

– Coboară, te rog, cu picioarele pe pământ, o întrerupse Marta María. Cum să ne exmatriculeze Gunnar? Nu ştiu care e situația ta, dar notele mele sunt bune.

– Spune că va înainta o plângere din cauza drogurilor. Susține că are toate atuurile. În felul ăsta va scăpa de mine şi de Brjánn, iar după aceea se va ocupa de Andri şi Halldór. Trebuie să facem ce zice. În orice caz, eu personal nu vreau

să risc nimic.

Bríet era neliniştită. De ce ţinea Marta María totdeauna să se dea mare? Nu putea să facă şi ea, odată măcar, ce i se spunea?

– Bine, ce vrea de la noi? Nervozitatea lui Bríet i se transmisese şi Martei María.

– Vrea să ne întâlnim cu avocaţii care lucrează pentru părinţii lui Harald. Ţin să stea de vorbă cu noi, iar Gunnar pretinde că trebuie să fim cooperanţi. A spus că nu e atât de naiv încât să-şi imagineze că vom spune numai adevărul, dar nu-i pasă. Principalul este să stăm de vorbă cu ei.

Bríet trase din ţigară şi expiră fumul cu putere. Apoi auzi o voce înăbuşită care întreba ce s-a întâmplat.

– Okay, okay, spuse Marta María. Ce-i cu ceilalţi? Ai vorbit deja cu ei?

– Nu. Trebuie să mă ajuţi şi tu. Nu vreau să mai amânăm. Ne întâlnim la zece şi trecem şi peste asta. Azi am şi un seminar.

– Vorbesc eu cu Halldór. Tu cheamă-i pe Andrei şi pe Briánn. Ne întâlnim jos, la librărie.

Marta María închise fără alte explicaţii. Bríet se holbă, furioasă, la telefon. Bineînţeles că Halldór era la Marta, deci nu va telefona nimănui. Îşi vărsase ca de obicei supărarea pe Bríet. Ar fi putut să se ofere să vorbească *ea* cu Andri sau cu Brjánn dacă ar fi fost fair.

Bríet strivi deodată ţigara pe o treaptă şi se ridică. Porni spre bibliotecă, căutând pe mobil numărul lui Brjánn.

Gunnar o urmărea de la fereastra biroului său din Árnagarður. Minunat, se gândi, am nimerit în plin. Adineauri, când vorbise cu fata, trebuise să facă un efort ca să nu-şi piardă răbdarea. Nu avea nimic la mână împotriva lor, nimic în afară de certitudinea că toţi se drogau şi Dumnezeu ştie ce altceva mai făceau. Când îi spusese avocatei că este dispus să participe şi el la întâlnirea cu studenţii, riscase foarte mult: mucoşii ăştia nu respectaseră niciodată instrucţiunile

lui. Şi nu credea că o vor face acum, dintr-odată. De aceea se hotărâse să-i ameninţe, sperând că vor înţelege mai bine limbajul forţei. Iată că avusese dreptate.

Gaşca asta îl deranja de mult pe Gunnar. Harald fusese cel mai rău, dar nici ceilalţi nu păreau mai breji. Singura deosebire consta în faptul că exteriorul lor nu era încă la fel de mutilat ca interiorul. Deunăzi, când Gunnar încercase să se descotorosească de această aşa-zisă asociaţie de istorici atât de nefastă, se interesase de notele lor şi aflase, spre uimirea lui, că unii dintre ei erau studenţi excepţionali.

Dădu drumul la perdea şi puse mâna pe receptorul telefonului. În faţa lui, pe masă, avea cartea de vizită a avocatei. Nu era cazul să intre în conflict cu ea şi cu neamţul dacă voia să găsească scrisoarea furată de Harald. Da. Furată. I se părea de nesuportat să se prefacă în asemenea hal, adică să dea impresia că fusese în relaţii foarte bune cu băiatul acela dezagreabil şi să mai şi vorbească despre el cu stimă şi apreciere. Harald era un hoţ care provocase numai necazuri - lui însuşi şi celorlalţi. Gunnar puse iar jos receptorul. Trebuia mai întâi să se calmeze, nu putea să-i telefoneze femeii tremurând de nervi. Bun, să respire adânc şi să se gândească la altceva. De exemplu, la bursa Erasmus. Cererea fusese înaintată şi existau semne că răspunsul va fi pozitiv. Gunnar se linişti. Luă receptorul şi formă numărul de pe cartea de vizită.

– Dóra, te salut. Aici Gunnar, spuse cu o voce cât mai politicoasă. E vorba de prietenii lui Harald. Parcă ai vrut să te întâlneşti cu ei, nu-i aşa?

CAPITOLUL 21

Dóra nu mai văzuse o adunare atât de lipsită de vlagă din ziua când fiul ei sărbătorise împlinirea a şaisprezece ani. În fond, tinerii care şedeau în faţa ei şi a lui Matthias aveau cu aproape zece ani mai mult. Aşa cum stăteau acolo, dădeau impresia că fuseseră proiectaţi din aer direct pe canapea - cu excepţia fetei înalte, cu părul roşu. Toţi îşi fixau cu mare atenţie vârfurile pantofilor. După telefonul primit de dimineaţă de la Gunnar, Dóra luase legătura cu Bríet şi conveniseră o întâlnire cu membrii asociaţiei. Bríet nu păruse deloc încântată, dar acceptase totuşi, deşi morocănoasă, să-i convoace pe ceilalţi şi să se întâlnească la unsprezece într-un loc unde se putea fuma. Fiindcă nu prea aveau de ales în această privinţă, Dóra propusese apartamentul lui Harald. Bríet îi răspunsese cu o voce posacă, dar reacţia ei ar fi fost probabil aceeaşi şi dacă ar fi fost vorba despre o invitaţie la Paris. Matthias era foarte mulţumit de alegerea locului: credea că i-ar putea electriza puţin pe membrii asociaţiei şi că i-ar încuraja să spună adevărul.

În timp ce îi aşteptau pe studenţi, Dóra profită de ocazie şi îi arată lui Matthias hârtia împăturită pe care o găsise în *Hexenhammer.* O examinară împreună un timp, dar singura concluzie utilă la care ajunseră era că *Innsbruck - 1485* avea legătură cu venirea lui Kramer în oraş şi cu scrisorile vechi care îl fascinaseră atât de mult pe Harald. Dóra era destul de sigură că *J.A.* erau iniţialele episcopului Jón Arason, 1550 fiind anul execuţiei sale. Nu înţelegea însă din ce cauză Harald tăiase cu o linie această dată. *Cartea de oaspeţi ai crucii*

nu îi spunea lui Matthias nimic. Nu ştia dacă în apartamentul lui Harald existase un registru de oaspeți sau dacă poliția găsise unul atunci când făcuse percheziția. Soneria de la uşă întrerupsese dezbaterile lor.

Studenții intraseră în living şi se aşezaseră pe cele două canapele, strâns lipiți unul de altul, iar Dóra şi Matthias luaseră loc vizavi de ei, pe câte un scaun. Dóra adusese câteva scrumiere. Camera era deja plină de fum.

– De fapt, ce vreți de la noi? întrebă fata cu părul roşu, Marta María. Ceilalți se uitară la ea, bucuroşi că unul dintre ei preluase conducerea şi atrăsese atenția asupra lui. Continuară apoi să fumeze.

– Vrem să stăm de vorbă cu voi despre Harald, răspunse Dóra. Ştiți doar că am încercat de mai multe ori să vă contactăm, dar se pare că dragostea nu a fost reciprocă.

Marta María nu îşi pierdu cumpătul:

– Deocamdată avem mult de lucru la Universitate şi, în orice caz, trebuie să rezolvăm probleme mai importante decât să stăm de vorbă cu oameni pe care nu-i cunoaştem. În afară de asta, nu suntem obligați să vorbim cu voi. Fiecare dintre noi a dat deja o declarație la poliție.

– Da, aşa e, spuse Dóra, încercând să nu arate că fata şi gaşca în general o călcau pe nervi.

– Vă suntem foarte recunoscători că v-ați făcut timp pentru noi şi vă promitem să nu vă reținem prea mult. După cum ştiți, familia lui Harald ne-a angajat să investigăm condițiile în care a fost asasinat. Am auzit că voi v-ați aflat cel mai des în compania lui.

– Nu sunt chiar atât de sigură. Bineînțeles că am petrecut mult timp împreună, dar nu ştim ce altceva mai făcea el, ripostă Marta María în timp ce Bríet dădea din cap cu seriozitate pentru a-şi manifesta asentimentul. Băieții se mulțumeau să privească în gol.

– Vorbeşti de parcă ați fi o singură persoană, spuse Mat-

thias. Am stat de vorbă cu Hugi Lórisson, pe care îl cunoaşteţi şi voi, iar el susţine că tu, Halldór, ai avut cele mai strânse relaţii cu Harald şi l-ai ajutat la traduceri şi la altele.

I se adresase direct lui Halldór care şedea lipit de Marta María.

– Este sau nu adevărat? Halldór îşi ridică privirea:

– Da, eram de multe ori împreună. Harald avea dificultăţi cu documentele islandeze, aşa că l-am ajutat. Eram camarazi buni.

Halldór ridică din umeri pentru a sublinia că fusese vorba despre o prietenie foarte normală.

– Dar eşti bun camarad şi cu Hugi, nu? întrebă Dóra.

– Da. Suntem prieteni din copilărie, spuse Halldór plecându-şi capul. Mişcarea bruscă îi aruncă părul în faţă, acoperindu-i ochii şi împiedicând orice contact direct.

– Unul dintre prietenii tăi a fost ucis, celălalt este suspectat de crimă. S-ar putea presupune că doreşti foarte mult să ne dai o mână de ajutor. Sau nu?

Matthias îi zâmbi lui Halldór, dar acesta nu-i răspunse. Apoi se uită la ceilalţi studenţi:

– Dar voi? Bineînţeles că acest lucru este valabil şi pentru voi.

Mormăiră cu toţii ceva aprobator sau dădură din cap.

– Bine. Matthias se lovi peste coapse. Înseamnă că putem să-i dăm drumul. Cu ce să începem? Se uită apoi la Dóra: N-ai vrea să începi dumneata?

Dóra zâmbi şi li se adresă studenţilor:

– Ce-ar fi să ne spuneţi cu ce ocazie aţi făcut cunoştinţă cu Harald şi care este povestea adevărată a asociaţiei voastre? Toate astea ni se par cam ciudate.

Se uitară cu toţii la Marta María, în speranţa că va lua ea cuvântul. Dar fata îi pasă lui Halldór întrebarea, dându-i un cot - exagerat de puternic, după părerea Dórei. Halldór se strâmbă şi răspunse:

– L-am întâlnit prima dată pe Harald anul trecut. Era şi

Hugi acolo. Ei doi se cunoscuseră în oraş, într-un bar. Mi s-a părut simpatic şi diferit de alţii, iar lui Hugi la fel, aşa că ne-am mai întâlnit şi după aceea, cum se întâmplă în asemenea situaţii. Am luat masa împreună, ne-am dus la băut, la concerte şi altele asemănătoare. Apoi Harald ne-a întrebat dacă vrem să ne înscriem într-o asociaţie pe care intenţiona să o înfiinţeze, iar noi am fost de acord.

Marta María interveni:

– Eu am intrat în asociaţie prin intermediul lui Bríet, care l-a cunoscut pe Harald la Universitate şi voia să vin şi eu să văd despre ce este vorba.

Bríet dădu afirmativ din cap.

– Dar voi? îi întrebă Dóra pe Andri şi Brjánn, care stăteau unul lângă altul şi fumau.

– Noi? întrebă Andri prosteşte, înecându-se cu fumul pe care uitase să-l expire.

– Da, repetă Dóra. Voi doi. Întinse mâna spre ei, ca să elimine orice dubiu.

Brjánn îi sări în ajutor lui Andri:

– Eu studiez istoria şi am intrat în asociaţie la fel ca Bríet: îl ştiam pe Harald de o bucată de vreme, iar el m-a întrebat dacă nu vreau să mă înscriu. Pentru variaţie l-am adus şi pe Andri.

Andri se mulţumi să rânjească, apatic.

– Îmi permiteţi să vă întreb cu ce se ocupa această asociaţie? Dacă l-am înţeles bine pe Hugi, era vorba mai ales de chefuri, disimulate ca întâlniri ale unor fani ai magiei, spuse Matthias.

Cei trei băieţi rânjiră, în timp ce Marta María afişă o mutră ofensată şi zise revoltată:

– Chefuri? Nu erau chefuri oarecare. Ne-am familiarizat cu magia şi cu ocultismul din Evul Mediu. Asta nu este o ştiinţă oarecare sau o aiureală, ci o chestie cu adevărat interesantă. Că ne mai şi distram puţin după întruniri nu schimbă cu nimic situaţia. Hugi a fost ca un meteor. De fapt, nici nu a

avut prea mult de-a face cu asociația.

Marta María se rezemă de spătarul canapelei şi îşi încrucişă brațele la piept. Făcu o mutră acră, uitându-se furioasă la Dóra şi Matthias:

– Evident că voi nu aveți habar despre ce este vorba, aşa cum nici ceilalți nu au habar. Vă imaginați că decapităm cocoşi şi înțepăm cu andrelele păpuşi de ceară.

– Bine, în acest caz nu ai vrea să ne inițiezi chiar tu în tainele magiei? întrebă Matthias.

Marta María oftă adânc:

– Zău că nu am chef să o fac aici pe profesorul. Este suficient dacă vă intră în cap că vrăjitoria înseamnă doar încercarea de a influența propria ta viață într-un mod mai puțin obişnuit, adică neobişnuit din perspectiva oamenilor de azi. Pe vremea aceea era ceva absolut normal. În prim-plan e pusă executarea anumitor ritualuri menite să influențeze destinul. Uneori pe socoteala altora, alteori nu. Pronunțând o formulă magică, te îndrepți spre un anumit țel. Cel puțin asta este părerea mea. După aceea te concentrezi mai bine asupra scopului şi îți este mai uşor să-l atingi.

– Ai putea să-mi dai exemple de asemenea scopuri? întrebă Dóra.

– Să câştigi dragostea, să devii celebru, să vindeci boli, să faci rău unui duşman. De fapt, nu există țeluri fixe şi prestabilite. E de la sine înțeles că majoritatea formulelor magice vechi au legătură cu necesitățile vitale ale omului. Pe vremea aceea viața nu era atât de complicată şi de diversificată ca acum.

Lectura din *Hexenhammer* o determinase pe Dóra să ajungă la altă concluzie. Din punctul *ei* de vedere, era foarte complicat să aperi pe cineva într-un sistem juridic părtinitor care schimbă regulile jocului în funcție de interesele acuzării.

– Şi ce-ți trebuie ca să-ți reuşească formula magică? întrebă Dóra, adăugând apoi deliberat, ca să o enerveze pe

Marta María: În afară de găini şchioape şi de păpuşi modelate manual?

– Foarte spiritual, observă Marta María fără să râdă. În Islanda erau folosite mai ales runele magice. În orice caz, pentru a face vraja nu era suficient să scrijeleşti sau să desenezi runele. Runele magice sunt cunoscute şi în alte regiuni ale Europei, dar şi acolo sunt valabile aceleaşi reguli: de cele mai multe ori nu este suficient să le desenezi.

– Ce mai trebuie să faci? insistă Matthias.

– Să spui o incantație, să strângi oase de animale, oase de oameni, părul unei fecioare. Chestii asemănătoare. Nimic rău, răspunse Marta María cu o voce glacială.

– Da, şi uneori părți dintr-un cadavru, interveni Bríet. Se lăsă tăcerea. Bríet se îmbujoră şi nu mai scoase un cuvânt.

– A, da? exclamă Matthias cu o uimire prefăcută. Cam ce, de exemplu? Mâini? Păr? Făcu o pauză. Poate ochi?

Nimeni nu spuse nimic până când interveni iar Marta María:

– Eu personal nu am auzit niciodată de descântece pentru care să fie nevoie de ochi omeneşti. Doar de ochi de animale.

– Dar voi, ceilalți? Ştiți asemenea descântece? întrebă Matthias.

Nimeni nu spuse nimic, scuturară însă cu toții din cap.

– Nuu, se auzi vocea lui Brjánn.

– Dar degete? adăugă Dóra repede. Ştiți descântece pentru care ar fi nevoie de degete?

– Nu. Vocea lui Halldór părea foarte sigură. Pentru a-şi întări spusele, îşi dădu la o parte părul care îi acoperea fața şi se uită drept în ochii Dórei şi ai lui Matthias: Pot afirma cu toată fermitatea că nu am recurs la formule magice care să fi necesitat părți ale trupului omenesc. Îmi dau seama unde vreți să ajungeți, dar este total greşit. Nu l-am omorât noi pe Harald, puteți exclude această ipoteză. Poliția a verificat alibiurile noastre şi toate au fost confirmate.

Halldór se aplecă şi scoase o țigară din pachetul de pe

masă. O aprinse, inhală adânc şi expiră încet fumul.

– Adică *Hugi* l-a omorât? întrebă Dóra. Asta vrei să spui?

– Nu, nu am spus aşa ceva! Nu m-ai ascultat cu atenție, răspunse Halldór, iar glasul lui vibra de agitație. Se aplecă înainte, de parcă ar fi vrut să continue, dar Marta María îl opri, împingându-l cu mâna înapoi pe canapea.

Apoi luă ea cuvântul, spunând cu mai mult calm decât Halldór:

– Nu ştiu cine te-a învățat să gândeşti logic, dar faptul că nu l-am omorât noi pe Harald nu înseamnă în mod automat că ucigaşul lui nu poate fi Hugi. Halldór a vrut să sublinieze doar că nu *noi* l-am ucis pe Harald. Punct.

Marta María se lăsă pe spate, luă țigara dintre degetele lui Halldór, trase un fum din ea, apoi o puse la loc. Bríet părea tulburată. Era clar că intimitatea afişată în public o deranjase.

– Nu Hugi l-a omorât. N-ar fi în stare să facă aşa ceva, murmură Halldór enervat. Dădu la o parte brațul Martei María şi se aplecă deasupra mesei pentru a-şi scutura țigara în scrumieră.

– Dar tu? Tu *eşti* omul care ar putea face aşa ceva? Dacă-mi amintesc bine, alibiul tău nu este chiar atât de imbatabil ca ale prietenilor tăi. Matthias se uita fix la Halldór, aşteptând o reacție.

Halldór alunecă până la marginea canapelei, aplecându-se cât mai mult spre Matthias. Din cauza furiei, vocea lui era cu câteva octave mai joasă:

– Harald a fost prietenul meu. A fost un prieten bun. A făcut enorm de mult pentru mine, şi eu pentru el. Nu l-aş fi omorât niciodată. Niciodată! Ați pornit pe o pistă şi mai falsă decât poliția, iar tu habar n-ai ce aiurezi.

Îşi sublinie cuvintele arătând spre Matthias cu țigara aprinsă.

– De fapt, ce-ai făcut *tu* pentru el în afară de a-l fi ajutat să traducă nişte texte? se grăbi Dóra să-l întrebe.

Halldór îşi mută privirea de la Matthias la Dóra, pe care o fixă cu ochi scânteietori:

– Bine, am înțeles ce urmăriți: e clar că există un criminal, iar dacă nu e Hugi, atunci cine? Ați face însă economie de timp şi de efort dacă ați avea încredere în noi, fiindcă spunem doar adevărul curat. Nici unul dintre noi nu l-a ucis pe Harald. Era cool, inteligent, era o gazdă colosală, un prieten şi un camarad ireproşabil. Asociația noastră nu mai face doi bani fără el. Şi, în afară de asta, nici nu am fi avut cum să-l ucidem: nici măcar n-am fost în apropierea lui şi există o grămadă de martori care pot confirma acest lucru.

Andri, care îşi făcea masteratul în chimie, îl aprobă. Ochii lui erau sticloşi, iar Dóra avea impresia că se drogase.

– Aşa e. Harald a fost un om deosebit. Nici unul dintre noi nu avea vreun motiv să vrea să scape de el. Ce-i drept, din când în când era al dracului şi prost dispus, dar de cele mai multe ori era cumsecade.

– Ce simpatic! spuse Matthias sarcastic. M-ar interesa încă ceva: ați participat cu toții la petrecere, în afară de Halldór? Vă amintiți cumva dacă Hugi şi Harald au intrat împreună în baie şi au ieşit de acolo cu pete de sânge pe haine?

Scuturară din cap cu toții, în afară de acelaşi Halldór.

– Nimănui nu-i păsa de haine, spuse Andri ridicând din umeri. S-ar putea să fi fost aşa cum spui, dar eu nu-mi amintesc.

Câtva timp nimeni nu spuse nimic. Se stinseră țigări, se aprinseră altele. Matthias întrerupse tăcerea:

– Deci nu ştiți cine l-a asasinat pe Harald? Toți spuseră într-un singur glas şi pe un ton ferm:

– Nu!

– Şi nu ați folosit niciodată în ritualurile voastre părți din trupul omenesc, de exemplu un deget?

Iar într-un singur glas:

– Nu!

– Şi nu cunoaşteți runa magică? Matthias puse pe masă

desenul cu runa gravată pe trupul lui Harald.

Din nou într-un singur glas:

– Nu!

– Ar fi mai convingător dacă măcar v-ați uita la desen, spuse Matthias cu ironie. Nici unul nu aruncase măcar o privire la foaia de hârtie.

– Şi polițaii ne-au arătat runa asta. Ştim foarte bine ce urmăreşte, ripostă Marta María, care îşi puse liniştită mâna pe coapsa lui Halldór.

– Okay, am înțeles. Dar ați putea să ne explicați ce s-a întâmplat cu suma de bani adusă de Harald în țară chiar înainte de moartea lui? mai întrebă Matthias.

– Nu, nu ştim nimic despre aşa ceva, spuse Marta María. Eram prietenii lui Harald, nu consilierii lui fiscali.

– A cumpărat ceva? A spus că intenționează să cumpere ceva? întrebă Dóra adresându-i-se lui Bríet, despre care avea impresia că spune în mai mare măsură adevărul.

– Cumpăra mereu câte ceva, răspunse Bríet, aruncând o privire spre Marta María şi Halldór. Văzând mâna Martei pe coapsa lui Halldór, se întoarse spre Dóra şi adăugă: Dacă nu pentru el, atunci pentru Halldór. Erau foarte apropiați.

Bríet zâmbi cu ipocrizie. Dóra observă că Halldór roşeşte.

– Ce ți-a cumpărat şi de ce? Halldór se mişcă neliniştit pe canapea.

– Nu mi-a cumpărat nimic direct. Îmi făcea din când în când cadouri, drept mulțumire pentru ajutor.

– Ce anume? insistă Dóra. Halldór roşi şi mai tare:

– Păi, de toate. Cu o mişcare scurtă, îşi aruncă iar părul în față.

Matthias îşi lovi din nou coapsele, cu mai multă putere decât prima dată.

– Dragii mei, am o idee. Marta María, Bríet, Brjánn şi Andri, spuneți că nu ştiți nimic, în consecință nu ne puteți da o mână de ajutor. Ce-ar fi să vă duceți acasă, ca să învățați, sau la Universitate, sau să faceți în continuare ceea ce vă

preocupă în momentul de față? Dóra şi cu mine vom sta puțin de vorbă, în linişte, cu Halldór. I se adresă doar lui Halldór: Nu e mai bine aşa? Atmosfera ar fi mai puțin încordată.

– Ce înseamnă porcăria asta? şuieră Marta María. Nici Halldór nu ştie mai multe decât noi. Se întoarse apoi spre Halldór: Nu trebuie să rămâi. Plecăm toți.

Halldór tăcu câteva clipe, dar apoi dădu la o parte mâna Martei şi ridică din umeri.

– Okay.

– Okay? Ce înseamnă okay? Vii cu noi sau nu? întrebă Marta María nervoasă.

– Nu, răspunse Halldór. Vreau să termin. Rămân aici.

Marta María era neagră de supărare, dar se strădui să nu se trădeze. Înainte de a se ridica, se aplecă spre Halldór şi îi şopti ceva la ureche. El dădu din cap, cu un aer absent. Dóra observă că Marta îl sărută uşor pe frunte, în timp ce Bríet se prefăcea că nu vede nimic. Andri şi Brjánn erau ocupați să-şi strângă pachetele de țigări şi brichetele şi să se ridice de pe canapea. Erau uşurați. În mod evident.

CAPITOLUL 22

Matthias îi conduse la uşă. Între timp, Dóra şi Halldór rămaseră în livingul ultramodern, înconjurați de spaimele trecutului. Dórei îi era milă de băiatul care ar fi preferat să se afle acum în altă parte. Împrejurările o duceau cu gândul la propriul ei fiu, un adolescent aflat într-o criză sufletească profundă, căruia îi venea greu să vorbească despre problemele lui.

– Îți dai seama, sper, că vrem doar să aflăm adevărul. Nu ne interesează alte prostii în care s-ar putea să fiți implicați, spuse Dóra ca să întrerupă tăcerea şi să relaxeze puțin atmosfera încordată. În ceea ce priveşte punctul principal, suntem de acord cu tine: Hugi este nevinovat sau, cel puțin, nu a comis toate faptele pentru care este acuzat.

Halldór nu se uită la ea când îi răspunse:

– Nu cred că Hugi l-a ucis, şopti el. Este o absurditate.

– Se pare că ții la prietenul tău, spuse Dóra. Dacă vrei să-l ajuți, ar fi mai bine să nu ne ascunzi nimic. Nu uita că, pentru moment, prietenul tău se poate aştepta la ajutor *numai* de la noi.

– Hm, mormăi Halldór.

Matthias se întoarse şi se aşeză pe scaun. Îl fixă câtva timp pe Halldór, cu o expresie gânditoare:

– Ciudată gaşcă ai. Nu s-ar putea spune că fetele s-au îmbrățişat una pe alta la ieşire.

Halldór ridică din umeri:

– Nu se înțeleg prea bine în ultima vreme.

– *Tu* ai spus-o. Bun, hai să ne întoarcem la problema noastră.

– Din partea mea... acceptă Halldór. Întrebați-mă ce vreți, voi încerca să vă răspund.

Scoase o țigară din pachet şi o aprinse. Dóra observă că mâinile îi tremurau.

– Bine, băiete, spuse Matthias cu un ton patern. Ne interesează câteva aspecte în privința cărora sunt sigur că ne-ai putea da o mână de ajutor. Unul este risipa de bani practicată de Harald în ultimul timp, altul este studiul paralel la care l-ai ajutat şi tu. Ce poți să ne spui despre latura financiară?

– Latura financiară? Să nu vă imaginați că mă pricep chiar atât de bine. Sigur, orice idiot putea să-şi dea seama că Harald are bani cu nemiluita. Halldór făcu o mişcare largă cu mâna şi ridică din umeri: Câți studenți au un asemenea apartament? Nici maşina nu era o rablă, şi ieşea de multe ori să mănânce în oraş. Din păcate, nici eu şi nici ceilalți nu ne putem permite un asemenea stil de viață.

– Ieşea singur să mănânce? întrebă Dóra. Când voi, ceilalți, sunteți studenți săraci?

Întrebarea era fără doar şi poate neplăcută.

– Da, uneori. Trase un fum din țigară. Alteori mergeam şi eu cu el. La invitația lui.

– Şi ce mai plătea pentru tine? întrebă Matthias. Halldór manifestă deodată un interes deosebit pentru scrumieră. Îşi întoarse capul şi fixă mucurile de țigară, de parcă putea să găsească acolo răspunsul la întrebare.

– Tot felul de chestii.

– Ăsta nu este un răspuns, zise Dóra calmă. Spune-ne şi nouă. Nu avem intenția să te judecăm pe tine sau pe Harald.

Băiatul se hotărî după o tăcere scurtă:

– Mi-a plătit tot: chiria, cărțile, hainele, taxiurile. Haşişul. Pur şi simplu, tot.

– De ce? întrebă Matthias. Halldór ridică din umeri:

– Spunea că are bani mulți şi poate face cu ei ce vrea. Dacă doreşte neapărat ceva, nu poate renunța doar fiindcă prietenii lui nu au bani. Îmi era penibil, dar ajunsesem la fundul

sacului şi îmi făcea o plăcere nemaipomenită să stau cu el. Nu aveam nici un fel de probleme. Am încercat să mă revanşez ajutându-l la traduceri şi la altele.

– Altele? întrebă Matthias.

– A, nimic important. Halldór roşi din nou. Nu are legătură cu sexul, dacă v-ați gândit la aşa ceva. Nici eu, nici Harald nu eram… ăăă, nu suntem gay. Ne făcea plăcere să ne culcăm cu fetele.

Dóra şi Matthias se uitară unul la altul. Cheltuielile la care se referea Halldór erau un fleac în comparație cu suma dispărută.

– A făcut cumva Harald vreo investiție mai serioasă? întrebă Matthias.

Halldór se uită la ei. Privirea lui era sinceră.

– N-am idee… Nu a spus nimic despre aşa ceva. E adevărat că în ultima săptămână l-am văzut foarte puțin: era prins cu nu ştiu ce, iar eu aveam de lucru până peste cap.

– Şi nu ştii ce treburi avea şi din ce cauză v-a evitat în ultima vreme? întrebă Dóra.

– Nu. Am vorbit de câteva ori cu el la telefon, dar mi s-a părut că nu avea chef de nimic. Nu ştiu.

– Deci nu-l mai văzuseşi de câteva zile, sau cum? întrebă Matthias.

– Nu. Am vorbit cu el doar la telefon.

– Şi nu ți s-a părut ciudat? Obişnuia să se retragă zile în şir? continuă Matthias.

Halldór chibzui câteva clipe:

– Nu m-am gândit la asta, dar acum, după ce mi-ai spus, mi se pare totuşi ceva neobişnuit. În orice caz, nu se mai întâmplase până atunci.

– Şi nu te-ai supărat pe el? întrebă Dóra.

Ținând seama de faptul că cei doi erau mult împreună, ar fi fost normal ca băiatului să i se pară ciudat că nu s-a întâlnit cu prietenul lui zile întregi - şi fără nici o explicație.

– Nu, nu direct. Aveam mult de lucru la universitate. Mai

eram şi în tură, şi aşa. Multe altele.

– Lucrezi la spitalul din Fossvogur, nu-i aşa? întrebă Dóra. Halldór dădu din cap. Cum de reuşeşti să lucrezi, să studiezi medicina şi să duci şi o viață atât de mondenă?

Halldór ridică din umeri:

– Nu am normă întreagă, preiau doar câteva gărzi în locul altora, asta-i tot. Lucrez vara, în vacanță, iar iarna mă cheamă ei dacă au nevoie de mine. Cazuri de boală sau absențe întâmplătoare. În ceea ce priveşte studiile, sunt foarte conştiincios. Nu mi-a fost niciodată greu să învăț.

– Ce anume faci la spital? întrebă Matthias.

– De toate. Asist la operații. Sunt doar ajutor necalificat - după operații am grijă să fie curățate instrumentale, să fie puse la loc, să se facă ordine şi aşa mai departe. Nimic deosebit.

Matthias îi aruncă o privire ciudată.

– Şi cam ce pui la loc? Te întreb din pură curiozitate, pentru că nu sunt deloc familiarizat cu spitalele.

– Tot felul de lucruri, răspunse Halldór, întinzând mâna după pachetul de țigări. De exemplu, instrumentele.

– Aha, mormăi Matthias. Ai putea să ne dai numele şefului tău sau al altei persoane de la care ne-am putea interesa de activitatea ta - mai ales de cea din seara când Harald a fost asasinat?

Halldór începu să-şi roadă unghia unui deget de la mâna stângă. Era clar că nu ştia *dacă* şi *ce* să răspundă.

– Gunnur Helgadóttir, mormăi în fine, morocănos. E sora-şefă de la blocul operator.

– Încă o întrebare, spuse Dóra notându-şi numele. De fapt, cine i-a făcut lui Harold operația la limbă? Tu, nu-i aşa?

Halldór se opri în timp ce îşi aprindea țigareta şi se uită neliniştit la Dóra.

– De ce? Ce importanță are?

– Aş vrea să ştiu. În calculatorul lui Harald am găsit o se-

rie de fotografii făcute în timpul operației. Operația s-a desfășurat într-o locuință particulară. Înseamnă deci că i-a făcut-o un cunoscut. Operația în sine nu are importanță, dar aş vrea totuşi să ştiu.

Halldór se uită şovăitor de la unul la altul. Se întreba probabil dacă intervenția fusese ilegală, dacă ar fi trebuit să aibă aprobare ca s-o facă. Îşi roase un timp buza inferioară, apoi se hotărî:

– Nu, nu eu am făcut-o.

– Îmi dai voie să-ți văd brațul? întrebă Dóra. Zâmbi amintindu-şi ce-i spusese Hugi despre Halldór, despre regretul lui că se lăsase tatuat.

– De ce? întrebă Halldór, rezemându-se de spătarul canapelei pentru a mări distanța dintre ei.

– Doar aşa, spuse Matthias, sprijinindu-se de brațul scaunului. Nu îşi dădea seama unde voia să ajungă Dóra. Hai băiete, nu mai face pe prostul, ridică-ți mânecile ca să-ți vadă doamna brațele.

Halldór se înroşi ca un rac fiert. Matthias se trase mai la marginea scaunului, în timp ce Halldór se cufundă şi mai adânc în pernele canapelei. Deodată îşi pierdu tot curajul. Cu o mişcare scurtă îşi ridică mânecile:

– Uite, zise el încet, arătându-şi brațele. Dóra îşi întinse gândul şi zâmbi:

– *Crap?* spuse uitându-se la tatuajul de pe brațul drept al lui Halldór, deasupra încheieturii mâinii.

– Da, şi? ripostă Halldór, lăsându-şi mânecile în jos.

– Nimic, este doar remarcabil, răspunse Dóra. Halldór îşi trecu degetele prin păr şi îşi miji ochii.

– Bine, *eu* i-am făcut operația. Eram la Hugi. Harald mă bătea de mult la cap şi până la urmă i-am făcut-o. Am luat instrumente şi anestezice de la spital. Nimeni n-a observat lipsa lor. Hugi m-a ajutat. A fost o porcărie, dar rezultatul e cool.

Da, da, se gândi Dóra.

– Pot să-mi imaginez că directorul spitalului nu ar fi prea încântat să afle că ai şterpelit medicamente, nu-i aşa?

– Nu, fireşte că nu. De aceea nu aş dori în nici un caz să se afle, ripostă Halldór. Oamenii nu prea înțeleg aşa ceva şi nu aş vrea să îmi meargă vestea că sunt pervers.

Matthias scutură din cap, dar se hotărî deodată să schimbe subiectul:

– Aş vrea să te întreb ceva. Ți se va părea poate puțin ciudat, deşi cred că eşti obişnuit cu multe. Ezită un moment, privindu-l pe Halldór drept în ochi, apoi continuă: Ai surprins la Harald o… practică sexuală în care se exercită o presiune asupra traheei pentru a amplifica orgasmul?

Halldór se făcu iar roşu ca racul:

– Aş prefera să nu vorbesc despre asta, spuse el scurt.

– De ce? insistă Matthias. Cine ştie, poate că Harald a murit cu o ocazie de felul acesta.

Genunchii lui Halldór tresăriră. Băiatul bătea tactul cu picioarele pe parchetul strălucitor.

– *Nu* a murit aşa, spuse cu o voce pe jumătate sufocată.

– Ce ştii despre asta? insistă Dóra.

Bătaia cu picioarele se acceleră. Băiatul tăcea. Nici Dóra şi nici Matthias nu spuneau un cuvânt. Se uitau la el, aşteptând. În cele din urmă Halldór cedă, inspiră adânc şi începu:

– Nu are legătură cu problema principală, dar… Bine. Ştiam că Halldór face aşa ceva.

– De unde ştiai? întrebă Matthias cu o voce tăioasă.

Picioarele lui Halldór se opriră.

– Fiindcă mi-a povestit chiar el. Mi-a propus să încerc şi eu. Tăcu, evitând să se uita la Dóra şi la Matthias.

– Şi? Ai încercat? întrebă Dóra.

– Nu, răspunse Halldór apăsat. Dóra îl credea.

– Poate că şi eu fac tot felul de porcării, dar ăsta este cel mai dement lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Văzut? exclamă Matthias.

– Nu l-am văzut direct, m-am exprimat greşit. Ar fi mai

potrivit să spun că l-am surprins. Se uită în jos, apoi continuă: Era astă-toamnă. Adormisem aici, pe canapea, după o petrecere sălbatică, dar m-am trezit în toiul nopţii când am auzit un horcăit. Halldór se uită la Matthias. A fost mare noroc că m-am trezit, de obicei dorm tun când sunt într-o asemenea stare. În orice caz, am încercat să-mi dau seama de unde vine horcăitul şi l-am găsit pe Harald aproape asfixiat.

Dóra îşi dădu seama că pe băiat îl treceau fiorii la amintirea acelui moment.

– Am slăbit cordonul pe care şi-l legase în jurul gâtului. I-am făcut respiraţie artificială şi şi-a revenit.

– Poate a vrut să se sinucidă? îşi dădu Dóra cu părerea.

Halldór se uită fix la ea şi scutură din cap:

– Nu, nu a fost o tentativă de sinucidere. Crede-mă. Aş prefera să nu descriu mai amănunţit scena.

Venise rândul Dórei să roşească, ceea ce păru să-l amuze pe Halldór. Continuă cu mai multă siguranţă:

– Am vorbit după aceea cu Harald despre asta şi m-a asigurat că era ceva colosal. Dar mersese prea departe şi îşi dădea seama. Era speriat.

– Crezi că după acest şoc a renunţat? întrebă Matthias.

– Nu, probabil că nu, recunoscu Halldór. Fireşte că nu pot avea o certitudine absolută, dar părea într-adevăr foarte speriat.

– Îţi mai aminteşti cam când s-a întâmplat? întrebă Matthias.

– În noaptea de zece spre unsprezece septembrie, răspunse Halldór prompt.

Matthias dădu din cap îngândurat. Se uită la Dóra şi îi spuse în germană:

– După zece zile şi-a modificat testamentul. Dóra clătină din cap. Era sigură acum că Halldór este moştenitorul din Islanda despre care se vorbise. Îi salvase viaţa cu puţin înainte ca Harald să introducă noua clauză în testament. În fond, era logic că Harald îl introdusese şi pe Halldór în testament.

– Înţeleg foarte bine limba germană, spuse studentul pe un ton duşmănos.

Matthias nu reacţionă, în schimb îl întrebă, cu o expresie la fel de duşmănoasă:

– Hugi ne-a povestit că Harald îţi trăgea câteodată o săpuneală de faţă cu ceilalţi, că te umilea pur şi simplu, dacă îmi amintesc bine. Nu te-a deranjat acest lucru?

Halldór se înfurie:

– Ce tot aiurează ăla? Ştiţi bine că Harald era altfel decât cei mai mulţi dintre noi. Putea fi copleşitor şi totuşi amuzant. De cele mai multe ori se purta super cu mine, mai ales când eram numai noi, dar în prezenţa celorlalţi putea fi şi ordinar. Mie nu-mi păsa, Hugi poate confirma asta. Cu atât mai mult cu cât Harald îşi cerea scuze totdeauna. În concluzie, nu avea nici o importanţă, era doar cam neplăcut.

Dóra avea impresia că orice idiot putea înţelege ce se ascundea în spatele acestei explicaţii. Pentru băiat situaţia fusese insuportabilă. Nu avea totuşi nici un sens să mai insiste.

– Ce ne poţi spune despre cercetările lui Harald? întrebă ea. Ai vrea să ne explici cum l-ai ajutat?

Halldór îi dădu un răspuns prompt, bucuros că schimbase subiectul:

– Era o situaţie mai specială. De fapt, îl ajutam doar la traduceri şi mai puţin la căutarea surselor de informaţii. Îl interesau foarte multe lucruri. Nu înţelegeam totdeauna conexiunea dintre ele, dar eu nu sunt istoric, deci părerea mea nu are nici o importanţă. Sărea de la o temă la alta: de exemplu mă punea să-i citesc o traducere din islandeză în engleză, dar la mijlocul lecturii mă ruga să-i citesc altceva, şi aşa mai departe.

– Ai putea să ne enumeri câteva lucrări sau teme pentru care manifesta interes? întrebă Matthias.

– Hm, nu am o listă completă, nu le-am notat. La început i-am tradus mai ales capitole dintr-o teză de doctorat a lui

Ólina Þrvarðardóttir despre epoca în care au fost arse pe rug vrăjitoarele; după aceea s-a interesat de şcoala din Skálholt din cauza unui text despre magie scris de nişte învăţăcei şi a unei cărţi foarte răspândite în vremea aceea. Harold avea şi o scrisoare veche, în daneză, dacă îmi amintesc bine. Nu era chiar aşa de uşor de tradus, dar am încercat.

În scrisoare era vorba despre un oarecare mesager şi ceva ce nu am înţeles. După ce i-am dat textul, a schimbat brusc direcţia: nu s-a mai ocupat atât de intens de vrăjitoare, s-a concentrat mai mult pe altă perioadă, cam cu un secol mai veche. Îmi amintesc că i-am tradus un text din descrierea Islandei a episcopului din Skálholt, Oddar Einarsson, cam în jurul anului 1590. Era vorba în el despre vulcanul Hekla. Am găsit şi o poveste despre un om care şi-a pierdut minţile după ce urcase pe munte şi se uitase în crater. Harald s-a interesat în mod special şi de erupţia vulcanului Hekla din 1510, şi de episcopul Jón Arason şi executarea lui în 1550, şi de episcopul Brynjólfun Sveinsson. Da, şi deodată a vrut să afle cât mai multe despre călugării *Papar.* Aş putea spune că înainte de moarte, Harald îşi extinsese aria cercetărilor istorice mult mai departe în trecut, până la perioada anterioară cuceririi propriu-zise a ţării.

Citarea acestor date dovedea că băiatul avea o memorie incredibil de bună. Nu e de mirare că în ciuda vieţii lui dezordonate a rămas un student bun, se gândi Dóra.

– *Papar?* întrebă ea. Halldór dădu din cap:

– Da, *Papar.* Călugării islandezi.

– Clar, spuse Dóra, nemaiştiind ce alte întrebări ar putea pune. În clipa următoare îşi aminti de bietul Gunnar, care le aranjase întrevederea cu prietenii lui Harald.

– Dar scrisoarea aceea veche, daneză… Ai idee de unde o avea şi ce s-a întâmplat cu ea?

Halldór clătină din cap:

– Nu am nici cea mai vagă idee. Avea mai multe scrisori vechi pe care le compara cu asta. Ţinea celelalte scrisori într-

o mapă de piele, dar nu şi pe cea daneză. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

– Numele Mal îţi spune ceva? întrebă Matthias brusc.

Halldór se uită la amândoi şi clătină din cap:

– Nu, nu l-am auzit niciodată. De ce?

– Bine, bine, zise Matthias.

Harald deschise gura să spună ceva, dar în aceeaşi clipă sună mobilul. Îl scoase, se uită la display, se strâmbă şi îl puse înapoi, în buzunar.

– Mama? îl întrebă Matthias, rânjind.

– Exact, răspunse băiatul posomorât.

Un piuit care se auzi din buzunarul pantalonilor săi anunţa că primise un SMS. Halldór nu dădu nici un semn că ar intenţiona să-şi scoată mobilul, aşa că Dóra îi puse următoarea întrebare pe care o pregătise:

– Ştii ceva despre un registru pe care l-ar fi avut Harald, registrul de oaspeţi ai crucii?

Halldór se uită nedumerit la ea:

– Registru de oaspeţi ai crucii? Te referi la o comunitate religioasă?

– Nu a pomenit niciodată de aşa ceva? întrebă Dóra.

– Nu.

Matthias îşi încrucişă braţele la piept:

– Spune-ne ceva despre corbul pe care îl căuta Harald.

Halldór începu să se agite.

– Un corb?

Tonul lui se schimbase aproape complet.

– Da, o pasăre, un corb, spuse Dóra. Am aflat că voia neapărat să facă rost de un corb. Ştii cumva de ce?

Halldór ridică din umeri:

– Nu. Înţeleg însă foarte bine de ce dorea asta. E o pasăre remarcabilă.

Dóra era convinsă că Halldór minte, nu ştia însă cum să reacţioneze. Înainte de a fi luat o hotărâre, interveni Matthias:

– Ştii ceva despre călătoria lui Harald la Hólmavík, la Muzeul de Vrăjitorie din Strandir?

– Nu, răspunse Halldór. Mințea şi acum.

– Dar despre plimbarea la hotelul Rangá? întrebă Dóra.

– Nu.

Încă o minciună.

Matthias îi aruncă Dórei o privire.

– Poate că ar trebui să facem şi noi nişte drumuri până acolo.

Expresia lui Halldór dovedea că aceste planuri de călătorie nu prea îi conveneau.

CAPITOLUL 23

Halldór părăsi apartamentul în grabă şi cu o vădită uşurare. Ieşi pe trotuar şi se uită în urma lui, dar nici Dóra şi nici Matthias nu păreau să-l urmărească de la fereastră. Văzu însă în apartamentul de jos o perdea mişcându-se şi o blestemă pe vecina curioasă. Capra rămăsese neschimbată: nu-l lăsase în pace pe Harald nici o clipă şi se plânsese de orice strănut sau geamăt. După una dintre primele petreceri din vară, dimineața, Halldór fusese trimis la uşă şi trebuise să înghită tot rahatul în locul lui Harald. Doamne Dumnezeule, ce mai ştia să țipe femeia asta. El era atât de mahmur, încât simțise fiecare cuvânt şi fiecare decibel ca pe o lovitură de ciocan în moalele capului. Amintirea acestui episod era extrem de neplăcută, mai ales dacă se gândea la finalul lui: o dăduse la o parte pe femeie, îşi scosese capul pe uşă şi vomitase. Bineînțeles că ea nu fusese deloc încântată, dar Harald reuşise să o liniştească în seara aceleiaşi zile. În restul verii, Halldór trebuise să se furişeze de fiecare dată în casă. Ceilalți participanți la petrecere găsiseră că episodul fusese colosal atunci când Halldór se hotărâse în cele din urmă să-l povestească.

Sună mobilul. Halldór îl pescui din buzunar şi văzu pe afişaj numărul Martei María. Iar. De data asta răspunse:

– Da?

– Ai terminat? Era nerăbdătoare şi nervoasă. Te aşteptăm, vino aici!

– Unde? În realitate, Halldór nu avea deloc chef să-i vadă acum pe ceilalți.

– La 101, vino cât mai repede!

Fata închise telefonul. Halldór grăbi pasul. Afară era frig, iar el se simțea epuizat. Ajunse la intrarea în hotel mai curând decât se aşteptase. Scutură zăpada care i se aşternuse pe umeri, apoi îşi trecu degetele prin păr. În cele din urmă deschise uşa şi intră. Fireşte că ceilalți se instalaseră în camera pentru fumători; pe masa la care se aşezaseră văzu câteva ceşti cu cafea şi un pahar cu bere. Halldór simți deodată o poftă teribilă să bea o bere. Se duse la ei şi se aşeză pe un scaun, deşi Marta María şi Bríet se traseră la o parte ca să-i facă loc pe bancă între ele două. Halldór nu voia în ruptul capului să se aşeze acum la mijloc.

Prietenele se făcură că nu înregistrează afrontul, iar Halldór observă că se apropie uşor una de alta pentru a închide locul rămas liber între ele. Marta María se pricepea de minune să mimeze calmul şi autocontrolul. Nu obişnuia să-şi exteriorizeze decât furia şi dispreţul. Mândria rănită nu făcea parte din programul ei.

– De ce dracu' n-ai răspuns la telefon, întrebă ea cu o voce tăioasă. Am aşteptat aici ca pe ace să dai un semn.

Halldór se înfurie:

– Ce-i cu voi? Am stat de vorbă cu avocații ăştia. Ce aş fi putut să vă spun la telefon? Fiindcă nimeni nu-i răspunse, repetă: Aud? Ce puteam să vă spun la telefon?

Cuvintele lui Halldór o lăsaseră rece pe Marta María:

– Fir-ar să fie! Ai fi putut răspunde măcar la SMS. Ar fi fost prea mult?

– O, da, sigur, exclamă Halldór ironic. Ar fi făcut o impresie colosală. Drept cine mă iei? Crezi că sunt încă un puşti?

Brjánn interveni:

– De fapt, ce s-a întâmplat? Totul e în ordine? întrebă liniştit luând o gură de bere.

Era suficient. Halldór chemă chelnerul şi comandă o bere mare, apoi se întoarse iar spre ceilalți:

– În fond, totul a fost în regulă. Au nişte bănuieli, dar în esență nu ştiu nimic.

În timp ce bătea cu mâna dreaptă tactul pe tăblia mesei, căută cu mâna stângă pachetul de țigări în buzunarul hainei, dar nu-l găsi.

– Mi-am uitat acolo țigările, cine poate să-mi dea una?

Bríet îi aruncă pachetul ei, iar Halldór gemu în sinea lui. Erau țigări de fată, albe ca zăpada, mentolate şi, în plus, extrem de subțiri. Puse totuşi mâna pe pachet şi scoase una. Marta María făcu o mutră acră. *Ea* fuma țigări adevărate, Marlboro. Halldór trase un fum, iar după ce scoase țigara din gură se uită la capătul aprins, clătinând din cap:

– Cum poți fuma porcăriile astea?

– Alții ar spune mulțumesc, mormăi Bríet jignită.

– Sorry. Sunt puțin zăpăcit. Veni berea şi, după ce luă o înghițitură serioasă, Halldór scoase un suspin şi oftă:

– O, ce bine îmi cade!

– Le-ai povestit ceva? întrebă Marta María. Furia ei se risipea încetul cu încetul.

Halldór luă încă o înghițitură şi scutură din cap:

– Nu, nimic important. Bineînțeles că le-am spus câte ceva, m-au asaltat cu întrebări şi a trebuit să răspund.

Marta María se uită gânditoare la el şi dădu din cap, cu vizibilă satisfacție:

– Sigur?

Halldór îi făcu semn cu ochiul, împăciuitor:

– Foarte sigur. Fata zâmbi:

– Respectele mele.

– E clar, nu-i aşa? spuse Halldór nonşalant, agitându-şi țigara prin aer. Cool, nu-i aşa?

Andri chicoti şi-i oferi lui Halldór propriul lui pachet de țigări.

– Ce crezi că vor face acum? Vor să ne mai întâlnim?

– Nu, nu cred, răspunse Halldór.

– Bine, zise Brjánn. Sper să se învârtească în jurul cozii şi să renunțe cât mai repede.

Bríet era singura prost dispusă:

– Şi cu Hugi ce se întâmplă? La el nu vă mai gândiți! Se uită, supărată, de la unul al altul.

Zâmbetul lui Halldór se topi.

– Ba da, sigur că da. Luă încă o gură de bere. Parcă nu mai era atât de bună ca la început.

Marta María o strânse pe Bríet de braț, iar fata țipă:

– Ce naiba e cu tine? Nu vor renunța, bineînțeles că vor afla ceva. Important este să nu fim amestecați şi noi. De ce eşti totdeauna atât de al dracului de pesimistă?

– Nimeni nu e arestat pentru o crimă pe care n-a comis-o. Hugi va fi pus în libertate, veți vedea, interveni Andri cu un aer plin de importanță.

– Pe ce lume trăieşti? întrebă Bríet care nu se lăsa pusă cu botul pe labe, în ciuda durerii din braț. Nu prea avea curajul să o contrazică pe Marta María, dar îi purta încă sâmbetele din cauza lui Halldór.

– Mereu sunt condamnați oameni nevinovați. Gândeşte-te la procesul Geirfinnur din anii şaptezeci. Înțelegi?

– Încetați odată cu prostiile, exclamă Marta María fără săşi ia ochii de la Halldór. O să se termine cu bine, puteți fi siguri. Hai să mergem să mâncăm ceva. Mor de foame.

Se ridicară şi îşi strânseră lucrurile. Când ceilalți se duseră să achite consumația, Marta María îl luă pe Halldór la o parte:

– Ai reuşit să te debarasezi de tot? Ştii tu! Halldór îi evită privirea, dar Marta María îi ridică bărbia şi-l obligă să se uite în ochii ei.

– Ai reuşit să te scapi de toate, sau...? Halldór dădu din cap:

– De toate. Fii liniştită.

– Nu mai îndrăznesc să fumez un *joint* nici măcar acasă. Ar trebui să fii şi tu la fel de precaut. Dacă ăştia doi îşi bagă nasul peste tot, s-ar putea să le vină şi caraliilor ceva în minte şi să înceapă să plouă cu percheziții. Eşti sigur de tot că nu mai ai nimic?

Halldór se întinse şi se uită fix în ochii ei, apoi spuse cu o voce fermă:

– Jur. A dispărut totul.

Marta María zâmbi şi îi dădu drumul.

– Hai să plătim şi noi.

Halldór se uită după ea. Ce ciudat! Îl crezuse. Tocmai Marta, care îşi dădea imediat seama când încerca să o mintă. Cool.

Dóra se strădui să nu se lase iritată de sprâncenele stufoase ale interlocutorului lor. Se afla, împreună cu Matthias, în biroul lui Þórbjörn Ólafsson, profesorul la care Harald voia să-şi facă masteratul.

– Mulțumim foarte mult că ne-ați primit, spuse Dóra şi zâmbi.

– Pentru nimic, răspunse Þórbjörn. Dacă vreți să-i mulțumiți cuiva, atunci mulțumiți-i lui Gunnar. El ne-a făcut legătura. Iar dumneavoastră ați acceptat să ne întâlnim imediat.

Þórbjörn dăduse telefon la puțin timp după plecarea lui Halldór. Dóra şi Matthias se hotărâseră să meargă imediat la el. Profesorul lăsă pe birou creionul cu care se jucase.

– Cam ce ați dori să aflați? Dóra luă cuvântul:

– Presupun că Gunnar v-a explicat ce legătură avem cu Harald.

Þórbjörn dădu din cap, iar Dóra continuă:

– Am vrea să cunoaştem părerea dumneavoastră despre Harald. În afară de asta, poate ați vrea să ne spuneți câte ceva şi despre studiile sale.

Profesorul începu să râdă:

– Nu pot afirma că l-am cunoscut. Nu obişnuiesc să mă împrietenesc cu studenții mei. Mă interesează progresele lor, dar nu urmăresc să stabilesc un contact mai personal.

– Dar v-ați format o părere despre Harald, nu-i aşa? insistă Dóra.

– Bineînțeles. Am avut impresia că este cât se poate de

ciudat - şi nu mă refer doar la aspectul lui exterior -, dar nu m-am supărat niciodată pe el, spre deosebire de Gunnar care nu îl putea suferi. Mă amuza să am de-a face cu un student care era atât de diferit de ceilalţi. Pe lângă asta, era muncitor şi perseverent. Nici nu pretind altceva de la un student.

Dóra se încruntă:

– Perseverent? După opinia domnului Gunnar, cercetările lui Harald nu erau prea bine conturate.

Þórbjörn inspiră zgomotos:

– Gunnar este de şcoală veche. Harald, dimpotrivă. Gunnar ar vrea ca studenţii să respecte direcţia în care au pornit la început. Harald lucra mai degrabă aşa cum aş proceda şi eu: pornea într-o anumită direcţie, dar pe urmă se ocupa şi de străzile laterale, dacă pot spune aşa. După părerea mea, este ceva normal. Nu se ştie niciodată unde te pot duce străzile secundare. Este adevărat că durează mai mult, dar pe drum poţi da peste tot felul de lucruri surprinzătoare.

– Deci Harald nu a schimbat tema lucrării, aşa cum presupune Gunnar? întrebă Matthias.

– Departe de el o asemenea intenţie, răspunse Þórbjörn. Gunnar stă mereu pe cărbuni aprinşi, e convins că totul merge anapoda. Se temea probabil că Harald se va aciua la noi ca student etern. La urma urmei, au existat şi asemenea cazuri.

– Aţi fi dispus să ne vorbiţi puţin despre cercetările lui Harald? întrebă Dóra. Scopul nostru este să verificăm dacă există vreo legătură între magie şi asasinarea lui Harald.

Þórbjörn ridică din sprâncene:

– Vă gândiţi serios la o asemenea posibilitate? Dóra şi Matthias confirmară.

– Ei bine, aşa ceva m-ar surprinde foarte mult. Istoria nu este atât de palpitantă încât să îndemne pe cineva la crimă. Dar, oricum ar fi, Harald voia să facă o comparaţie între persecutarea vrăjitoarelor aici, în Islanda, şi cea de pe continent. După cum ştiţi, spre deosebire de alte ţări, aici erau arşi pe

rug mai ales bărbații bănuiți de vrăjitorie. Acesta era punctul de plecare al cercetărilor sale. Având în vedere că Harald ştia multe despre Inchiziția din Europa, a aprofundat o serie de surse islandeze referitoare la perioada respectivă. În măsura în care îmi pot da eu seama, în clipa în care a fost ucis îşi făcuse deja o imagine destul de cuprinzătoare.

– Şi care este povestea cu străzile laterale? întrebă Matthias.

Profesorul chibzui o clipă.

– La început a manifestat un mare interes pentru episcopul Jón Arason şi prima tipografie adusă de acesta în țară. Deşi inițial nu am înțeles ce legătură avea acesta cu persecutarea vrăjitoarelor, l-am încurajat pe Harald să continue. Apoi a abandonat această temă şi s-a concentrat asupra episcopului Brynjólfur Sveinsson din Skálholt. Mi s-a părut deja ceva mai plauzibil.

– Episcopul avea vreo legătură cu persecutarea vrăjitoarelor? întrebă Dóra.

– Bineînțeles, răspunse Bórbjörn. Trecea, în genere, drept tolerant. Se ştie că a împiedicat arderea pe rug a câtorva elevi din Skálholt. Se găsise la ei o carte de vrăji. La o cercetare mai aprofundată, statura morală a episcopului Brynjólfur începe să mai scadă. De exemplu, nu a încercat să-l tempereze pe vărul său, pastorul Páll din Selárdalur. Acesta a acuzat cu înverşunare mai mulți bărbați că ar practica magia. Şapte dintre ei au ajuns pe rug, fiind suspectați că ar fi declanşat molime în gospodăria pastorului Páll.

– Şi cartea de vrăji… Harald s-a interesat în mod special de ea? întrebă Matthias.

Bórbjörn clătină încet din cap:

– Nu îmi este cunoscut aşa ceva. Se numeşte *Hârțoaga de la Skálholt* şi se presupune că Brynjólfur a făcut-o dispărută. În orice caz, dacă nu mă înşel, a copiat cele optzeci de descântece pe care le conținea. Pe Harald îl interesa mai mult biblioteca lui Brynjólfur în care se găseau diferite manuscrise

şi cărţi. Bineînţeles că îl interesa şi viaţa episcopului.

– Cum aşa? întrebă Matthias, adăugând ca un fel de scuză: Din păcate, nu ştiu aproape nimic despre istoria Islandei.

Bórbjörn îi adresă un zâmbet compătimitor:

– Pe scurt: Brynjólfur avea şapte copii, dintre care supravieţuiseră doar doi: Ragnheiður şi Halldór. La nouă luni după ce Ragnheiður a jurat în prezenţa unor preoţi că este încă fecioară, a născut un copil nelegitim. Fusese obligată să depună jurământul fiindcă circulase zvonul că ar fi avut o legătură cu un tânăr ajutor al tatălui ei, un anume Daði. Fiul lui Ragnheiður a crescut la bunici, fiindcă ea a murit când copilul avea un an. Fiul lui Brynjólfur, Halldór, a murit şi el după câţiva ani, în timp ce studia în străinătate. Brynjólfur s-a dedicat după aceea unicului său urmaş în viaţă, adică nepotului Þórður, în vârstă de şase ani. Acesta a devenit marea dragoste a bătrânului. Soţia lui Brynjólfur a murit şi ea la trei ani după ce băiatul se mutase la Skálholt şi, spre marea durere a lui Brynjólfur, şi nepotul său, Þórður, s-a prăpădit la vârsta fragedă de doisprezece ani. În felul acesta, Brynjólfur - unul dintre cei mai importanţi oameni din istoria Islandei - a rămas singur, fără familie şi fără urmaşi. Harald era fascinat de destinul episcopului şi de semnificaţia acestuia. Se spunea că Brynjólfur ar fi avut o soartă mai bună dacă ar fi fost alături de fiica lui în momentele ei grele. Cu alte cuvinte, Ragnheiður a plătit cu aceeaşi monedă: spusese adevărul la biserică, dar se lăsase sedusă de Daði în aceeaşi seară, pentru a se răzbuna pe tatăl ei.

– Nu mă mir că Harald a fost fascinat de această poveste, spuse Dóra. Se putea transpune foarte uşor în situaţia lui Ragnheiður.

– Ştiţi cumva dacă Harald avea şi alte motive de a veni în Islanda în afară de studii? Căuta relicve sau orice altceva ce ar fi putut avea valoare din punct de vedere istoric? întrebă Matthias.

Profesorul râse:

– Vreți să spuneți o comoară? Nu, nu am vorbit niciodată cu el despre aşa ceva. Harald era bine înfipt cu ambele picioare în realitate, un student muncitor cu care am colaborat bine. Nu vă lăsați induşi în eroare de vorbăria lui Gunnar.

Dóra se hotărî să schimbe subiectul şi să-l întrebe de întrunirea care avusese loc în seara fatală, la Universitate.

– Da, aşa este, spuse Þórbjörn. Privirea lui şăgalnică se stinse. Erau prezenți mulți docenți ai facultății. Vreți să insinuați ceva anume?

– Deloc, răspunse Dóra prompt. Întreb doar cu speranța, slabă de altfel, că ați observat poate un amănunt care ne-ar duce cu un pas mai departe. Ceva care poate v-a scăpat atunci când ați dat declarația.

– Participanții la întâlnire nu vă pot ajuta prea mult. Dacă am înțeles bine ce a constatat poliția, înseamnă că, în clipa când a apărut criminalul, noi plecaserăm de mult acasă. Am sărbătorit oferta unei burse Erasmus în colaborare cu o universitate din Norvegia. Nu suntem prea petrecăreți, asemenea festivități nu durează mult la noi. Plecaserăm deja cu toții înainte de ora douăsprezece.

– Sunteți sigur? întrebă Matthias.

– Absolut sigur. *Eu* am plecat ultimul şi am pus în funcțiune sistemul de alarmă. Dacă s-ar mai fi aflat cineva în clădire, s-ar fi declanşat sirenele. Mi s-a întâmplat şi mie la un moment dat. Nu este deloc plăcut. Se uită la Matthias, care nu părea prea convins, şi adăugă: Sistemul de alarmă vă poate confirma ce v-am spus.

– Nu mă îndoiesc, spuse Matthias imperturbabil.

10 DECEMBRIE 2005

CAPITOLUL 24

Buletinul meteorologic din seara precedentă nu exagerase. Vremea era bună, iar Dóra şi Matthias şedeau în biroul Şcolii de pilotaj unde rezervaseră, cu o zi înainte, un avion. Matthias completă un formular pentru pilot, în timp ce Dóra profită de ocazie ca să bea o cafea. Prețul călătoriei o surprinsese: zborul până la Hólmavík, care dura exact o oră, dus şi întors, era mai avantajos decât dacă ar fi mers cu maşina şi ar fi înnoptat la hotel.

– Okay, putem pleca, spuse pilotul zâmbind.

Zburară deasupra Reykjavíkului, iar oraşul părea mult mai mare văzut din aer. Matthias se uita în jos cu mult interes, în timp ce Dóra prefera să privească drept înainte; în fond, în avion aveai rareori ocazia să faci aşa ceva. Zborul până la Hólmavík nu a durat mult. Se vedea deja aeroportul, o pistă de aterizare şi o clădire foarte mică, aproape de localitate, de cealaltă parte a şoselei naționale. Pilotul survolă pista de aterizare şi o examină. Mulțumit de ceea ce văzuse, întoarse avionul şi ateriză foarte lin.

Îşi desfăcură centurile de siguranță şi coborâră, iar Matthias îşi scoase mobilul.

– Care este numărul de telefon al stației de taxiuri? îl întrebă pe pilot.

– Stație de taxiuri? zise pilotul şi începu să râdă din toată inima. Aici nu există nici măcar un singur taxi, cu atât mai puțin o stație. Trebuie să mergeți pe jos.

Dóra îi zâmbi conspirativ pilotului, deşi crezuse şi ea, la fel ca Matthias, că vor putea lua un taxi de la aeroport până la muzeu.

– Haideți, nu e departe, spuse Dóra, trăgându-l după ea pe Matthias care se simțea uşor jignit. Traversară şoseaua pe care nu se vedea nici o maşină şi ajunseră la o pompă de benzină cu un magazin minuscul, situate la intrarea în localitate. Acolo se interesară de drum. O vânzătoare tânără, foarte amabilă, chiar ieşi cu ei şi le arătă muzeul. E cât se poate de simplu, le spuse ea, pe strada asta în jos, de-a lungul țărmului, apoi, după intrarea în localitate, acolo, cu puțin înainte de port este muzeul. În depărtare se vedea o clădire neagră din lemn, cu acoperiş de turbă. Până acolo erau doar câteva sute de metri. Dóra şi Matthias o luară din loc.

– Cunosc clădirea din fotografiile pe care le-am găsit în calculatorul lui Harald, spuse Dóra.

Cărarea era atât de îngustă, încât nu încăpeau unul lângă altul.

– Ați găsit multe fotografii făcute aici? Vreau să spun, ceva utilizabil?

– Nu, de fapt nu. Doar instantanee tipice de turist şi câteva poze din interiorul muzeului, unde fotografiatul este interzis, explică Dóra făcând cu grijă echilibristică pe o băltoacă înghețată care acoperea cărarea.

– Fiți atent! îl avertiză pe Matthias, care făcu un pas mare peste baltă. Nu aveți cea mai potrivită încălțăminte pentru mersul pe jos. Dóra se uită la pantofii negri, de lac, ai lui Matthias. Se potriveau foarte bine la îmbrăcămintea sa: pantaloni cu dungă, cămaşă, palton din stofă de lână care îi ajungea până la genunchi. Dóra se îmbrăcase în blugi, se încălțase cu nişte pantofi solizi şi, pentru orice eventualitate, îşi luase pufoaica. De data asta Matthias nu obiectase împotriva pufoaicei, dar ridicase din sprâncene când o luase pe Dóra de la birou, iar ea se *chinuise* să se aşeze în maşină deoarece avea un volum de trei ori mai mare ca de obicei.

– Am luat în calcul moartea, dar nu o expediție, pe jos, spuse Matthias enervat. Omul ar fi trebuit să mă avertizeze. Se referea la directorul Muzeului de Vrăjitorie cu care vorbise

la telefon în ziua precedentă, pentru a fi sigur că nu se vor trezi în fața unei uşi închise.

– Vă face bine. În felul acesta o să ajungeți să vă depăşiți vanitatea, spuse Dóra. Cu asemenea atitudine veți întâmpina greutăți serioase în Islanda. Dacă nu rezolvăm curând cazul, va trebui să vă cumpăr din oraş un pulover.

– Niciodată, zise Matthias posomorât. Nici dacă ar fi să rămân aici până la sfârşitul zilelor mele.

– În cazul acesta moartea va veni mai repede decât vi-o doriți, ripostă Dóra. Nu vă este frig? Să nu vă dau pufoaica mea?

– Voi rezerva două camere la Hotelul Rangá, pentru diseară, schimbă brusc Matthias subiectul. Iar în locul maşinii de până acum voi închiria un Jeep.

– Păi vedeți, ați devenit deja pe jumătate islandez.

Văzut de afară, muzeul părea demodat. Esplanada din fața lui era înconjurată de un zid scund din piatră şi acoperită cu prundiş şi bucățele de lemn de apă. Uşa roşie de la intrare contrasta cu nuanța pământie a clădirii. Pe o bancă de lemn din fața uşii stătea un corb negru, bine hrănit. Când se apropiară, corbul se uită spre cer, îşi căscă ciocul şi croncăni. Apoi îşi desfăcu aripile şi zbură pe marginea acoperişului. De acolo se uită la ei când intrară în clădire.

– Foarte potrivit, spuse Matthias, deschizându-i Dórei uşa.

Înăuntru, văzură la dreapta o măsuță de recepție şi în fața lor câteva rafturi cu articole care aveau de-a face cu vrăjitul. Totul era simplu şi ordonat. În spatele măsuței stătea un tânăr care îşi ridică imediat privirea din ziarul de dimineață.

– Bună ziua! spuse el cu un zâmbet. Bine ați venit la Muzeul de Vrăjitorie din Strandir.

După ce Dóra şi Matthias se prezentară, tânărul le spuse că îi aştepta.

– Sunt aici doar în calitate de suplinitor, le explică dând mâna cu ei şi prezentându-se: Þorgrímur. Strângerea lui de

mână era fermă, inspirând încredere.

– Colegul meu, care se ocupă în mod normal de muzeu, este în concediu. Sper că nu vă deranjează.

– Nu, nici o problemă, spuse Dóra. Dar am înțeles oare bine, erați aici şi în toamna asta?

– Da, eram. Am preluat postul în iulie. Se uită apoi, curios, la ei: îmi permiteți să vă întreb de ce vă interesează acest amănunt?

– După cum v-a spus deja Matthias, întreprindem investigații în cazul unei persoane interesate de magie. Cred că vă amintiți de ea.

Tânărul râse:

– Nu sunt chiar atât de sigur. Avem mulți vizitatori. Dându-şi seama că în afară de cei doi nu mai era nimeni în muzeu, adăugă jenat: Fireşte că iarna face excepție, dar în perioada concediilor vin foarte mulți.

Matthias zâmbi circumspect:

– Ştiți ceva, pe omul nostru nu îl uiți atât de uşor. Era german, student la istorie şi avea o înfățişare foarte neconvențională. Se numea Harald Guntlieb şi a fost asasinat recent.

Fața lui Þorgrímur se lumină:

– Purta tot felul de... Nu ştiu cum să le numesc... ornamente?

– Da, am putea să le numim ornamente, spuse Dóra.

– Ba da, ba da, îmi amintesc foarte bine de el. A venit împreună cu alt băiat, puțin mai tânăr ca el, care nu a intrat fiindcă era cam mahmur. Nu a trecut chiar atât de mult timp de când am citit în ziar că neamțul a fost ucis.

– Da, el era, confirmă Matthias. Iar celălalt, mahmurul... ştiți ceva despre el?

Tânărul scutură din cap:

– Nimic precis, dar când cunoscutul dumneavoastră şi-a luat rămas-bun, mi-a spus că prietenul lui este medic. Am crezut că glumeşte. După ce a ieşit, şi-a trezit camaradul cu

țipete şi tărăboi. Am stat în uşă şi am urmărit tot circul. Mi s-a părut destul de improbabil ca tânărul de pe bancă să fie medic.

Dóra şi Matthias schimbară o privire: Halldór.

– Vă mai amintiți de ceva în afară de asta?

– Neamțul ştia neobişnuit de multe lucruri. Îți face plăcere să ai vizitatori atât de familiarizați cu istoria şi magia. De cele mai multe ori oamenii nu ştiu nimic. Foarte puțini reuşesc să facă deosebirea între un *tilberi* şi un "pantalon".

După expresiile lor, Þorgrímur îşi dădu seama că avea de-a face cu două asemenea specimene.

– Ce-ar fi să trecem mai întâi în revistă exponatele şi să vă dau câteva explicații? După aceea putem vorbi şi despre cunoscutul dumneavoastră.

Dóra şi Matthias se uitară unul la altul, ridicară din umeri şi îl urmară pe tânăr.

– Nu ştiu cât de competenți sunteți în acest domeniu, aşa că mai bine v-aş spune câte ceva despre fondul problemei.

Þorgrímur se duse la un perete pe care atârna pielea unui animal indefinibil. Pe ea era desenat un simbol magic. Părea mult mai complicat decât runa scrijelită pe cadavrul lui Harald. Sub bucata de piele stătea atârnată o ladă de lemn asemănătoare unui dulăpior cu ustensile pentru scris. Era pe jumătate deschisă şi înăuntru văzură o monedă de argint aşezată pe un smoc de păr. Pe capac era gravat un semn magic simplu, iar pe lădiță stătea o creatură monstruoasă semănând cu un arici care suferise mutații genetice.

– Pe vremea vrăjitorilor condițiile de viață ale oamenilor simpli erau foarte primitive. Cele mai multe terenuri din țară se găseau în mâinile câtorva puține - familii, în timp ce masele sufereau de foame. Magia şi forțele supranaturale reprezentau pentru mulți unica şansă de a ieşi din mizerie. Aşa ceva nu însemna pe atunci nimic neobişnuit. Lumea credea, de exemplu, că diavolul circulă printre oameni şi racolează suflete.

Þorgrímur arătă spre pielea de pe perete.

– Iată un exemplu pentru bogăție: semnul oului de rechin sau al coifului inelar. Acest simbol magic trebuie desenat cu sângele menstrual al unei fecioare pe pielea unui motan negru.

Matthias se strâmbă. Observând-o, Þorgrímur îi spuse agasat:

– Am folosit cerneală roşie. Apoi explică mai departe:

– Legendele populare spun că trebuie să prinzi un mic animal. Trăieşte pe țărmul mării şi se numeşte vierme de apă. Este prins cu o plasă făcută din părul unei fecioare.

Dóra simți că Matthias îi mângâie părul lung, pe care îl purta desfăcut. Se strădui să nu izbucnească în râs şi îi dădu mâna la o parte cu o mişcare discretă.

– Apoi viermelui i se face un cuib din păr, într-o lădiță de lemn, iar înăuntru se pune o monedă furată. Viermele scoate după aceea din mare o comoară şi o pune în lădiță. Comoara trebuie sigilată cu simbolul coifului inelar pentru ca viermele să nu poată scăpa, altfel pe mare izbucneşte o furtună. Tânărul se întoarse spre ei: Oamenii credeau sincer în aşa ceva.

– Da, spuse Matthias arătând spre o vitrină de sticlă în care se găsea jumătatea inferioară a unui bărbat. Asta ce naiba mai este?

– A, este unul dintre exponatele noastre cele mai admirate, "pantalonul cadavrului". Şi el aducea bogăție. Þorgrímur se apropie de vitrină. Bineînțeles că e vorba doar de o imitație, se vede foarte clar.

Dóra şi Matthias dădură din cap. În spatele geamului se găsea pielea jumătății inferioare a trupului unui bărbat; era scobită pe dinăuntru. Dórei îi amintea de un ciorap-pantalon scârbos, de o nuanță palidă, păros şi cu organele genitale la vedere.

– Pentru a pune mâna pe un asemenea "pantalon" trebuia

să închei un contract cu un bărbat; conform acestui contract, după moarte aveai dreptul să-i jupoi pielea de pe partea inferioară a corpului. Se proceda aşa: după moarte, cadavrul era dezgropat, iar pielea de la talie în jos era jupuită dintr-o singură mişcare. În felul acesta, cel care încheiase contractul putea îmbrăca "pantalonul", care se lipea imediat de el. Dacă păstra în scrot o monedă - o monedă furată de la o văduvă sărmană într-o zi de Crăciun, de Paşti sau de Rusalii - apăreau mereu altele, aşa că nu-i mai lipseau niciodată banii.

– Oare nu puteau găsi alt loc pentru monede? întrebă Dóra. Tânărul ridică din umeri şi îi duse la tabloul impunător al unei femei îmbrăcate cu o fustă lungă, dintr-o stofă aspră, cum era obiceiul pe vremea aceea. Femeia îşi ridicase fusta, aşa că i se vedea coapsa goală. Pe coapsă avea un neg sau o excrescență.

– Asta ce mai e? întrebă Matthias.

– Ştiți, desigur, că în Islanda mai ales bărbații erau ucişi sub acuzarea de vrăjitorie; raportul era de cam de douăzeci de bărbați la o femeie. Se pare că aici bărbații exercitau profesiunea de vrăjitor - cu totul altfel decât în restul Europei. Acest farmec, numit *tilberi,* este interesant deoarece reprezintă unica vrăjitorie islandeză pe care o pot face doar femeile. Pentru a intra în posesia unui *tilberi* femeia trebuie să fure, în noaptea spre duminica Rusaliilor, o coastă omenească dintr-un mormânt, să o înfăşoare în lână şi să o păstreze sub îmbrăcăminte, între sâni. Apoi trebuie să primească de trei ori una după alta sfânta împărtăşanie şi să scuipe vinul pe legătura cu osul, pentru a-l readuce în felul acesta la viață. Drept urmare, *tilberi* începe să crească. Pentru a-l putea ascunde în continuare sub haine, femeia trebuie să formeze, din piele, un fel de țâță în partea interioară a coapsei ei. *Tilberi* se hrăneşte sugând din ea, iar între timp bântuie prin sate şi fură lapte de la oi şi vaci. Dimineața îl scuipă în putina pentru unt a femeii.

– Bietul de el, nu este prea prezentabil, observă Dóra, arătând spre exponat. Imitaţia lui *tilberi* era învelită în lână. Nu se vedeau decât o gură deschisă, lipsită de dinţi, şi doi ochişori mici şi albi, fără pupilă.

Judecând după expresia lui Matthias, părea să fie şi el de aceeaşi părere.

– Femeia care a fost ucisă pentru vrăjitorie avea şi ea un *tilberi?*

– Nu. A existat însă în 1635 un caz în partea de sud-vest a ţării. O femeie şi mama ei au fost suspectate că ar deţine un *tilberi.* Cercetările au dovedit însă că acuzarea era nejustificată, iar cele două s-au ales doar cu spaima.

Trecură mai departe, la celelalte exponate. Dórei i e păru că cel mai realist era un stâlp din lemn cu o mână de vreascuri. În timp ce se uita tăcută la ele, Þorgrímur îi povesti că toţi cei douăzeci şi unu de oameni executaţi sub acuzarea de vrăjitorie fuseseră arşi de vii. Trei dintre ei încercaseră să scape după ce funiile cu care fuseseră legaţi de stâlp arseseră. Au fost împinşi înapoi, în flăcări. Prima execuţie avusese loc în 1625. Începutul acţiunii propriu-zise de urmărire a vrăjitoarelor fusese însă marcat de arderea pe rug a trei bărbaţi la Trékyllisvík, în fiordurile din nord-vest, în anul 1654.

După ce văzuseră tot ce se putea vedea la parter, ghidul îi conduse la etajul întâi. Trecură pe lângă placa pe care scria *Fotografiatul interzis* - placa descoperită de Dóra pe fotografia din calculatorul lui Harald. Þorgrímur le atrase atenţia asupra unui panou cu un arbore genealogic uriaş care arăta relaţiile de rudenie dintre principalii vânători de vrăjitoare din secolul al XVII-lea, explicându-le că pătura conducătoare a ţării le atribuise aparţinătorilor ranguri judecătoreşti. Aceştia conduceau procesele în cazurile de magie. Dóra studie arborele genealogic, în timp ce Matthias se oprise în faţa unei vitrine în care erau expuse cópii ale unor cărţi de magie şi alte manuscrise. Când Dóra şi tânărul ajunseră lângă el, Matthias se aplecase asupra vitrinei.

– E aproape incredibil că aceste cărți de magie au ajuns până la noi, le explică Þorgrímur, arătându-le un manuscris.

– Vreți să spuneți, fiindcă sunt atât de vechi? întrebă Dóra, uitându-se cu atenție la exponate.

– Da, şi din cauza asta, dar în primul rând fiindcă posesia unor asemenea scrieri era sancționată cu pedeapsa capitală. Unele sunt cópii ale unor documente mai vechi, probabil deteriorate. Înseamnă deci că originalele nu provin toate din secolele al XVI-lea şi al XVII-lea.

Dóra îşi îndreptă spatele:

– Există un inventar al runelor magice?

– Nu. Foarte ciudat, dar nu există. După câte ştiu, nu şi-a dat nimeni osteneala să-l facă. Apoi sublinie următoarele cuvinte cu un gest amplu: Vedeți aici nenumărate simboluri - şi este vorba doar de câteva pagini din manuscrise şi cărți, dar de câteva - puține - exemple. Vă puteți imagina deci câte simboluri trebuie să existe în total.

Dóra clătină din cap. Afurisită treabă. Ar fi fost minunat ca Þorgrímur să aibă o listă de simboluri în care să poată căuta runa magică necunoscută. Se uită la celelalte manuscrise, apoi înconjură vitrina plasată în mijlocul încăperii. Matthias îşi ridică deodată capul:

– Ce fel de rună este asta? întrebă el agitat, ciocănind cu degetul în geam.

– La care vă referiți? întrebă Þorgrímur.

– La asta de aici.

Dóra îşi dădu seama înaintea lui Þorgrímur care rună îi atrăsese atenția lui Matthias. Era unul dintre puținele simboluri pe care le cunoştea şi ea: runa magică scrijelită pe trupul lui Harald.

– Iat-o! şopti ea.

– Asta de aici, de jos? întrebă tânărul.

– Nu, răspunse Matthias. Cea de la margine. Ce efect are?

– Ei bine, nu ştiu nici eu, răspunse Þorgrímur. Din păcate nu vă pot spune nimic despre ea. Nu are legătură cu textul

de pe pagina respectivă. Posesorul cărții a desenat cu mâna lui runa pe margine. Era o practică obişnuită, găsim asemenea semne şi în manuscrise şi cărți care nu se ocupă în mod explicit de magie.

– Din ce manuscris face parte pagina asta? întrebă Dóra, încercând să descifreze textul.

– Dintr-un manuscris din secolul al XVII-lea aflat în Colecția Arheologică Regală din Stockholm. Se numeşte *Cartea islandeză de farmece.* Evident că autorul ei este anonim. În carte sunt cam cincizeci de descântece diferite, majoritatea inofensive, menite să-i ajute pe oameni să aibă noroc în viață sau să-i ferească de rele.

Se aplecă şi citi textul pe care Dóra încercase să-l descifreze.

– În câteva este vorba de magia neagră. Una din formule provoacă moartea, iar unul dintre cele două descântece de iubire este de asemenea foarte sumbru. Îşi ridică ochii de pe vitrină: Interesant că şi cunoscutul dumneavoastră, acest Harald, manifestase un interes deosebit mai ales pentru *această* parte a expoziției, adică pentru cărți şi manuscrise.

– S-a interesat şi de runa asta? întrebă Matthias.

– Nu ştiu, nu-mi amintesc, răspuns tânărul, dar adăugă: În orice caz, nu sunt competent în domeniul acesta, deci nu l-am putut ajuta nici pe el. L-am rugat să ia legătura cu Páll, directorul muzeului. Páll se pricepe foarte bine la rune.

– Cum am putea lua şi noi legătura cu el? întrebă Matthias încordat.

– Nu este chiar atât de simplu. Acum se află în străinătate.

– Nu are importanță. Am putea să-i dăm telefon sau să-i trimitem un e-mail, spuse Dóra, la fel de agitată ca Matthias. Semnificația acestei rune este foarte importantă pentru noi.

– Da, da, cred că am pe undeva numărul lui de telefon, spuse Þorgrímur foarte liniştit. Ar fi mai bine să-i telefonez eu şi să-i explic despre ce este vorba. După aceea puteți vorbi şi

dumneavoastră cu el.

Se duse la recepţie şi răsfoi o agendă, apoi puse mâna pe telefon şi formă un număr, făcând tot posibilul ca vizitatorii să nu-l vadă. După câtva timp, începu să vorbească. Lăsa un mesaj pe un robot.

– Din păcate nu a ridicat receptorul, dar dacă va asculta mesajul va da cu siguranță un telefon - poate diseară, poate mâine, poate poimâine.

Dóra şi Matthias îi dădură tânărului cărțile lor de vizită, în mod vizibil dezamăgiți. Dóra îl rugă să o informeze imediat ce Páll va lua legătura cu el. Þorgrímur îi promise şi puse că-rțile de vizită într-o agendă.

– De fapt, ce s-a întâmplat cu omul dumneavoastră? Doar ați vrut să ştiți ce a căutat aici, zise el apoi.

– Da, vrem neapărat, îi răspunse Dóra. L-a interesat şi altceva în afară de manuscrise, a menționat cumva vreun obiect pe care îl căuta?

– S-a interesat în primul rând de manuscrise, dacă îmi amintesc bine, spuse ghidul dus pe gânduri. În afară de asta mi-a făcut o ofertă pentru talerul de sacrificiu de aici. La în-ceput am crezut că glumeşte.

– Un taler de sacrificiu? Ce taler? întrebă Matthias.

– Veniți cu mine, este aici, în spate.

Îl urmară într-o cameră mică, în mijlocul căreia se găsea un dulap de sticlă cu un disc din piatră.

– A fost găsit pe aici, în apropiere. O analiză de laborator a confirmat că pe ea există urme de sânge. Urme foarte vechi.

– Doamne, ce masiv e! spuse Dóra cu voce tare. Nu ar fi putut să-l facă din lemn?

Piatra cântărea cu siguranță câteva kilograme. La mijloc avea o crestătură.

– Deci nu e de vânzare? întrebă Matthias.

– Nu, nici vorbă. În primul rând este unica piesă originală din toată colecția, nu o copie. În al doilea rând nu am voie să vând exponatele.

Dóra se uită cu atenție la piatră. Oare acesta să fi fost obiectul căutat de Harald? Puțin probabil.

– Sunteți sigur că este aceeaşi piesă?

– Ce vreți să insinuați? întrebă Þorgrímur iritat.

– Am întrebat doar aşa. Nu ar fi posibil ca directorul muzeului să-l fi luat în serios pe Harald? Să-i fi vândut talerul şi să fi comandat o copie?

Tânărul zâmbi:

– Exclus. Este aceeaşi piatră care stă dintotdeauna aici. Mi-aş pune capul pe eşafod că este aşa.

Se întoarse şi ieşi din cameră urmat de Dóra şi Matthias.

– După cum v-am spus, a făcut oferta pe jumătate în glumă.

– S-a mai întâmplat ceva neobişnuit? întrebă Dóra.

– S-a interesat de *Hexenhammer* şi m-a întrebat dacă ştiu că aici, în țară, ar exista chipurile o ediție veche. N-am auzit de aşa ceva. Poate că nu ştiți despre ce vorbesc? Se uită la cei doi.

– Ba da, ba da, cunoaştem cartea, răspunse Matthias.

– L-am întrebat cum de i-a trecut prin minte o asemenea posibilitate şi mi-a spus că în anumite scrisori din epocă se spune că un exemplar foarte vechi ar fi ajuns în Islanda…

CAPITOLUL 25

În Islanda nu existau multe clădiri care să aibă un portal atât de superb ca edificiul principal al Universității. Bríet savura imaginea stând pe treptele rampei de acces în formă de potcoavă. Ce n-ar fi dat să aibă o maşină! Dar aşa ceva era incompatibil cu jalnica ei bursă de studiu. Ar fi vrut să-l cunoască pe zgârcitul care calculase suma necesară întreținerii zilnice. Dacă ar termina odată facultatea şi şi-ar găsi un loc de muncă! Este adevărat că istoricii nu făceau parte dintr-o categorie care câştiga bine. Din punct de vedere financiar nu făcuse deci cea mai bună alegere. Abia aştepta să-şi găsească un susținător solvabil, ca sora ei mai mare care se căsătorise cu un avocat. Omul lucra la o bancă importantă, câştiga o grămadă de bani, iar sora ei ducea o viață îmbelşugată. Cei doi tocmai îşi construiau o casă uriaşă sus, la Vatnsendi, iar sora ei, specializată în ştiințe politice, lucra cu jumătate de normă într-un minister şi în restul zilei făcea tot felul de cumpărături. Bríet se sprijini de umărul lui Halldór. Arăta într-adevăr bine, era băiat drăguț, iar medicii aveau, în general, perspective foarte bune.

– La ce te gândeşti? întrebă Halldór, aruncând cu elan un bulgăre de zăpadă.

– Nu ştiu, răspunse Bríet tristă. În primul rând la Hugi.

Halldór urmări cu privirea traiectoria bulgărelui. Acesta se înălță într-un arc înalt, apoi ateriză exact lângă statuia lui Saemundur şi a focii.

– A fost vrăjitor, spuse Halldór. Ştiai?

– Cine? întrebă Bríet consternată. Hugi?

– Nu, Saemundur, învățatul.

– A, ăla. Sigur că ştiu. Bríet scoase un pachet de ţigări din poşetă. Vrei şi tu una? Marca ta.

Îi întinse o ţigară şi zâmbi. Halldór se uită la ea şi zâmbi şi el.

– Nu, mulţumesc. Am şi eu.

Scoase una din pachetul lui şi le aprinse pe amândouă. În timpul acestei operaţii se aplecă înainte, aşa că Bríet trebui să-şi ia capul de pe umărul lui.

– A dracului situaţie!

– Tu ai spus-o. Bríet nu ştia ce ar mai fi putut adăuga. Nu voia ca Halldór să comită vreo greşeală care le-ar fi putut provoca greutăţi amândurora, dar voia în schimb să-i arate că era mai înţelegătoare şi mai sinceră decât Marta María.

– În realitate, m-am cam săturat de toată porcăria asta. Halldór se uită în gol şi reflectă o clipă înainte de a continua:

– Ceilalţi sunt altfel, cu totul altfel decât noi.

– Ştiu, spuse Bríet.

– Ceea ce mă enervează cel mai mult este că studenţii care nu bântuie mereu prin oraş şi o fac lată ca noi nu sunt deloc mai puţin fericiţi. Ba chiar sunt mult mai mulţumiţi de viaţa lor.

Bríet intui şansa neaşteptată. Îl luă pe Halldór de umeri şi îşi apropie capul de al lui.

– Şi eu m-am gândit exact la acelaşi lucru. Am mers prea departe. Dacă Andri şi ceilalţi vor să continue, n-au decât, dar fără mine. O să încerc să mă redresez, la facultate şi în general. Nu îmi mai face plăcere.

Evită să o nominalizeze pe Marta María.

– Curios, dar şi eu gândesc la fel. Se uită la ea şi spuse zâmbind: Noi doi suntem altfel.

Bríet îl sărută uşor pe frunte.

– Ne potrivim bine. Să-i ia dracu' pe ceilalţi.

– În afară de Hugi, preciză Halldór, iar zâmbetul său se topi tot atât de repede cum îi înflorise pe buze.

– Sigur, pe el nu, se grăbi Bríet să spună. Mă gândesc

mereu la el. Oare cum îi merge?

– Înfiorător. Nu mai suport.

– Ce anume?

Halldór dădu să se ridice.

– Îi dau avocatei câteva zile încă, apoi mă duc la poliție. Puțin îmi pasă ce se va întâmpla.

Fir-ar să fie! Bríet încercă cu disperare să găsească o metodă de a-l face iar rezonabil pe Halldór. În acest moment i-ar fi plăcut ca Marta María să preia frâiele.

– Dóri, dar nu tu l-ai omorât pe Harald, nu-i aşa? Ai fost tot timpul la Kaffibrennslan, nu-i aşa?

Halldór se ridică şi îi aruncă o privire care nu era deloc tandră:

– Da, am fost la Kaffibrennslan. Dar tu unde ai fost? Apoi plecă. Bríet reacționă imediat. Sări în picioare şi spuse repede:

– Nu asta am vrut să zic, scuză-mă. Voiam doar să te întreb: în fond, de ce vrei să mergi la poliție?

Halldór se întoarse brusc:

– Ştii ceva? Nu înțeleg din ce cauză voi amândouă, Marta María şi cu tine, sunteți atât de împotrivă. Ziua socotelilor soseşte de fiecare dată. Nu uita!

Apoi plecă țanțoş.

Bríet nu ştia ce să mai creadă. Îşi scoase mobilul şi formă un număr.

Laura Amaning se îndreptă spre holul din Árnagarður, unde Gloria se apucase să dea cu aspiratorul. Laura nu reuşise toată dimineața să o prindă o clipă ca să schimbe cu ea două vorbe între patru ochi. Acum profită de ocazie.

– Gloria, trebuie să te întreb ceva, începu ea în limba maternă.

Fata îşi ridică surprinsă capul:

– Ce anume? Doar fac exact ce m-ai învățat. Laura făcu un semn cu mâna:

– Nu despre curățenie e vorba. Aş vrea să te întreb dacă la sfârşitul săptămânii când a avut loc crima ți-a atras atenția ceva neobişnuit în camera studenților? Doar ai făcut curățenie acolo. Înainte să fie găsit cadavrul.

Gloria căscă ochii mari:

– Dar v-am spus, şi am spus şi poliției: absolut nimic.

Mințea. Laura se uită la ea cu o expresie foarte serioasă.

– Gloria, spune-mi adevărul! Ştii că a minți este un păcat. Dumnezeu ştie foarte bine ce-ai văzut acolo. Îl vei minți şi pe el atunci când vei fi în fața lui?

Laura o prinse pe fată de umeri, obligând-o să se uite drept în ochii ei.

– Bine, bine. Nu aveai de unde să ştii despre crimă. Nimeni nu a intrat la sfârşitul săptămânii în cabinetul cu imprimanta. Spune-mi ce-ai văzut.

O lacrimă se prelinse pe obrazul Gloriei. Laura nu se lăsă derutată, cu atât mai mult cu cât nu era prima dată când fata plângea în timp ce lucra.

– Gloria, şterge-ți fața. Hai, spune-mi! Am găsit urme de sânge pe mânerul ferestrei. Ce-a fost acolo?

După prima lacrimă urmă a doua şi a treia, apoi o adevărată cascadă. Gloria exclamă deodată, hohotind:

– N-am ştiut, n-am ştiut…

– Aşa este, Gloria. Nici nu ai fi putut şti. Îi şterse fetei lacrimile de pe obraji. Ce-ai găsit acolo, înăuntru?

– Sânge, îi răspunse fata uitându-se, panicată, la Laura. Nu era chiar o baltă de sânge, doar puțin. Cineva încercase deja să-l şteargă. L-am observat abia după ce îl ştersesem deja cu cârpa. Nu m-am mai gândit la asta, doar nu puteam bănui… ştii ce vreau să spun.

Laura respiră uşurată. Urme de sânge. Asta era tot. Nu-i va face Gloriei nici o problemă. Laura păstrase cârpa cu sângele de pe fereastră şi avea de gând să i-o predea lui Tryggvi şi să-l roage să anunțe poliția. Vor descoperi de la cine provenea sângele. Ea personal nu se îndoia că asasinatul fusese

comis în camera studenților.

– Gloria, nu fi neliniştită. Nu te speria, dar trebuie să dai o nouă declarație. Spune pur şi simplu adevărul, şi anume că nu ți-ai dat seama de importanța acestei informații.

Laura zâmbi. Observă însă, cu uimire, că fata continua să plângă.

– Mai este ceva, spuse ea printre sughițuri.

– Ceva? întrebă Laura, mirată. Ce anume?

– Am găsit acolo şi altceva. În sertarul cu cuțite. Stai să-ți arăt, spuse Gloria plângând. L-am păstrat. Hai, vino cu mine.

Laura intră după Gloria în cămăruța cu ustensilele pentru curățenie. Cu lacrimile curgându-i şiroaie, Gloria se cățără pe un scăunel şi întinse mâna spre raftul de sus. Apoi îi dădu Laurei un obiect mic, învelit într-un prosop, şi încetă în fine să mai plângă.

– L-am păstrat, ştiam că ceva nu e în ordine. Când a fost descoperit cadavrul, am înțeles despre ce este vorba şi mi-a fost îngrozitor de frică. Amprentele mele au rămas acolo, iar poliția o să creadă că eu… Dar nu eu l-am omorât!

Laura desfăcu cu grijă prosopul. Țipă şi îşi făcu cruce. În acel moment, Gloria izbucni din nou în lacrimi.

Guðrún, sau Gurra, cum o numeau prietenii, îşi adună toate forțele şi rezistă dorinței de a-şi roade unghiile. Încetase de atâta vreme să o mai facă, încât nici nu îşi mai amintea dacă ticul acesta era anterior sau ulterior căsătoriei cu Alli. Gurra se uită la mâinile ei îngrijite. Se gândi să-şi dea unghiile cu ojă doar ca să o poată zgâria după ce se întărea. În loc de aceasta, se ridică şi se duse la bucătărie. Era sâmbătă şi avea de gând să facă o mâncare bună. Alli muncea în fiecare zi în afară de duminică, deci nu se putea relaxa puțin decât sâmbătă seara. Se uită la ceas: prea devreme ca să înceapă să gătească. Oftă. Peste tot era frumos şi curat, dar trebuia să-şi găsească o ocupație, ca să nu înnebunească. Ceva ce să-i distragă atenția de la teama asta persistentă. Îşi aminti

cât de prost se simțise când poliția apăruse cu un mandat de percheziție pentru apartamentul de sus, de la etaj. După aceea nu se mai întâmplase nimic. Incredibil, dar adevărat. Grijile ei fuseseră complet nejustificate, aşa că se calmase. Până adineauri.

De ce se amestecau oamenii ăştia în treburile ei? Poliția nu era oare mulțumită de rezultatul anchetei? De ce dezgropau iar toată afacerea? Gurra gemu în sinea ei. Şi ce crezuse oare? Chiar dacă Alli era foarte anost şi nu mai manifesta de mult interes pentru căsnicia lor, nu însemna că dorea să renunțe la el. Ba chiar făcea eforturi pentru a-l păstra. În fond, avea deja patruzeci şi trei de ani, deci era prea bătrână ca să rişte să-şi încerce norocul de una singură.

Cât de proastă fusese. Să se culce cu chiriaşul ei! Mai ales că în apartamentul de sus avusese chiriaşi mult mai atrăgători decât germanul acela atât de ciudat.

Îşi pierduse complet capul, şi asta se întâmplase nu o dată şi nici de două ori. Fusese plăcut să facă dragoste cu el, nu putea nega. Destul de incitant, probabil fiindcă ştia foarte bine că face ceva interzis. În afară de asta, Harald era mult mai tânăr decât soțul ei, deci mai rezistent. Dacă nu s-ar fi desfigurat cu toate tatuajele alea, cu inele şi cu ținte…

Gurra respiră adânc. Oare ceilalți ar putea afla ceva? Nu ştia nimeni despre toată povestea, în orice caz *ea* nu suflase nimănui o vorbuliță. O ultimă scânteie de rațiune o oprise să se laude cu această escapadă în fața prietenei sale cele mai bune. Era sigură că nici Harald nu bătuse toba. Nu avea nici un motiv să facă pe grozavul: în apartamentul lui era un du-te-vino permanent de femei, mai ales două fete, una înaltă, cu părul roşu, şi una blondă, mai micuță. Poliția nu ştia nimic despre combinația ei. Gurra stătuse de mai multe ori de vorbă cu funcționarii respectivi, dar nici unul nu-i dăduse de înțeles - nici în cuvinte, nici prin gesturi - că vedeau în relația dintre ea şi Harald mai mult decât relația dintre proprie-

tar şi chiriaş. Şi, la urma urmei, nici nu fusese mai mult. Harald o anunțase că nu mai are chef, că are lucruri mai importante de făcut. Gândindu-se la asta, se strâmbă. Ar fi vrut să rupă *ea* legătura. Dar trebuia să-i recunoască meritele: Harald îi mulțumise cu multă amabilitate. Cu toate astea, ea îşi ieşise din fire. Gurra roşi. Cât de ridicol şi primitiv din partea ei. Toată povestea o enervase atât de tare doar fiindcă ştia ce se ascunde în spatele ei, deşi el nu-i spusese nimic. Ştia că Harald avea o prietenă. Cu o săptămână înainte de asasinat, Gurra o văzuse de mai multe ori intrând sau ieşind din casă. Era altă fată, care nu fusese niciodată până atunci la Harald, dacă Gurra îşi amintea bine. Vorbiseră în germană. Poate că, la adică, nu se mai mulțumea cu islandezele. Cel mai rău o supărase standardul dublu de morală al lui Harald: *ea* putea să-şi înşele soțul, *el* se simțea prea nobil pentru a-şi înşela prietena.

Dar, în fond, totul se terminase definitiv, important era să nu se chinuiască acum cu probleme care mai mult ca sigur că nu vor ieşi niciodată la iveală. Gurra intră în spălătorie. Aici nu mai făcuse de mult curățenie. În spălătorie se intra din hol, mai bine zis atât din apartamentul ei cât şi din cel al lui Harald. Gurra descuie şi intră. De fapt, aici avea ce face o bucată bună de timp. Se vedeau până şi urmele de labe ale câinilor dresați care căutaseră droguri. Spre marele lor noroc, nu găsiseră nimic în spălătorie. Gurra nu ştia dacă ea şi Alli ar fi ajuns pe lista neagră în cazul în care s-ar fi descoperit droguri în spălătoria comună. Nici unul din ei nu avusese încă de-a face cu drogurile. Din fericire, poliția nu găsise nimic. Câinii adulmecaseră peste tot, iar unul dintre polițişti îşi băgase nasul, din curiozitate, şi în uscător şi în maşina de spălat. În altă parte nu se uitaseră.

Gurra deschise dulapul şi scoase o perie şi găleata. Când trase afară găleata, apăru o cutie de carton. În mod normal, în dulap nu se găseau decât ustensilele pentru curățenie folosite în cele două apartamente. Gurra scoase cu grijă cutia.

Nu putea fi decât a lui Harald. Încercă să-şi amintească în ce zi spălase pe jos acolo ultima dată. Doamne Dumnezeule! Exact în ziua când Harald rupsese relația cu ea. El intrase în spălătorie şi aruncase nişte rufe în maşina de spălat. Când ea îi dăduse de înțeles - pentru ca totul să fie clar că nu i-ar fi displăcut un intermezzo amoros, Harald îi spusese zâmbind că ar fi momentul să termine cu toată povestea. Probabil că pusese cutia în dulap cu puțin timp înainte de a fi ucis. De ce? Doar nu folosise niciodată spațiul din debara pe care i-l oferise. Poate voia să ascundă ceva de noua sa prietenă şi băgase totul în cutie, apoi o înghesuise în dulap. Ținând însă cont de înfățişarea lui şi de stilul apartamentului, era greu să-ți imaginezi că avea ceva de ascuns. Inima i se opri o clipă: nu cumva filmase pe ascuns aventurile lui sexuale şi nu voia să rişte ca fata să dea de ele? Nu există nimic mai dezgustător decât să afli că eşti deja inclus într-o colecție. Gurra îşi lăsă capul în mâini. Poate că ea însăşi fusese imortalizată pe o casetă video sau în fotografii. Rămase nemişcată, fixând cu privirea cutia. *Trebuia* să o deschidă. Neapărat. Să o deschidă şi să se convingă imediat că nu conținea nimic care ar putea s-o dea de gol.

Gurra se aplecă şi deschise capacul de carton. Se holbă în cutie. Nu văzu nici poze, nici casete video. Văzu în schimb ştergare de bucătărie înfăşurate în jurul unor obiecte, probabil foarte fragile, şi câteva hârtii în mape transparente din plastic. Gurrei îi căzu o piatră de pe inimă. Luă un document. Era probabil o scrisoare foarte veche şi valoroasă. Pentru că nu putea descifra textul, puse scrisoarea sub braț, spunându-şi că o va studia mai târziu. Răsfoi apoi celelalte hârtii, constatând cu uşurare că nu aveau nimic de-a face cu viața sexuală a lui Harald. Unul dintre documente îi trezi curiozitatea. Un text aproape indescifrabil, mâzgălit cu cerneală roşie. Hârtia - dacă se putea vorbi de hârtie - era groasă, de culoare închisă, şi părea cerată. Textul arăta ciudat. În partea de jos văzu o rună sau un semn asemănător unui simbol.

Sub text erau două semnături, ambele greu de descifrat, dar o recunoscu totuşi pe cea a lui Harald, pe care o ştia din contractul de închiriere. Puse hârtia înapoi, în cutie.

Gurra împinse la o parte documentele pentru a ajunge la obiectele înfăşurate în şervetele de bucătărie. Apucă unul şi îl scoase cu grijă. Era atât de uşor, încât parcă n-ar fi ținut nimic în mână. Îl desfăcu încet şi se uită îngrozită la conținut. Apoi țipă şi mototoli fără să vrea scrisoarea veche pe care o ținea sub braț.

Azvârli şervetul cât colo. Cuprinsă de panică, alergă afară şi trânti uşa spălătoriei.

Gunnar ridică receptorul şi formă numărul Mariei, directoarea Institutului Árni Magnússon. Nu s-ar mira să o găsească încă la birou deşi era sâmbătă. Urma să aibă loc o expoziție mare şi, ținând seama de agitația care avusese loc cu ocazia ultimei expoziții de aceleaşi proporții, probabil că tot institutul era întors cu susul în jos.

– Alo, María, aici Gunnar.

Se strădui să dea glasului său o inflexiune autoritară, adică să mimeze vocea unui om stăpân pe situație.

– A, tu eşti? Judecând după răspunsul sec, nu reuşise să producă această impresie. Şi eu voiam să-ți telefonez, continuă María. Ai noutăți?

– Da şi nu, răspunse Gunnar şovăitor. Cred că voi găsi curând scrisoarea.

– Mă simt foarte uşurată auzind că tu *crezi* că o vei găsi, zise directoarea cu ironie.

Gunnar se abținu să se certe cu ea.

– Am căutat peste tot aici, în facultate şi am luat legătura cu reprezentanții familiei lui Harald. Ei caută în apartament. Scrisoarea trebuie să fie acolo, sunt convins.

– Cu alte cuvinte *crezi* că ai această convingere?

– Ascultă, te-am chemat doar ca să te informez. Scuteşte-mă de sofisticăriile tale, ripostă Gunnar, deşi ar fi preferat să

trântească receptorul.

– Bine, bine, scuză-mă. Suntem ocupați până peste cap din cauza expoziției. Sunt cam stresată. Nu o lua în tragic, spuse María cu o voce mult mai prietenoasă, adăugând însă după aceea cu acelaşi ton ca mai înainte: Dar nu am uitat ce ți-am spus, Gunnar: mai ai timp doar câteva zile să cauți scrisoarea. Nu pot ascunde la nesfârşit situația din cauza unuia dintre studenții tăi.

Gunnar se întrebă ce înseamnă "câteva zile". Probabil că nu mai mult de cinci, poate doar trei. Renunță să-i ceară precizări în acest sens, de teamă că María ar putea scurta termenul.

– Înțeleg; te caut imediat cum apare ceva nou. Îşi luară rămas-bun fără multe cuvinte. Gunnar îşi puse coatele pe masă şi îşi îngropă fața în palme. *Trebuia* să găsească scrisoarea! În caz contrar, îşi va pierde probabil postul. Era inimaginabil ca şeful unui institut să fie acuzat de furtul unor documente rare care aparțineau unei biblioteci din străinătate. Simțea că îl cuprinde un val de ură. Blestematul de Harald Guntlieb! Înainte să fi apărut el, Gunnar cochetase chiar cu ideea de a candida la funcția de rector. Acum nu avea altă dorință decât să-şi vadă viața intrând iar pe făgaşul normal. Nimic mai mult. Cineva bătu la uşă.

– Intră, spuse Gunnar ridicându-se de pe scaun.

– Bună ziua, pot să te deranjez o clipă? Era Tryggvi, intendentul. Intră în cameră şi închise uşa după el. Se apropie liniştit de biroul lui Gunnar, refuzând însă scaunul care-i fusese oferit. Întinse brațul şi îşi desfăcu pumnul.

– Una dintre femeile de serviciu a găsit asta în camera studenților.

Gunnar luă steaua mică de metal. O întoarse pe toate părțile, apoi se uită întrebător la Tryggvi:

– Ce-i asta? Nu poate avea o valoare mare. Intendentul îşi drese vocea:

– Cred că steluța s-a desprins de pe pantofii studentului

ucis. Femeia de serviciu a găsit-o acum câteva zile, dar mi-a dat-o abia acum.

Gunnar se uită la el cu o expresie confuză:

– Bine, şi? Nu prea înțeleg.

– Mai e ceva. A descoperit sânge uscat pe mânerul unei ferestre. Tryggvi îl privi pe Gunnar drept în ochi, aşteptând o reacție.

– Sânge? Dar a fost strangulat, zise Gunnar mirat. Poate că este sânge mai vechi.

Tryggvi ridică din umeri:

– Nu ştiu. Am vrut doar să-ți dau steluța. Tu decizi ce faci cu ea. Se întoarse să plece, dar se opri: Bineînțeles că nu a fost doar strangulat.

Gunnar simți că i se întoarce stomacul pe dos când îşi aminti de cadavrul atât de îngrozitor de desfigurat.

– A, da, aşa este.

Se uită derutat la steluță. Îşi ridică privirea când Tryggvi începu iar să vorbească:

– Sunt sigur că steluța s-a desprins de pe pantofii pe care Harald îi purta când a fost omorât. Habar n-am, evident, dacă a căzut înainte sau după.

– Da, da, murmură Gunnar. Strânse din dinți, se uită cu fermitate la Tryggvi, se ridică şi spuse:

– Mulțumesc. Chiar dacă amănuntul este probabil lipsit de importanță, a fost foarte corect că m-ai informat.

Intendentul dădu din cap, circumspect.

– Mai este ceva, spuse el, scoțând din buzunar un prosop împăturit.

– Femeia care a făcut atunci curățenie în camera studenților a găsit urme de sânge pe jos. Cineva încercase să le şteargă. A mai găsit şi asta. Îi întinse lui Gunnar prosopul, adăugând: Cred că ar trebui să informăm poliția.

Apoi îi mulțumi şi ieşi.

Gunnar se aşeză iar, se holbă la steluță şi chibzui ce să facă. Detaliul era oare important? Oare un telefon la poliție

va răscoli iar tot noroiul şi va repune în discuţie cazul? Nu, aşa ceva nu trebuia să se întâmple! Nu trebuia să se întâmple acum, când scandalul se potolise întru câtva. Dar mai era şi blestemata de scrisoare. Gunnar oftă şi puse steluţa într-un sertar. Va aştepta până luni. Desfăcu prosopul împăturit. Trecu un moment până reuşi să-şi dea seama ce legătură avea obiectul acesta diform cu toată povestea. În clipa când înţelese, reuşi să-şi ducă mâna la gură înainte să ţipe. Apoi ridică receptorul şi formă 112. Nu mai putea aştepta până luni.

CAPITOLUL 26

Au avut parte de un drum superb până la Rangá. Vremea bună se menţinuse, ţinutul era acoperit de zăpadă, aerul era liniştit şi cerul senin. Dóra şedea foarte mulţumită în Jeepul închiriat, admirând peisajul. Îl rugă pe Matthias să coboare încet panta muntelui, asezonându-şi sfaturile cu nesfârşite poveşti despre tot felul de accidente de circulaţie. Drept urmare, înaintau cu viteza unui melc. Dóra nici nu mai număra maşinile care îi depăşeau. În schimb, profitase pentru a răsfoi unul din cele două dosare ale poliţiei cu actele de urmărire penală. Cu această ocazie dăduse peste descrierea tricoului găsit în dulapul lui Hugi.

– Ia ascultaţi! exclamă ea revoltată. Matthias se sperie, iar maşina derapă uşor:

– Ce s-a întâmplat?

– Tricoul, spuse Dóra agitată, bătând cu degetul în pagina respectivă. Tricoul este acelaşi pe care l-am văzut în fotografiile făcute în timpul operaţiei. *100% silicon.* E scris în faţă.

– Da, şi? întrebă Matthias nedumerit.

– În fotografii se vede un tricou pe care scrie 200 şi *ilic* sau ceva asemănător. Aici se consemnează că pe tricoul din dulapul lui Hugi era inscripţia 200% *silicon.* Sângele provine cu siguranţă de la operaţie.

Dóra închise dosarul, mulţumită de ea.

– Probabil că Hugi îşi va aduce aminte, spuse Matthias. În fond, nu îţi murdăreşti în fiecare zi hainele cu sângele altor oameni.

– Poate că *noi* nu, replică Dóra. Dacă vă amintiţi, Hugi a afirmat că nici măcar nu i-au arătat tricoul cu pricina? Ar fi

posibil ca într-adevăr să nu-şi fi amintit.

– Da, poate, admise Matthias. Câtva timp tăcură amândoi. După ce traversară podul peste Ytri Rangá către Hella, Matthias spuse deodată:

– Sosesc mâine.

– Sosesc? Cine?

– Amelia Guntlieb şi fiica ei, Elisa, spuse el. Continua să-şi concentreze atenția asupra şoselei.

– Cum? Vin mâine? întrebă Dóra iritată. De ce?

– Ați avut dreptate. Sora lui Harald a fot aici chiar înainte de crimă. Ar vrea să stea de vorbă cu noi. Din spusele mamei ei am înțeles că Harald i-a povestit fetei despre preocupările lui momentane. Bineînțeles, nu în detaliu.

– Bun, zise Dóra. Înțeleg că vine sora, dar de ce şi mama? Vrea cumva să ne supravegheze atunci când vom discuta cu fiica ei?

– Nu. Vine ca să stea de vorbă cu dumneavoastră. Între patru ochi. De la mamă la mamă - sunt chiar cuvintele ei. Doar ştiați că doamna Guntlieb vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Credeați cumva că discuția va avea loc la telefon?

– Da. În fond, de ce nu? De la mamă la mamă? Să facem schimb de manuale despre probleme de educație? Dóra nu avea deloc chef să o cunoască pe femeia asta.

Matthias ridică din umeri:

– Ce ştiu eu? Nu sunt mamă.

– A, ce mascul! exclamă Dóra, rezemându-se de spătar. Se gândi puțin înainte de a continua cu precauție: Sora asta… ar putea oare să fie implicată?

– Nu. Exclus.

– Îmi permiteți să întreb de ce este exclus?

– Fiindcă este exclus. Elisa nu-i aşa. În afară de asta, a spus că vineri a plecat acasă, de la Keflavík la Frankfurt.

– Şi vă mulțumiți cu atât? Vreau să spun, vă ajunge că *ea* a spus? întrebă Dóra, mirată de credulitatea lui.

Matthias îi aruncă o privire scurtă, apoi se concentră iar asupra şoselei.

– Nu chiar. Am verificat, bineînțeles, şi puteți să mă credeți: fata s-a aflat într-adevăr în avionul respectiv.

Dóra nu ştia ce să poată riposta. În cele din urmă hotărî să se abțină de la alte observații până nu o va cunoaşte pe fată şi nu va sta de vorbă personal cu ea. Poate că Matthias avea dreptate. Ar fi foarte posibil ca sora să nu intre în discuție ca eventuală criminală. Dóra văzu un indicator pe care scria "Hotel Rangá".

– Acolo, zise ea arătându-i lui Matthias, la dreapta, o derivație care ducea la hotel. O luară pe drumul indicat, îndreptându-se mai întâi spre râu, apoi către o colină pe care se găsea o clădire mare, din bârne.

– Ştiți că nu am mai înnoptat de doi ani la un hotel? spuse Dóra, pornind spre clădire cu valijoara în mână. De la divorț.

– Glumiți? întrebă Matthias luându-şi geanta.

– Nu, vă jur. A fost o ultimă încercare de a ne salva căsnicia, cu doi ani în urmă, când am făcut o excursie în weekend, la Paris. De atunci nu am mai fost în străinătate şi nici nu am mai stat într-un hotel. Ciudat.

– Deci excursia la Paris nu a făcut minuni? întrebă Matthias, deschizându-i uşa.

Dóra pufni:

– Nu direct. Plecasem, cum v-am spus, cu ideea să întreprindem o ultimă tentativă de a salva relația noastră. În loc să stăm de vorbă la un pahar cu vin despre problemele noastre, m-a pus să-l fotografiez în fața tuturor obiectivelor turistice.

În spatele uşii de la intrare se treziră nas în nas cu un urs polar uriaş care stătea pe labele posterioare, cu ochii mari, gata de atac. Matthias se opri lângă el, adoptă o poziție comică şi îi spuse Dórei:

– Faceți-mi, vă rog, o fotografie. Vă implor.

Dóra se strâmbă şi se duse la recepție. În fața calculatorului stătea o femeie mai în vârstă decât ea, îmbrăcată într-un costum de culoare închisă, cu o bluză albă. Îi zâmbi. Dóra o anunță că rezervase două camere şi îi spuse cum se numeşte. Femeia apăsă pe câteva taste, luă două chei şi le explică unde se găsesc camerele. Dóra voi să-şi ia valiza şi să urce, când îi veni ideea să o întrebe pe femeie dacă îşi aminteşte de Harald. Nu cumva se interesase de un anumit traseu sau ceruse informații care le-ar fi de folos, ei şi lui Matthias?

– Un cunoscut de-al nostru a fost aici, la dumneavoastră, în toamnă. Se numeşte Harald Guntlieb. Îți aminteşti cumva de el?

Femeia se uită la Dóra cu multă răbdare, ca un om obişnuit să audă şi cele mai absurde întrebări.

– Nu, de nume nu-mi amintesc, din păcate, răspunse ea cu amabilitate.

– Ai fi atât de drăguță să cauți? Era german, cu tot felul de piercing-uri pe față. Dóra încercă să zâmbească şi să se comporte ca şi cum ar fi fost vorba de ceva obişnuit.

– Să încerc. Vrei să-mi spui cum se scrie numele? zise femeia, întorcându-se iar spre calculator.

Dóra silabisi şi aşteptă, în timp ce recepționera căuta informații despre rezervarea făcută de Harald. Pe ecran se deschideau succesiv ferestre.

– Uite-l, exclamă femeia. Harald Guntlieb, două camere pentru două nopți. Celălalt era Harry Potter. Zâmbi. Ei sunt? Nu se lăsase deloc derutată de al doilea nume.

Dóra confirmă.

– Îți mai aminteşti de ei? întrebă ea cu o voce plină de speranță.

Recepționera se uită la monitor şi scutură din cap:

– Nu, din păcate nu. Nici nu am lucrat aici în perioada aceea. Eram în străinătate. Pentru noi, cei din branşa asta, nu prea există concedii vara, adăugă pe post de scuză, de parcă Dóra ar fi învinuit-o de neglijență. Femeia se uită iar la

ecran.

– Poate îşi aminteşte de el barmanul, Ólafur. I se spune Óli. A fost aici în perioada respectivă. Este în tură diseară.

Dóra îi mulțumi, după care porni împreună cu Matthias să-şi ia în primire camerele. Dispăruseră aproape după colțul coridorului, când femeia strigă:

– Văd aici că a împrumutat de la recepție o lanternă.

Dóra se întoarse:

– O lanternă? Ştii şi de ce?

– Nu, răspunse femeia. Este doar o notă ca să fim siguri că urma să o restituie când plătea camerele.

– Reiese cumva că a cerut lanterna noaptea? întrebă Dóra. Poate că Harald pierduse ceva pe esplanadă şi voia să caute obiectul respectiv.

– Nu. A împrumutat-o de la un coleg din tura de zi, răspunse recepționera. Din curiozitate doar: nu este numele studentului străin care a fost asasinat la Universitate?

Dóra îi spuse că da şi îi mulțumi pentru ajutor. Urcară la camerele lor, aşezate una lângă alta.

– Să ne odihnim o jumătate de oră? întrebă Dóra văzându-şi camera frumos aranjată. Patul mare, foarte atrăgător, trezea în ea dorința de a se întinde imediat. Pătura era mare şi moale, iar cearşaful proaspăt călcat. În fond, nu aveai în fiecare zi parte de aşa ceva. Acasă, Dóra îşi găsea de obicei patul răvăşit fiindcă dimineața nu avea niciodată timp să-l pună în ordine.

– Da, în fond nu ne obligă nimeni să ne grăbim, răspunse Matthias, care părea să fi căzut pradă aceleiaşi tentații. Când terminați, bateți la uşă. Sunteți oricând bine-venită în camera mea.

Îi făcu cu ochiul şi închise uşa, înainte ca Dóra să fi apucat să-i răspundă.

După ce îşi dezbrăcă pufoaica, îşi despachetă valiza şi inspectă baia şi minibarul, Dóra se culcă. Stătea întinsă cu brațele şi picioarele întinse, savurând clipa - care nu dură

însă prea mult, căci din poşetă se auzi mobilul. Dóra se ridică gemând şi scoase telefonul.

– Alo!

– *Hi,* mama! se auzi o voce vioaie.

– Alo, dragostea mea, spuse Dóra, zâmbind fără să vrea la auzul vocii lui Sóley. Ce faci?

– A, spuse fetița mai puțin voioasă, plecăm imediat la grajduri. Apoi şopti atât de încet, încât Dóra abia reuşi să înțeleagă cuvintele, cu atât mai mult cu cât fiica ei îşi lipise gura de receptor: Nu am deloc chef. Caii ăştia sunt răi.

– Fii serioasă! spuse Dóra, încercând s-o încurajeze. Nu sunt deloc răi. Caii sunt foarte prietenoşi. O să fie frumos. Aveți vreme bună sau nu?

– Nici Gylfi nu are chef, şopti Sóley. Caii sunt *out,* spune el.

– Hai, povesteşte-mi ceva frumos, ce ați făcut azi? întrebă Dóra, ştiind că nu era persoana cea mai potrivă pentru a lua apărarea cailor.

Sóley se înseninǎ puțin.

– Am mâncat înghețată şi ne-am uitat la desene animate. Au fost super. Stai, Gylfi vrea să vorbească şi el cu tine.

Înainte ca Dóra să-şi fi putut lua rămas-bun, băiatul puse mâna pe telefon:

– *Hi,* spuse el cu o voce posomorâtă.

– Alo, dragul meu, răspunse Dóra. Ce mai faci?

– Groaznic. Gylfi nici măcar nu încercase să vorbească în şoaptă. Dóra avea chiar impresia că vorbise intenționat cu voce tare.

– Aha, din cauza cailor? zise ea.

– Şi din cauza lor. Pur şi simplu din toate cauzele. Adăugă după o scurtă pauză: Trebuie să-ți spun ceva, mâine, când vii acasă.

– Bine, dragul meu. Nu-şi dădea seama dacă era cazul să se bucure fiindcă fiul ei se hotărâse să-şi deschidă în fine inima în fața ei, sau să-i fie teamă de acest moment. Abia aştept

să vă văd mâine seară.

Îşi luară rămas-bun şi Dóra încercă din nou să doarmă puţin, dar fără succes. În cele din urmă se sculă şi făcu un duş fierbinte.

În timp ce se ştergea cu prosoapele groase, albe ca zăpada, privirile îi căzură pe un pliant cu cele mai importante obiective turistice din împrejurimi. Căută localităţile care l-ar fi putut interesa pe Harald. Erau, de fapt, multe de văzut, dar nu prea aveau legătură cu cazul lor. Câteva puncte treziră însă atenţia Dórei. O pagină întreagă se ocupa de Skálholt. Această localitate îl interesase desigur pe Harald din cauza episcopilor, şi anume: Jón Arason din Hólar şi Brynjólfur Sveinsson din Skálholt. Intrau însă în discuţie şi alte două puncte turistice: vulcanul Hekla şi câteva peşteri din perioada *Papar,* adică peşterile Ægisiða din apropierea orăşelului Hella. Nu auzise până atunci de aceste peşteri. Dóra se întrebă dacă Hella îşi luase numele de la aceste peşteri. Marcă paginile cu descrierea celor trei locuri, apoi se îmbrăcă repede cu haine groase, călduroase, chiar dacă puţin cam incomode. Dacă vor bântui prin peşteri, ar fi de preferat să fie bine echipaţi. Şi-l imagină pe Matthias în pantofi de lac, poticnindu-se printre stânci. Cu o bucurie răutăcioasă, se hotărî să-i vorbească despre peşteri abia după ce se vor fi îndepărtat de hotel. Îşi strânse părul într-o coadă de cal, îmbrăcă pufoaica şi ieşi din cameră. Bătu uşor la uşa camerei lui Matthias. Nici nu îşi desprinse bine degetul de uşă, că aceasta se deschise. Dóra examină vestimentaţia lui Matthias şi rânji:

– Ce costum elegant, comentă ea cu o bucurie ascunsă. Şi ce pantofi frumoşi!

Din piele bine lustruită, costaseră probabil o avere. Dóra îşi înăbuşi mustrările de conştiinţă. În mod sigur avea o grămadă de pantofi.

– Nu este un costum, ripostă Matthias ofensat. Este un sacou cu pantaloni separaţi. Există o deosebire. Se pare că nu o cunoaşteţi.

– O, scuzați-mă, mister Kate Moss, spuse Dóra, făcând pace cu conştiința ei şi împăcându-se cu maltratarea care amenința pantofii.

Matthias o lăsă pe *ea* să aibă ultimul cuvânt, încuie uşa şi scutură cheile maşinii.

– Aşadar, încotro?

Dóra se uită la ceasul de pe mobil:

– Mai e puțin până la patru. Ar fi cel mai bine să începem cu Skálholt, pe urmă mai vedem.

– În ordine, doamnă ghid, spuse Matthias, uitându-se gânditor la hainele ei. Ştiați că hotelul are un restaurant excepțional? Nu suntem obligați să mergem la vânătoare.

– Ha, ha, ripostă Dóra. Prefer să arăt ridicol, dar să nu-mi fie frig, decât să încerc tot timpul să par scoasă din cutie.

Când ajunseră la Skálholt, începuse să se lase întunericul. Intrară repede în biserica deschisă, unde dădură de un tânăr care îi salută cordial şi îi întrebă dacă le poate fi de folos. Răspunseră că sperau să găsească pe cineva care să fi stat de vorbă, cu câtva timp în urmă, cu un cunoscut de-al lor. Îl descriseră apoi pe Harald.

– Stați puțin, exclamă tânărul chiar când Dóra voia să-i spună despre piercing-ul din sprânceana dreaptă a lui Harald. Vă referiți la studentul asasinat? M-am întâlnit cu el!

– Vă amintiți cumva de ce a venit aici? întrebă Dóra cu un zâmbet larg.

– O clipă… Dacă nu mă înşală memoria, voia să afle ceva despre Jón Arason şi despre moartea lui. Da, da, şi despre Brynjólfur Sveinsson. Se uită la ei, apoi adăugă repede: Nu este nimic neobişnuit. Mulți turişti cunosc poveştile astea şi vor să afle amănunte. Desigur că exercită o anume fascinație, deşi sunt înfiorătoare şi triste. De exemplu, oamenii se miră că Jón Arason a fost decapitat cu şapte lovituri. În realitate, capul lui a fost sfărâmat.

– Pe student l-au interesat doar episcopii în general? întrebă Dóra. Sau, pornind de la ei, şi-a manifestat interesul şi

pentru ceva mai special?

Tânărul i se adresă lui Matthias:

– Cam ce ştiţi despre viaţa lui Jón Arason? Matthias pricepu că întrebarea îi fusese adresată lui, aşa că răspunse:

– Ştiu despre el cam tot atât cât ştiu şi despre mama lui. Adică nimic.

– Înţeleg. Tânărul nu-şi putea disimula revolta: Pe scurt, Jón Arason a fost ultimul episcop catolic din Islanda. Din 1524 şi-a stabilit reşedinţa la Hólar, în Hjaltadalur. Şi Skálholt a fost, temporar, dioceza lui. În 1550 a fost decapitat aici, la Skálholt. Execuţia lui a fost consecinţa unei decizii a regelui danez Christian al III-lea, luată în 1537. Acesta a ordonat ca religia catolică să fie desfiinţată atât în Islanda cât şi în celelalte ţinuturi ale coroanei daneze. Jón Arason s-a împotrivit, a intrat în conflict cu adepţii Reformei, dar în zadar. A ajuns pe eşafod. Execuţia este oarecum ieşită din comun, deoarece, cu două săptămâni înainte, fusese declarat intangibil până la următorul Consiliu. De-abia atunci ar fi putut fi dat verdictul asupra lui şi a celor doi fii ai săi. Au fost şi ei executaţi.

Matthias se încruntă:

– Fiii lui? Nu era un episcop catolic? Cum de avea doi fii?

Tânărul zâmbi:

– Într-un anumit fel, Islanda a fost un caz special. Nu ştiu cum s-a ajuns aici, dar preoţii, paracliserii şi episcopii aveau voie să aibă tovarăşe de viaţă. Puteau chiar încheia cu o femeie un contract asupra bunurilor comune, iar acesta avea o valabilitate aproape egală cu contractul de căsătorie. Dacă aveau copii, plăteau o amendă în bani, şi toată lumea era fericită şi mulţumită.

– Cât se poate de practic, spuse Matthias uluit.

– Da, aşa este, răspunse tânărul, vizibil amuzat. Harald, cunoştinţa dumneavoastră, părea să fie foarte familiarizat cu povestea asta, probabil că o studiase în detaliu. Eu v-am făcut acum doar o prezentare succintă. Dar ea duce, în fine, la

întrebarea pusă de dumneavoastră, adăugă uitându-se la Dóra, care uitase de mult ce întrebare pusese, încercând să disimuleze acest lapsus.

– În timpul întrevederii noastre, cunoscutul dumneavoastră s-a interesat mai ales de prima presă tipografică adusă de Jón Arason în Islanda în 1534, care fusese pusă în funcțiune la Hólar. Îl interesau şi textele tipărite acolo.

– Şi? întrebă Dóra. Ce s-a tipărit acolo?

– Întrebarea este foarte pertinentă. De fapt, nu se ştie aproape nimic despre asta. Unele surse amintesc de un anuar pentru preoți, un fel de manual cu un calendar al slujbelor religioase, cu psalmi şi altele asemănătoare. În plus, au fost tipărite la un moment dat cele patru evanghelii din Noul Testament. După câte ştiu, nu ne-a parvenit nimic altceva din perioada episcopului Jón. Cunoştința dumneavoastră mi-a pus întrebări destul de neobişnuite, de exemplu dacă Jón Arason nu ar fi intenționat să editeze o carte foarte apreciată în vremea aceea. Credeam că se referă la Biblie, dar mi-a râs în nas. Probabil că nu i-am înțeles prea bine umorul.

– Nu, pot să-mi imaginez că nu, admise Matthias aruncându-i Dórei o privire.

– *Malleus?*

Se gândise şi ea la acelaşi lucru. *Malleus Maleficarum* era în acea perioadă, alături de Biblie, cea mai tipărită carte. Poate că Harald voia să afle dacă fusese tipărită şi în Islanda. Evident că un asemenea exemplar ar avea o valoare uriaşă, mai ales pentru un colecționar atât de pasionat ca Harald, care se gândea şi la valoarea de colecție.

– Şi ce anume îl interesa în legătură cu Brynjólfur Sveinsson? întrebă Dóra.

– A fost cam ciudat, răspunse tânărul. La început a vrut doar să-i vadă mormântul, ceea ce nu este posibil. Mormântul lui nu a fost găsit niciodată.

Dóra îl întrerupse:

– Nu a fost găsit? Dar nu aici a fost înmormântat?

– Ba da, ba da. La dorința lui, a fost însă înmormântat în afara bisericii, alături de soție şi copii. Deşi avem o descriere a mormântului, acesta nu a fost încă descoperit. Episcopul a vrut să se odihnească în pământ nesfințit.

– Dar nu este ceva neobişnuit? întrebă Dóra.

– Ba da, desigur. Mormântul a fost mai târziu marcat cu o întăritură din lemn care a rezistat treizeci de ani. După aceea a putrezit şi nu a mai fost refăcută. În fond, nu ştie nimeni din ce cauză nu a vrut să se odihnească în pământul bisericii, aşa cum era obiceiul atunci. Se spune că la înmormântarea unui preot de la biserica din Skálholt văzuse cât de puțin loc mai era acolo, jos. Probabil că voia să desființeze obiceiul acesta.

– Şi a reuşit? întrebă Matthias. A fost desființat?

– Nu, nici gând. S-ar putea să fi avut şi alt motiv. Brynjólfur era un om sfârşit când a murit. E uşor de înțeles de ce: acest om remarcabil a murit singur, întreaga lui familie se prăpădise deja, nu avea nici un urmaş. Un asemenea destin îi marchează pe cei mai mulți oameni.

– Spuneați adineauri că Harald a vrut la început doar să vadă mormântul lui Brynjólfur. Ce s-a întâmplat pe urmă? interveni Dóra.

– Da, aşa este. Observând cât este de dezamăgit din cauza mormântului, i-am vorbit despre Brynjólfur în general. I-am arătat pivnița cu colecția arheologică, apoi locul unde s-au făcut săpături. Am ajuns să vorbim despre manuscrisele lui Brynjólfur. Ştiați că avea o colecție serioasă de manuscrise islandeze şi străine?

Dóra şi Matthias scuturară din cap.

– Ştiați că îi cedase regelui Frederic al Danemarcei câteva dintre cele mai însemnate pergamente ale țării? Harald al dumneavoastră a început să se agite când i-am vorbit despre aceste manuscrise şi s-a interesat ce s-a întâmplat cu ele după moartea lui Brynjólfur. Nu i-am putut da informații exac-

te, ştiam însă că i-a predat cărţile străine fiului guvernatorului de atunci din Bessastaðir, un danez pe nume Johann Klein. Cărţile islandeze le-a împărţit între verişoara lui Helga şi cumnata lui Sigriður, dar o parte din cărţile străine s-a pierdut. În orice caz, când Johann Klein a venit din Bessastaðir aici, ca să le ia în primire, a constatat că unele lipsesc. Se presupune că oamenii din Skólholt au ascuns o parte din cărţi, ca să nu ajungă în Danemarca. Aceste cărţi şi manuscrise nu au mai fost găsite niciodată. Nici nu se ştie precis despre ce scrieri era vorba.

– Unde ar fi putut să le ascundă? întrebă Dóra uitându-se în jur.

Tânărul zâmbi:

– În nici un caz aici, înăuntru. Clădirea asta a fost construită în 1956. Biserica veche, pe care Brynjólfur a înălţat-o în 1650-1651 s-a prăbuşit în 1784, în urma unui cutremur.

– Şi nu s-au întreprins încercări de a găsi cărţile?

– Până în momentul de faţă nu am găsit nici măcar mormântul lui Bryngólfur şi al familiei sale, deşi avem descrierea locului. A murit în 1675. Este inutil să căutăm cărţi despre care credeam că ar fi putut fi îngropate aici. Nu am aflat precis nici ce s-a întâmplat cu cărţile lăsate moştenire. Se pare că Árni Magnússon a descoperit câteva pe la finele secolului al XVII-lea, când a început să colecţioneze manuscrise. Câteva cărţi pot fi identificate după monograma lui Bryngólfur.

– BS? întrebă Dóra, doar pentru a participa la discuţie.

– Nu, *LL,* răspunse tânărul, zâmbind.

– *LL?*

– *Loricanus Lupus* - cuvintele latineşti pentru "lupul în zale" sau, în islandeză, Bryngólfur. Tânărul îi zâmbi Dórei, care pocni instinctiv din degete: pe biletul cu însemnări făcute de Harald găsise şi cuvintele *Loricanus Lupus.* Dacă mâzgăliturile aveau o legătură cu crima, înseamnă că erau pe calea cea bună.

La puţin timp după aceea încheiară întrevederea. Mat-

thias şi Dóra îi mulţumiră tânărului pentru informaţii şi îşi luară rămas-bun. Înainte de a porni motorul, Matthias îi spuse Dórei:

– Loricanus Lupus, da. Să aşteptăm până pleacă toţi şi să începem săpăturile în tot ţinutul?

– Da, neapărat, rânji Dóra. Începem cu cimitirul.

– Okay, dumneavoastră puneţi mâna pe lopată, nu degeaba purtaţi îmbrăcămintea potrivită pentru un săpător. Eu vă luminez cu farurile de la automobil.

Ieşiră din Skálholt.

– Acum ştiţi unde vom merge de aici, spuse Dóra pe un ton inocent. În apropiere de Hella există nişte peşteri, chipurile din epoca *Papar.* Poate descoperim acolo ceva care explică interesul lui Harald pentru pustnici. Un al şaselea simţ îmi spune că a împrumutat o lanternă tocmai pentru a vizita peşterile.

Matthias ridică din umeri:

– Probabil că merită să le vedem, dar avem o lanternă?

– Luăm una de la benzinărie.

Când ajunseră la Hella era deja întuneric beznă. Opriră la pompa de benzină şi cumpărară două lanterne. Întrebând de drumul care duce la peşteri, benzinarul îi îndrumă spre hotelul Mosfell. Fiind vorba de o distanţă foarte mică, o luară pe jos. Un domn simpatic, în vârstă, ieşi cu ei afară şi le arătă peşterile, ale căror siluete se profilau dincolo de şoseaua naţională, pe malul celălalt al râului. Le explică şi care era cea mai uşoară cale de acces pe jos, fiindcă nu se putea ajunge acolo cu maşina. După ce îi mulţumiră, Matthias şi Dóra se întoarseră la Jeepul cu care merseră până la punctul unde puteau să parcheze, conform indicaţiilor primite. Spre marea bucurie a Dórei, trebuia să străbată o luncă de pe pământul unui fermier. Matthias aluneca mereu cu tălpile netede ale pantofilor săi, dar reuşea să rămână în picioare de fiecare dată, agitându-şi braţele ca să-şi păstreze echilibrul. Când ajunseră la marginea povârnişului care cobora la peşteri,

Dóra atinsese culmea veseliei:

– Iată-le, spuse ea, arătând drept înainte. Apoi se uită la el cu o îngrijorare prefăcută: Credeți că reușiți să coborâți povârnișul fără probleme?

Matthias se strâmbă, străduindu-se însă să pară cât mai sigur pe el. Coborî panta cu pași mărunți și nesiguri, ca un moșneag de nouăzeci de ani, în timp ce Dóra sărea ca o căprioară. Ajunsă jos, savură scena și îi strigă cu un zâmbet perfid:

– Mai repede!

Matthias părea să nu o audă. În cele din urmă ajunse și el jos, cu bine.

– Ce agitație! spuse aprinzându-și lanterna. Sunteți chiar atât de nerăbdătoare fiindcă abia așteptați să mergeți cu mine la masă?

Dóra își aprinse și ea lanterna și îndreptă fasciculul spre fața lui Matthias.

– Nu neapărat. Haideți, să mergem.

– Doamne, cum au reușit să facă așa ceva? exclamă ea uluită, plimbând raza lanternei prin toată încăperea. Probabil că *Papar* săpaseră ani întregi în gresie cu unelte primitive.

– La ce foloseau? întrebă Matthias.

– Erau în primul rând adăposturi, se auzi o voce necunoscută de la intrare.

Dóra scoase un țipăt ascuțit și scăpă din mână lanterna. Aceasta se rostogoli pe podeaua accidentată a peșterii, iar raza de lumină se mișcă în zigzag pe peretele opus.

– Doamne, ce m-am speriat, spuse ea aplecându-se să ridice lanterna. Nu ne-am așteptat să dăm aici de cineva.

– Scuzați-mă, nu am vrut să vă sperii, spuse bărbatul care părea destul de bătrân. Acum suntem chit, adăugă el, fiindcă nici eu nu m-am speriat de mult așa de rău ca adineauri, când ai țipat. Am primit un telefon de la oamenii de la hotelul Mosfell, care mi-au spus că niște turiști sunt în drum spre peșteri. M-am gândit că poate v-ar interesa un

ghid. Mă numesc Grímur, pământul din jur e al meu. Şi peşterile, de fapt.

– Da, cu plăcere, spuse Dóra surprinsă. Ne-am bucura să avem parte de un ghid, ştim prea puţin despre regiunea asta.

Omul intră în peşteră şi începu să le explice. Vorbea în islandeză, iar Dóra îi traducea lui Matthias informaţiile mai importante. Printre altele, Grímur le arătă paturile din perete, apoi un horn de aerisire care fusese săpat în tavan pentru a permite aerisirea şi eliminarea fumului şi, în fine, un altar cu o cruce, pe care *Papar* îl cioplisera tot în perete.

– Remarcabil, spuse Dóra impresionată. Într-adevăr remarcabil.

– Da, aşa este, o aprobă omul, aruncându-i o privire şireată. Este cât se poate de sigur că nu era uşor să colonizezi acest ţinut. Trebuia să învingi multe greutăţi ca să-ţi poţi construi un adăpost.

– Ai dreptate. Dóra se mai uită o dată în jur, luminând fiecare colţişor. Peşterile acestea au fost deja explorate? Vreau să spun, ar fi posibil ca în ele să fi fost ascunse comori?

– Comori? Omul era surprins. Draga mea, peşterile au fost folosite ca grajduri până în 1950. Începu să râdă. Nu prea ai ce să găseşti aici. Ar fi trebuit să ascunzi comoara al naibii de bine.

– Hm, spuse Dóra, dezamăgită. Deci a fost explorat întreg ţinutul?

– Nu, nu am afirmat aşa ceva. Din câte ştiu, s-au făcut o singură dată săpături în peşteri.

– Când? întrebă Dóra. Mai recent? Fermierul râse iar.

– Nu, nu s-ar putea spune. Nu mai ştiu exact când, dar au trecut deja ani buni de-atunci. După cum era de aşteptat, rezultatele nu au fost spectaculoase. S-au găsit resturi de oase de animale şi o adâncitură în care probabil făceau focul. Omul arătă spre o scobitură în piatră, nu departe de altar.

La sfârşit, Dóra îl întrebă dacă îşi amintea de vizita lui Harald. Descrierea lui Harald nu-i spunea nimic omului, dar

sublinie că asta nu însemna neapărat că Harald nu fusese acolo. Peşterile nu erau închise şi se întâmplă adesea ca oamenii să intre în ele fără ca proprietarii să observe.

– Schimbaţi-vă hainele, Crocodile Dundee, spuse Matthias când ajunseră înapoi la hotel. Eu sunt în situaţia fericită de a trebui să-mi scot doar paltonul şi pot să mă instalez direct la bar. În felul acesta recuperez timpul pierdut acolo sus.

Dóra o făcu pe supărata, dar se duse repede în camera ei să se schimbe. Se îmbrăcă cu o bluză albă simplă şi cu pantaloni eleganţi, se spălă pe faţă şi se fardă puţin. În fond, era firesc să te aranjezi când te invita cineva la masă.

Matthias stătea deja de vorbă cu barmanul, poate că era chiar Óli. Îl zâmbi Dórei, vizibil satisfăcut de înfăţişarea ei:

– Foarte elegant, spuse el scurt. Iată-l pe Óli. Mi-a povestit despre Harald şi Harry Potter, îşi aminteşte bine de amândoi. Beau zdravăn şi erau cu totul altfel decât ceilalţi clienţi.

– Asta vorbind eufemistic, spuse Óli întrebând-o pe Dóra ce doreşte să bea.

– Un pahar cu vin alb, te rog. Apoi se interesă ce înţelegea Óli prin "cu totul altfel".

– A, e un fel de a spune, răspunse barmanul. Au dat pe gât tequila după tequila şi s-au dat în spectacol improvizând o pantomimă, mai precis au mimat un solo de chitară şi alte chestii asemănătoare. Aici nu ai prea des ocazia să asişti la aşa ceva. Şi cum arăta acest Harald! Ceilalţi clienţi rămăseseră cu gura căscată holbându-se la ei. În afară de asta, fumau ca turcii, abia reuşeam să-i aprovizionez cu ţigări.

Dóra se uită prin barul cu aspect agreabil, amenajat sub un acoperiş înclinat. Într-un loc ca acesta, o pantomimă cu un solo de chitară nu era primul lucru la care te-ai fi aşteptat - mai degrabă una cu un solo de vioară, dacă îi era permis să se exprime aşa.

I se adresă iar lui Óli:

– Ştii cumva care era numele adevărat al lui Harry Porter?

Barmanul rânji:

– Dóri. La un moment dat era prea beat ca să-şi mai aducă aminte că trebuia să-l cheme Harry Potter. La început au respectat amândoi cu destulă consecvență convenția.

Mai mult nu au reuşit să afle de la barmanul Óli.

Se aşezară pe o canapea mare, ciocniră un pahar şi discutară despre evenimentele zilei. Un chelner aduse meniul şi, după ce comandară, Matthias luă încă ceva de băut. Spre uimirea ei, Dóra constată că şi paharul ei era gol şi că nu avea nimic de obiectat împotriva unui al doilea. Mâncară şi se duseră înapoi la bar, iar după al treilea pahar de Cointreau Dóra era cât pe-aci să se dea şi ea în spectacol şi să interpreteze pentru Óli şi Matthias un solo de chitară. În loc să facă asta, se sprijini de umărul lui Matthias.

CAPITOLUL 27

Când se trezi, Dóra simți că îi zvâcneau tâmplele ca şi cum creierul ei ar fi încercat să evadeze din craniu. Îşi duse mâna la frunte şi gemu. Tocmai Cointreau! În fond, ar fi trebuit să ştie că "lichior" este termenul latinesc pentru mahmureală. Respiră adânc şi se întoarse pe o parte, dar lovi cu fruntea ceva cald. Deschise ochii, îngrozită. În patul ei era un bărbat. Se zgâi la spinarea lui Matthias. Sau a lui Óli? Încercă să rememoreze evenimentele din seara precedentă şi răsuflă uşurată. În orice caz, alegerea fusese corectă. Ceața din capul ei nu o prea ajuta să găsească o ieşire din încurcătură; oare ar reuşi să o şteargă uşor, fără să-l trezească pe Matthias? O problemă şi mai dificilă: ce atitudine să adopte? Să se comporte de parcă nu s-a întâmplat nimic? Poate că nici el nu-şi va mai aminti. Asta era soluția: să se furişeze afară şi să se întâlnească după aceea, în speranța că el băuse de patru ori mai mult decât ea.

Dar planul ei se nărui când Matthias se întoarse deodată spre ea şi îi zâmbi:

– Bună dimineața, spuse el cam răguşit. Cum te simți?

Dóra îşi trase pătura până la bărbie. Îşi dăduse seama că era goală de tot. Dacă şi-ar fi putut exprima în clipa aceea o dorință, ar fi vrut să fie îmbrăcată din cap până-n picioare. Mârâi ceva ininteligibil până îşi reglă coardele vocale:

– Aş vrea să fac o precizare. Ca să nu aveam discuții, ştii.

Matthias o privi fără să înțeleagă ce vrea să spună, dar o lăsă să continue.

– Povestea de ieri seara... nu am fost *eu,* ci alcoolul din mine. Te-ai culcat cu o sticlă de Cointreau.

– Aha, spuse Matthias, sprijinindu-se într-un cot. Sticlele astea... îți fac mereu surprize. Habar n-am avut că sunt în stare de aşa ceva. Mi-ai ridicat în slăvi pantofii. Voiai neapărat să rămân încălțat.

Dóra roşi. Se strădui să găsească o formulă cu care să-şi apere decența, dar nu-i veni nimic în minte. Încetul cu încetul îşi aminti de evenimentele serii precedente şi trebui să recunoască în sinea ei că nu regreta nimic.

– Zău că nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine, spuse ea roşind din nou.

– De ce eşti atât de nervoasă? întrebă Matthias, punându-şi capul pe perna ei.

– Fiindcă nu obişnuiesc să fac aşa ceva, asta-i tot. Sunt mamă, am doi copii, iar tu eşti un străin.

– Păi, dacă eşti mamă şi ai doi copii, toate astea ar trebui să-ți fie bine cunoscute. Presupun că se procedează peste tot cam la fel, preciză el rânjind.

Dóra se înroşi şi mai tare. Panica ei se adânci când se gândi deodată la Amelia Guntlieb.

– Va afla şi familia Guntlieb?

Matthias îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Când se potoli, se uită la ea şi spuse liniştit:

– Bineînțeles. În contractul meu există o clauză care mă obligă să depun, la sfârşitul fiecărei luni, un raport despre viața mea sexuală. Observând că aceste cuvinte o puseseră pe Dóra pe gânduri, adăugă:

Bineînțeles că nu, cum poate să-ți treacă prin minte aşa ceva?

– Nu ştiu. Dar nu aş vrea ca oamenii să-şi imagineze că urmăresc să mă culc cu colegii mei. Nu am făcut încă niciodată chestii din astea.

Ținând seama de faptul că era vorba de Bragi, care nu mai era de mult tânăr, de năbădăioasa Bella şi de Þór cel virtuos, explicația ei părea cam superfluă.

– Nici nu m-am gândit la aşa ceva, spuse Matthias. Am

plecat de la ideea că în acel moment ai avut pur şi simplu chef să te culci cu mine. Adică nu ai putut rezista sex-appeal-ului meu, adăugă el ca să o tachineze.

Dóra îşi dădu ochii peste cap:

– Îmi este înfiorător de rău. Nu pot gândi. Matthias se ridică:

– Am la mine un praf alcalin, îți dau o porție. O să te simți imediat mai bine.

Înainte ca Dóra să fi putut țipa NU - îşi dăduse seama că Matthias era tot atât de îmbrăcat ca ea neamțul se sculase deja şi pornise spre baie. Gol-goluț. Oare de ce bărbații sunt mult mai puțin pudici în comparație cu femeile? se gândi Dóra. Dar o altă constatare împinse pe planul al doilea această reflecție: era formidabil de bine făcut. Poate că, judecând la rece, toată povestea nici nu era chiar atât de absurdă. Auzi apa curgând în baie şi închise iar ochii.

Îi deschise abia când simți că Matthias se băga sub pătură. Ținea în mână un pahar cu o băutură carbogazoasă. Dóra făcu un efort, se ridică şi goli paharul. Apoi se culcă la loc, aşteptând ca senzația neplăcută să dispară. După câteva minute simți, prin pătură, o apăsare pe umăr. Deschise iar ochii.

– Ascultă... Matthias îşi întoarse capul spre ea. Ce părere ai?

– Despre ce, întrebă Dóra cu candoare. Se simțea deja mult mai bine.

– Ce părere ai, crezi că poți să-ți revizuieşti verdictul că am comis o greşeală? Zâmbi. Dacă insişti, sunt chiar dispus să mă încalț cu pantofii care ți-au plăcut atât de mult.

Dóra se trezi când auzi duşul. Sări în sus ca un arc şi se îmbrăcă repede. Nu reuşi să-şi găsească a doua şosetă, dar îşi luă celelalte lucruri, apoi strigă în dreptul băii că se vor întâlni jos, la micul dejun. Uşurată, intră în camera ei şi închise uşa.

După un duş fierbinte şi interminabil, Dóra se simți refăcută fizic şi psihic. Înainte de a ieşi din cameră, luă mobilul şi formă numărul prietenei ei Laufey.

– Ştii cât e ceasul? răspunse Laufey cu o voce somnoroasă.

Dóra nu comentă, mai ales că nu mai era mult până la zece.

– Dumnezeule, imaginează-ți ce s-a întâmplat! spuse ea cu sufletul la gură.

– Aha, din moment ce eşti atât de agitată şi mă suni la o oră atât de barbară, trebuie să fie ceva îngrozitor de important.

Urmă un căscat.

– M-am culcat cu un bărbat! Reacția nu se lăsă aşteptată. Probabil că noutatea o făcuse pe Laufey să sară din pat, fiindcă imediat după ce termină propoziția, Dóra auzi un zgomot asurzitor.

– Cum? Spune repede! Cine e?

– Matthias, neamțul. Îți povestesc restul mai târziu, acum mă duc la masă cu el. Suntem la un hotel.

– La un hotel? Zău că nu este bine să te scap din lesă.

– Vorbim mai târziu. Mi-e cam frică. Trebuie să-i dau cumva de înțeles că totul a fost doar un accident şi că nu vreau să încep o relație.

De la celălalt capăt al firului se auziră hohote de râs:

– Alo? Pe ce planetă ai trăit în ultima vreme? Ai văzut prea multe telenovele? Foarte puțini bărbați singuri de vârsta asta caută legături complicate. Nu-ți face probleme, draga mea.

Dóra îşi luă rămas-bun, puțin dezamăgită de noutatea care ar fi trebuit să o bucure. Se grăbi să coboare în sala de mese după ce îşi răvăşise puțin aşternutul. Nu era cazul ca personalul hotelului să o taxeze drept o femeie uşoară. Matthias se aşezase deja la o măsuță de lângă fereastră şi îşi bea cafeaua. Dóra constată că arăta cât se poate de bine, ceea ce

nu îndrăznise să admită până atunci. Avea trăsături cam dure, dar foarte atrăgătoare. Un maxilar puternic, dinți mari, o bărbie frumos rotunjită şi orbite adânci. Le moştenise probabil de la strămoşi, din vremuri imemoriale. Trăsăturile exterioare care exprimau o anumită tenacitate şi asprime i se păreau atrăgătoare. Vânătorul perfect. Se aşeză.

– O, dar ştiu că mi-e foame! exclamă ea ca să spargă gheața.

Matthias îi turnă cafea dintr-o cană de metal.

– Ți-ai uitat o şosetă la mine. Nu era din lână. Incredibil, dar adevărat.

Mimica lor nu sugera că acum relația lor era mai strânsă decât fusese cu o seară înainte, până când Matthias îşi puse, ca din întâmplare, mâna pe mâna ei şi-i făcu şmechereşte cu ochiul. Apoi îşi retrase mâna şi continuă să mănânce. După ce terminară, fiecare se întoarse în camera lui ca să-şi strângă lucrurile.

În timp ce Dóra îl aştepta la recepție, sună mobilul. Era Gylfi.

– Alo, dragul meu, spuse Dóra, încercând să dea vocii ei o inflexiune cât mai naturală.

– *Hi.* Glasul lui Gylfi era tulburat, şi trecură câteva clipe până începu să-şi spună păsurile. Ăă… voiam să-ți povestesc ceva. Unde eşti?

– Sunt la hotelul *Rangá.* Am lucrat la sfârşitul săptămânii. Ai ajuns deja acasă?

– Da. Altă pauză. Când te întorci?

Dóra se uită la ceas. Era aproape unsprezece.

– Păi, cred că ajung înainte de ora unu.

– Okay, ne vedem atunci.

– De ce nu mai eşti la tata? Şi unde e Sóley? întrebă Dóra repede, înainte ca Gylfi să fi putut închide.

– Este încă acolo. Eu am plecat mai repede.

– Tu ai plecat mai repede? De ce? V-ați certat?

– Se poate spune şi aşa, răspunse Gylfi. Dar *el* a început.

– De ce? repetă Dóra. Era înmărmurită. Hannes avea un adevărat talent să se sustragă de la orice conflict. Până acum se împăcase bine cu fiul lui, chiar dacă Gylfi nu îl găsea prea de amuzant.

Băiatul gemu:

– A vrut să discute ceva cu mine şi crezând că mă va înțelege, i-am povestit ceva, iar el şi-a ieşit din pepeni. Îți jur că a sărit până în tavan, iar vocea aproape că i s-a dat peste cap. Nu am avut chef să suport toate astea. Am crezut că mă înțelege.

Gândurile se învârtejeau în capul Dórei. Îşi dădea perfect seama că Gylfi exagerase când îi povestise despre reacția tatălui său. Oare ce se întâmplase? Dóra regreta profund că îl rugase pe Hannes să stea de vorbă cu băiatul, probabil că nu făcuse altceva decât să învenineze situația.

– Gylfi, dragul meu, ce l-a înfuriat atât de rău pe tata? Despre asta voiai să discuți cu mine?

– Da.

Nici o altă explicație. Vrând-nevrând trebuia să amâne dezlegarea misterului până va ajunge acasă.

– Ascultă-mă, suntem deja pe drum. Eu personal nu sunt atât de colerică şi sper că vom reuşi să vorbim în linişte. Nu pleca de-acasă.

– Trebuie să ajungi aici înainte de ora unu. Trebuie să ne întâlnim cu cineva.

Cu cineva? Care cineva? Se afiliase unei secte? Pe Dóra o străbătu un fior.

– Gylfi, nu te întâlneşti cu nimeni înainte să ajung eu acasă. M-ai înțeles?

– Să vii înainte de ora unu, insistă băiatul. O să fie şi tata de față. Îşi luă rămas-bun şi închise.

Dóra simți că inima îi bate până în gât. Trebui să depună un efort serios ca să nu țipe.

Tremurând, formă numărul de telefon al lui Hannes, dar mobilul lui fie era închis, fie avea bateria descărcată. Dóra se

uită țintă la telefon. Hannes nu şi-ar fi închis niciodată mobilul. Îl ținea totdeauna pe noptieră, în eventualitatea în care cineva ar fi avut nevoie urgentă de el în timpul nopții. Îşi planifica până şi partidele de călărie în funcție de telefon. Dóra încercă să-l găsească la telefonul fix, dar nu răspundea nimeni. Ce-o fi făcut băiatul? Începuse să fumeze? Puțin probabil. Lua droguri şi avea nevoie de un tratament? Nu, imposibil! Ar fi observat şi ea. Era homosexual? Voia să participe la o întrunire a Uniunii lesbienelor şi homosexualilor? În acest caz Hannes nu ar fi avut o asemenea izbucnire. Era totuşi un om tolerant, Dóra trebuia să admită măcar atâta lucru. În plus, avusese impresia că Gylfi era îndrăgostit de fata al cărei nume îl uitase. Nu, nu era asta. Îi trecură prin minte tot felul de ipoteze, una mai năstruşnică decât alta. *Que sera sera.* Se ridică şi se uită pe coridor căutându-l din ochi pe Matthias. Neamțul stătea în pragul camerei sale şi se chinuia să-şi scoată geanta.

După ce reuşi, Dóra îl luă de braț şi-l trase după ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el iritat în timp ce Dóra îl împingea prin uşa hotelului.

– S-a întâmplat ceva acasă şi trebuie să ajung acolo cât mai repede.

Matthias se execută, aruncă ambele genți în portbagaj şi se aşeză la volan. O luară pe drumul cel mai scurt spre Reykjavík, trecând prin Hella, Selfoss şi Hveragerði. Matthias nu spuse aproape nimic. Abia după ce ajunseră pe creasta muntelui o întrebă dacă putea să o ajute cu ceva. Dóra îi mărturisi că băiatul ei trebuia să-i spună ceva. Când ajunseră la cabana schiorilor, erau în grafic. La fel la cafeneaua cea mică. În dreptul localității Rauðavarn plesni un cauciuc:

– Fir-ar al dracului, înjură Matthias. Prinse bine volanul ca să nu piardă controlul asupra maşinii, apoi încetini şi opri la marginea şoselei.

– Vai, vai, vai, se tângui Dóra, uitându-se la ceas. Două-

sprezece şi douăzeci şi cinci. Dacă ar schimba repede cauciucul, ar ajunge acasă, la Seltjarnarnes, cu puțin înainte de unu.

– Ce porcărie, mormăi Matthias, străduindu-se să scoată cauciucul de rezervă din portbagaj. Reuşi în fine, iar Dóra şi cu el se chinuiră să ridice maşina cu cricul, apoi schimbară împreună roata. După ce terminară, Matthias aruncă în portbagaj cauciucul cu pană, care ateriză pe geanta Dórei. Dar ei nu-i mai păsa de nimic acum. Timpul zbura. Se urcară repede în maşină, iar Matthias apăsă pe accelerator.

– Aşteaptă-mă aici, spuse Dóra când se opriră în dreptul aleii care ducea la casa ei. Alergă spre casă, scoțându-şi cheia din mers. Sună cu mâna stângă ca să-l anunțe pe Gylfi că a sosit, iar cu dreapta vârî cheia în broască şi descuie.

– Gylfi, strigă ea gâfâind.

– *Hi,* mama. Sóley veni la ea alergând, ca o rază de soare. Dacă se întâmplase ceva, fetița habar nu avea de nimic.

– Hallo, îngeraşul meu. Unde este fratele tău? Dóra trecu pe lângă Sóley căutându-şi din ochi fiul.

– A plecat. Am un bilet pentru tine, declară Sóley scoțând o hârtie împăturită din buzunarul pantalonului.

Dóra îi smulse biletul. În timp ce îl desfăcea, întrebă:

– Când a plecat? Şi unde?

– Chiar acum. Cu o oră în urmă. Sóley nu prea avea noțiunea timpului. După aprecierea ei, Gylfi ar fi putut pleca la fel de bine acum câteva secunde sau acum două săptămâni.

– S-a dus acolo, scrie pe bilet unde. Arătă cu degețelul spre hârtie, de parcă ar fi existat două bilețele diferite.

– Hai, vino cu mine. Adresa era tot în Seltjarnes, nu departe de casă.

– Facem o plimbare cu maşina, cu unchiul. Dóra o îmbrăcă repede în pufoaica lui Gylfi, o încălță cu cizmulițele ei şi o împinse afară. Deschise repede portiera din spate şi o urcă

pe fată în maşină. Apoi se aşeză repede în față, lângă Matthias, rugându-l să o ia din loc.

– Matthias, ea este fiica mea Sóley. Vorbeşte numai islandeza. Sóley, el este Matthias. Nu vorbeşte islandeza, dar o să vă împrieteniți, sunt sigură.

Matthias întoarse capul şi-i zâmbi fetiței.

– Dulce ca mămica, spuse el virând după colț, conform indicațiilor frenetice ale Dórei. Şi îmbrăcată cu acelaşi gust ca mămica.

– Pe acolo, apoi la dreapta. Caut numărul 45, îi explică Dóra încă foarte nervoasă. Câteva clipe după aceea găsiră casa. Ea trebuia să fie, fiindcă îl văzură pe Gylfi îndreptându-se spre intrare, pe aleea de acces.

– Uite-l, uite-l, strigă Dóra cu răsuflarea tăiată. Matthias acceleră şi parcă pe trotuarul din fața casei, pentru că intrarea era deja ocupată. Dóra cunoştea automobilul, era al lui Hannes. Imediat după ce maşina opri, Dóra deschise portiera.

– Sóley, tu aştepți aici, împreună cu drăguțul de Matthias.

Gylfi întoarse capul de-abia după ce mama lui îl strigase de mai multe ori. Se oprise, cu umerii lăsați, în fața uşii de la intrare, şi apăsase pe butonul soneriei.

– *Hi,* spuse el, abătut.

– Am întârziat, se scuză Dóra gâfâind. Îl luă de umeri:

– Ce s-a întâmplat, dragul meu? Cine stă aici? Gylfi se uită la ea. Expresia lui trăda disperare.

– Sigga a rămas gravidă. Este abia în clasa a zecea. Eu sunt tatăl. Aici locuiesc părinții ei.

Uşa se deschise în clipa când rosti ultimul cuvânt. Dóra încremeni. Dintr-un motiv oarecare, nu-şi putea desprinde privirea de la iPod-ul atârnat în jurul gâtului fiului ei, poate fiindcă se uita din întâmplare la el exact când primise vestea aiuritoare. Dacă bărbatul de vârstă mijlocie care deschisese

uşa nu ar fi fost roşu de mânie, probabil că ar fi râs de expresia ei stupidă.

– *Hallo,* îi spuse bărbatul, apoi se uită dispreţuitor la Gylfi, mijindu-şi ochii, şi adăugă:

– Te salut.

Aceste două cuvinte nu transmiteau nici cât negru sub unghie un mesaj de simpatie. Printre rânduri puteai mai degrabă descifra un *Du-te dracului! Ai sedus fiica tânără şi nevinovată a unui om onorabil. Fiica mea.*

Dintr-o veche tradiţie, învinse însă politeţea, aşa că Dóra încercă să zâmbească:

– Te salut, mă numesc Dóra. Sunt mama lui Gylfi. Bărbatul trase zgomotos aer în piept, apoi îi pofti înăuntru. Se descălţară sub privirile vigilente ale gazdei, care stătea în pragul vestibulului, cu un aer ameninţător.

– Mulţumesc, spuse Dóra când trecu pe lângă el, dar avea impresia că vorbeşte cu un zid. Îl luă pe Gylfi de umeri şi îl împinse în faţa ei, de parcă ar fi vrut să-l apere de un atac al amfitrionului. Intrară într-un living mare, luminos, în care se aflau trei persoane: Hannes, pe care Dóra îl recunoscu după ceafă; o femeie de vârsta ei, care se ridică atunci când intrară; o fată aşezată pe scaun, abătută şi privind în jos.

– A, bine că aţi venit în sfârşit. Femeia avea o voce stridentă şi aproape că ţipa.

Doamne Dumnezeule, de n-ar moşteni copilul vocea ei, ci vocea mea de alto, se rugă Dóra în sinea ei. Se strădui din nou să stoarcă din ea un zâmbet. Mâinile ei rămăseseră pe umerii lui Gylfi.

– Hannes, spuse Dóra uitându-se la fostul ei soţ. Încerca să-i sugereze că ar fi cazul să-şi facă datoria, dându-i ei posibilitatea să devină invizibilă. El îi aruncă în schimb o privire severă.

– Te salut, Sigga, îi spuse Dóra cu o voce cât mai prietenoasă fetei care îşi ridicase capul. Era plânsă, două lacrimi mari străluceau încă în colţul ochilor ei.

Gylfi se desprinse în cele din urmă din mâinile Dórei şi se duse lângă ea.

– Sigga! spuse el cu o voce înăbuşită, vizibil emoționat că îşi vedea iubita atât de abătută.

– Ce minunat! croncăni mama fetei. Romeo şi Julieta. Îmi vine să vărs.

Dóra se întoarse spre ea cu o mişcare bruscă. Clocotea de furie. Copiii făcuseră o greşeală uriaşă, dar femeia asta impertinentă îşi bătea joc de destinul lor, deşi era vorba de propria ei fiică. Nu se întâmpla prea des ca Dóra să-şi piardă controlul.

– Scuză-mă, te rog, situația este oricum destul de dificilă, nu o agrava cu sarcasmele tale.

Hannes sări în sus, iar Dóra simți că o împinge pe canapea fără ca ea să poată protesta. Femeia îşi trase cu greu răsuflarea. În ochii ei scăpărau scântei de mânie:

– Deci de la tine a moştenit fiul tău manierele, spuse ea aşezându-se, cu spatele drept, ca o balerină. Soțul ei preferă să rămână în picioare, dominându-i din mijlocul camerei cu înălțimea lui, ca un țurțure uriaş de gheață.

– Mamă! exclamă Sigga plângând. Încetează odată! Fata - viitoarea ei noră - îi inspiră imediat Dórei simpatie.

– Ce înseamnă circul ăsta afurisit? spuse țurțurele de gheață. Dacă nu suntem în stare să stăm de vorbă ca oamenii civilizați, mai bine renunțăm.

Hannes îşi îndreptă spatele:

– Sunt de aceeaşi părere. Să încercăm să rămânem la obiect.

Femeia sforăi din nou.

– Da, începu Hannes, ar trebui poate să vă spun că situația mă mâhneşte profund şi că aş vrea, în numele familiei mele, să-mi cer scuze pentru comportamentul fiului meu şi pentru durerea pe care v-a pricinuit-o.

Dóra inspiră adânc pentru a putea digera cuvintele lui Hannes şi a nu-l ucide pe loc. I se adresă apoi, foarte calmă:

– În primul rând, ca să punem lucrurile la punct, nu suntem toţi o familie: eu, fiul meu şi fiica mea suntem o familie. Tu eşti doar un regretabil tată de weekend care, la o adică şi spre deosebire de alţi taţi, nu ţine cu fiul său.

Îşi desprinse privirea de la Hannes şi observă că ceilalţi se holbează la ea. Faţa lui Gylfi exprima mândrie. Dóra repetă:

– Asta ca să punem lucrurile la punct. Hannes, care şedea lângă ea, inspiră şi el adânc, dar nu apucă să deschidă gura, fiindcă i-o luă înainte cealaltă mamă:

– Ce frumos! Aş vrea să profit de ocazie şi să-ţi atrag atenţia că odrasla ta, fiul vostru, sau - din partea mea - al tău, va deveni foarte curând…

Talentele actoriceşti păreau să fie dezvoltate în această familie. Femeia îşi sublinie cu dramatism cuvintele, arătând spre Gylfi cu un gest de un patetism exagerat:

– … va deveni foarte curând tot un regretabil tată de weekend, ca fostul tău soţ.

– Ba nu! se auzi un ţipăt. Era Gylfi, care continuă cu multă fermitate: Eu… vreau să spun, noi… noi rămânem împreună. Ne închiriem un apartament şi creştem copilul.

Dórei în veni deodată să râdă. Gylfi închiria o locuinţă! Nu ştia, se pare, că tot ce era pentru el de la sine înţeles - căldura, curentul electric, televizorul, apa, salubritatea - costa bani. Temându-se că l-ar putea descuraja pe băiat, nu se amestecă totuşi în discuţie. Dacă *el* era de părere că îşi va închiria apartament, aşa să fie.

– Da! piui Sigga. Aşa vom face, am aproape şaisprezece ani…

– Dar asta înseamnă de-a dreptul viol! ţipă mama ei. Sigur, nu a împlinit nici măcar şaisprezece ani! Abuz de minore! Îşi îndreptă privirea spre Gylfy şi ţipă scoasă din fire: Violatorule!

Dóra nu vedea cum vor ajunge la o soluţie în felul acestea. I se adresă fetei:

– În ce lună eşti, draga mea?

– Nu ştiu prea bine… poate în luna a treia. În orice caz, nu am mai avut ciclu de trei luni.

Tatăl ei roşi până la rădăcina părului. Gylfi împlinise şaisprezece ani cu şase săptămâni în urmă. Nu că asta ar fi schimbat situaţia.

– Aş vrea să vă atrag atenţia că într-un caz precum cel de faţă legea fixează vârsta de paisprezece ani, nu de şaisprezece. În afară de asta, nici fiul meu nu împlinise încă şaisprezece ani în momentul când a fost conceput copilul. În fine, legea nu specifică nimic despre sexul victimei atunci când vorbeşte de abuzurile sexuale.

– Ce înseamnă prostiile astea? lătră tatăl. De parcă o femeie ar putea viola un bărbat! Cu atât mai puţin un copil cum e fiica mea.

– Şi fiul meu, preciză Dóra. Legea nu pomeneşte nimic despre anii şcolari, vă jur.

– Blestemaţii ăia de perverşi din Parlament! strigă tatăl.

– Sunteţi nebuni! se auzi vocea Siggăi. Este copilul *meu.* Sunt gravidă şi voi avea o burtă mare şi sâni urâţi şi nu voi mai putea ieşi din casă.

Nu reuşi să continue, fiindcă izbucni în lacrimi.

Gylfi încercă să o consoleze într-o manieră pe care o considera probabil foarte romantică, adică îi spuse cu o voce plină de emoţie, suficient de tare ca să audă toţi:

– Nu mă interesează, puţin îmi pasă dacă vei avea o burtă mare şi sâni uriaşi. Eu nu te părăsesc şi nu ies cu nimeni altcineva în oraş. Dintre toate fetele pe tine te iubesc cel mai mult.

Plânsul Siggăi se înteţi, în timp ce adulţii se uitau la Gylfi cu gura căscată. Această declaraţie de dragoste stupidă le deschise oarecum ochii, arătându-le că mama natură rostise deja cuvântul decisiv: doi copii aşteptau un copil şi nu avea nici o importanţă care dintre ei era vinovat de cele întâmplate.

Dóra se ridică:

– Ştiţi ceva? Nu îmi dau seama cine a fost şmecherul care a avut ideea acestei întâlniri. Apoi se întoarse spre Hannes: Puteţi sta de vorbă în continuare cu tatăl lui Gylfi până noaptea târziu, dacă credeţi că este cazul. Eu m-am săturat deocamdată.

Se răsuci pe călcâie, dar li se adresă apoi încă o dată celor de pe canapea, amintindu-şi că trebuie să-şi pună băiatul în siguranţă:

– Gylfi, vii cu mine!

Ultimele cuvinte i le adresă bietei Sigga, care stătea cu capul în jos, plângând.

– Sigga, copilul vostru este oricând bine-venit la mine, şi voi doi de asemenea, dacă vreţi să locuiţi împreună. La revedere!

Dóra ieşi din casă total epuizată, urmată de Gylfi. Trântiră uşa după ei şi se îndreptară spre maşina care, din fericire, era tot acolo unde o lăsaseră. Dóra se aşeză în faţă fără să spună nimic, iar Gylfi în spate, lângă sora lui. Sóley tocmai silabisea concentrată:

– Hannes-ar-dóttir.

– Dă-i drumul, spuse Dóra, ducându-şi mâna la frunte. Se uită la Matthias bucuroasă că cei doi copii nu înţelegeau germana şi-i spuse:

– Ghici ce s-a întâmplat? Valoarea mea a scăzut puţin: te-ai culcat cu o bunică.

Nu se aşteptase ca Matthias să izbucnească în râs.

– Trebuie să recunosc, bunicile islandeze sunt destul de diferite de cele germane.

Aruncă apoi o privire spre Gylfi care şedea gârbovit în spate, neştiind încă ce se va alege de viaţa şi viitorul său. În acest moment, maică-sa, care le aruncase tuturor în faţă părerea ei fiindcă nu îşi revenise complet din mahmureală, era unicul lui punct de sprijin.

– Hei, fiul Dórei, mă numesc Matthias. Matthias îi făcu

Dórei cu ochiul. Ea se întoarse spre bancheta din spate, dispusă să-i spună fiului ei adevărul, şi anume că Matthias era mai mult decât un prieten şi colaborator. Dar văzând iPod-ul care atârna încă de gâtul băiatului, se răzgândi:

– Gylfi, acesta este Matthias, lucrăm împreună. L-am invitat la noi, la masă. Vom sta de vorbă în linişte după plecarea lui.

Înghiți nodul care îi urcase deodată în gât. Bunică la treizeci şi şase de ani! Dumnezeule, Sfântă Maria, Sfinte Duh şi toți ceilalți sfinți care nu-i veneau acum în minte, ajutați-ne ca acest copil să fie sănătos, iar viața părinților lui un dans pe roze, în ciuda primului pas greşit. Îşi înghiți lacrimile pe care le simțea gata să izbucnească fără să le fi dorit. Un mesaj criptic şi alte semne pe care ar fi trebuit să le interpreteze corect îi veniră dintr-odată în minte: Nu vreau să rămân singură acasă cu Gylfi, țopăie mereu pe pat şi geme….

– Dóra! Matthias o smulse din gânduri. Am primit tocmai acum un telefon de la Muzeul de Vrăjitorie. Am aflat din ce cauză cadavrul lui Harald a fost mutilat.

CAPITOLUL 28

Dóra nu voia în ruptul capului să contramandeze invitația la prânz. Distrată, scoase la întâmplare câteva pachete din frigider şi congelator şi le aruncă într-o cratiță.

– Poftă bună, strigă ea cu o voioşie forțată. Matthias se aşezase deja la masa din bucătărie şi urmărea cu interes castroanele care apăreau. Până la urmă, prânzul consta din mazăre verde, cartofi prăjiți, orez cuş-cuş, supă, marmeladă şi o plăcintă.

– Delicios, spuse Matthias politicos după ce luară loc cu toții, iar el se servise cu mazăre din conservă.

Dóra se uită la ce era pe masă şi oftă:

– Lipseşte felul principal, constată ea resemnată. Ştiam că meniul nu este complet.

Ar fi trebuit să mai aducă ceva ca să încerce să salveze ceea ce putea fi încă salvat: lasagne congelate, paste făinoase, carne sau peşte. Ştia însă că nu avea nimic în casă. Intenționase să facă şi câteva cumpărături, dar toate evenimentele recente o dăduseră peste cap. Matthias o prinse de braț, obligând-o să se aşeze.

– Lasă, totul în ordine. Ce-i drept, o cină neconvențională, dar ora fiind şi ea destul de ciudată, nu este nimic neobişnuit. Le zâmbi copiilor care morfoleau fără chef prin talmeş-balmeşul din farfurii.

Dóra se uită la ceas. În curând se făcea trei. Încercă să zâmbească:

– Sunt încă în stare de şoc, poate că peste un an mă voi simți mai bine. În cazul ăsta te invit iar la masă.

– Nu, nu, nu e nevoie. Prefer să te invit eu la un restau-

rant, ripostă Matthias luând o bucată de plăcintă. Excepțională, comentă el rânjind.

Nici unul nu mâncă tot ce avea în farfurie, iar găleata de gunoi se umplu cu resturi. Sóley voia să iasă cu prietena ei Kristina, ceea ce Dóra acceptă fără nici o obiecție. Gylfi dispăru în camera lui, chipurile ca să navigheze pe Internet. Dóra spera din tot sufletul că nu va începe să caute articole despre puericultură. Dacă va citi negru pe alb ce îl aşteaptă, îşi va pierde în mod sigur tot curajul. Rămaşi singuri, ea şi Matthias se aşezară în living, la o cafea.

– Ei bine, începu Matthias jenat. În aceste împrejurări nu mai rămân nici eu prea mult. Oare bunicile nu trebuie să se odihnească puțin după masă?

Dóra respiră zgomotos:

– Bunica asta ar prefera un gin tonic. Se mulțumi cu o cafea şi adăugă: Totuşi, ştiind amândoi ce urmări poate avea alcoolul, e mai bine să renunț.

Îi zâmbi lui Matthias şi roşi uşor.

– Mi-ar plăcea totuşi să aflu ce ne transmite omul din Muzeul de Vrăjitorie. Se rezemă de spătarul canapelei şi se ghemui, cu genunchii la piept.

Matthias scoase un bilet şi îl despături pe măsuța pentru cafea.

– A dat telefon Þorgrímur. A stat de vorbă cu acel Páll care este chipurile la curent cu toate. Pe scurt, Páll ştia absolut tot despre runa magică respectivă. Îți dai seama de ce?

Dóra scutură din cap. Înțelese că Matthias aştepta de la ea o reacție euforică şi zise:

– Habar n-am. Fiindcă este genial?

– Nu. Mă rog, s-ar putea să fie şi genial. Dar ştia totul despre această rună fiindcă îşi amintea încă foarte bine cât de fascinante i se păruseră lui Harald explicațiile sale.

– Înseamnă deci că Harald s-a interesat în mod special de această rună? întrebă Dóra.

– Da şi nu. La început a luat legătura cu Páll ca să obțină

informații despre rune în genere, mai bine zis informații despre simbolurile care nu sunt consemnate nicăieri. Apoi l-a întrebat pe Páll despre cartea islandeză de magie din muzeu. Páll i-a explicat cele mai importante descântece din carte. Mi-a spus că pe Harald l-a interesat mai ales un descântec foarte tenebros care, tematic, face însă parte din categoria descântecelor de dragoste. Ghici despre care este vorba.

– Îi scoți unui mort ochii şi faci ceva cu ei? întrebă Dóra curioasă.

– Nu, din păcate nu, deşi joacă şi ochii un rol. Dacă l-am înțeles bine pe omul nostru, farmecul este menit să câştige dragostea unei femei. Trebuie să sapi o groapă peste care să treacă femeia. Se toarnă în groapă sânge de şarpe, se scrie numele ei şi se desenează câteva rune magice. La sfârşit se rosteşte un descântec, un vers, exact cel care figurează în scrisoarea adresată mamei lui Harald.

Matthias zâmbi satisfăcut.

– Poezia! exclamă Dóra.

– Da. Dar nu am terminat încă. Páll mi-a povestit că Harald a manifestat un interes neobişnuit pentru acest descântec de dragoste şi a încercat să afle tot ce se putea afla despre el: dacă este valabil doar în cazul unei iubite sau pentru toate tipurile de dragoste, dacă groapa trebuie săpată neapărat în pământ şi aşa mai departe. Pornind de aici, s-a ajuns la o discuție despre runa scrisă pe margine, lângă descântec.

Matthias intercală o pauză, pentru suspans.

– Şi? întrebă Dóra nerăbdătoare.

– Runa asta este necunoscută. Seamănă însă cu o rună magică din nord pentru un descântec de răzbunare. Le deosebeşte doar o linie mică. Această rună nordică apare într-un manuscris, dar descântecul aferent nu este complet. Nu se specifică decât cum trebuie să procedezi, după care urmează primul vers din descântec: MĂ UIT LA TINE - deci acelaşi început ca în descântecul de dragoste. Posesorul cărții desenase runa lângă descântecul de dragoste fiindcă era valabilă

pentru ambele descântece. Cartea a fost probabil scrisă de patru bărbați, trei islandezi şi un danez. Páll a zis că acest descântec nordic era mult mai tenebros decât altele, iar originea lui rămâne necunoscută. Textul din manuscris este danez. Se găseşte într-o colecție particulară şi provine de la finele secolului al XVII-lea, în timp ce cartea islandeză cu descântece a fost scrisă cam pe la 1650.

– Şi din ce cauză runa asta este mai tenebroasă decât altele? întrebă Dóra.

– După spusele lui Páll, a fost folosită pentru a face rău cuiva. Dacă după moartea ta runa îți este încrustată în piele, vei bântui prin lume ca o fantomă şi vei vizita pe cineva care te-a dezamăgit în timpul vieții. Poți ține persoana respectivă sub observație din mormânt, o poți determina să-şi regrete comportamentul. Remuşcările o vor distruge până la urmă. Pentru punerea în aplicare a descântecului sunt necesare anumite părți ale trupului. Îți poți imagina care.

– Ochii, spuse Dóra cu convingere. Matthias dădu din cap.

– Dar aşteaptă, urmează încă ceva. Harald nu şi-a mai încăput în piele de bucurie când Páll i-a vorbit despre descântec şi i-a cerut indicații precise despre procedura care trebuie urmată. Páll i-a explicat totul la telefon şi i-a trimis ulterior şi o copie a cărții şi a manuscrisului.

– Da, şi? murmură Dóra nerăbdătoare.

– Procedura este următoarea: cel care vrea să se răzbune trebuie să încheie un contract cu altă persoană, care să rostească descântecul după moartea lui. Aproximativ ca în cazul "pantalonilor cadavrului". Cei doi trebuie să deseneze împreună runa pe o bucată de pergament, cu propriul lor sânge amestecat cu sângele unui corb. Nu sunt de ajuns câteva picături, fiindcă sub rună trebuie să se specifice că X îi promite lui Y să îndeplinească tot ritualul legat de descântec, după care X şi Y pecetluiesc înțelegerea cu semnătura lor. Matthias sorbi din cafea. Iar acum urmează principalul: Când Y

moare, X trebuie să graveze runa pe cadavru, să scoată din el o cantitate mai mare de sânge şi, foarte plăcut, să-i scoată şi ochii.

– Aha, spuse Dóra înfiorându-se, dar de ce nu este suficient să scrii cu sânge?

Matthias rânji:

– Runa trebuie scrijelită pe cadavru pentru a-i aminti mortului că ochii i-au fost scoşi din propria lui dorință. În caz contrar, mortul iese din mormânt şi îl caută probabil pe prietenul respectiv pentru a-l ucide. Descântecul este scris cu sângele scos din cadavru, amestecat cu sânge de corb.

– Sânge de vrabie! îl întrerupse Dóra. Corbul este cea mai mare vrabie din Islanda.

– În orice caz, de data asta nu trebuie amestecat şi cu sângele partenerului de contract rămas în viață. Ochii sunt înfăşurați în pergamentul pe care a fost scris descântecul, apoi sunt predați persoanei pe care vrei să te răzbuni. Începând din acest moment, persoana respectivă este la discreția mortului. Acesta o urmăreşte, amintindu-i mereu de fărădelegile comise, până devine tot mai slabă şi moare în chinuri.

– Iar acesta este descântecul primit de mama lui Harald, spuse Dóra mâhnită.

Era ceva cu adevărat abominabil. Oare de ce o urâse Harald pe mama lui în asemenea măsură? Ce-i făcuse? Poate îşi imaginase totul, poate că era pur şi simplu nebun şi o acuza pentru toate problemele lui.

– Stai puțin! Mama lui Harald a primit şi ochii odată cu scrisoarea? întrebă Dóra.

– Nu. Ochii nu erau în scrisoare, nu am idee din ce cauză. Poate s-au pierdut, poate s-au stricat, zău că nu ştiu.

Dóra rămase pe gânduri.

– Halldór, medicinistul. Numai el putea mutila cadavrul în aşa hal. *El* l-a omorât pe Harald.

– Se prea poate, admise Matthias. Dacă nu cumva Harald s-a sinucis, iar Halldór a făcut restul.

– Dar ar fi imposibil, îl contrazise Dóra. Harald a fost strangulat.

– Poate cu ocazia acelor partide de sex neconvenționale? În orice caz, nu putem exclude nici această variantă. E posibil ca altcineva să fi încheiat contractul cu Harald. În fond, toți prietenii lui au ridicat din umeri când le-am arătat runa magică. La drept vorbind, chiar şi Hugi intră în discuție.

– Trebuie neapărat să mai stăm odată de vorbă cu Halldór. Şi mai bine, cu toți, dar cine ştie dacă îi putem convinge să accepte încă o întâlnire.

Matthias îi zâmbi.

– În orice caz, nu am pornit pe o pistă cu totul greşită. Am înaintat o bucățică bună de drum. Singura problemă încă neelucidată este cea a banilor. Ce s-a întâmplat cu ei?

Dóra ridică din umeri.

– Poate că Harald a cumpărat cu ei manuscrisul acela misterios. Nu m-ar mira.

Matthias se gândi câteva clipe:

– S-ar putea, dar mă îndoiesc. Manuscrisul este proprietatea Bibliotecii Regale Norvegiene. Acesta este motivul pentru care poliția nu a descoperit nimic în legătură cu runa. Este foarte puțin cunoscută. De fapt, aici nu o cunoaşte nimeni în afară de acest Páll, care se află în străinătate. Iată de ce nu l-a întrebat nimeni nimic.

– Dar poate că Harald a adus banii în Islanda tocmai fiindcă voia să cumpere de la Páll cartea de magie. Pe urmă unul dintre prezumtivii săi prieteni l-a ucis pentru bani. Banii ar fi putut fi şi furați, nu-i aşa? S-au comis crime şi pentru sume mai mici.

Matthias îi dădu dreptate. Se uită la ceas, apoi o privi gânditor:

– Avionul de la Frankfurt a aterizat la trei şi jumătate.

– Fir-ar să fie! exclamă Dóra fără să vrea. *Acum* nu pot în nici un caz stau de vorbă cu doamna Guntlieb, pur şi simplu nu sunt în stare. Dacă mă întreabă de copiii mei, ce-aş putea

să-i spun? *Da, dragă doamnă Guntlieb, fiul meu este extrem de precoce, v-am spus că va deveni tată?*

– Crede-mă că nu o interesează copiii tăi, spuse Matthias calm.

– Dar nici să vorbim despre fiul *ei* nu ar fi mai uşor. Cum aş putea să mă uit în ochii ei şi să-i povestesc că Harald a încheiat un pact cu diavolul pentru a-i face *ei* viața un infern şi a o băga în cele din urmă în mormânt?

Dóra căută privirile lui Matthias în speranța că va auzi de la el un răspuns liniştitor.

– Lasă că îi comunic *eu* toate noutățile, nu-ți face griji în privința asta. Totuşi, nu te vei putea eschiva de la o discuție cu ea. Dacă nu astăzi, atunci mâine. Ştii doar că femeia face această lungă călătorie pentru a sta de vorbă cu tine. Când mi-a spus că vrea să te cunoască, era mult mai relaxată decât până atunci. Nu trebuie să-ți fie frică.

Argumentele lui nu i s-au părut Dórei prea convingătoare.

– Ne dau *ele* telefon, sau cum se vor petrece lucrurile?

– Ne dau telefon în momentul când ajung la hotel - se uită la ceas -, deci probabil curând. Dar pot să-i telefonez şi eu dacă doreşti.

Ah, alegerea nu era deloc uşoară. Dóra nu reuşea să se hotărască.

– Da, dă-i tu telefon, spuse ea deodată, şi adăugă imediat: Nu, n-o chema!

Dar înainte de a-şi mai putea schimba hotărârea, mobilul lui Matthias sună. Dóra gemu când el puse mâna pe telefon. Se întoarse apoi spre ea:

– Ele sunt. Apăsă pe buton: Alo, aici Matthias. Dóra nu reuşi să înțeleagă mare lucru, auzi doar o voce îndepărtată. Schimbul de cuvinte era destul de convențional: "Cum a fost zborul"... "Păcat"... "Dar ştiți numele hotelului, nu-i aşa?" şi aşa mai departe. Convorbirea se termină cu cuvintele lui Matthias: "Pe curând, la revedere." Apoi Matthias se uită la ea zâmbind:

– Ce noroc, bunicuțo, bătrânico!

– Adică? întrebă Dóra crispată. Nu a venit şi ea?

– Ba da, a venit, dar are o migrenă şi ar dori să amâne pe mâine discuția cu tine. Am vorbit cu Elisa. Sunt în taxi, în drum spre hotel. Elisa vrea să ne întâlnim acolo într-o jumătate de oră.

CAPITOLUL 29

Fata nu semăna deloc cu mama ei, deşi era la fel de atrăgătoare. Moştenise tenul mai întunecat al tatălui. Toată înfăţişarea ei era decentă: părul lung, lins, strâns într-o coadă, pantalonii negri, eleganţi, bluza neagră de mătase. Unica bijuterie la vedere era un inel cu diamant pe inelarul mâinii drepte, acelaşi inel pe care Dóra îl observase în fotografia făcută în bucătărie. Elisa era foarte zveltă, iar când Dóra îi strânse mâna i se păru aproape fragilă. Matthias se bucură de o primire foarte cordială: Elisa îl îmbrăţişă şi se sărutară pe obraji.

– Ce mai faci? o întrebă el după ce îi dădu drumul. Dóra observă că nu i se adresa cu "dumneavoastră", ceea ce ar fi fost de aşteptat ţinând seama de poziţia lui de angajat. Probabil că Matthias avea relaţii mult mai apropiate cu familia, sau poate îi revenea, în cadrul firmei, o funcţie mai importantă decât crezuse ea.

Elisa ridică din umeri, zâmbind uşor:

– Nu foarte bine. Ultima perioadă nu a fost deloc uşoară. I se adresă apoi Dórei: Aş fi venit mai de mult dacă aş fi ştiut că vreţi să vorbiţi cu mine. Nici nu mi-a trecut prin minte că vizita pe care i-am făcut-o lui Harald ar putea avea importanţă.

Atitudinea ei i se păru ciudată Dórei. În fond şi la urma urmei, vizita ei avusese loc nu cu mult înainte de crimă. Se limită totuşi să spună:

– Acum iată-vă aici în sfârşit.

– Am cumpărat biletul de avion imediat după ce Matthias mi-a dat telefon. Aş vrea să vă ajut, îi explică ea cu o voce

convingătoare. Şi mama vrea acelaşi lucru.

– Foarte bine, spuse Matthias inutil de tare. Se temea, poate, că Dóra va face vreo observație deplasată.

– Haideți să luăm loc, spuse Elisa. Pot să vă ofer o cafea sau un pahar cu vin?

Dóra se hotărâse să renunțe pe viitor la orice băutură alcoolică, aşa că ceru doar o cafea. Elisa şi Matthias comandară vin alb.

– Prin urmare, începu Matthias aşezându-se comod întrun fotoliu, ce ne poți spune despre vizita ta?

– Să nu aşteptăm mai întâi vinul? zise Elisa, aruncându-i lui Matthias o privire întrebătoare. Am impresia că am nevoie de el în clipa asta.

– Da, sigur, răspunse Matthias, aplecându-se înainte şi mângâindu-i brațul care se sprijinea de spătarul fotoliului.

Elisa se uită la Dóra de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze:

– N-aş putea să vă explic precis din ce cauză, dar îmi vine greu să vorbesc despre această vizită. Ne-am întreținut tot timpul numai despre mine. Dacă aş fi ştiut că nu-l voi mai revedea niciodată pe Harald, i-aş fi spus cât de mult înseamnă el pentru mine. Îşi muşcă buzele. Dar n-am făcut-o, iar acum este prea târziu.

Chelnerul aduse băutura şi cafeaua. Dóra sorbea încet din ceaşcă, uitându-se la ei cum îşi goleau paharele cu vin. La proxima ocazie va reîncepe să bea, dar acum nu mai voia să comande şi ea vin.

– Ar fi mai bine să vă povestesc din ce cauză l-am vizitat pe Harald, spuse Elisa punând paharul pe masă. Dóra şi Matthias dădură din cap.

– După cum ştii şi tu, Matthias, în momentul de față am probleme serioase cu părinții mei. Ei vor să studiez managementul şi să încep apoi o carieră la bancă. Harald a fost unicul care mi-a spus mereu să fac ce-mi place, adică să cânt la violoncel.

– Înțeleg, spuse Dóra, deşi în realitate nu înțelegea nimic.

– Harald m-a încurajat să nu mă gândesc la tata şi la mama, ci să cânt în continuare. Găseşti la orice pas prostănaci cu cravată care sunt în stare să conducă o bancă, dar nu găseşti mulți oameni înzestrați cu atâta talent încât să poată mânui cu artă un instrument muzical. Elisa se grăbi să precizeze: El a spus "prostănac cu cravată", nu eu.

– Îmi permiteți să vă întreb ce hotărâre ați luat? o întrerupse Dóra foarte curioasă.

– Să cânt, răspunse Elisa cu o voce plină de amărăciune. Dar m-am înscris şi la management şi curând voi începe cursurile.

– Înseamnă că tatăl tău este fericit, observă Matthias.

– Da, în primul rând uşurat. În familia mea nimeni nu este cu adevărat fericit. Iar dacă da, foarte rar. În nici un caz acum.

– Elisa, am găsit e-mailuri de la Harald şi de la tatăl vostru. Se pare că nu erau în relații prea bune. Dóra tăcu câteva clipe, dar adăugă până la urmă: În plus, avem motive bine întemeiate să credem că nici relația lui Harald cu mama voastră nu era prea armonioasă.

Elisa îşi goli paharul înainte de a răspunde. Apoi se uită direct în ochii Dórei:

– Harald a fost cel mai bun frate pe care şi l-ar putea dori cineva. Chiar dacă era altfel decât majoritatea, mai ales spre sfârşit.

Îşi scoase vârful limbii şi făcu o mişcare ca să sugereze limba despicată a lui Harald.

– Eu însă am fost totdeauna mânată de el. Era un tip colosal, nu numai față de mine. Pe sora mea a purtat-o pe palme. Nimeni nu se pricepea atât de bine ca el să se poarte cu handicapații. Se uită tristă la paharul cu vin. Mama şi tata… Nu ştiu cum să mă exprim… au fost totdeauna nedrepți față de el. Primele mele amintiri legate de părinți sunt încărcate de îmbrățişări, de dragoste şi atenție, dar Harald nu apare în ele. Păreau… Da, mi s-a părut că nu puteau să-l sufere. Se

grăbi să precizeze: De fapt, nu au fost niciodată răi cu el. Pur şi simplu nu-l iubeau. Nu ştiu de ce, nu ştiu nici dacă aveau un motiv concret.

Dóra încercă să nu arate cât de antipatică îi era familia Guntlieb. *Trebuia* să-l găsească pe ucigaşul acestui sărman băiat. Simți deodată că aşteaptă cu nerăbdare întâlnirea cu mama lui Harald.

– Da, spuse ea în cele din urmă pentru a întrerupe tăcerea. Dar să vorbim mai bine despre vizita dumneavoastră aici.

Elisa zâmbi uşurată:

– Nu am făcut nimic deosebit, am fost doar până la Laguna Albastră şi am vizitat un gheizer. În rest, am mers prin oraş, am stat acasă, am văzut filme, am făcut mâncare sau ne-am odihnit.

Dórei îi venea greu să şi-l imagineze pe Harald la Laguna Albastră.

– Şi ce filme ați văzut? întrebă ea curioasă.

– *Lion King,* chiar dacă pare incredibil. Matthias îi aruncă Dórei o privire şi o întrebă pe Elisa:

– Harald ți-a povestit ceva despre preocupările lui din ultima vreme?

Elisa căzu pe gânduri:

– Nu multe. Ştia ce vrea şi se simțea bine în Islanda. Eu, cel puțin, nu l-am văzut aproape niciodată atât de bine-dispus. Poate fiindcă se afla la o distanță atât de mare de mama şi tata. Sau din cauza unei cărți pe care o găsise...

– O carte? întrebară Dóra şi Matthias în acelaşi timp.

– Ce fel de carte? repetă Matthias. Pe Elisa o miră reacția lor.

– Cartea aceea veche, *Malleus Maleficarum.* Nu a fost găsită în apartamentul lui?

– N-am idee. Nici măcar nu ştiu la ce carte te referi, spuse Matthias. Ți-a arătat-o?

Elisa clătină din cap:

– Nu, nu o avea încă. Deodată amuţi, dar continuă după câteva secunde: Poate că a fost ucis înainte de a intra în posesia ei.

– Ştii cumva dacă urma să o ia de undeva? întrebă Matthias. Ţi-a spus ceva în acest sens?

– Nu. Ce-i drept, nici nu l-am întrebat. Ar fi trebuit să-l întreb?

– Acum nu mai putem schimba nimic, zise Matthias. Dar ţi-a povestit ceva despre carte?

Elisa se lumină la faţă:

– Da. O poveste destul de fantastică. Staţi puţin, să-mi aduc aminte. Se gândi un timp, apoi începu: îţi aminteşti, cred, de scrisorile vechi ale bunicului, spuse Elisa adresându-i-se lui Matthias, care dădu afirmativ din cap. Scrisorile din Innsbruck, din tocul de piele roşie. Harald semăna cu bunicul. Scrisorile l-au fascinat, le citea şi recitea mereu. Era convins că autorul lor îi făcuse ceva îngrozitor lui Kramer pentru a răzbuna moartea soţiei sale. Se uită la Dóra: Ştiţi probabil cine a fost Kramer, nu-i aşa?

Dóra îi făcu semn că ştia.

– Harald îşi pusese în minte să descopere ce se întâmplase. Am încercat să-i explic că este imposibil să dezgropi ce s-a petrecut cu cinci secole în urmă, dar el era de altă părere. Biserica fusese implicată în toată afacerea, iar Biserica a păstrat multe documente. În orice caz, Harald nu a depus armele, a fost în stare chiar să studieze istoria pentru a avea acces la diferite colecţii de manuscrise. Bineînţeles că datorită colecţiei bunicului dispunea de un bogat material intuitiv.

– Deci se înţelegea bine cu bunicul lui? întrebă Dóra, deşi ştia că răspunsul va fi afirmativ.

– Da, sigur. Harald l-a vizitat adesea chiar şi după ce bunicul a ajuns la spital şi nu mai avea mult până să moară. Dintre toţi nepoţii, el era favoritul absolut al bunicului. Erau în stare să discute ore întregi despre arderea pe rug a vrăjitoarelor.

– Şi a aflat ceva? întrebă Dóra. A descoperit ceva?

– Da. Universitatea din Berlin i-a facilitat accesul la Biblioteca Vaticanului. După al doilea an de studii a plecat la Roma, unde a rămas aproape toată vara. A găsit un document în care Kramer îşi expunea planul de a întreprinde un al doilea asalt asupra vrăjitoarelor din Innsbruck. Kramer afirma că vrăjitoarele i-ar fi furat un exemplar dintr-o carte pe care tocmai o redacta. Acest exemplar era extrem de important pentru el, conținea indicații despre modul cum puteau fi anihilate descântecele şi demascate vrăjitoarele. Iată de ce voia să-şi recapete cu orice preț cartea. Nu se ştie dacă s-a mai întors vreodată la Innsbruck. Harald era îngrozitor de agitat, credea că a descoperit cartea prețioasă care îi fusese furată lui Kramer şi expediată în infern: era un exemplar din *Hexenhammer,* cea mai veche ediție a acestei cărți renumite, scrisă de mână şi ilustrată.

– Bine, dar hoțul nu a expediat manuscrisul în iad? Doar aşa s-a scris, nu? întrebă Dóra. Înseamnă că a fost probabil ars.

Elisa zâmbi.

– În ultima scrisoare către episcopul din Brixen era vorba despre un mesager care urma să parcurgă drumul până în infern. S-a cerut ajutorul Bisericii pentru această călătorie. Deci cartea nu a fost arsă, în orice caz nu atunci, imediat.

Dóra ridică din sprâncene:

– Un mesager pentru infern? Foarte clar. Pare cel mai firesc lucru din lume.

– Aşa e, râse Matthias, apoi sorbi din pahar.

– Pe atunci aşa ceva nu părea deloc imposibil, explică Elisa foarte serioasă. Infernul era considerat un spațiu real în adâncul pământului. O cale de acces se afla, chipurile, în Islanda. Într-un vulcan, nu-mi amintesc numele lui.

– Hekla, se grăbi Dóra să precizeze înainte ca Matthias să încerce să pronunțe cuvântul. Deci *acesta* era motivul venirii lui Harald în Islanda. Căuta infernul. Şi exact asta îi şoptise

lui Hugi.

– Da, aşa este, spuse Elisa. *Acolo* trebuia dus manuscrisul. În orice caz, Harald aşa credea. A căutat informații despre călătoria mesagerului şi a găsit un indiciu în analele bisericeşti din Kiel din anul 1486. Acolo se vorbeşte despre un bărbat care a ajuns la Kiel cu o scrisoare de la episcopul din Brixen. În ea se exprima rugămintea de a-i da adăpost şi a-l ajuta să ajungă în Islanda. Venise călare şi avea la el un obiect pe care îl păzea ca pe ochii din cap, ceva negru, întunecat. I s-a refuzat binecuvântarea pentru că nu a vrut să lase din mână pachetul, deşi nu avea voie să intre cu el în biserică. Omul a petrecut două nopți la Kiel şi apoi şi-a continuat drumul spre nord.

– Şi? Harald a aflat cum s-a sfârşit această călătorie? întrebă Matthias.

– Nu, răspunse Elisa. În orice caz, nu direct. Harald a ajuns în Islanda după ce urmărise traseul prin jumătate din Europa. La început i-a fost foarte greu, dar la un moment dat a descoperit o scrisoare daneză în care era vorba despre un tânăr care a murit de pojar la reşedința unui episcop oarecare, nu mai ştiu unde. Tânărul acela se afla în drum spre Islanda. A sosit noaptea la reşedința episcopală, grav bolnav, şi a murit după câteva zile. Dar înainte de a închide ochii, l-a rugat pe episcop să trimită prin cineva pachetul în Islanda, unde să fie aruncat în craterul vulcanului Hekla, cu binecuvântarea episcopului din Brixen. Peste câțiva ani, episcopul danez a rugat printr-o scrisoare Biserica catolică din Islanda să ducă la bun sfârşit acțiunea. Avea să încredințeze pachetul unui om care pleca în Islanda pentru a vinde acolo indulgențe în numele Papei, banii încasați fiind destinați înălțării bisericii Sf. Petru din Roma.

– Şi manuscrisul a fost aruncat până la urmă în craterul vulcanului? întrebă Matthias.

– Harald nu prea credea, având în vedere că nimeni nu se

încumeta să escaladeze muntele, cu atât mai mult cu cât vulcanul a făcut erupție peste câțiva ani. Fenomenul i-a descurajat pe toți cei care intenționau, poate, să ajungă până la crater.

– Dar unde a reapărut cartea? întrebă Matthias.

– La reşedința unei episcopii, un nume care începe cu S, dacă îmi amintesc bine.

– La Skálholt? zise Dóra.

– Da, s-ar putea.

– La Skálholt nu a fost descoperit niciodată un exemplar din *Hexenhammer,* declară Dóra şi sorbi din cafea.

– Harald credea că manuscrisul a fost păstrat acolo până la venirea primei prese de tipărit, după care a fost dus la altă reşedință episcopală, într-o localitate al cărei nume începe cu P.

– Hólar, spuse Dóra, deşi numele nu începea cu P.

– Nu mai ştiu. S-ar putea.

– Probabil că cineva a desfăcut pachetul. Dar oare ce s-a întâmplat cu cartea mai târziu? Nu a fost publicată niciodată, nu-i aşa? o întrebă Matthias pe Dóra.

– Nu. Cel puțin *eu* nu ştiu să fi fost.

– Da, spuse Elisa. Harald a descoperit că nu a fost luată niciodată din Skálholt. A găsit-o acolo. Zicea că fusese ascunsă pentru a nu fi scoasă din țară.

– Şi unde era? întrebă Dóra. Elisa luă o înghițitură de vin.

– Nu ştiu. Harald n-a vrut să-mi spună. Avea de gând să-mi povestească restul doar după ce intra în posesia cărții.

Dóra şi Matthias nu reuşiră să-şi ascundă dezamăgirea.

– Nu l-ați întrebat? Nu v-a sugerat nimic? insistă Dóra.

– Nu. Era deja foarte târziu şi el părea atât de bucuros, încât n-am vrut să-i tulbur încordarea aşteptării.

Elisa zâmbi, pătrunsă, de remuşcări:

– A doua zi am vorbit despre altele. Credeți că ar putea avea legătură cu asasinarea sa?

– Zău că nu ştiu, declară Dóra decepționată. Dintr-odată

își aminti de Mal. Poate că Elisa îl cunoştea pe prietenul de corespondență al lui Harald. Poate că acest Mal avea informații importante.

– Îl cunoaşteți pe un anume Mal? Elisa zâmbi:

– Mal, da, da. Ştiu cine este Mal. Se numeşte de fapt Malcolm şi Harald l-a cunoscut la Roma. Este tot istoric. Mi-a dat nu demult un telefon şi mi-a spus că a primit un e-mail ciudat de la Harald, din Islanda. I-am spus că Harald a fost ucis.

– Crezi că ştie ceva despre toată povestea? întrebă Matthias. Poți să ne pui în legătură cu el?

– Nu, nu ştie nimic. El m-a tras pe mine de limbă în legătură cu cartea. Harald îi spusese ceva, fără să intre în detalii. Malcolm a susținut mereu că totul este o prostie şi voia neapărat să afle adevărul.

Sună mobilul Dórei. Era poliția. Schimbă câteva cuvinte cu un polițist, puse mobilul pe masă şi se uită la Matthias:

– Medicinistul Halldór a fost acuzat că l-ar fi ucis pe Harald. L-au arestat şi vrea ca *eu* să preiau apărarea.

CAPITOLUL 30

Dóra se afla la poliție și se întreba dacă și-ar putea pierde dreptul de a profesa din motive de abuz în serviciu și incompatibilitate de interese. Pe de o parte, lucra pentru rudele victimei, pe de altă parte voia să-l apere pe cel suspectat de crimă. Chemase imediat un taxi, iar Matthias rămăsese cu Elisa. Voia să-i comunice doamnei Guntlieb noutatea și să-i explice decizia ei subită. Îi va spune probabil că, în felul acesta, Dóra avea posibilitatea să stea de vorbă cu însuși criminalul și să lămurească toate punctele rămase neelucidate. Ei bine, îi urez noroc, se gândi Dóra. Nu-l invidia deloc pe Matthias. Nimeni nu era prea receptiv în toiul unei migrene.

– Bună ziua. Totul e pregătit.

Un polițist se apropiase de Dóra fără ca ea să-l fi observat.

– Da, mulțumesc. Pot sta de vorbă cu Halldór între patru ochi?

– Da. A dat deja o declarație, dar atunci nu voia încă un avocat. A fost destul de neplăcut. Nu suntem obișnuiți să interogăm în absența unui avocat pe cineva care este acuzat de o crimă atât de gravă. El a insistat și n-am avut încotro. Abia după depoziție a cerut un avocat, mai precis pe tine.

– Markús Helgason este aici? Aș putea să vorbesc o clipă cu el înainte de a-l vedea pe Halldór? întrebă Dóra politicoasă.

Polițistul o conduse la colegul lui. Dóra îl salută pe Markús, care stătea la biroul lui, având în față cana cu *Manchester United.*

– Nu te rețin mult, aș vrea doar să vorbesc o clipă cu tine

înainte de a mă întâlni cu Halldór.

– Nici o problemă, spuse Markús. Nu părea prea entuziasmat.

– Îți aminteşti probabil că lucrez pentru familia Guntlieb.

Polițistul dădu din cap, absent.

– Sunt într-o situație precară, între două scaune.

– Da, fără doar şi poate. Exact din acest motiv l-am sfătuit pe Halldór să nu te ia pe tine ca apărătoare, dar n-a vrut să accepte. Pentru el eşti un fel de Robin Hood. Nu a recunoscut că ar fi vinovat. Crede probabil că l-ai putea scoate din încurcătură.

Markús rânji fără menajamente. Dóra nu se lăsă derutată de observația lui.

– Crezi, prin urmare că *el* este făptaşul?

– Sigur. Avem dovezi că a fost implicat. Dovezi irefutabile. Cei doi amici au acționat mână în mână. Din întâmplare au venit din direcții opuse, în aceeaşi zi. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru hazard.

Zâmbi larg.

– Şi când a ieşit totul la lumină?

– Ieri, spre seară. Am fost chemați la telefon de două persoane care au avut legătură cu victima. Ambele ne-au dat informații care dovedesc culpa lui Halldór şi indică locul unde s-a produs crima.

– Ce informații, dacă îmi este permis să întreb?

– Nu are nici o importanță dacă le afli acum sau mai târziu. S-a descoperit la Harald acasă, mai bine zis în spălătoria comună, o cutie cu tot felul de obiecte ciudate. Printre ele este şi o bucată de piele cu un con…

– Cu un contract despre ochi, completă Dóra foarte liniştită. Ştiu.

Polițistul se înroşi:

– Şi nu ți-a trecut nici o clipă prin minte să iei legătura cu noi? Mai există şi alte informații importante pe care ni le-ai ascuns până acum?

Dóra sări peste a doua întrebare şi se limită la prima:

– Între noi fie vorba, Matthias şi cu mine am aflat ceva deabia azi, şi e vorba doar despre o presupunere. Spre deosebire de voi, nu am avut nici o dovadă concretă.

– Ar fi trebuit totuşi să ne informați, spuse Markús încă agitat.

– Am fi făcut-o oricum, bineînțeles, i-o întoarse Dóra care se enervase şi ea. Azi e duminică, nu te-am fi deranjat în ziua ta liberă doar din cauza unei bănuieli, dar mâine ți-am fi spus.

Îl învălui cu cel mai dulce zâmbet al ei.

– Ți-e uşor să spui asta acum. Sper că aşa şi este, zise polițistul.

Se uită la ea de parcă nu credea nici un cuvânt.

– Ce obiecte ciudate au fost găsite? întrebă Dóra.

– Două degete, o mână, un picior şi o ureche zdrobită.

Markús se aşteptase ca Dóra să ştie şi asta. Expresia ei dovedea însă contrariul.

– Probabil de la persoane diferite, continuă polițistul, aşteptând reacția ei.

– Ce? Dóra era îngrozită. Ştia numai despre degetul amintit de Gunnar. Degetul găsit la Árnagarður, care aparent nu avea legătură cu moartea lui Harald. Oare ce însemna această nouă descoperire?

– Vrei să spui că avem de-a face cu un criminal în serie? Care adună părți din trupurile victimelor?

– Încă nu ne putem pronunța asupra acestui punct. Clientul tău susține că nu ştie nimic despre aşa ceva. Minte, bineînțeles. Îmi dau seama când cineva minte.

– Dar ce fel de dovezi aveți? Doar contractul semnat de Harald?

– Da, răspunse Markús. În afară de asta, sub pragul camerei studenților din Árnagarður a fost găsită o steluță de metal desprinsă de la pantofii pe care îi purta Harald în seara crimei. E un indiciu clar că trupul a fost târât pe uşă. Halldór

avea acces la această uşă. Crima a fost probabil comisă acolo. În aceeaşi cameră s-a găsit şi o linguriță de ceai. Murdară de sânge. Am căutat pe ea amprente şi le-am găsit pe ale lui Halldór. Sângele de pe linguriță este al lui Harald. Primele analize confirmă, în orice caz, acest lucru.

– O linguriță cu pete de sânge? exclamă Dóra mirată. Bine, după părerea voastră ce legătură are cu toată povestea?

Markús nu-i răspunse direct.

– Intendentul, care supraveghează şi echipa femeilor de serviciu, a predat-o unui profesor de acolo, iar acesta ne-a informat imediat. Îi aruncă Dórei o privire mustrătoare: Spre deosebire de tine, el nu a aşteptat până luni.

– Bine, dar o linguriță cu pete de sânge pe ea! Nu-mi dau prea bine seama ce legătură poate avea cu toată afacerea şi din ce cauză a fost descoperită de-abia acum. După găsirea cadavrului a fost percheziționată toată clădirea, nu-i aşa?

– Probabil că *ochii* cadavrului au fost scoşi cu ajutorul linguriței. În ceea ce priveşte percheziția…

Pentru că Markús ezită, Dóra îşi dădu seama că atinsese un punct sensibil.

– Bineînțeles că a fost percheziționată toată clădirea. În actualul stadiu al investigațiilor, nu ştim încă de ce nu a fost găsită atunci şi lingurița. Dar vom afla.

– Bun, deci aveți un contract şi o linguriță cu pete de sânge.

Dóra observă că Markús se agită pe scaun. Însemna că nu terminase.

– Sinceră să fiu, am impresia că asta nu dovedeşte neapărat vinovăția lui Halldór. Dacă nu mă înşel, are un alibi.

– Chelnerul de la Kaffibrennslan? întrebă Markús batjocoritor. Cu el trebuie să mai stăm de vorbă. Şi să nu leşini dacă depoziția lui se va clătina puțin. Îi aruncă o privire plină de superioritate: Avem şi alte dovezi împotriva clientului tău. Mai exact, două.

– Două?

– Da. Sau, şi mai exact, o pereche. Au fost găsite azi dimineața, cu ocazia percheziționară locuinței lui Halldór. Sunt sigur că o vor convinge până şi pe doamna Guntlieb.

Expresia lui Markús denota atâta suficiență, încât Dóra se simți tentată să caşte şi să plece de acolo fără să-i mai pună nici o întrebare. Învinse curiozitatea.

– Ce anume, Markús?

– Ochii lui Harald!

CAPITOLUL 31

Dóra se uită la Halldór fără să spună nimic. Băiatul şedea vizavi de ea, cu umerii lăsați în jos. De când fusese adus la interogatoriu nu deschisese nici măcar o dată gura. Îşi ridicase, ce-i drept, capul când Dóra intrase în cameră, dar pe urmă şi-l plecase iar, fixând o gaură din podea.

– Halldór, spuse Dóra destul de supărată, am şi altele de făcut. Dacă nu vrei să stai de vorbă cu mine, pierdem vremea.

Băiatul se uită la ea.

– Vreau o țigară.

– Nu se poate, spuse Dóra. Fumatul este interzis. Dacă ai venit aici să fumezi, ai întârziat zece ani.

Halldór dădu din cap, vlăguit.

– Ştii foarte bine că eşti într-o situație complicată. Chiar foarte complicată.

– Nu eu l-am omorât, spuse Halldór privind-o drept în ochi, fără să clipească măcar. Pentru că Dóra nu-i răspunse, începu să-şi lărgească o gaură din blugi. Probabil că fusese acolo de la bun început, dublând prețul pantalonilor.

– Înainte să începem, trebuie să clarificăm un lucru. Dóra aşteptă ca Halldór să-i acorde toată atenția, după care continuă: Lucrez pentru familia lui Harald. Interesele tale nu coincid cu interesele familiei Guntlieb. Mai ales acum. De aceea te sfătuiesc să-ți alegi alt avocat. Nu pot decât să stau de vorbă cu tine aici şi acum. Nu mai mult. Pot totuşi să-ți recomand alt apărător.

Halldór îşi miji ochii şi reflectă câteva secunde.

– Nu pleca. Vreau să vorbesc cu tine. *Pe mine* nu mă cred.

– Poate că nu te cred fiindcă minți, spuse Dóra sec.

– Nu, nu mint. Nu când este în joc ceva esențial, repetă Halldór cu încăpățânare.

– Deci *tu* hotărăşti ce este esențial şi ce nu? Fața lui se schimonosi de furie.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun: Esențial este că *nu eu* l-am omorât.

– Şi neesențial? Ce este neesențial? întrebă Dóra.

– Nimic deosebit, spuse Halldór plecându-şi iar capul.

– Dacă vrei să-ți fiu cât de cât de folos, declară Dóra aplecându-se peste masa uriaşă dintre ei, pretind un singur lucru: să nu mă minți. Îmi dau perfect seama când cineva mă minte.

Spera să fie tot atât de convingătoare ca polițistul adineauri.

Halldór dădu din cap, dar continua să facă o mutră acră.

– Bine, dar rămâne între noi. Okay?

– Într-o anumită măsură, spuse Dóra. Repet: nu te pot apăra în fața instanței. Poți să-mi povesteşti tot ce doreşti, în afară de crimele pe care ai de gând să le comiți în viitor. Pe astea păstrează-le pentru tine.

Dóra îi zâmbi.

– Nu intenționez să comit nici un fel de crimă, răspunse Halldór foarte serios. Îmi promiți că tot ce-ți voi spune rămâne între noi?

– În funcție de ceea ce va mai afla poliția, s-ar putea chiar să ți se amelioreze situația. Eşti într-o încurcătură aşa de serioasă, că mai rău nu poate fi. Dar dacă vrei, poți să-mi dai numai informațiile care ți-ar uşura situația. De acord?

– De acord, spuse Halldór, dar oarecum suspicios. Apoi adăugă tăios: Hai, dă-i drumul. Întreabă-mă.

– Ochii lui Harald au fost găsiți la tine. Ce înseamnă asta?

Mâinile lui Halldór începură să tremure. Îşi scărpină ner-

vos palma mâinii stângi. Dóra aşteptă liniştită să se hotărască dacă vrea sau nu să-i spună adevărul. Dacă nu, se va ridica şi va pleca.

– Eu… eu…

– Ştim amândoi cine eşti, spuse Dóra nerăbdătoare. Sau îmi răspunzi, sau am plecat.

– Nu i-am putut trimite, izbucni el. Nu am îndrăznit. Găsiseră deja cadavrul. M-am temut că o să găsească ochii la poştă. Voiam să-i expediez mai târziu, după ce toată tevatura s-ar fi potolit. Am scris cu sânge descântecul şi am expediat scrisoarea imediat după aceea, duminică. Am pus-o într-o cutie poştală din oraş.

Ajuns la capătul acestei mărturisiri, inspiră adânc şi îşi încleştă fălcile.

– Să înțeleg că era vorba despre contract? întrebă Dóra. Ai vrut neapărat să respecți contractul acela absurd cu descântecul de răzbunare?

Halldór îi aruncă o privire furioasă:

– Da. Am jurat să-l respect. Pentru Harald. Pentru el avea o importanță colosală, explică el îmbujorându-se. Mama lui era îngrozitoare.

– Nu-ți dai seama că este o adevărată nebunie? întrebă Dóra uimită. Cum ți-a trecut prin minte aşa ceva?

– Uite-aşa, răspunse Halldór sec. Dar nu eu l-am omorât.

– Stai o clipă. Nu am ajuns încă acolo, spuse Dóra iritată. Tu i-ai scos ochii. Am înțeles bine?

Halldór dădu din cap, ruşinat.

– I-ai dus acasă? Dădu iar din cap.

– Şi unde i-ai păstrat, dacă îmi dai voie să te întreb?

– În congelator, într-o pâine. I-am îndesat într-o pâine pe care am pus-o în congelator.

Dóra se rezemă de spătarul scaunului.

– Da, sigur. Într-o pâine. Unde în altă parte? Apoi se concentră iar, încercând să alunge din minte imaginea.

– Cum ai făcut asta? Mă refer la fapta în sine. Halldór ri-

dică din umeri:

– Nu asta a fost problema. Cu ajutorul unei linguriţe. Mai greu a fost să scrijelesc simbolul în cadavru. A fost o acţiune violentă. Aproape că mi s-a făcut rău. A trebuit să merg de câteva ori la fereastră, să respir aer curat.

– Ai spus că nu asta a fost problema? murmură Dóra stupefiată. *Sorry,* îmi permit să mă îndoiesc.

Băiatul îi aruncă o privire tăioasă.

– Am văzut şi lucruri mai respingătoare. Am făcut lucruri mult mai scârboase. Ce-ţi închipui? Cum îţi închipui că e să despici limba unui prieten?

Dóra nu-şi putea imagina. Se îndoia însă că ar fi mai respingător decât să scoţi ochii unui prieten cu ajutorul unei linguriţe. De acum înainte va folosi o lingură de supă când va amesteca zahărul din cafea.

– Oricum ar fi fost, plăcut nu poate fi.

– Evident că nu, spuse Halldór cu voce tare. Amuţiserăm toţi, ţi-am spus deja.

– Aţi amuţit *toţi?* Cine? Nu ai fost singur? întrebă Dóra surprinsă.

Halldór nu se grăbi să-i răspundă. Mai trase puţin de gaura din pantaloni şi îşi scărpină iarăşi palma. Dóra trebui să repete întrebarea.

– Nu. Nu am fost singur. Eram toţi acolo: Marta María, Bríet, Andri şi Brjánn. Veneam din oraş şi voiam să ne continuăm petrecerea. Marta avea chef să mai înghită ceva, iar Bríet ne-a spus că Harald lăsase la un moment dat în camera studenţilor câteva pastile de Ecstasy:

– Dar Hugi? A fost şi el de faţă?

– Nu. Pe Hugi nu l-am văzut deloc în seara aceea. Plecase de la petrecere împreună cu Harald şi nu l-am mai văzut. Nici pe Harald. Adică pe el nu l-am mai văzut în viaţă.

– Deci v-aţi dus la Árnagarður? întrebă Dóra uimită. Cum aţi intrat? Sistemul nu a înregistrat nimic.

– Sistemul de alarmă nu funcţiona. Am impresia că nu

funcționează niciodată. Cui îi pasă, în fond, cine a părăsit ultimul clădirea?

– Þorbjörn Ólafsson, la care voia Harald să-şi facă lucrarea la masterat, susține că el personal a armat sistemul, spuse Dóra. Şi este foarte sigur de asta.

– Totuşi nu funcționa când am intrat noi. Probabil că ucigaşul lui Harald l-a dezactivat.

– Cu toate astea, uşa a fost încuiată şi este necesară o cartelă magnetică pentru a intra în clădire, insistă Dóra. Un calculator înregistrează totul şi, conform datelor, nu a intrat nimeni în clădire.

Printre documentele poliției se găsea şi un prinț din sistemul de siguranță. Dóra îl văzuse cu ochii ei.

– Ne-am cățărat şi am intrat printr-o fereastră deschisă în spate. Este deschisă în permanență, probabil că acolo are biroul vreun adormit care uită de fiecare dată să o închidă. Cel puțin aşa spune Bríet, care ştia de ea. De ieşit, tot pe fereastră am ieşit.

– Şi apoi? întrebă Dóra. L-ați găsit pe Harald dormind după beție? Era mort? Ce s-a întâmplat?

– Ți-am spus deja că nu eu l-am omorât. Nu dormea. Zăcea în camera studenților. Pe jos. Mort. Mort de-a binelea, cu fața vânătă şi limba scoasă. Putea să-şi dea oricine seama că fusese strangulat.

Un hârâit din vocea lui Halldór demonstra că nu era chiar atât de cool cum voia să pară.

– Oare ar fi fost posibil să se sufoce la o partidă de sex? Ați luat vreun obiect care ar fi putut dovedi aşa ceva?

– Nu. Absolut nimic. În jurul gâtului nu era nimic… Doar vânătăile acelea oribile.

Dóra încercă să proceseze aceste noutăți. Dacă Halldór o mințea pe toată linia, însemna că are de-a face cu un mincinos extrem de abil.

– Cam cât era ceasul?

– În jur de cinci. Poate cinci şi jumătate. Sau şase. Nu

mai ştiu. Pe la patru eram încă la bar. Nu-mi amintesc prea bine cât am stat acolo. N-am dat importanţă timpului.

Dóra inspiră adânc.

– Şi după aceea? I-ai scos ochii în timp ce amicii tăi se uitau la tine, sau cum? Şi cum a ajuns Harald lângă imprimantă?

– Bineînțeles că nu am început imediat. Mai întâi ne-am oprit în jurul lui, paralizaţi. Nu ştiam ce să facem. Marta María a avut un acces de isterie, iar în cazul ei aşa ceva nu se potoleşte prea repede. Eram şocaţi şi îngroziţi, beţi şi drogaţi. Deodată Bríet a început să vorbească despre contract, s-a aruncat de gâtul meu şi mi-a spus că trebuie să-l duc la îndeplinire, altfel Harald îmi va face vizite în postură de stafie. Semnasem contractul cu ocazia unei întâlniri, în prezenţa tuturor, dar numai pentru a face puţin pe grozavii. În schimb, Harald a luat toată povestea în serios. Hugi era unicul care nu ştia nimic despre contract. Harald era de părere că Hugi nu are încredere în magie.

– În contract era vorba doar despre descântecul de răzbunare? întrebă Dóra.

– Da. În orice caz, în cel scris, răspunse Halldór. Am încheiat un al doilea contract asemănător. Un descântec de dragoste care să sprijine descântecul celălalt. Urma să trezească ulterior dragostea mamei lui Harald, ca să i se pară şi mai insuportabile vizitele lui din mormânt. Acest contract era doar oral. Eu trebuia să sap o groapă alături de mormântul lui Harald, să scriu numele mamei lui şi să desenez câteva rune magice. După care trebuia să torn în groapă sânge de şarpe. Harald cumpărase un şarpe în acest scop. Mi l-a dat cu o săptămână înainte şi animalul este încă la mine. Mă înnebuneşte. Trebuie să-l hrănesc cu hamsteri vii şi de fiecare dată îmi vine să-mi vărs maţele.

Prin urmare Harald cumpărase hamsterii ca să hrănească şerpii. Clar.

– Bine, dar asta înseamnă că Harald se aştepta să moară?

întrebă Dóra uimită.

Halldór ridică din umeri.

– Nu am făcut decât ce trebuia să fac. Pe Marta María şi pe Bríet le-au apucat vărsăturile. Andri a spus pe urmă că ar trebui să-l scoatem de acolo pe Harald, în caz contrar bănuiala va cădea asupra noastră. *Noi* eram cei care foloseam cel mai mult camera. L-am târât pe Harald în cabinet şi l-am ridicat în picioare, pentru că nu era suficient loc ca să-l întindem pe jos. A fost destul de complicat. După aceea am şters-o şi ne-am dus la Andri. Locuieşte în apropierea oraşului. Marta María a vomat tot timpul, până dimineața. Noi, ceilalți, am stat nemişcați în living şi până la urmă am adormit.

– De unde ați procurat sângele de corb? Pe fața lui Halldór apăru o expresie de jenă.

– Harald şi cu mine l-am împuşcat. Afară, lângă far. Nu am avut altă soluție. Am cutreierat Grădina Zoologică şi toate prăvăliile de animale întrebând dacă cineva ar fi dispus să ne dea sau să ne vândă un corb. Fără rezultat. Aveam neapărat nevoie de sângele lui pentru contract.

– Dar arma de unde ați luat-o?

– Am împrumutat-o de la tata. E vânător. N-a observat nimic.

Dóra nu ştia ce să mai spună. Apoi îşi aminti de cutia cu rămăşițe omeneşti.

– Halldór, începu ea liniştită, ce-i cu resturile umane descoperite acasă la Harald? Aveați nevoie de ele sau erau ale lui?

Părea oarecum impropriu să sugereze acum posesia, dar asta era situația.

Halldór tuşi şi îşi frecă nasul cu dosul palmei.

– Ei, da, asta… spuse el prosteşte. Nu sunt de la cadavre, dacă mă crezi.

– Să te cred? Nu cred nimic, i-o întoarse Dóra, furioasă. Mă aştept la orice. Nu m-ar mira să-mi poveşteşti că ați deshumat morți… Nu mă mai miră nimic.

Halldór o întrerupse:

– E doar un fleac. Ar fi trebuit să le arunc. Dóra râse batjocoritor:

– Mă îndoiesc. Fleacuri care trebuie aruncate. Nu te comporta ca un idiot, spune-mi ce-i cu ele.

Halldór se uită la Dóra, roşu ca un rac.

– Dacă sticleţii le vor examina, vor constata că sunt membre care au fost amputate. Intră în atribuţiile mele să incinerez aşa ceva. În loc să le incinerez, le-am dus acasă.

– Cred că ar fi mai bine să spui "fostele tale atribuţii", dragul meu. Mă îndoiesc că vei mai lucra vreodată la spital.

Dóra încercă să facă ordine în nenumăratele gânduri şi întrebări care se învălmăşeau în mintea ei.

– Cum poate cineva să păstreze un picior, un deget sau orice altceva de genul ăsta? Carnea de om nu mucegăieşte? Sau le-ai păstrat tot în congelator?

– Nu... Le-am copt, răspunse Halldór de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Dóra izbucni într-un râs nervos.

– Ai copt părţi dintr-un corp omenesc? Doamne, nu pot decât să-l compătimesc pe viitorul tău apărător. Bietul de el!

– Nu le-am copt în adevăratul înţeles al cuvântului, izbucni Halldór enervat. Doar le-am uscat în cuptor, la temperatură mică. Aşa nu se mai degradează. În orice caz, nu atât de repede. În afară de asta, carnea *putrezeşte,* nu mucegăieşte.

Se rezemă de spătarul scaunului, furios de-a binelea.

– Aveam nevoie de toate astea pentru descântece, au o eficienţă mai mare.

– Dar degetul găsit la Árnagarður? Face şi el parte din produsele tale de patiserie?

– A fost primul. Am vrut s-o sperii pe Bríet şi l-am băgat în gluga ei. Credeam că o să leşine când o să-i cadă în faţă, dar degetul s-a rostogolit afară fără ca ea să observe. După aceea n-am mai făcut glume cu rămăşiţe omeneşti fiindcă riscam să dăm cu adevărat de belea.

Dóra îşi trecu în revistă impresiile. Se săturase de orori şi schimbă subiectul:

– De ce ne-ai mințit când te-am întrebat de excursiile la Strandir şi la hotelul Rangá? Ştim foarte bine că l-ai însoțit pe Harald.

Halldór se uită în jos.

– Nu voiam să faceți legătură dintre mine şi Muzeu. Tocmai atunci i-a venit lui Harald ideea cu descântecul din contractul nostru. În rest nu s-a întâmplat nimic deosebit. Am aşteptat afară, pe o bancă, în timp ce Harald stătea de vorbă cu custodele. Se pare că s-au înțeles foarte bine, şi-au strâns cordial mâna când am plecat. Eram cumplit de mahmur şi mă simțeam înfiorător, aşa că nici nu am vrut să intru. Mi-a ținut companie un corb îmblânzit.

– N-ați stat de vorbă despre muzeu în timpul zborului de întoarcere? întrebă Dóra.

– Nu, era şi pilotul de față.

– Dar la hotelul Rangá? Ce-a căutat Harald acolo? întrebă Dóra. Ştiu foarte bine că ai fost şi tu prezent.

Halldór se înroşi.

– Nu ştiu ce-a căutat acolo. În orice caz, nu venise la o partidă de pescuit. Mai mult nu ştiu. Am petrecut noaptea la hotel, iar Harald a cutreierat ținutul. Eu am rămas în cameră şi am învățat.

– De ce nu te-ai dus şi tu cu el?

– Nu a vrut *el,* răspunse Halldór. M-a luat şi pe mine fiindcă i-am povestit că am rămas mult în urmă la o materie. Voia să mă încuie în cameră, împreună cu cărțile, tot sfârşitul săptămânii, într-un loc unde să nu existe tentații. Şi exact aşa a şi procedat. Vreau să spun nu la propriu, dar nu a acceptat să ies cu el. Nu ştiu exact unde a fost, dar Rangá este în apropiere de Skálholt.

– Şi nu ați avut nici un program comun, nu ați stat de vorbă? întrebă Dóra.

– Ba da, sigur că da. Seara ne întâlneam, mâncam împre-

ună, apoi mergeam la bar, spuse Halldór rânjind. Acolo stăteam de vorbă despre toate, mă înțelegi?

– Şi de ce ai susținut că nu ştii nimic despre această plimbare? întrebă Dóra uimită. Şi, pentru Dumnezeu, de ce te-ai trecut în registrul hotelului drept Harry Porter?

– Pur şi simplu, răspunse Halldór nervos. *Harald* m-a înscris aşa, îl amuza să dea porecle, iar atunci venise rândul meu.

– Cred că poliția nu s-a înşelat, din păcate. Hugi l-a ucis pe Harald, iar voi, ceilalți, ați făcut restul fără a vă gândi la consecințe. Poate că Hugi ajunsese deja acasă, cine ştie. Nu sunteți chiar normali, şi nici Hugi nu este întreg la cap dacă l-a ucis pe Harald aşa. Probabil că doar el înțelege de ce.

– Nu! Halldór nu mai era furios, ci de-a dreptul disperat. Nu Hugi l-a omorât pe Harald, în nici un caz!

– În dulapul lui a fost găsit un tricou pătat cu sângele lui Harald, iar Hugi nu a reuşit să explice cum a ajuns acolo. Poliția presupune că Hugi a şters cu el sângele.

Dóra se uită la Halldór:

– Este acelaşi tricou pe care l-a purtat cineva la operația lui Harald, când şi-a despicat limba. 200% *silicon.* Îl recunoşti?

Halldór clătină din cap, foarte agitat.

– *Hugi* îl purta. S-a murdărit cu sânge şi s-a dezbrăcat. După operație, *eu* am şters cu el pe jos. Se uită ruşinat la Dóra: Nu i-am spus lui Hugi, dar tot *eu* am aruncat tricoul în dulapul lui. Nu Hugi l-a omorât pe Harald!

– Dar cine altcineva, dragul meu? întrebă Dóra. Cineva l-a ucis şi presupun că Hugi va fi condamnat pentru această faptă, aşa cum tu şi prietenii tăi veți fi condamnați pentru profanare de cadavre, poate pentru ceva şi mai grav.

– Bríet, exclamă Halldór deodată. Cred că Bríet l-a omorât.

Dóra se gândi câteva clipe. Bríet. Blondina micuță, cu sânii mari.

– Şi de ce crezi că ar fi făcut-o? întrebă ea liniştită.
– Doar aşa, răspunse Halldór evaziv.
– Nu. Spune-mi de ce. Trebuie să ai o idee. De ce tocmai ea? întrebă Dóra apăsat.
– Aşa. Când eram la barul din oraş, a dispărut la un moment dat. A zis că s-a rătăcit de noi, dar noi nu ne urnisem din loc. În orice caz, cei mai mulți dintre noi.
– Nu e suficient, spuse Dóra, care nu mai avea chef să-l întrebe din ce cauză nu declarase şi la poliție aceste bănuieli. Judecând după depozițiile studenților, rămăseseră împreună tot timpul.
– Lingurița de ceai, spuse Halldór încet. *Ea* trebuia să facă dispărută lingurița, dar nu a făcut-o. Doar nu putea fi atât de tâmpită încât s-o pună pur şi simplu în sertar, unde au găsit-o pe urmă caraliii, nu pot crede aşa ceva. Marta María a avut grijă de cuțit, iar ăsta a dispărut. Şi iată că lingurița reapare brusc. Mi se pare ciudat.
– Dar de ce să fi strecurat ulterior lingurița în sertar? Nu văd nici o logică.
– A vrut să-mi facă mie greutăți. Ea nu a pus nici o clipă mâna goală pe linguriță, aşa cum am făcut eu. Purta mănuşi. Este furioasă pe mine fiindcă nu mai vreau să mă culc cu ea. Nu ştiu.
Halldór se foi pe scaun.
– În seara aceea s-a purtat cam ciudat. Când am descoperit cadavrul, a fost singura care nu a țipat şi nu a plâns. A rămas foarte calmă. Doar s-a uitat la Harald şi nu a scos nici un cuvânt, în timp ce noi eram complet şocați. Nici un cuvânt. Până mi-a amintit de contract. A vrut să arunce totul în cârca mea. Întreabă-i şi pe ceilalți dacă nu mă crezi.
Halldór se aplecă peste masă şi puse mâna pe brațul Dórei:
– Ea ştia despre fereastra deschisă. Poate că ieşise deja pe fereastra asta în cursul serii, mai ştii? Era supărată pe Harald fiindcă nu mai voia să stea de vorbă cu ea, dar nici cu

ceilalți nu vorbea. În fine, nu mai are importanță. Poate că s-a întâlnit cu el, iar el s-a purtat ca un tâmpit. Cine ştie ce s-a întâmplat! Crede-mă că m-am gândit mult la asta şi ştiu ce spun. Examinează situația, stai de vorbă cu ea, fă-o cel puțin de dragul meu.

Dóra își desprinse brațul.

– Oamenii au reacții foarte diferite în momente de şoc. Poate că ea face parte din categoria celor cu sânge rece. Nu vreau să stau de vorbă cu ea. Spune tot la poliție, dacă vrei.

– Dacă nu mă crezi că Bríet este nebună, interesează-te la Universitate. Ea şi Harald au lucrat împreună la o temă de cercetare care s-a sfârşit într-un haos. Nu trebuie decât să întrebi.

– Ce temă? zise Dóra încet. Poate că exista totuşi o legătură cu studiile lui Harald.

– Era vorba să găsească în diferite colecții surse contemporane despre episcopul Brynjólfur Sveinsson şi să le inventarieze. Lui Bríet îi intrase în cap că nişte documente fuseseră furate. A fost un scandal îngrozitor. Până la urmă s-a constatat că totul era o prostie. E nebună de-a binelea, abia acum mi-am dat seama. Interesează-te la Universitate, măcar atâta poți face.

– La care profesor era făcută lucrarea? întrebă Dóra, dar regretă imediat. Începuse să susțină fără să vrea varianta imposibilă a lui Halldór.

– Nu ştiu, dar desigur la Þorbjörn ăla. Cei de la Universitate ştiu. Du-te şi întreabă. Te rog, fă-o, îți promit că nu vei regreta.

Dóra se ridică.

– Pe curând, ucenicule brutar. Dacă vrei, îți caut un avocat.

Halldór scutură din cap şi se uită în gol:

– Credeam că mă înțelegi. Ai vrut să-l ajuți pe Hugi şi credeam că mă vei ajuta şi pe mine.

Dóra îl compătimea sincer. O copleşiră sentimente mater-

ne. Sau erau sentimentele unei bunici?

– Cine ți-a spus că nu vreau să te ajut? Vom vedea ce putem face. Dar nu pot în nici un caz să preiau apărarea ta, dragul meu. Voi asculta totuşi rechizitoriul. N-aş vrea să-l scap.

Halldór îşi ridică privirea şi-i zâmbi vag. Dóra bătu la uşă şi ceru să fie condusă afară. Presimțea că incertitudinea nu va mai dura mult.

12 DECEMBRIE 2005

CAPITOLUL 32

Dóra ținea în mână un creion şi bătea tactul cu el pe marginea mesei. Matthias se uită liniştit la ea.

– Am auzit că băieții de la Rolling Stones caută o bunică pentru percuție.

Dóra încetă să bată în masă şi lăsă creionul.

– Foarte spiritual. Mă ajută să-mi analizeze gândurile.

– Gândurile? De ce trebuie să cazi acum pe gânduri?

Dóra îi povestise, cu o zi înainte, despre tentativele disperate ale lui Halldór de a îndrepta suspiciunile spre Bríet. Matthias nu dăduse doi bani pe această teorie. Şi Dóra o considera nerealistă. Dar după o noapte de nesomn nu mai era chiar atât de sigură. Matthias continuă:

– Totul se concentrează acum în jurul câtorva probleme rămase neelucidate. Crede-mă, dacă poliția îl ia la întrebări pe acest Halldór, vor ieşi la iveală banii şi chiar manuscrisul, presupunând că există cu adevărat.

Matthias se uită pe fereastră.

– Hai mai bine să ieşim şi să ne permitem undeva un mic dejun întârziat.

Matthias abia ajunsese la biroul Dórei. Se trezise destul de târziu.

– Nu se poate. Astăzi are loc o festivitate gastronomică, minți Dóra. Toți deschid abia la prânz.

Matthias gemu.

– Lasă, o să supraviețuieşti, avem nişte biscuiți, spuse Dóra punând mâna pe telefon. Bella, eşti atât de amabilă să ne aduci pachetul cu biscuiți de lângă filtrul de cafea? Fiindcă i se păru că aude deja un NU, adăugă repede: Sunt pentru

Matthias, nu pentru mine. Mulțumesc. Apoi i se adresă iar lui Matthias: Nu crezi că ar trebui să verificăm ce a spus Halldór despre Bríet? Poate că este totuşi un grăunte de adevăr aici.

Matthias îşi rezemă capul de spătar şi privi câteva momente în gol, apoi răspunse:

– Cred că înțelegi foarte bine că Halldór a încurcat-o rău. Dóra dădu din cap. Nu am văzut şi nu am auzit nimic care ar putea sugera că Bríet are vreun amestec, în afară de faptul că şi ea este puțin într-o ureche şi participă la ceremonii ciudate, cu membre omeneşti uscate în cuptor.

– Poate că ne-a scăpat ceva, spuse Dóra cam neconvingător.

– Ce anume? întrebă Matthias. Regret, Dóra, dar toate par să indice că Hugi l-a omorât pe Harald, iar prietenul lui a făcut restul. Întrebarea este doar dacă au planificat împreună crima şi au şterpelit apoi banii. Probabil că i-au povestit lui Harald nişte minciuni despre manuscris, sugerându-i că ştiu *ei* unde se află. Trebuie să recunoşti că Halldór s-a cam fâstâcit când l-am întrebat în ce constă ajutorul pe care i l-a dat lui Harald la traduceri şi că a inventat o prostie. Poate că s-au prefăcut, l-au mințit că vor să cumpere manuscrisul, iar pe urmă au luat banii. Când ar fi trebuit să i-l predea, nu au găsit altă soluție decât să-i închidă gura pentru totdeauna. Povestea lui Halldór cu tricoul este probabil o invenție.

– Dar…

Bella năvăli în birou fără a bate la uşă şi aduse biscuiții. Îi aranjase frumos pe o farfurie în jurul unei ceşti cu cafea. Dacă Bella ar fi crezut că biscuiții sunt pentru *ea,* înțelese Dóra instinctiv, i-ar fi azvârlit pachetul nedesfăcut prin uşa întredeschisă, probabil direct în cap.

– Mulțumesc foarte mult, spuse Matthias luând în primire cafeaua şi biscuiții. Unii oameni nu reuşesc să înțeleagă cât de important este micul dejun.

Gesticulă în direcția Dórei, făcându-i cu ochiul Bellei. Bel-

la îi aruncă Dórei o privire, se încruntă, îi zâmbi seducător lui Matthias şi ieşi.

– I-ai făcut cu ochiul, exclamă Dóra stupefiată. Matthias îi făcu Dórei cu ochiul de două ori.

– Ție ți-am făcut de două ori. Eşti mulțumită? Apoi băgă, cu mult entuziasm, un biscuit în gură.

Dóra îşi dădu ochii peste cap:

– Fii atent, Bella este necăsătorită. Dacă vrei, îi spun la ce hotel stai.

Mobilul Dórei sună.

– Bună ziua. Vorbesc cu Dóra Guðmundsdóttir? întrebă o voce de femeie care i se păru cunoscută.

– Da, bună ziua.

– Aici este Guðrun, proprietăreasa lui Harald, spuse femeia.

– A, da, te salut.

Dóra scrise numele pe un bilețel, adăugă două semne de întrebare şi i-l arătă lui Matthias.

– Nu ştiu dacă mă adresez persoanei potrivite, dar am la mine cartea ta de vizită şi… Mă rog, la sfârşitul săptămânii am găsit aici o cutie a lui Harald, plină cu tot felul de obiecte. Femeia tăcu.

– Eu… Ştiu ce era în ea, spuse Dóra, pentru a o împiedica pe interlocutoare să-i descrie părțile de trup coapte.

– Da? Vocea ei exprima o uşurare vădită. Fireşte că am tras o spaimă cumplită. Am observat abia acum că atunci când am ieşit în fugă din spălătorie țineam în mână şi… o hârtie, mai bine zis un document.

– Pe care îl ai încă la tine? Dóra se strădui să o ajute pe femeie să-şi spună păsul.

– Da, sigur. Îl țineam în mână când am ieşit să anunț poliția şi l-am găsit acum lângă telefonul din bucătărie.

– Este vorba despre un document care i-a aparținut lui Harald?

– Asta nu mai ştiu. Este o scrisoare veche. Foarte veche.

Mi-am amintit că ați căutat aşa ceva şi m-am gândit că ar fi poate mai bine să v-o dau vouă, nu poliției.

Dóra auzi că femeia inspiră adânc înainte de a continua:

– Poliția are destul de lucru acum. Nu-mi închipui că scrisoarea are ceva de-a face cu toată povestea.

Dóra scrise pe bilet: *Scrisoare veche?* Matthias ridică din sprâncene şi luă încă un biscuit. Dóra spuse în receptor:

– Am vrea să ne uităm la ea. Putem trece chiar acum pe la tine?

– Da, sunt acasă. Dar mai este o problemă.

– Ce anume? întrebă Dóra circumspectă.

– Mă tem că, în grabă, am cam mototolit scrisoarea. Eram în stare de şoc. Dar nu este complet deteriorată. Se grăbi să adauge: De fapt, tocmai de aceea nu le-am spus nimic polițiştilor. Nu voiam să facă tămbălău în jurul ei, să spună că eu am stricat-o. Sper că înțelegi cum s-a întâmplat asta.

– Nici o problemă. Venim acum. Dóra închise aparatul şi se ridică:

– Trebuie să iei biscuiții cu tine. Am plecat deja. Cred că am găsit scrisoarea din Danemarca.

Matthias luă încă doi biscuiți şi înghiți repede ultimele picături de cafea.

– Scrisoarea pe care o căuta profesorul?

– Da. Cel puțin sper.

Îşi puse geanta pe umăr şi se îndreptă spre uşă.

– Dacă este într-adevăr scrisoarea căutată, i-o restituim lui Gunnar şi, cu ocazia asta, poate scoatem de la el informații despre Bríet. Îi zâmbi triumfător lui Matthias: Iar dacă nu este scrisoarea căutată, ne putem preface că este.

– Vrei să-l duci de nas pe sărmanul om? zise Matthias. Zău că nu e frumos din partea ta, ştii doar prin ce a trecut deja bietul de el.

În vestibul, Dóra se întoarse spre Matthias:

– Nu putem afla dacă *asta* este scrisoarea dispărută decât

dacă i-o arătăm lui Gunnar. Probabil că o să fie atât de bucuros, încât va face orice pentru noi. Nu o să-i vină rău de la două, trei întrebări în legătură cu Bríet.

Zâmbetul Dórei se topi în clipa în care se aşeză la masa din bucătăria lui Guðrun, cu scrisoarea în faţă. Probabil că Gunnar nu va fi prea fericit când va recupera scrisoarea în asemenea hal. Poate că îşi va dori ca scrisoarea să fi dispărut.

– Eşti sigură că nu era ruptă atunci când ai scos-o din cutie? întrebă Dóra încercând să netezească hârtia groasă fără să desprindă complet bucăţica ruptă.

Femeia se uită ruşinată la scrisoare:

– Foarte sigură. Era intactă, iar eu eram înnebunită. Zâmbi, încercând să se scuze: Cred că va putea fi lipită la loc, nu-i aşa? Şi călcată, să se netezească.

– Da, da, sigur, zise Dóra, deşi se temea că nu va fi chiar atât de uşor să redea documentului starea iniţială.

– Mii de mulţumiri că ai luat legătura cu noi. A fost foarte corect din partea ta. Probabil că este scrisoarea pe care o căutam şi nu are legătură cu ancheta poliţiei. O vom restitui posesorului de drept.

– Bine. Cu cât scap mai repede de orice amintire despre Harald şi despre tot pocinogul ăsta, cu atât mai bine. Perioada de după asasinarea lui nu a fost prea plăcută pentru mine şi pentru soţul meu. Vă rog insistent, comunicaţi-i familiei sale că ar fi bine să golească apartamentul cât mai repede. Da, cu cât mai repede se va petrece acest lucru, cu atât mai curând mă voi linişti.

Guðrun îşi puse mâinile fine pe masa de bucătărie şi începu să-şi studieze degetele pline de inele.

– Nu că aş fi avut relaţii proaste cu Harald, vă rog să nu mă înţelegeţi greşit.

– Nu, nu, spuse Dóra amabilă. Îmi pot imagina foarte bine că totul a fost cât se poate de neplăcut. Intercală o mică pauză. Aş vrea să te mai întreb dacă i-ai cunoscut pe prietenii lui

Harald. I-ai văzut? I-ai auzit?

– Glumeşti? întrebă femeia, iar vocea ei nu mai era prietenoasă. Să-i aud? Nici dacă s-ar fi aflat în apartamentul meu nu i-aş fi auzit mai bine, aşa gălăgie era uneori la el.

– Ce fel de gălăgie? întrebă Dóra circumspectă. Certuri? Țipete?

– În primul rând muzică pusă la maximum. Dacă aşa ceva poate fi numit muzică. Uneori se auzeau bocăneli, de parcă ar fi țopăit sau ar fi dat din picioare. Şi urlete, țipete, zbierete. Aveam impresia că închiriasem locuința unui circ.

– De ce nu i-ați reziliat contractul? întrebă Matthias, care nu se amestecase până atunci în discuție. În contractele de închiriere se specifică totdeauna că nerespectarea regulamentului casei poate atrage rezilierea lor unilaterală.

Femeia se înroşi. Dóra nu prea îşi dădea seama de ce.

– Mă înțelegeam bine cu el, probabil că acesta a fost motivul. Plătea chiria cu mare punctualitate şi, în rest, era un chiriaş exemplar.

– Deci prietenii erau în primul rând vinovați de această gălăgie? întrebă Dóra.

– Da, cam aşa, zise femeia.

– Ai auzit certuri sau dispute între Harald şi prietenii lui? întrebă Dóra.

– Nu. N-aş putea să afirm aşa ceva. Şi poliția mi-a pus această întrebare. Îmi amintesc de un singur schimb de cuvinte mai tăios între Harald şi o fată… în spălătorie. Bineînțeles că nu i-am dat importanță, eram ocupată cu prăjiturile de Crăciun. Nu mă aflam prea aproape, deci am prins totul din zbor.

Roşi iar. Fără să fi fost rugată, le arătase spălătoria şi le explicase unde şi cum descoperise cutia. Camera se deschidea spre coridor şi era absolut imposibil ca ea să fi trecut *întâmplător* pe acolo, doar dacă venise de afară. Era clar că trăsese cu urechea. Dóra încercă să-i dea posibilitatea să le spună ce auzise fără să admită că îşi lipise urechea de uşă.

– Da, oftă ea foarte înțelegătoare. Am locuit şi eu la un moment dat într-un apartament cu o uşă care dădea în spălătoria comună şi erai într-adevăr *obligat* să auzi totul. Puteai înțelege aproape fiecare cuvânt. Cât se poate de neplăcut.

– Da, spuse femeia şovăitor. Din fericire, de cele mai multe ori Harald venea singur în spălătorie. Nu ştiu dacă fata asta l-a ajutat la spălatul rufelor sau dacă l-a însoțit doar, dar în orice caz erau amândoi foarte agitați. Vorbeau despre un document pierdut, dacă îmi amintesc bine. Poate chiar despre asta de-aici. Femeia arătă cu bărbia spre scrisoarea veche.

– Harald a rugat-o pe fată să renunțe, la început cu o voce liniştită, dar apoi, după ce ea l-a acuzat că nu o ajută, s-a enervat cumplit. A repetat mereu că asta ar putea s-o ajute la studii. Mai mult nu am auzit, după cum am spus, am trecut doar din întâmplare pe acolo.

– Ai recunoscut cumva vocea fetei? Ar putea fi vorba despre fata aceea micuță şi blondă din gaşca lui Harald? întrebă Dóra încordată.

– Nu. Nu am recunoscut-o, spuse femeia, mai puțin amabilă. Treceau pe aici mai ales două fete: una înaltă, cu părul roşu, şi una căreia i se potriveşte descrierea ta. Amândouă arătau ca nişte târfulițe în drum spre câmpul de bătălie, vopsite pentru război şi în uniformă de camuflaj. Da, amândouă erau neatrăgătoare şi neprietenoase. Cred că nici nu mă salutau, deşi ne-am întâlnit de multe ori. Dar nu le-aş fi recunoscut niciodată vocea.

Deşi Dóra era de acord că Bríet şi Marta María nu erau prietenoase, nu le găsea pe fete neatrăgătoare. Nu putea scăpa de senzația că femeia fusese îndrăgostită de Harald şi că din cauza asta nu-i plăceau prietenele lui. Se întâmplau, în fond, cele mai ciudate lucruri. Dóra se strădui să-şi ascundă bănuielile.

– Da, da. În realitate, nu contează. Sunt sigură că nu are

nici o legătură cu cazul propriu-zis. Se ridică şi luă scrisoarea.

– Încă o dată, mii de mulțumiri. Voi transmite mai departe rugămintea ta în legătură cu apartamentul.

Matthias se ridică şi el şi dădu mâna cu femeia. Ea îi zâmbi, iar Matthias îi surâse în mod automat.

– Nu cumva căutați un apartament? îl întrebă ea, punându-şi mâna stângă pe mâna lui Matthias.

– Ăă, nu... În viitorul apropiat nu intenționez să mă mut în Islanda, spuse Matthias încurcat, încercând să-şi tragă mâna.

– Ai putea sta oricând şi la Bella, râse Dóra. Matthias îi aruncă o privire ucigătoare, care se îmblânzi puțin când femeia plecă.

– Dă-i *tu* scrisoarea, se rugă Dóra, încercând să-l determine pe Matthias să ia plicul.

– Nici nu mă gândesc, spuse Matthias, încrucişându-şi brațele:

– Ideea a fost a ta. O să fiu şi eu prezentă, o să mă uit la voi. Poate că o să-i dau individului o batistă când o să înceapă să plângă din cauza scrisorii distruse. Am simțit o singură dată ce simt acum. La scurt timp după ce îmi luasem permisul de conducere, am lovit maşina vecinului meu. Când te gândeşti că nici măcar nu am rupt eu scrisoarea.

– Dar *tu* îi duci vestea îngrozitoare, răspunse Matthias uitându-se la ceas. Nu mai vine odată? Trebuie să mănânc ceva înainte să te întâlneşti cu Amelia. Sărbătoarea asta gastronomică durează doar până la prânz?

– Nu va mai dura mult, nu-ți face griji. Vei putea mânca foarte curând.

Dóra auzi pe cineva venind dinspre capătul coridorului şi îşi ridică privirea. Gunnar se îndrepta cu paşi repezi spre ei. Ținea un teanc de hârtii în mână şi părea surprins să-i vadă acolo.

– Vă salut, spuse el pescuind cu o mişcare abilă, din buzunarul sacoului, cheia biroului. Pe mine mă aşteptaţi?

Matthias şi Dóra se ridicară:

– Da, bună ziua, spuse Dóra, fluturând plicul. Am vrea să vă întrebăm dacă scrisoarea asta, găsită la sfârşitul săptămânii, este cea pe care o căutaţi.

Gunnar se lumină la faţă:

– Ia te uită! exclamă el, deschizând uşa biroului. Poftiţi înăuntru. Ce veste minunată!

Puse pe masă hârtiile, apoi se aşeză şi îi rugă şi pe ei să ia loc.

– Unde a fost găsită?

– Acasă la Harald, într-o cutie, alături de alte obiecte. Trebuie însă să vă avertizez că scrisoarea este într-o stare destul de proastă. Zâmbi, în loc de scuză: Femeia care a găsit-o a avut un şoc.

– Un şoc? întrebă Gunnar fără să înţeleagă nimic. Luă plicul, îl deschise cu grijă şi scoase încet scrisoarea. Când se lămuri în ce stare era documentul, îşi pierdu cumpătul.

– Ce dracu' s-a întâmplat cu ea?

Puse scrisoarea pe masă, în faţa lui, şi se holbă la ea.

– Păi, femeia a mai găsit şi alte obiecte care au cam zdruncinat-o sufleteşte, spuse Dóra. Pe bună dreptate, vă asigur. Ne-a rugat să vă transmitem că regretă profund şi speră că scrisoare poate fi recondiţionată.

Dóra îi zâmbi iar.

Gunnar nu spuse nimic. Continua să se holbeze la scrisoare. Deodată începu să râdă, un râs destul de neplăcut.

– Dumnezeule! gemu el când accesul de râs se potoli. María o să mă facă bucăţi.

Îşi trecu mâna peste scrisoare, o ridică şi o examină.

– Da, *ea* este, într-adevăr. Poate că ar trebui să ne bucurăm. Chicoti.

– María? se miră Dóra. Cine este María?

– Directoarea Institutului Árni Magnússon, răspunse Gu-

nnar cu o voce înăbuşită. A fost foarte supărată din cauza dispariției scrisorii.

– Poate îi transmiteți din partea femeii care a găsit-o că regretă profund.

Gunnar se uită de la scrisoare la Dóra. Expresia lui arăta limpede că regretele nu schimbau situația.

– Da, îi voi transmite.

– Am vrut să profit de ocazie, domnule profesor, să mă interesez de o studentă din facultatea dumneavoastră: Bríet, una din prietenele lui Harald.

Gunnar îi aruncă o privire tăioasă.

– Da, ce-i cu ea?

– Am auzit că au avut un conflict în legătură cu o temă de studiu la care trebuia să lucreze împreună, despre Brynjólfur Sveinsson. Ştiți ceva despre asta?

Dóra observă pe peretele din spatele lui Gunnar un tablou care îl înfățişa chiar pe Brynjólfur.

– *El* este cel de acolo? întrebă, arătând spre tablou. Gunnar tăcea, dus pe gânduri, fără să se întoarcă spre tablou. În cele din urmă spuse:

– Nu este Brynjólfur Sveinsson, ci străbunicul meu, al cărui nume l-am primit şi eu, pastorul Gunnar Harðarson. Poartă odăjdiile preoțeşti, *nu* pe cele episcopale din secolul al XVII-lea.

Dóra roşi uşor, hotărându-se să nu-l mai întrebe şi de altă fotografie înrămată, în care Gunnar stătea lângă fermierul din Hella cu care ea şi Matthias se întâlniseră la peşteri. Jena ei îl înveseli puțin pe Gunnar. Se aplecă peste masă şi spuse tăios:

– Sunteți unii dintre cei mai neplăcuți musafiri pe care i-am avut vreodată.

Dóra încremeni.

– Îmi pare rău. V-aş ruga totuşi să aveți puțină răbdare cu noi. Încercăm doar să clarificăm câteva probleme rămase neelucidate, iar povestea cu Bríet este una dintre ele. Dacă

nu aveți chef să discutați cu noi despre acest subiect, spuneți-ne care docent sau profesor a fost îndrumătorul lucrării.

– Nu, nu. Voiam doar să spun că atingeți de fiecare dată probleme interne sensibile, aşa cum este *şi* povestea asta.

– Da? zise Dóra cu interes. Credeam că povestea este penibilă doar pentru Bríet. Am aflat că s-a purtat mai ciudat, iată de ce v-am pus această întrebare.

– Bríet, da. Aşa este, s-a purtat extrem de ciudat. În realitate, este meritul lui Harald că ea şi-a băgat mințile în cap înainte de a fi pus facultatea într-o situație delicată.

Gunnar îşi desfăcu puțin nodul cravatei.

– Despre ce anume a fost vorba? întrebă Dóra, uitându-se cu mult interes la acul de cravată al lui Gunnar. Îi amintea de ceva.

Incomodat de privirea ei, Gunnar se uită şi el la cravată. Pentru orice eventualitate, îşi trecu mâna peste ea, gândindu-se că poate rămăseseră pe ea firimituri de pâine. Îşi zgârie degetele în marginea ascuțită a acului şi îşi trase mâna înapoi.

– Dacă îmi amintesc bine, Harald şi Bríet se hotărâseră să alcătuiască o listă cu toate sursele de informație cunoscute în legătură cu Brynjólfur Sveinsson. Era una dintre temele seminarului lor. Cred că ideea a fost a lui Harald, nu a lui Bríet. Ea doar s-a asociat cu el. Se asocia totdeauna cu alții când era vorba de teme de studiu extraşcolare.

– Tema aceasta avea vreo legătură cu lucrarea de masterat a lui Harald? întrebă Dóra, gândindu-se că băiatul voia probabil să verifice dacă Brynjólfur avea manuscrisul original al celebrei *Malleus Maleficarum.*

– Nu, nici gând, răspunse Gunnar. În loc să profite de seminar pentru a-şi pregăti lucrarea de masterat, Harald se ocupa de orice altceva. Era interesat de subiecte care nu aveau absolut nimic de-a face cu persecutarea vrăjitoarelor. În orice caz, Brynjólfur nu intra în discuție. După cum ştiți, a trăit în secolul al XVII-lea.

– Dumneavoastră i-ați fost îndrumător? întrebă Dóra.

– Nu. Cred că Þorbjörn Ólafsson. Pot să verific, dacă doriți. Gunnar făcu un semn spre calculatorul de pe birou.

Dóra îi mulțumi:

– Nu, probabil că nu este necesar, dar v-am ruga să ne povestiți ce s-a întâmplat. Deocamdată este suficient atât. Nu avem prea mult timp acum.

Gunnar se uită la ceas:

– Nici eu, trebuie să-i duc Mariei scrisoarea. Expresia lui arăta că întrevederea nu-i făcea o plăcere deosebită.

– Prin urmare, cei doi s-au dus la cele mai importante muzee din oraş, la Arhivele Naționale ale Islandei, la Colecția de manuscrise a Bibliotecii Naționale şi la alte institute pentru a inventaria documentele şi scrisorile în care era amintit episcopul. După câte ştiu, au progresat frumos, până când Bríet a crezut că a descoperit dispariția unei scrisori din Arhivele Naționale.

– Şi ar fi fost chiar imposibil? întrebă Dóra aruncând o privire spre hârtia zdrențuită de pe masă. Vreau să spun că nu ar fi fost primul caz.

– Da, se prea poate. De data aceasta era însă vorba doar de o greşeală de înregistrare. De fapt, nu este foarte clar ce s-a întâmplat cu scrisoarea, dar Bríet a acuzat pe cineva de furt, iar persoana respectivă era în afara oricăror suspiciuni.

– Cine era? întrebă Dóra.

– Se află în fața dumneavoastră, răspunse Gunnar fără a mai adăuga nimic. Se uită de la unul la altul cu o privire care voia să le sugereze că nevinovăția lui nu putea fi pusă la îndoială.

– Înțeleg, spuse Dóra, privindu-l drept în ochi. Scuzați-mă că vă pun această întrebare, dar cum de i-a trecut prin minte aşa ceva?

– După cum am spus deja, s-a făcut o greşeală la înregistrare. Conform registrului, *eu* aş fi fost ultimul care a împrumutat scrisoarea. În realitate, nici nu am pus vreodată mâna

pe ea. Fie cineva s-a folosit de numele meu, fie datele din registru au fost încurcate. Brynjólfur Sveinsson nu mă interesează deloc şi nu am intenţionat niciodată să studiez vreun document referitor la el. Şi mai grav a fost că fata a încercat să exploateze situaţia, mai exact mi-a spus că va păstra tăcerea dacă îi dau o mână de ajutor. Exact aşa s-a exprimat. Am stat de vorbă cu Harald, iar el mi-a promis că o va convinge să renunţe. Am luat apoi legătura cu colegii de la Arhivele Naţionale şi i-am rugat să verifice situaţia. Doar nu puteam să mă las şantajat de o mucoasă oarecare. Din păcate, nu au descoperit când şi unde s-a comis greşeala. Trecuse deja prea mult timp, cam zece ani. Până la urmă au admis că *ei* au greşit, că scrisoarea fusese probabil depusă împreună cu alt document şi că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să apară iar. Bríet a fost suficient de inteligentă încât să renunţe.

– Şi ce fel de scrisoare era, de fapt? întrebă Dóra. Vreau să spun, despre ce era vorba în ea?

– Scrisoarea datează din 1702 şi a fost trimisă de un preot din Skálholt lui Árni Magnússon, colecţionarul de manuscrise. Árni se interesa de câteva din manuscrisele islandeze aflate în posesia lui Brynjólfur Sveinsson, care murise în 1675.

– Dar mai departe? întrebă Dóra. Nimic despre anumite manuscrise ascunse, care urmau să fie duse de la Skálholt în altă parte?

Gunnar îi aruncă o privire.

– De ce mai întrebaţi, din moment ce ştiţi deja răspunsul?

– Ce vreţi să insinuaţi? ripostă Dóra uimită. Nu ştiu decât ce ne-aţi spus acum.

Se uită iar la acul de cravată. Ce naiba o deranja la el? Şi ce urmărea Gunnar?

– Ce coincidenţă miraculoasă! exclamă profesorul pe un ton răutăcios. Era, în mod evident, convins că Dóra ştia mai mult decât voia să recunoască.

– Dacă doriţi, putem continua la infinit jocul acesta de-a

v-ați ascunselea. Există în scrisoare un pasaj care nu a fost niciodată elucidat pe deplin, un pasaj ininteligibil despre un obiect foarte prețios pentru un funcționar danez. Obiectul era chipurile păstrat la "crucea veche". Cei mai mulți au crezut că se referă la sfânta cruce din biserica din Kaldaðarnes. În epoca Reformei, aceasta fusese luată de acolo după ce a fost interzis cultul relicvelor.

– Ştiți foarte multe despre această scrisoare, interveni Matthias, care până atunci nu scosese un cuvânt. Mai ales dacă ținem seama de faptul că nu ați văzut-o niciodată.

– Bineînțeles că m-am documentat când am fost învinuit de furtul ei, ripostă Gunnar iritat. Scrisoarea este foarte cunoscută în lumea istoricilor şi mulți au publicat lucrări interesante despre ea.

Dóra se uita încă discret la acul de cravată neobişnuit al lui Gunnar. Avea o formă neregulată şi era probabil din argint.

– De unde aveți acul? întrebă deodată, arătând spre cravata albastră cu dungi diagonale.

Gunnar şi Matthias se uitară uimiți la ea. Gunnar puse mâna pe cravată şi examină acul.

– Trebuie să mărturisesc că nu îmi dau seama în ce direcție se îndreaptă discuția noastră. Dar dacă vreți neapărat să ştiți, l-am primit cadou la a cincizecea aniversare.

Apoi se ridică.

– Cred că întrevederea noastră s-a încheiat. Zău că nu mi se pare interesant să vorbesc cu dumneavoastră despre vestimentația mea. Mă aşteaptă o întâlnire neplăcută cu directoarea Institutului, deci nu mai am timp de pierdut cu prostii. Vă urez succes mai departe şi vă sfătuiesc să rămâneți ancorați în prezent. Trecutul nu are nici o legătură cu moartea lui Harald.

Îi conduse la uşă.

CAPITOLUL 33

Matthias se uită la Dóra şi clătină din cap. Se opriseră la intrarea în pavilionul Árnagarður.

– Ai reputat într-adevăr un succes răsunător.

– N-ai văzut acul? zise Dóra enervată. E în formă de sabie, o plăcuță cu o sabie de argint. Era prins transversal. Nu l-ai văzut?

– Ba da. Ei şi? replică Matthias.

– Nu-ți aminteşti de fotografiile de la autopsie, de urma aceea de pe gâtul lui Harald care semăna cu o cruce sau un pumnal? Mai ştii ce spunea legistul? *Are forma unui mic pumnal... Pare să fi fost fixat pe un suport cu contururi tăioase. Pielea a fost strivită...*

– Da, da, răspunse Matthias. Înțeleg ce urmăreşti. Dar eu nu aş fi atât de sigur. Fotografiile nu erau prea clare, Dóra. Apoi oftă: Omul este istoric. Sabia de viking de pe ac ține de domeniul lui de cercetare, cucerirea Islandei. În locul tău n-aş merge atât de departe cu interpretările. După părerea mea, urma din fotografie seamănă mai degrabă cu o cruce. Zâmbi: Poate că Harald a fost asasinat de un preot nebun.

Dóra şovăia. Deodată îşi scoase mobilul.

– Trebuie să stau de vorbă cu Bríet. Ceva nu este în regulă.

Matthias scutură din cap, dar Dóra nu renunță. Bríet răspunse la al patrulea apel, foarte prost dispusă. După ce Dóra îi spuse că Halldór fusese arestat, fata deveni mai amabilă, fiind de acord să-i întâlnească peste un sfert de oră la Delí, lângă librăria studențească. Înainte ca Matthias să fi putut obiecta, Dóra îi spuse că acolo va putea mânca ceva, după

care el acceptă. Când apăru Bríet, Matthias înfuleca o porție de pizza.

– Ce a spus Halldór la poliție? întrebă Bríet cu o voce tremurătoare, aşezându-se la masă.

– Nimic, răspunse Dóra. Încă nimic. Mie însă mi-a povestit o serie de amănunte despre noaptea crimei şi despre participarea voastră la evenimente. Nu m-ar mira să le povestească şi altora. El crede că *tu* l-ai omorât pe Harald.

Bríet se făcu albă ca varul:

– Eu? Nu l-am omorât eu!

– Halldór susține că în noaptea respectivă te-ai purtat ciudat când ați descoperit cadavrul. Un comportament neobişnuit pentru tine.

Bríet rămase câtva timp cu gura căscată şi cu privirea în gol. Apoi începu să vorbească:

– Am lipsit doar douăzeci de minute cel mult. Am fost şocată când am găsit cadavrul. Nici nu mai puteam gândi, cu atât mai puțin să vorbesc.

– În fond, unde ai fost? întrebă Matthias. Bríet zâmbi ciudat:

– Eu? Am fost la toaletă, cu un vechi prieten. Care poate să depună mărturie în acest sens.

– Douăzeci de minute? întrebă Matthias.

– Da, şi? Vreți să vă spun ce-am făcut?

– Nu, interveni Dóra. Ne putem imagina.

– În fond, ce vreți de la mine? Nu eu l-am omorât pe Harald. Am stat lângă Halldór în timp ce el se ocupa de cadavru. Andri o încurcă dacă Halldór le spune caraliilor despre asta, pentru că *el* i-a dat o mână de ajutor lui Halldór. Eu nu l-am atins pe Harald.

Bríet încerca să prindă curaj, dar nu prea îi reuşea.

– Aş vrea să-mi spui ceva despre tema la care ai lucrat cu Harald, cea despre episcopul Brynjólfur. Şi despre scrisoarea dispărută, preciză Dóra. După spusele lui Halldór, te-ai certat cu Harald din cauza asta. E adevărat?

Bríet se uită derutată la Dóra.

– Porcăria aia? Ce legătură are cu cazul?

– Nu ştiu. Tocmai de aceea te întreb.

– Harald a fost imposibil, spuse Bríet deodată. Îl prinsesem pe Gunnar. Tremura tot când i-am spus că *el* a furat scrisoarea de la Arhivele Naționale. Şi el a fost, indiferent ce susțin ceilalți.

– În ce sens a fost Harald imposibil? întrebă Matthias.

– La început, toată afacerea i s-a părut nostimă şi chiar m-a bătut la cap să-l termin pe Gunnar. După ce bătrânul m-a dat afară, ne-am furişat amândoi în biroul lui ca să căutăm scrisoarea. Totul a fost foarte ciudat. În birou, Harald şi-a schimbat dintr-odată părerea. A descoperit o lucrare veche despre *Papar* şi l-a apucat amețeala.

– Ce vrei să spui? întrebă Dóra. Bríet ridică din umeri:

– Era o lucrare a lui Gunnar. Harald a găsit-o şi a vrut să afle de la mine ce era scris sub fotografii. Îl interesau mult mai ales două dintre ele. Una era o cruce, cealaltă o groapă oarecare. Apoi a vrut să ştie totul despre desen. Eram foarte nervoasă, mi-era frică să nu dea Gunnar de noi acolo. N-am vrut să-i traduc nimic lui Harald. În cele din urmă a luat lucrarea şi am plecat.

– Ce a spus? Îți aminteşti?

– Nu prea. Am intrat în camera studenților şi m-a întrebat ce fel de groapă era în fotografie. Se vedea o vatră într-o peşteră. Şi o cruce sculptată în perete. Un fel de altar.

– Dar desenul? întrebă Matthias. Ce reprezenta?

– O schiță a peşterii, cu marcaje. Dacă îmi amintesc bine, un semn era în dreptul crucii, unul în dreptul găurii din tavan - cred că era un fel de horn - şi al treilea semn lângă groapă, adică lângă presupusa vatră.

Bríet se uită la Matthias:

– Harald mi-a arătat al treilea semn şi m-a întrebat foarte agitat dacă era posibil ca altarul să fie folosit pentru gătit. Habar n-aveam. Apoi m-a întrebat dacă nu ar fi fost mai logic

ca vatra să fie aşezată sub horn. Dar pe desen situaţia era cu totul alta. Vatra se găsea lângă altar, iar hornul la intrare. Totul mi se părea plictisitor, dar Harald parcă înnebunise.

– Pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă Matthias.

– Harald a stat de vorbă cu Gunnar. Mi-a interzis să mă mai ocup de scrisoarea dispărută. Se uită, indignată, la ei: La început *el* m-a încurajat să-l strâng cu uşa pe Gunnar, Idiotul de *Gastbucht,* aşa îi zicea.

– *Gastbucht?* exclamă Dóra. Parcă găsise acest cuvânt printre însemnările lui Harald. *Gastbucht?* Nu era vorba despre "cartea de oaspeţi *[Gastbuch]* ai crucii", cum îşi imaginase, nici măcar nu era vorba despre o cruce, ci despre un *t* mic. Iar *Gastbucht* era traducerea literală, în germană, a numelui *Gestvík.*

Dóra şi Matthias porniră în goană înapoi, spre Árnagarður. Pe drum, Dóra telefonă la poliţie şi-i comunică lui Markús ultimele ei descoperiri. Poliţistul nu părea prea convins. După insistenţe repetate, acceptă să verifice conturile bancare ale profesorului.

Biroul lui Gunnar era gol. În loc să aştepte afară, Dóra şi Matthias intrară şi se aşezară. Gunnar se dusese probabil la directoare.

Matthias se uită la ceas:

– Trebuie să se întoarcă.

În aceeaşi clipă uşa se deschise şi intră Gunnar. Văzându-i pe cei doi, încremeni:

– Cine v-a dat voie să intraţi?

– Nimeni. Uşa era deschisă, răspunse Dóra foarte liniştită.

– Credeam că ne-am luat adio mai devreme. Se aşeză pe scaunul lui şi se uită indignat la ei.

– Nu sunt într-o dispoziţie prea bună. María nu a fost deloc încântată să primească scrisoarea în halul în care era.

– Nu vă reţinem mult, zise Matthias, dar adineauri nu am

reuşit să ducem discuția la bun sfârşit.

– Poftim? lătră Gunnar. Nu cred că mai avem ceva de discutat.

– Am vrea totuşi să vă punem câteva întrebări despre unele amănunte neclare, începu Dóra.

Gunnar îşi sprijini capul de speteaza scaunului şi se uită în gol. Oftă adânc.

– Da, bine. Ce vreți să ştiți?

Dóra se uită mai întâi la Matthias, apoi la Gunnar:

– Crucea veche despre care este vorba în scrisoarea către Árni Magnússon… Ar putea fi vorba despre crucea din peştera călugărilor *Papar* de lângă Hella? Doar cunoaşteți perfect această epocă, nu-i aşa? Crucea era în țară încă înainte de ocuparea Islandei.

Gunnar se înroşi.

– Şi ce vreți să ştiu eu despre asta? Dóra ridică din umeri:

– Cred că ştiți totul despre acest subiect. În fotografia de acolo sunteți dumneavoastră împreună cu fermierul pe pământul căruia sunt peşterile, nu-i aşa? Întinse mâna spre fotografia de pe perete. Peşterile călugărilor *Papar,* preciză ea.

– Da, aşa e, dar nu prea înțeleg legătura, spuse Gunnar. Îmi puneți întrebări ciudate şi manifestați dintr-odată un mare interes pentru istorie. Dacă doriți să vă înscrieți la Universitate… formularele sunt în față, la recepție.

– Cred că ştiți foarte bine care este legătura. Ați participat la petrecerea pentru sărbătorirea bursei Erasmus care a avut loc în seara crimei şi a durat până la miezul nopții?

Fiindcă Gunnar nu răspunse, Dóra adăugă:

– V-ați întâlnit cu Harald în seara aceea?

– Ce înseamnă prostiile astea? Am dat mai multe declarații la poliție în legătură cu moartea lui Harald. Am fost în situația nefericită de a găsi cadavrul lui. Nu am nici o vină că s-a întâmplat asta. Ar fi mai bine să plecați, spuse Gunnar arătând spre uşă.

– Sunt sigură că poliția va revizui materialul de urmărire

penală. Acum, când am aflat cum a fost profanat cadavrul, spuse Dóra, zâmbindu-i batjocoritor lui Gunnar.

– Ce vreți să spuneți?

– Poliția l-a găsit pe cel ce i-a scos ochii şi a gravat runa pe cadavru. Faptul că ați găsit cadavrul şi ați suferit un şoc nu mai reprezintă un motiv ca poliția să vă trateze cu menajamente. Judecând după depoziția persoanei respective, lucrurile arată cu totul altfel.

Gunnar tremura şi respira întretăiat.

– Parcă vă grăbeați. Şi eu mă grăbesc. Nu vreau să vă mai rețin, să terminăm odată.

– L-ați strangulat cu cravata, continuă Dóra. Acul de cravată este dovada. În curând va ieşi la iveală şi motivul, dar deocamdată nu are nici o importanță. *Dumneavoastră* l-ați omorât! Nu Hugi, nici Halldór, cu atât mai puțin Bríet. Chiar dumneavoastră.

Dóra îl privi în ochi, oscilând între dezgust şi compasiune. Gunnar tremura tot. Matthias se ridică încet şi o împinse liniştit pe Dóra spre uşă. Se temea, poate, că Gunnar ar putea sări peste masa de scris, cu cravata în mână, să o stranguleze şi pe ea.

– Ați înnebunit complet? exclamă Gunnar, holbându-se la Dóra. Cum puteți spune aşa ceva? Vă sfătuiesc să vă pregătiți de un proces de calomnie, cât mai repede posibil.

– Nu spun prostii, *dumneavoastră* l-ați omorât. Avem mai multe dovezi. Credeți-mă. Dacă aceste dovezi vor ajunge pe mâna poliției şi veți fi audiat, nu veți reuşi să vă disculpați cu vorbe frumoase.

– Este exclus, nu eu l-am omorât.

Gunnar se uită la Matthias, căutând parcă sprijin la el.

– Facultatea ne va da desigur o mână de ajutor pentru a continua investigațiile. Iar percheziția de la domiciliul dumneavoastră va scoate probabil la iveală şi alte dovezi, dacă acul de cravată nu va fi suficient.

Mobilul Dórei sună. În timpul discuției scurte, nu-l slăbi

din ochi pe Gunnar. Acesta urmărea nervos convorbirea, fără a înțelege despre ce era vorba. Dóra puse mobilul înapoi, în poşetă.

– A fost poliția, Gunnar.

– Şi? întrebă el. Mărul lui Adam se mişca frenetic în sus şi în jos.

– Mă roagă să le fac o vizită. Au constatat că există mişcări remarcabile în contul dumneavoastră bancar şi ar dori ca Matthias şi cu mine să le explicăm mai detaliat care sunt suspiciunile noastre. Se pare că vă au în vizor.

Dóra tăcu, privindu-l fix pe Gunnar.

Profesorul se uită, neliniştit, de la unul al altul. Apoi îşi ridică cravata şi se holbă la ac. Deschise de mai multe ori gura, de parcă ar fi vrut să spună ceva.

– Căutați banii? zise el în cele din urmă, bâlbâindu-se. Nu am cheltuit mult din ei.

Se uită iar de la Dóra la Matthias, dar nici unul nu reacționă.

– Am şi cartea, dar nu aş vrea să o dau. *Mie* îmi aparține. *Eu* am găsit-o. Îşi duse disperat mâna la frunte: În rest nu am nici un unicat, nimic valoros. Harald avea tot, în orice caz, avea bani destui. De ce nu şi-a dorit altceva?

– Gunnar, cred că ar fi bine să chemăm poliția, spuse Dóra încet. Nu trebuie să ne mai povestiți nimic, păstrați-vă forțele.

Îl văzu pe Matthias scoțându-şi mobilul din buzunar.

– O sută doisprezece, îi spuse. Gunnar nu-i dădu nici o atenție.

– În timpul audierilor mi-a fost teamă tot timpul că mă vor acuza de crimă. Eram convins că joacă teatru, că au aflat tot. Apoi am constatat că nici măcar nu mă suspectau. Îşi ridică privirea şi zâmbi obosit. Şi nici nu a trebuit să simulez groaza când cadavrul mi-a căzut în brațe. Când l-am văzut ultima dată, zăcea pe jos, în camera studenților. O clipă mi-a trecut prin minte că a înviat din morți pentru a se răzbuna.

Credeți-mă că nu eu i-am scos ochii. Doar l-am strangulat.

– Este suficient şi atât, spuse Dóra. Dar de ce? Fiindcă a vrut să cumpere de la dumneavoastră *Hexenhammer?* Aveați manuscrisul?

Gunnar clătină din cap.

– L-am găsit în peşteră. În timpul unei deplasări m-am ocupat de călugării *Papar.* Fermierul mi-a permis să fac săpături. Voiam să găsesc dovezi că *Papar* au amenajat peşterile. Nu se ocupase nimeni de ei până atunci - asta se întâmpla în urmă cu douăzeci de ani. Fusese explorată doar o mică parte din peşterile Ægisiða. Până la mijlocul secolului trecut, peşterile au fost folosite ca adăpost pentru vite. Dar în loc să găsesc oseminte, am descoperit o lădiță mică. Era îngropată în dreptul altarului. În ea erau manuscrisul şi alte câteva obiecte: O Biblie scrisă de mână în limba daneză, o psaltire şi două cărți de ştiințe naturale, extraordinar de frumoase, în norvegiană. Se uită în ochii Dórei: Nu am putut rezista tentației. Am dus lădița în maşină înainte ca fermierul să mă vadă şi să poată povesti şi altora ce-am făcut. Cu timpul, mi-am dat seama de valoarea descoperirii. Provenea de la Skálholt. Două dintre cărți poartă monograma lui Brynjólfur, adică LL. Abia după venirea lui Harald am aflat cum a ajuns aici această ediție ciudată din *Hexenhammer.*

– Dar Harald a aflat despre ele? întrebă Dóra. Dacă nu vreți, nu trebuie să-mi spuneți.

Gunnar nu-i dădu nici o atenție.

– Norocul nebunului, spuse. Eu aş vorbi mai degrabă despre ghinion. Harald a venit în Islanda doar ca să caute manuscrisul. A epuizat toate sursele de informație posibile până a găsit o pistă pe care a considerat-o promițătoare. Era convins că Jón Arason voia să tipărească manuscrisul şi că îl ascunsese în clipa când pierduse puterea. Nu ştiam ce urmăreşte Harald, dar nu i-am pus bețe în roate. A plecat la Skálholt ca să exploreze ținutul din jurul locului execuției. Acolo

a dat cu totul întâmplător de pista corectă, adică a aflat despre colecția de manuscrise a lui Brynjólfur. După aceea a citit tot ce se putea citi în legătură cu episcopul, în speranța că va afla ceva despre locul unde au fost ascunse manuscrisele dispărute. Abia când a venit la mine, după ce Bríet descoperise povestea cu scrisoarea din Arhivele Naționale...

Gunnar se uită în jos, apoi iar la Dóra.

– Bineînțeles că am păstrat scrisoarea după ce mi-am dat seama ce îmi căzuse în mână. Mă temeam că ar putea atrage şi altcuiva atenția asupra peşterilor - mai precis cuiva care trăsese, în legătură cu crucea sfântă, aceeaşi concluzie pe care ați tras-o şi dumneavoastră. A fost o greşeală gravă. Bríet nu mi-a mai făcut probleme, dar apoi a venit Harald. Aflase care era conținutul scrisorii. A atacat imediat subiectul, mi-a spus că ştie că am descoperit *Hexenhammer* şi că vrea neapărat să fie a lui. Luase din biroul meu o lucrare despre peşterile călugărilor *Papar,* o lucrare veche pe care o scrisesem după încheierea cercetărilor. Apăruse într-o revistă care între timp a dispărut şi care nici nu era prea cunoscută. Făcusem prostia să fotografiez groapa în care găsisem lădița şi să public imaginea. Pe atunci susținusem că este o vatră veche. Nu mi-a contestat nimeni concluzia, cred că nimeni nu citise articolul. Harald a adunat doi cu doi. Şi eu care crezusem că femeile de serviciu furaseră articolul!

Gunnar tăcu un moment.

– Voia neapărat să aibă *Hexenhammer.* Nu-i păsa de celelalte cărți, dar pe asta voia s-o aibă. S-a oferit să o cumpere şi a spus o sumă incredibilă, mult mai mult decât aş fi putut obține vreodată pe piața neagră. În loc să-l refuz şi să-l dau afară, am început să negociez. Mă atrăgeau banii. Pe vremea aceea nici nu ştiam cât de important era manuscrisul. Harald mi-a povestit tot abia după ce mi-a dat banii. Mi-am schimbat imediat părerea, dar evident că nu-i puteam spune asta.

Tăcu câteva clipe, apoi gemu.

– Poate că nu mă înțelegeți, dar dacă te-ai ocupat de istorie o viață întreagă, te entuziasmezi instinctiv când vezi documente istorice. Ținusem în mâinile mele de o comoară unică. Absolut unică.

– Deci l-ați ucis pe Harald pentru a reintra în posesia manuscrisului. Nu ați încercat să-i restituiți banii şi să-l determinați să revoce înțelegerea? întrebă Dóra. Poate că ar fi preferat să trăiască fără carte în loc să moară.

Gunnar încercă să râdă.

– Bineînțeles că am încercat, dar a râs de mine, mi-a spus că ar trebui să fiu bucuros că am de-a face cu el şi nu cu autoritățile. M-a amenințat că mă va denunța dacă încerc să-l duc de nas.

Profesorul gemu iar.

– L-am văzut. Trecea cu bicicleta pe Suðurgata când eu mergeam spre casă, cu maşina. Am întors şi l-am ajuns din urmă la intrare. A trântit bicicleta şi am intrat împreună în clădire. Îi cursese sânge din nas. Scârbos.

Gunnar închise ochii.

– Harald a folosit cheia şi parola lui. Era băut şi se drogase. Am încercat încă o dată să duc tratative cu el, l-am rugat să fie înțelegător. A râs iar de mine. Am intrat împreună cu el în camera studenților. A căutat ceva într-un dulap, a scos o pastilă mică albă şi a înghițit-o, după care a devenit şi mai ciudat. S-a aruncat într-un fotoliu, mi-a întors spatele şi m-a rugat să-i masez umerii. Am crezut că a înnebunit. Acum ştiu că Ecstasy amplifică dorința de contact fizic. Pentru a-l linişti, am încercat să fac exact ce îmi ceruse, dar m-a copleşit un val de ură. Înainte de a-mi da bine seama ce fac, mi-am scos cravata, i-am înfăşurat-o în jurul gâtului şi am strâns-o. S-a zbătut. După un timp a rămas nemişcat. Murise. A alunecat încet de pe scaun. După câteva clipe am plecat.

Gunnar se uită la Dóra, aşteptând reacția ei. Părea să fi

uitat complet de prezența lui Matthias. Se auzi zgomotul sirenelor, tot mai puternic.

– Vin să vă aresteze, spuse Dóra. Gunnar se uită pe fereastră.

– Dar voiam să candidez la funcția de rector, exclamă el deodată, trezindu-se la realitate.

– Ar fi mai bine să renunțați.

13 DECEMBRIE 2005

EPILOG

Amelia Guntlieb se uita fix la fața de masă, fără să scoată un cuvânt. Dóra presupunea că nu îndrăzneşte să spună ceva. Şi ea ar fi tăcut dacă ar fi fost în locul Ameliei. Matthias tocmai îşi încheiase relatarea. Dóra îl admira pe neamț pentru abilitatea cu care reuşise să atenueze aspectele cele mai traumatizante. Cu toate acestea, povestea era respingătoare şi greu de suportat chiar şi pentru Dóra, care îi cunoştea deja toate fațetele.

– Au fost găsite atât *Hexenhammer* cât şi celelalte cărți descoperite de Gunnar în peşteră, spuse Matthias calm. Şi banii. Gunnar nu cheltuise aproape nimic. Erau depuşi într-un seif de la o bancă.

După ce poliția îl arestase pe Gunnar cu o zi înainte, îi audiase pe Matthias şi pe Dóra, aşa că nu se alesese nimic de cina comună. Iar când scăpaseră, în fine, de la poliție, Dóra nu mai avusese puterea să stea de vorbă cu Amelia Guntlieb, ci plecase acasă. Înainte de a discuta cu Gylfi despre copil, vorbise la telefon îndelung cu prietena ei Laufey, care o sfătuise să-i traseze băiatului o sarcină concretă pentru a-l ajuta să se integreze în noul său rol. De exemplu, l-ar putea îndemna să se gândească la un nume pentru copil.

Acum se instalaseră în cafeneaua destul de goală a Primăriei. Elisa plânsese puțin în timpul poveştii lui Matthias, în schimb mama ei era ca o stană de piatră. Îşi muta privirea de la fața de masă la fereastră şi înapoi. Acum îşi îndreptă spatele şi inspiră adânc. Aşteptau să spună ceva, să plângă sau să-şi manifeste într-un fel oarecare sentimentele. Nu se întâmplă nimic. Doamna Guntlieb nu se uita la nimeni, ci la

fereastra care dădea spre mare, urmărind mişcările leneşe ale raţelor şi gâştelor care pluteau pe apă. Vântul încreţea luciul apei, iar păsările se legănau uşor pe valuri. Deodată apăru un pescăruş care ateriză printre celelalte păsări.

– Elisa, ce-ar fi să ne uităm la macheta Islandei? întrebă Matthias deodată. Acolo, în spate.

Se ridicară amândoi şi se duseră în sala mare de lângă cafenea. Dóra şi mama lui Harald rămaseră singure.

Femeia părea să nu fi observat plecarea lor. Dóra îşi drese discret vocea. Nici o reacţie. Aşteptă un timp, după care se hotărî să recurgă la mijloace mai drastice.

– Nu am experienţă în asemenea situaţii şi mi-e greu să găsesc cuvintele potrivite. Aş vrea să ştiţi că împărtăşesc durerea dumneavoastră şi a întregii familii.

Femeia respiră zgomotos:

– Nu merit compătimire, nici a dumneavoastră şi nici a altcuiva.

Se uită în sfârşit la Dóra. Acum era mai relaxată.

– Scuzaţi-mă. Nu mi-am revenit încă.

Îşi puse mâinile pe masă şi îşi răsuci inelele:

– Nu ştiu de ce am simţit nevoia să stau de vorbă cu dumneavoastră. Poate fiindcă vreau să mă justific.

– Nu trebuie să-mi explicaţi nimic, spuse Dóra. Ştiu că acţiunile oamenilor au uneori şi alte motive decât cele aparente.

Femeia afişă un zâmbet obosit. Era fardată cu multă grijă. Ce-i drept, vârsta îşi spunea cuvântul, dar Amelia continua să fie atrăgătoare. Cu timpul, frumuseţea lăsase loc demnităţii, iar îmbrăcămintea ei potenţa această impresie. Dóra bănuia că taiorul negru şi paltonul costaseră mai mult decât cheltuia ea pe haine într-un an.

– Harald a fost un copil minunat, începu doamna Guntlieb. Am fost atât de fericită la naşterea lui… Primul nostru copil a fost tot un băiat. Când Bernd avea aproximativ doi ani, a venit şi acest băieţaş minunat. Anii care au urmat până la

naşterea Ameliei au fost dumnezeieşti. Totul mergea atât de bine!

– Era bolnavă, nu-i aşa? întrebă Dóra. A fost o boală congenitală?

Zâmbetul Ameliei Guntlieb se topi tot atât de repede pe cât apăruse.

– Nu, nu a fost o boală congenitală. S-a născut perfect sănătoasă. Arăta la fel cum arătam eu în copilărie. Era superbă, ca toți ceilalți copii ai mei, dormea mult şi plângea foarte rar. Copii minunați...

Dóra se mulțumi să dea din cap, pentru că nu ştia ce ar fi trebuit să spună într-o asemenea situație. Ochii doamnei Guntlieb se umplură de lacrimi:

– Harald...

Vocea i se frânse, aşa că făcu o pauză, încercând să-şi revină. Îşi şterse lacrimile cu o mişcare rapidă a mâinii:

– În afară de soțul meu şi de medicul familiei, nu am vorbit cu nimeni despre toate astea.

– Da, nu-i uşor, spuse Dóra.

– Harald era gelos şi în acelaşi timp extrem de mândru de surioara lui. Fusese favoritul meu mai mult de trei ani şi îi venea greu să accepte un nou membru al familiei. Nu l-am luat în serios, am crezut că îi va trece.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– A trântit-o, a izbit-o de pământ.

Doamna Guntlieb se uită iar la păsările de pe valuri.

– A aruncat copilul pe jos? întrebă Dóra, încercând să-şi păstreze calmul. Simți un fior rece de-a lungul coloanei vertebrale.

– Împlinise deja patru luni şi dormea în leagănul ei. Tocmai ne întorsesem acasă de la cumpărături şi îmi scoteam paltonul. Când m-am întors, l-am văzut pe Harald luând-o în brațe. Nu aşa cum trebuie să iei în brațe un copil mic. O ținea de parcă ar fi fost un animal de pluş. Bineînțeles că s-a

trezit şi a început să plângă. A început s-o scuture. Am alergat repede la ei, dar era deja prea târziu. Harald se uita la mine şi râdea. Apoi a izbit-o de pământ. A aruncat-o pe jos.

Lacrimile îi şiroiau acum pe obraji, lăsând dâre strălucitoare.

– Nu am putut uita niciodată această scenă. De câte ori mă uitam la Harald, vedeam expresia lui în momentul când a trântit-o. Tăcu câteva clipe, apoi continuă: A suferit o fractură craniană, la spital a intrat în comă, după care a urmat o meningită. Nu şi-a mai revenit niciodată. Îngeraşul meu drag!

– Nu ați fost suspectată că ați maltratat copilul? La noi în țară s-ar fi deschis o anchetă.

Judecând după expresia Ameliei, se pare că o considera pe Dóra nebună.

– Nu a trebuit să mai trecem şi prin aşa ceva. Medicul familiei ne-a fost de mare ajutor, iar ceilalți doctori care au tratat-o au manifestat multă înțelegere. L-au trimis pe Harald la un psiholog, dar fără rezultat. Nu au diagnosticat simptome ale unei maladii psihice. Era pur şi simplu un copil gelos care comisese o greşeală îngrozitoare.

Dóra se îndoia că gestul putea fi încadrat în categoria unui comportament firesc, copilăresc. Dar, în fond, ce ştia ea?

– Harald a fost conştient de ceea ce făcuse, sau, cu timpul, a dat totul uitării? întrebă.

– Nu ştiu. Nu am vorbit niciodată cu el despre acest incident. Cred însă că şi-a dat seama - a fost, după aceea, foarte tandru cu Amelia, până când fetița şi-a găsit liniştea şi a murit. Am avut mereu impresia că încerca să repare răul pe care-l făcuse.

– Înseamnă că relațiile dumneavoastră cu el au stat tot timpul în umbra acestei nenorociri? întrebă Dóra.

– Nu se poate vorbi despre o relație. Pur şi simplu nu-l mai puteam privi în ochi, nu mai suportam prezența lui. Îl

ocoleam. Tatăl lui la fel. La început, Harald n-a înțeles atitudinea noastră, nu înțelegea de ce mama lui refuză să stea cu el. Treptat s-a obişnuit cu situația.

Nu mai plângea. Redevenise femeia stăpână pe sine.

– Bineînțeles că ar fi trebuit să-l iert, dar pur şi simplu nu am fost în stare. Poate că ar fi trebuit să recurg la un psihoterapeut, poate că aşa totul s-ar fi schimbat, iar Harald ar fi evoluat altfel.

– Ce făcea Harald? întrebă Dóra gândindu-se la ce aflase de la sora lui. Elisa a avut doar cuvinte de laudă la adresa lui.

– Căuta, spuse doamna Guntlieb. Cred că acesta este cuvântul potrivit. A încercat mereu să câştige afecțiunea tatălui său - ceea ce nu i-a reuşit. La mine renunțase deja. Din fericire, bunicul lui îl iubea foarte mult. După ce a murit şi el, Harald n-a mai avut nici un punct de sprijin. Atunci era student la Berlin şi a început să ia droguri şi să se joace cu moartea. Unul dintre prietenii lui a şi murit la un moment dat. Aşa am aflat şi noi.

– Nu ați încercat să vorbiți cu el? întrebă Dóra, deşi cunoştea răspunsul.

– Nu, răspunse femeia sec. Harald manifesta un interes obsesiv pentru tot ce avea legătură cu magia, la fel ca bunicul lui. După moartea Ameliei, a vrut neapărat să-şi facă serviciul militar. Nu am încercat să-l împiedicăm. Acest pas s-a dovedit a fi o greşeală fatală. Aş prefera să nu vorbesc despre asta. După un an, a fost obligat să părăsească armata. Moştenise o avere de la bunicul lui, îl vedeam foarte rar. Abia când s-a hotărât să vină aici a luat legătura cu noi. Ne-a dat telefon doar ca să ne comunice decizia lui. Dóra se uită gânditoare la Amelia.

– Dacă ați crezut că veți găsi înțelegere la mine, v-ați înşelat. Dar îmi este milă de dumneavoastră. Nu ştiu ce atitudine aş fi adoptat eu însămi într-o situație similară. Poate aceeaşi, deşi sper că nu.

– Aş fi dorit să pot reconstrui din temelii relația mea cu Harald. Acum este prea târziu şi va trebui să trăiesc tot restul vieții cu acest regret.

– Să nu credeți că îmi face plăcere să vă redeschid rănile, dar trebuie să vă atrag atenția că atitudinea dumneavoastră a avut repercusiuni şi asupra altora. Un tânăr a ajuns la închisoare, un student medicinist, prieten cu Harald. Prietenia cu fiul dumneavoastră a fost pentru el o catastrofă.

Femeia se uită din nou pe fereastră.

– Ce se va întâmpla cu el? Dóra ridică din umeri:

– Va fi probabil condamnat fiindcă nu a anunțat găsirea cadavrului. Va fi condamnat şi pentru profanare de cadavre. Va sta un timp la închisoare şi nu va mai ajunge niciodată medic. Poate că îi acoperă pe ceilalți, cine ştie. Şi am bănuielile mele că Harald i-a lăsat ceva prin testament. Ar fi, în orice caz, o oarecare consolare.

– După părerea dumneavoastră, a fost prieten bun cu Harald? întrebă Amelia uitându-se la Dóra.

– Da, cred că da. În orice, caz, şi-a îndeplinit promisiunea, oricât de cumplită ar fi fost. Fiul dumneavoastră nu şi-a ales prietenii în funcție de criteriile obişnuite.

– Voi avea grijă de el, spuse Amelia încet. Este cel mai neînsemnat lucru pe care îl pot face. Va studia medicina în altă țară.

Îşi întinse degetele, apoi îşi strânse pumnii, de parcă ar fi durut-o articulațiile.

– Mă simt mai bine dacă pot face ceva. Depresia mă chinuie mai puțin.

– Dacă vorbiți serios, Matthias s-ar putea ocupa de asta. Dóra se ridică. Altceva? întrebă ea, sperând că întrevederea se sfârşise. Se săturase deja.

Amelia îşi luă poşeta atârnată pe brațul scaunului, se ridică şi îşi încheie paltonul. Dădu mâna cu Dóra.

– Vă mulțumesc, spuse pe un ton sincer. V-aş ruga să ne trimiteți nota. Plătim pe loc.

Îşi luară rămas-bun, iar Dóra se grăbi să ajungă la uşă. Abia aştepta să respire aer curat. În drum spre ieşire trecu prin sala în care era expusă macheta Islandei. Se uită la Matthias şi la Elisa care înconjurau, liniştiţi, harta în relief. Matthias îşi ridică privirile când o observă. O luă pe Elisa de braţ, îi spuse ceva şi urcă în grabă scara.

– Ei, cum a fost? o întrebă pe Dóra când trecură pe lângă poezia lui Tómas Guðmundsson afişată în fereastra holului de la intrare.

– Bine... Rău. Nu ştiu nici eu.

– Îmi eşti încă datoare cu un prânz, zise Matthias deschizându-i uşa. Dar având în vedere că sunt un tip sincer şi nu mi-e foame, m-aş mulţumi şi cu altceva.

– De exemplu? întrebă Dóra, deşi pricepuse foarte bine aluzia.

Se duseră la hotelul Borg.

După două ore, Dóra coborî încet din pat şi se îmbrăcă. Matthias dormea. Găsi pe masă un creion şi hârtie, îi scrise câteva cuvinte de rămas-bun şi puse biletul pe noptieră.

Apoi ieşi din cameră fără să-l trezească. Se îndreptă în grabă spre Skólavörðustígur, unde parcase maşinuţa cu inscripţia *Atelierul de reparaţii al lui Bibbi.* Merita să-şi ia liber pentru restul zilei.

Auzi deodată mobilul sunând în buzunarul jachetei.

– *Hi,* mama, spuse Gylfi voios.

– Alo, dragul meu, răspunse Dóra. Ce faci? Ai ajuns deja acasă?

– Da. E şi Sigga aici, răspunse băiatul puţin jenat. Tocmai ne întrebam... ştii cumva dacă Pepsi este un nume de băiat sau de fată?